

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

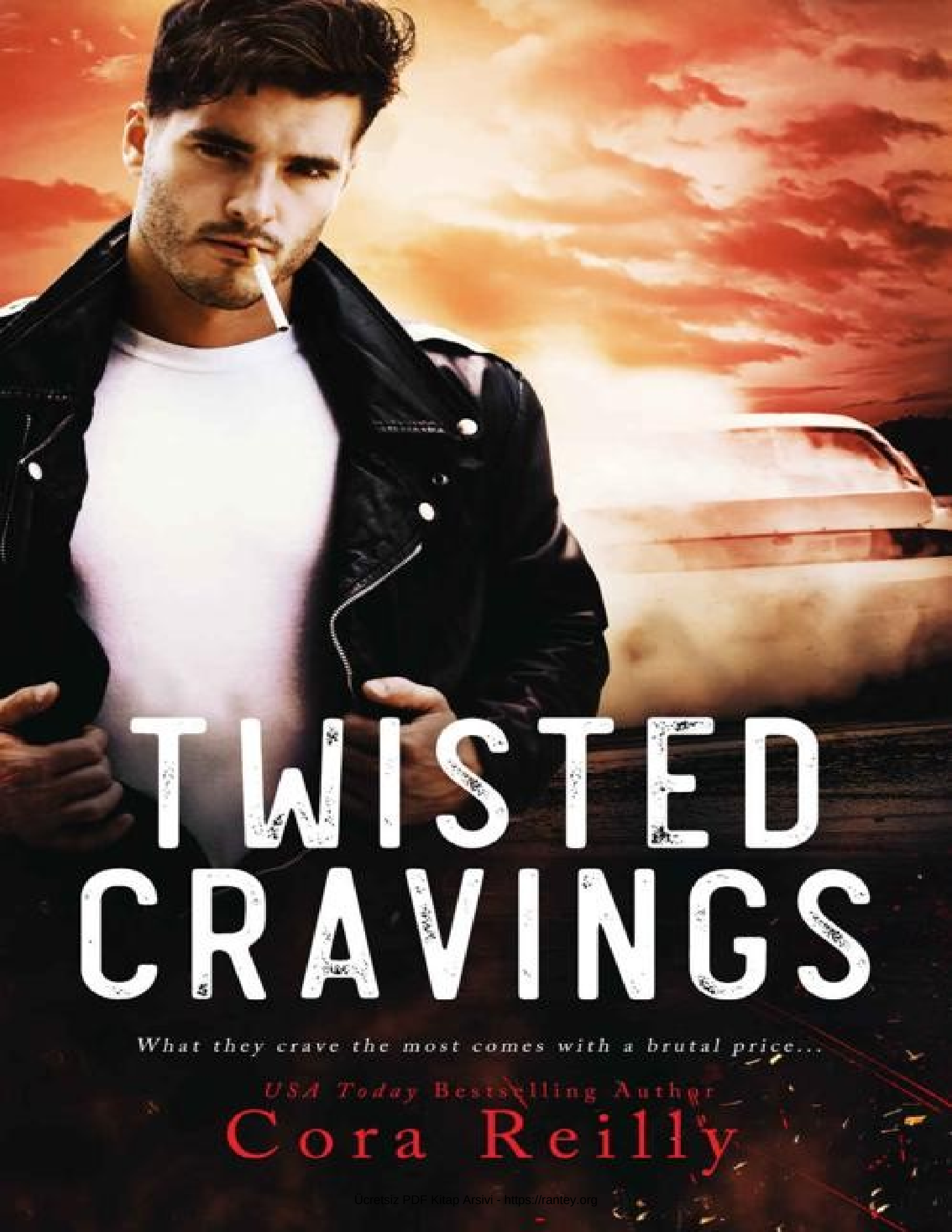
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TWISTED CRAVINGS

What they crave the most comes with a brutal price...

USA Today Bestselling Author
Cora Reilly

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

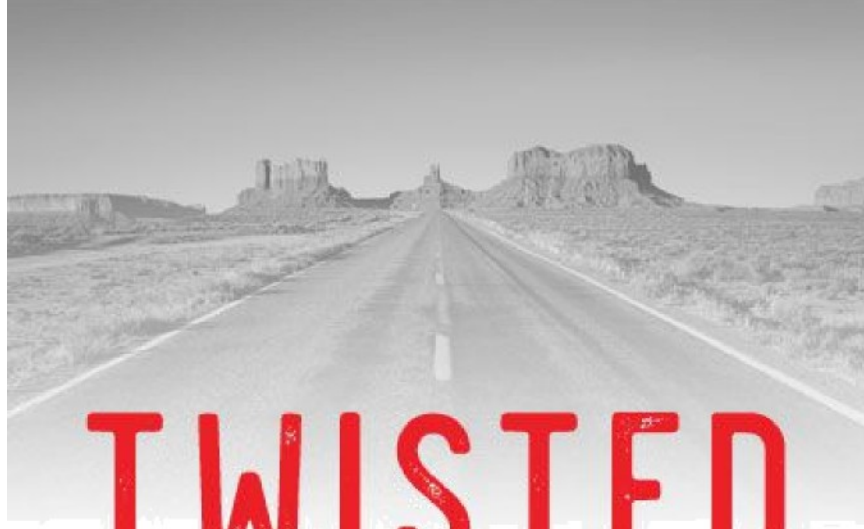
THE CAMORRA CHRONICLES VI

TWISTED CRAVINGS

USA Today Bestselling Author

Cora Reilly

TWISTED CRAVINGS

Biz Camorra Günlükleri, #6

C h r a R e i y

PROLOGUE

Kan dudaklarını kaplamış, solgun teninde bir renk çizgisi oluşturmuştu. Saçlarının alev alev yanan kızıllığı bile yanında soluk kalıyordu.

Soğuk taş zeminde hareketsiz yatıyordu, geniş gözleri ama önünde ne olduğunu göremiyordu.

Bıçağı düşürdüm. Bir takırtıyla yere düştü, etrafına kan sıçradı. Bir saniyeliğine yüzümün bir parçası keskin bıçağın üzerindeki tek temiz noktada yansıdı. Hayatımda ilk kez, insanların adımı duyduklarında duydukları korkuyu anladım.

Falcone.

Bugünkü ifadem onların dehşetini haklı çıkardı.

Kan dökmek genlerimde vardı. Hayatım boyunca damarlarımın derinliklerindeki bu arzuyla savaşmış, onu uyuşturucu ve alkolle köreltmıştim, ama çağrısı her zaman mevcuttu, vücudumda beni dibe çekmekle tehdit eden bir dip akıntısı vardı.

Buna izin vermemiştim. Bunun yerine kendimi onun derinliğine atmış, ruhumun en karanlık kısmına doğru akıntıyı takip etmiştim. Uzun zamandır bu gün benim en büyük kâbusumdu, ölçsüz bir korkuydu. Ama lanet olsun, bugün kendimi yeniden doğmuş, gerçek benliğime dönmüş gibi hissediyordum.

Avuçlarım onun kanıyla yapış yapış olmuştu ve mükemmel hissettiriyordu.

Hiçbir sokak yarışı, öldürmenin verdiği heyecanla, mutlak yükseklikle ve hatta işkencenin verdiği güç patlamasıyla yarışamaz.

İnsanın doğasını inkâr etmesi bir yalanı yaşaması demektir. Geçmişte bunu sadece her şekil ve formdaki uyuşturucu mümkün kılıyordu. Artık mümkün değil.

İnsanlar sonunda kardeşlerime ve bana taktıkları lakap için bir neden buldular.

Be

n. Las Vegas'ın canavarları.

Canavar tarafım oynamak için ortaya çıkmıştı ama şenlik daha yeni başlamıştı.

Begun.

ONE

Güneş kuru toprağı yakıyor, havayı titretiyor ve terk edilmiş yol durağında sıralanmış yaklaşık iki düzine yarış arabasının şeklini bozuyordu. Henüz Nisan ayının sonlarıydı ama Ölüm Vadisi'nden çok da uzak olmayan bir yerde öğleden sonra sıcaklık dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Sarı BMW M4'ümün motorunu durdurdum ve arabadan indim. Ter neredeyse anında tenime yayıldı ve beyaz tişörtümün tenime yapışmasına neden oldu. Las Vegas'ta büyüdüğüm için sıcak hava dalgalarına aşinaydım, ancak ülkenin bu bölgesindeki hareketsiz hava beni hala sık sık nefessiz bırakıyordu. Sıcaklık yarış arabalarına ve sürücülere yine de zarar veriyordu, bu yüzden elemelerimiz için bu bölgeyi seçtik.

Birçok tanıdık yüz arabalarının camlarından bana başlarını sallayarak bakıyor, kapalı alanın sağladığı serin sığınakta kalıyorlardı. Bazıları yeterlilikten öteye gidememişti ama diğerleri ciddi bir yetenek sergiliyordu. Adımlarım kısa bir süreliğine duraksadı, bakışlarım sihirli bir şekilde alev kırmızısı bir çizgiye çekildi. Bir an için bunun bir fata morgana olduğundan emin oldum. Yavaş yavaş, kırmızı renk çizgisi gittikçe daha fazla şekil aldı. Solgun bir yüzü çevreleyen uzun bir kızıl saç yığını. Kurumuş kan rengindeki kırmızı dudakları, ağzından sarkan sigaranın etrafında bir gülümsemeye dönüştü. Gülümseme flörtöz ya da özellikle dostça değildi. Meydan okuma gözlerinde yatıyordu. Pit kızları ve hayranları için çok erkendi.

-Çoğunlukla final yarışlarında kaldılar ya da kazananların etrafına üşüşüler.

finiş çizgisinden sonra yeterlilik yarışları - ve öyle olmasaydı bile, onun o kızlardan biri olmadığını bilirdim. Neon yeşili Toyota Supra'sının kaputuna tünemiş hali bana bunun onun arabası olduğunu ve bugün yarışacağını söylüyordu. Kadınlar finallere nadiren katılırdı. Kardeşim Remo onların acımasızlık ve hırstan yoksun olduklarını düşünürdü ama muhtemelen biz erkeklerden daha mantıklıydı. Bu kızın bizi şaşırtacağına dair içimde bir his vardı.

Gözlerimi kızıl saçlıdan ayırdım ve benzin istasyonuna doğru ilerledim.

Köhne dükkânın yanında bir jeneratör vızıldıyor, köhne binanın içindeki küçük bir klima ünitesine güç veriyordu. Derme çatma merkezimize girdim, Crank çoktan masanın üzerinde biriken kayıt formlarını gözden geçirmeye başlamıştı. İçerideki sıcaklık bir nebze daha katlanılabiliyordu ama küçük klima ünitesinin üzerimize yağın neredeyse yüz derecelik sıcaklığa karşı hiç şansı yoktu. Kırık benzin istasyonu camı da kesinlikle yardımcı olmuyordu.

"Yeni gelen var mı?" Crank'in uzattığı elini sıkarak sordum. En azından bir tanesini tanıyordum ve onu çok merak ediyordum.

"Üç," dedi Crank. "Bir kız ve erkek kardeşi. Artı egosu büyük bir adam daha."

"En sevdiğimiz egomanyaktan daha kötü olamaz, değil mi?" Yarış belirli tipteki insanlar için bir mıknatıs gibiydi, ancak bazıları aşırı derecede benmerkezcilik sergiliyordu.

"Henüz emin değilim ama çok yakın."

Crank'in yeni gelenler hakkında bulduğu bilgi formları için elimi uzattım.

Crank'in kız ve yanındaki adam -sözde kardeşi- hakkında bulduklarını okurken gözlerimi kısmıştım. Hiçbir şey yok. Tutuklama yok. Jenerik isimlerle tertemiz. "Bu berbat bir şey," diye mırıldandım. Mary, gerçekten mi? Bu kız bir Mary değildi. Herhangi bir Mary'nin ona yaklaşmasının tek yolu muhtemelen bir bardakta Bloody Mary içmekti.

Crank başını salladı. "Sahte isimler, kesinlikle. Şu adamda biraz aksan var. Doğu Avrupalı ya da onun gibi bir şey."

Doğu Avrupalı. Doğu Avrupalılarla muhatap olduğum tek zaman, işimi bozmaya ya da beni öldürmeye çalışan Bratva adamlarıydı. Gerçi ırklar ana hedefleri değildi. Uyuşturucu ve fuhuş onların en başarılı oldukları iş alanlarıydı.

"John" ve "Mary"yi aramaya gittim.

Eleme yarışı bir saat içinde başlayacaktı. Eğer bu kız ve arkadaşı sorun çıkarırsa, önceden bilmek ve uzak durduklarından emin olmak istiyordum - eğer eğlenceli bir sorun değilse. Kızıl saçlı kız hâlâ arabasının kaputuna yaslanmış sigara içiyordu. Şimdiye kadar sigarası küçük bir izmarite kadar yanmıştı. Parmaklarıyla bir fiske vurarak uzaklaştırdı. Dudaklarının kırmızılığına bakarak tırnaklarının da aynı renkte olmasını beklerdim ama tırnakları kısaydı ve koyu, neredeyse siyah bir renge boyanmıştı. Yanındaki küt kesimli adam, çizme giymiş ayaklarının önüne düşen sigarayı ezerek söndürdü. İçimde her z a m a n k i dinamiklerinin bu olduğuna dair bir his vardı. Onlara doğru yürüdüm. "John" "Mary" ye bir şeyler söyledi ama o bana sadece gülümsedi. Önlerinde durduğumda gözlerinde gerginlik yoktu. Bir sigara daha yaktı. Belki bu küçük bir tedirginlik belirtisiydi ama bu kız için bunu söylemek zordu. Genellikle ön kolumdaki Camorra dövmesi çoğu insanın altına sıçmasına neden olurdu, hatta bazılarının Beni iyi tanıyorlardı ve yarışlarımda sahte isimlerle bile kayıt olmadılar.

"Mary, John," dedim sert bir gülümsemeyle.

Adamdan çıplak bir baş sallama.

Kız, ağır siyah deri çizmesinin altında ezmeden önce derin bir duman daha çekti.

"Ne güzel isimler..." "Aslında, ben Dinara."

Sahte John ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Mary, ne-"

Sözlerinde İngilizce'nin anadili olmadığını belli eden bir keskinlik vardı. "Bize biraz izin ver, Dima." Gözlerini benden hiç ayırmadı. Dima bana intikam sözü veren sert bir bakış attı ve mavi gözlerindeki bir şey, başkalarına acı çektirme eylemine yabancı olmadığını açıkça ortaya koydu, ama ben de değildim. Kaputtan uzaklaştı ve mavi bir Nissan Silvia olan arabasına doğru yürüdü.

"Dinara?"

Bana gergin bir gülümseme verdi. "Mikhailov. Dinara Mikhailov."

Sanki bu isim benim için bir şey ifade ediyormuş ya da etmeliymiş gibi söyledi. Camorra'nın tüm iş alanlarına fazla karışmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Yarışları düzenlemek ve yönetmek tam zamanlı bir işti.

"Kulağa Rus gibi geliyor." Sadece o da değil, Chicago'daki lanet olası Pakhan'ın, Bratva kraliyet ailesinin adıydı. Gerçi Mikhailov Rusya'da yaygın bir isimdi, yani bu bir şey ifade etmiyordu.

"Öyle."

"İlk fırsatta vazgeçeceksen neden sahte isimler kullanıyorsun?" Omuz silkti. "Dima ısrar etti ve bu da dikkatini çekmemi sağladı."

Sanki bunun için sahte isimlere ihtiyacı varmış gibi. Bu kızı görmezden gelmek zordu.

"Bir Rus ismi de aynı etkiyi yaratabilirdi."

Gülümsemesi genişledi, dudaklarının tatlı kırmızısına karşı bembeyazdı.

"Rusları sevmiyor musun?"

Arabasının etrafında dolaştım, boya işine daha yakından baktım. Yolcu kapısının üzerinde Viper yazıyordu ve kaputun yan tarafında bir yılan kıvrılmıştı. "Sadece belli bir tür Rus."

Gözlerini benden hiç ayırmadı. Arabasına bir şey yapacağım endişesinden mi yoksa genel olarak güven sorunu yaşadığından mı kaynaklandığını anlayamadım. Muhtemelen ikisi de. "Peki bu ne tür bir Rus olurdu?"

Yanında durdum ve arabasının kaputuna yaslandım, bu açık bir tahrikti. Başkasının arabasına izinsiz dokunmazdınız ve onu kesinlikle bir sandalye olarak kullanmazdınız. "Yarışmak ister misin?"

Sırıttı. "Hızlı düşünme."

Bir gülümsemeyi bastırdım. Onun şımarıklığını seviyordum. "Bu cesaret ister. Çok az kız finale kalabilir. Bu zor bir oyun. İnsanlar yaralanır. İnsanlar *ölür*."

Kaputun üzerinden kalkarak benden daha uzun boylu oldu. Gözlerinde bir öfke parıltısı vardı. "Ben diğer kızlar gibi değilim."

"Hiç şüphem yok." Ayağa kalktım, yine onun üzerinde yükseldim. Burası benim bölgemdi ve her şey benim kurallarına uygundu, bu kız bile bunu öğrenmek zorunda kalacaktı. "Eleme yarışında iyi şanslar. Kendini öldürtme."

"Beni öldürmek zordur."

Başımı salladım ve bizi bir an olsun gözünün önünden ayırmayan Dima'ya doğru sırtarak benzin istasyonundaki Crank'in yanına döndüm. Üzerindeki tişörtü çıkarmış, yaralı ve çıplak sırtını ortaya çıkarmıştı. Geçen yıl geçirdiği bir araba kazasından beri sırtında ve sol kolunda yanık yaraları vardı.

"Ve?" diye sordu, dizüstü bilgisayarlardan birinden başını kaldırarak. Kablosuz internet kesintili olabiliyordu ama gelen bahisleri takip etmeye çalışıyorduk. Bahislerin çoğunu Nino ve birkaç muhasebeci hallediyordu ama işler çok yavaş giderse bazen heyecanı artırmak için yarışları biraz daha zorlu hale getirmemiz gerekiyordu.

"Şüphelendiğimiz gibi. Gerçek isimleri değil."

Crank yüzünü buruşturdu ve kayıtlarını aldı. "Peki ne yapmak istiyorsun? Bir uyarı ile onları kovmak mı? Yoksa...?"

"Remo'yu aramam gerekecek. Belki o neler olduğunu biliyordur."

"Yarışa sadece kırk beş dakika kaldı."

"Uzun sürmez. Remo çene çalmaktan nefret eder."

Pencereden dışarı bir bakış fırlattım. Dinara da beni izliyordu. Eğer Bratva'ya bulaştıysa, tehlikeli bir oyun oynuyordu. Ateşkes günlerimiz sona ermişti. Eğer bir casussa ya da ırkları manipüle etmek istiyorsa, Dima ve onunla uğraşmak zorunda kalacaktım. Bu düşünce pek hoşuma gitmedi ama endişelerimin beni gerekeni yapmaktan alıkoyduğu zamanlar çoktan geride kalmıştı.

Adamo Falcone hakkında araştırma yapmıştım. Başka türlü aptallık olurdu. Ama yine de beni şaşırttı. Darknet'te bulduğum fotoğrafları onu daha genç, asi, hafifçe kıvrılmış saçları ve kesilmiş sakalıyla daha güneşli bir çocuk gibi gösteriyordu. Portekiz'de bir tatil sırasında izlediğim sörfçü çocuklar gibi. Soyadını bir el bombası gibi etrafa fırlatan, etkilemeye çalışan şımarık bir velet bekliyordum ve Falcone gibi bir isimle başarılı olacağı kesindi.

Daha önce bu tip erkeklerle fazlasıyla karşılaşmıştım ama onun onlardan biri olmadığını şimdiden söyleyebilirdim. Kafeste birkaç videosunu görmüştüm. Çok fazla değildi ama o acımasız dövüşlerle Darknet'teki güler yüzlü çocuk fotoğrafları arasında bağlantı kurmakta zorlanmıştım. Şimdi anladım. O kahverengi gözlerin ardında karanlık bir şeyler gizleniyordu. İçimden bir ses onun bir anda kolaycılıktan acımasız bir vahşete geçebileceğini söylüyordu. Ne de olsa bir Falcone. Ünlü sınırlarının çok ötesine taşıyordu. Korku benim güçlü yanımdı değildi, bu yüzden Vegas'tan gelen canavarlar hakkında konuşurken pek çok insanın sesindeki saygıyı hiç anlamamıştım.

Gerektiğinde Falcone ismini bir silah gibi taşıdığından şüphem yoktu ama yarışçıları kendi karizmasıyla kontrol edebilecek kadar kendinden emin görünüyordu. Onun eski püskü benzin istasyonuna dönüşünü izledim. Çatının gölgesinde toplanmış birkaç pit kızı aç gözlerle onu takip ediyordu. Güçlü bir isim, para ve kötü çocuk havası ile Adamo'nun çok az kızın göz ardı edebileceği bir vücuda sahip olduğu tartışılmaz gerçeği onları pervane gibi ateşe çekiyordu. Terli gömleği göğsüne yapışmış, kas çizgilerini ve etkileyici bir karın kaslarını ortaya çıkarmıştı ve koyu mavi kot pantolonunun içindeki poposu da fena sayılmazdı.

Şimdi Vegas'ı arayıp yeni talimatlar isteyeceğini biliyordum. Adamo yarışların organizatörü olabilirdi ama en büyük kardeşi ve Capo Remo Falcone bir kontrol manyağıydı ve her şeye göz kulak olurdu. İki Rus'un kendi bölgelerinde ortaya çıkması kesinlikle bir aile sohbeti gerektiriyordu. Remo'yu düşününce nabzım hızlandı ama endişemi bastırdım. Bu bir sprint değil, bir maratondur.

Dima bana doğru yürüdü. *"Bu çok kötü. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye Rusça fısıldadı.*

"Göreceğiz," diye cevap verdim, sesimi alçaltma zahmetine girmeden. Yakında herkes Rus olduğumuzu anlayacaktı, neden saklamaya çalışalım ki?

"İşler kötü giderse diye babanı aramalıyız. Seni tek başıma koruyamam."

"Hayır," diye kestirip attım. "Sözünü unutma, Dima."

"Ediyorum. Ve ettiğim ilk yemin seni korumak içindi."

"İyi olacağız." Sesimin yansıttığı kadar güven hissetmiyordum. Adamo aşırı düşmanca davranmamıştı ve Remo'nun bana zarar vermeyeceğine dair bir his vardı içimde. Dima'nın güvenliğinden tam olarak emin değildim ama yanımdan ayrılmasını sağlamak için yaptığım her girişim boşa çıkmıştı. Yine de işkence ya da ölüm benim asıl endişem değildi. Uzaklara gönderilmek istemiyordum. Adamo Falcone'yi tanımam, bana güvenmesini sağlamam gerekiyordu ki bilmek istediğim her şeyi bana anlatabilsin. Ama bunun olabilmesi için yarış pistinin bir parçası olmam gerekiyordu.

TWO

Remo telefonuna cevap vermiyordu, ben de Nino'yu aradım.

"Sorun nedir? Acil olmadıkça yarıştan bu kadar kısa bir süre önce asla aramazsın."

Tabii ki, Nino zaten öndeydi. "Acil bir durum var. Burada bir sorunumuz olabilir. İki yeni yarışçı. Sahte kimlik. Rus kökenli. Dima Antonov ve Dinara-"

"Mikhailov."

Nino'nun her şeyi bilmesine alışmıştım, bu yüzden fazla şaşırmadım. "Onu tanıyor musun?"

Nino neredeyse bir dakika boyunca sessiz kaldı, bu da durumun gerçekten kötü olduğu anlamına geliyordu. "Remo'yla konuş. O sana daha fazlasını anlatabilir."

"O biliyorsa, sen de biliyorsundur. Bu büyük gizlilik de neyin nesi?" "Dinara ve Remo'nun bir geçmişi var."

"Tarih, bu da ne demek şimdi?" Dinara benden daha gençti, en fazla benim yaşımdaydı, bu yüzden tarih onu becerdiği anlamına gelemezdi, ama karısı Serafina'yı bulmadan önce kadın türüne olan tek ilgisi buydu.

"Remo ile konuş."

"Buralarda değil mi? Neden telefonu ona vermiyorsun?"

"Bana bir saniye ver. Nevio'yla birlikte kafeste." Yeğenim sadece altı, neredeyse yedi yaşındaydı ama Remo ve o, Nevio'nun taşkınlıklarını ve hiperaktivitesini kontrol etmek için sık sık kafeste antrenman yaparlardı.

Hıştırtılar duyuldu, sonra hat sessizleşti. Sabırsızlıkla bekledim. Eskiden ağabeylerimin benden sır saklaması beni çok rahatsız ederdi, ama şimdi çoğunlukla sadece canımı sıkıyordu. Remo ve Nino birlikte çok şey yaşamışlardı. Benim asla öğrenemeyeceğim pek çok sırrı paylaşmışlardı. Hatta bir hıştırtı daha, ardından Remo'nun derin, nefes nefese sesi. "Adamo, konuşmak ister misin?"

Nino'nun konuşmak istediklerimi ona anlatmadığından şüpheliydim ama artık Remo'nun oyunlarını biliyordum. Duvara yaslandım, gözlerim kırık pencereden kızıl saçlı adamı takip ediyordu. "Bugün piste iki Rus yarışçı katıldı. Dima Antonov ve Dinara Mikhailov. Acaba Dinara'nın Chicago'daki Bratva'nın Pakhan'ı ile aynı soyadını paylaşması bir tesadüf mü?"

Gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştu ve sanki ne yaptığımı ve kiminle konuştuğumu biliyormuş gibi yine o meydan okuyan gülümseme yüzüme çarptı. Hiç endişeli görünmüyordu. Bu onu ya çok cesur ya da çok pervasız yapıyordu. İkincisi neden yasadışı sokak yarışlarına katıldığını açıklıyordu.

"Tesadüf değil, hayır. Onun kızı."

"Kızı mı?" İnanamayarak tekrarladım, çünkü Remo'nun sesi bu haber karşısında şok olmuş, hatta endişelenmiş gibi çıkmıyordu. Uzak bir akrabası olduğunu ummuştum. Ama kızı?

Sikeyim.

"Peki bizim bölgemizde ne işi var? Araba yarışcılığı mı oynuyor?"

Bana bunun bir tesadüf olduğunu

söyleme." "Onunla konuştun mu?"

"Evet, sahte kimlikle kayıt yaptırmış. **Y a n ı n d a d a** bir Rus adam vardı."

"Muhtemelen korumasıdır. Grigory'nin onun tek başına dolaşmasına izin vereceğinden şüpheliyim."

"Sence Pakhan kızının bizim bölgemizde olduğunu biliyor mudur?"

"Sanırım Grigory, Dinara'nın nerede olduğunu her zaman bildiğinden emin oluyor."

"Düşman bölgesinde olmaktan neden korkmadığını bana anlatmaya ne dersin?"

Neden gözünü kırpmadan adını açıkladı?"

Remo diğer uça sessizdi. Nino bunu düşünmek için yapmış olsa da,

Remo muhtemelen sadece benimle oynamak istiyordu.

Sabırımı kaybettim. "Nino onunla bir geçmişiniz olduğunu söyledi. Nasıl bir geçmiş? Onu bir noktada becermediğini tahmin ediyorum. Sen reşit olmayanlarla yatmazsın ve Fina'yı aldattığından da şüpheliyim."

"Dikkatli ol, Adamo."

"Sadece ağzındaki baklayı çıkar. Her cevabı senden öğrenecek zamanım yok. Ayarlamam gereken bir yarış var."

"O zaman yap. Ben bir sorun görmüyorum." Oh, görmedi mi?

"Onu ve yanındaki adamı alıkoymamı mı istiyorsun? Bratva'ya karşı koz olarak mı?"

Outfit bölgesindeki Ruslarla açık bir savaşa girmemiştik. Onlar bizi ilgilendirmiyordu ama Camorra bölgesindeki Bratva kesinlikle ilgilendiriyordu. Restoranlarımıza saldırmışlar, kardeşim Savio'nun karısı Gemma'nın babasını ve büyükannesini öldürmüşlerdi. Ağabeylerim arasında en az kindar olan oydu ama kesinlikle Bratva'ya karşı büyük bir kin besliyordu. Remo'nun, Outfit beni kaçırdığında ona yardım etmediği için Grigory'ye savaş ilan ettiğinden bahsetmiyorum bile. Bölgemizde bir Bratva prensesi olması, özellikle de yarışlarımıza katılması özellikle kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Remo bir süre sessiz kaldı. "Hayır, bırak kalsın. Yarışlarımıza katılmasında bir sakınca görmüyorum."

"Zarar görmüyor musun? Grigory'nin seninle aynı inancı paylaşacağından emin misin?" Mırıldandım. Dinara yaralanırsa, hatta ırklarımızda öldürülürse -ölümler nadiren gerçekleşse bile- Grigory kıyameti koparırdı.

Remo benden bir şeyler saklıyordu. Yine. Hâlâ bir şeylerle başa çıkamayacağımı mı düşünüyordu? New York'tan döndüğümde beri artık korkak olmadığımı kanıtlamamış mıydım? Son üç yıldır bölgemizdeki yarışları daha da kârlı hale getirmek için gereken her şeyi yapmıştım.

"Eminim Grigory'nin endişeleri olsaydı müdahale ederdi."

"Benim endişelendiğim de bu zaten, senin neden endişelenmediğin konusunda kafam biraz karışık, tabii çocuğu umurunda değilse."

"Oh, sikinde bile değil, güven bana."

"Oyun oynamayı bırak da bana ne olduğunu anlat." "Eden'ı hatırlıyor musun?"

"Şeker Tuzağı'nda çalışan şu fahişe mi?" Ona dokunmak şöyle dursun, onunla hiç konuşmamıştım bile ama çıkarları olan arkadaşım C.J. birkaç kez ondan bahsetmişti. İkisi de para için vücutlarını satıyorlardı.

"O Dinara'nın Anne. Ran kapalı itibaren Grigory ile Dinara ve sonunda Vegas'ta Grigory'den saklanmak için yardım istedi." "Ne olmuş yani? Grigory ile bir anlaşma yaptın ve kızını ona geri verdin.

ve Eden'i kendi kızını kaçırmanın bedelini ödetmek için fahişe olarak çalışmaya mı zorladı? Savio bir keresinde Grigory'nin senden onun hayatını cehenneme çevirmeni istediğini söylemişti."

"Benim hakkımda hep en kötüsünü düşünüyorsun." Sözlerinde alaycılık vardı. Remo'yla ilişkim bir süredir kötüydü, özellikle de ilk gençlik yıllarımda, ama hala ara sıra kavga etsek de o noktayı aşmıştık.

"Neden ellerini kirlettin? Neden Grigory'nin onunla ilgilenmesine izin vermedin?"

Karanlık bir şekilde güldü. "Sence onun ellerinde daha nazik bir kaderle mi karşılaştırdı?"

"Hayır, ama onu cezalandırmayı neden kendinize görev edindiğinizi merak ediyorum."

"Ben sadist, sapkın bir piçim, unuttun mu?"

"Kahretsin, Remo. Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." "Yani benim sadist ve sapkın olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Öylesin ama her şeyi bir amaç için yapıyorsun."

Remo uzun süre bir şey söylemedi. "Ona göz kulak ol."

"Annesiyle barışmak için bize yaklaştırmaya çalıştığını mı düşünüyorsun? Geçmiş hakkında benimle paylaşmak istemediğin gerçeği öğrenmek mi?"

"Eminim orada olmasının nedeni geçmiştir. Geçmişini sakladığın sürece

Ona göz kulak ol ve kendini *ya da seni* öldürtmediğinden emin ol, şimdilik iyiyiz. Beni haberdar edin."

İşten çıkarılması beni çok kızdırdı. Artık onun şifreli sözlerine alışmıştım ama bazen yine de beni çileden çıkarıyorlardı.

"Seni bilgilendirmeye devam edeceğim, Capo."

Remo kıkırdadı. "Öyle olsa iyi olur. Yarış işi nasıl gidiyor?" "İyi. Nino sana rakamları içeren bir rapor vermedi mi? Bir süredir son birkaç yıldır, özellikle de genişletilmiş kalifikasyon yarışları ile büyüyor. Ama şimdi sohbet edecek zamanım yok. Dinara'ya iyi haberi vermem gerekiyor."

Telefonu kapattım ve bakışlarım Dinara ve Dima'ya döndü. Remo'nun onların aniden ortaya çıkışıyla ilgili endişelenmemesi beni endişelendiriyordu. Artık evli bir adam olsa bile, bir çatışmanın kıskırtıcılığını ve heyecanını seviyordu,

belki de daha fazla. Belki de Rus prensesin ortaya çıkışını hayatımıza biraz heyecan katmak için mükemmel bir fırsat olarak gördü. Öte yandan ben, yarış işimi sorunsuz bir şekilde yürütmek istiyordum. O benim bebeğimdi, kalbimi ve ruhumu yatırdığım bir bebek. Dinara ve Dima'nın gerçekten neden burada olduklarını ve bir sorun çıkarıp çıkarmayacaklarını öğrenmem gerekiyordu. Eğer öyleyse, bölgemizi terk etmelerini sağlardım. Düşmanlara işkence etmek ve kafes dövüşleri artık işe yaramıyorsa Remo hayatını daha ilginç hale getirmenin başka bir yolunu bulabilirdi.

Dinara hâlâ arabasının kaputuna tünemiş, kızıl saçları akşamın ilk esintisinde dalgalanıyordu. Dima kollarını kavuşturmuş bir şekilde onun yanında duruyor ve etrafındaki yarışçılara şüpheli bakışlar atıyordu. Dinara'ya attıkları bakışlar düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi. Bazıları sadece eğleniyor ve alay ediyor, bazıları ise flört ediyor ya da düpedüz sarkıntılık ediyordu.

Onun yarışta hiç şansı olmayan ve yarış becerilerinden etkilenecek güzel bir kış parçası olduğunu düşündüler. Bu adamlardan bazıları muhtemelen daha sonra onunla bir şansları olacağını bile düşündüler.

Dinara arabadan uzaklaştı ve bana doğru yürüdü, sigarasının izmaritini yoluna fırlatıp ezerek söndürdü. Ara sıra sigara içerdim ama bu kız benimle kıyaslandığında bir bacaydı. Telefonumu cebime geri koyarak onu bekledim. Yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve uzun bacaklarıyla göz alıcıydı. Gözlerindeki ateş ve dudaklarını kıvıran o kendinden emin gülümseme onu vahşi bir tanrıça gibi gösteriyordu, özellikle de batan güneşte alev alev yanan kızıl saçlarıyla.

Tam önümde durdu. "Ee? Teftişi geçtik mi? Yarış *sirkinize* katılmamıza izin var mı?"

Sırıttım. "Bugünkü eleme yarışına katılabilirsin. Yarış kampımıza girmeyi başarırsanız bu size ve sürüş becerilerinize bağlı."

Dinara başını öne eğdi. "Sürüş becerilerim konusunda endişeli değilim Falcone. Peki ya seninki? En son ne zaman bir eleme yarışı yaptın? Ana yarışlara hazırsın, değil mi?"

Ağzı iyi laf yapıyordu ve kabadayıydı, hakkını vermem gerekirdi. Çoğu insan, yarış kampında bile, ya yürüdüğüm zemini öptü ya da korkudan yolumdan uzak durmaya çalıştı.

"Ben kampın bir parçasıyım, çünkü en iyi sürücülerden biriyim, Dinara. Eğer eleme yarışına katılsaydım, bu sadece daha az sayıda yeni sürücünün eleme şansı elde edeceği anlamına gelirdi." Tüm ana yarışlara katılan yarışçılar

Sezon içindeki yarışlar, adının da vaat ettiği gibi yarış kampımızın bir parçasıydı: yarışların yapıldığı aylarda hepimizin yaşadığı bir kamp.

Bana daha önce hiç görmediğim bir ton olan gözlerinin mavi-yeşiline gerçekten hayran olma şansı vererek daha yakına eğildi. "O zaman neden bugün yarışa katılmıyorsun? Muhteşem sürüş becerilerini göster. Bakalım neler yapabiliyorsun Falcone."

Genelde kolay yem olmam ama Dinara beni oltasına takmıştı. Onu etkilemek istiyordum ve neden burada olduğunu bilmek istiyordum. Son oyununun ne olduğunu. "Pekâlâ," dedim sırtarak. "Bugün yarışacağım ama sonrasında kardeşin dereceye giremedi diye bana ağlayarak gelme."

"Dima büyük bir çocuk. Kendi başının çaresine bakabilir. Onu hafife almayın."

"İkinizi de hafife almıyorum. Ama siz de beni hafife almasanız iyi edersiniz. Ben bir Falcone'um, kazanmak kanımda var."

"Kibir de mi?"

Gülümsedim. "Sanırım ikimiz de yarış konusunda kendimize güveniyoruz. Şimdi çene çalmayı bırakalım ve sadece lafta olmadığımızı kanıtlayalım."

Dinara parmak uçlarında durdu, daha da yaklaştı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Evet, bunu yapalım Adamo."

Geri adım attı ve arkasını dönerek uzaklaştı, bana dar pantolonunun içindeki kışını mükemmel bir şekilde gösterdi. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Çok seksi bir *kızdı* ama seks hayatımda daha az sorun olmasını tercih ederdim. Geçmişte şebeke kızlarıyla ya da nadir yarışçı kızlarla takılmak sorun yaratmıştı, bu yüzden tekliflere tepki vermeyi bırakmışım. İş ve zevk ayrı kalsa daha iyiydi.

Uzun zamandır bir eleme yarışına katılmamıştım. Yarış kampında yirmi beş sürücü yer alıyordu ve beş sürücü daha bir eleme yarışıyla kampın bir parçası olmaya hak kazanabiliyordu, ancak yalnızca yıl boyunca en iyi dereceleri elde eden yarışçılar bir sonraki sezon için kampta kalıyordu. Ben her zaman en iyi yarışçılar arasındaydım, yıllardır öyleydim, bu nedenle elemelere gerek yoktu. Yine de itiraf etmeliyim ki yeniden bir elemenin parçası olmaktan dolayı baş döndürücü bir heyecan duydum. Atmosfer farklıydı, para ve bahisler daha az baskındı, daha özgür ruhluydu.

Sırttım. Bu eğlenceli olacaktı.

Dima'nın yüzü onaylamaz bir ifadeyle parladı. Son zamanlarda her zamanki ruh hali. "Gitmeye hazırız," dedim.

"Demek Falcone klanının resmi onayını aldık?" diye Rusça alay etti.

"Onların onayını bilmem ama yarışmamıza aldırıyorlar. Daha doğrusu Remo Falcone'nin umurunda değil çünkü ipler onun elinde."

"Küçük kardeşine bizi takip ettirecek. Bu işin arkasında yarışçılık oynamaktan daha fazlası olduğundan şüphelenmeliler."

"Elbette var. Eminim Adamo benden bilgi almak için elinden geleni yapacaktır."

Dima bana baktı, gri gözleri çekikti. *"Onun cazibesinin gardını düşürmesine izin verme."*

Bir kahkaha patlattım. *"Ne cazibesi? Sadece donmuş ekmek gibi güneşli bir çocuk kişiliğine sahip olman, gülümseyebilen her erkeğin ava çıkmış bir Kazanova olduğu anlamına gelmez."*

Dima hiç gülmedi. Omzumu onunkine çarptım. *"Merak etme. Kendi başımın çaresine bakabilirim."*

"Yapabileceğini biliyorum ama Falcon'ları hafife alma, en gençlerini bile. Oyuna geldiklerinde bunu hafife almazlar ve burada onların bölgesindeyiz. Grigory süvarileri gönderirdi ama bu adamlarımızın hoşuna gitmezdi."

Gözlerimi devirdim. *"Hayaletleri çağırma, Dima. Süvariler ya da başka kurtarma görevleri için bir neden olmayacak."* Yanağından öptüm. *"Ve sen varsın, değil mi?"*

İç çekti. *"Sadece dikkatli ol. Baban bunu öğrenirse ne yapacağını biliyorsun. Bir gün beni bir petrol varilinin içine atacak."*

"Seni bunun için çok seviyor. Sana hızlı bir son verecek," dedim çarpık bir gülümsemeyle.

Dima keskin bir kahkaha attı. "Komik bulmana sevindim." "Her şey yoluna girecek."

"Eninde sonunda geçmişi geride bırakmak zorunda kalacaksın Dinara, yoksa seni yutacak."

"Beni çoktan yarı yarıya çiğnedi. Bu konuyu kapatabilmemin tek yolu gerçeği tam olarak öğrenmek. İkimiz de babamın bana olanları anlatırken seçici davrandığını biliyoruz."

"Seni korumak istiyor."

"O yapamaz, sen de yapamazsın. Hiç kimse yapamaz. Bu benim savaşım."

Motorların gürültüsü havayı dolduruyordu. Hızı hep sevmişimdir. Bunun heyecanını. Dima ve ben birbirimize karşı yarışmıştık, önce bisikletler, sonra arabalar, ama hiçbir zaman profesyonel düzeyde ya da bu kadar çok rakiple yarışmamıştık.

Adamo arabasını benimkinin yanına çekti ve bana kendinden emin bir gülümsemeyle baktı.

Diğer erkeklerin çoğunun aksine, bana araba yarışı yapabileceğimi düşündüğüm için hayalperestmişim gibi bakmadı. Yarış kampının bir parçası olan kızların çoğu hotpant giyer ve araba kaputlarının üzerinde tembellik ederdi. Tek amaçları bir yarışçıyla yatağa girmek ve daha da iyisi onun resmi kız arkadaşı olmaktı.

Bu pit kızlarından biri sol taraftaki bir podyumda start bayrağıyla belirdi. Hotpants'ı kış yanaklarının altını bile kapatmıyordu, ama bunu başarabildiğini kabul etmek zorundaydım.

Dima arabasıyla sağımda durdu ve bana uyarıcı bir bakış gönderdi. "Aptalca bir şey yapma" dedi yüz ifadesi. Ona gözlerimi devirdim. Burada olmamızın bir nedeni vardı ve hiçbir şey beni hedefime ulaşmaktan alıkoyamazdı.

Dikkatim Adamo'nun sarı BMW M4'ünü park ettiği sol tarafa kaydı. Camı açıktı ve kaslı kolu rahatça kapısına dayanmıştı. Gözleri benimkilerle buluştu ve ağzının bir köşesi yukarı kalktı. Kalbim hızlandı ve vücudumun verdiği tepkiden hoşlanmayarak gözlerimi ona diktim

Falcone'un kendine aşırı güvenen küçük kardeşine. Ama lanet olsun, tüm erkeklere, belaya ve tehlikeye benziyordu, sanki olması gereken yer orasıymış gibi koltuğunda nasıl da uzanıyordu. Onun krallığı.

Motoru bir kez devirdim, bir meydan okuma. Kolay kolay gözüm korkmazdı. Adamo yarış pistinde hesaba katılması gereken bir güçtü ama damarlarında hız olan tek kişi o değildi. İki düzine motorun sesi sessizliği doldurdu, sanki bir kurt sürüsü hep bir ağızdan hırıliyordu. Tüylerim diken diken oldu ve direksiyonun etrafındaki parmaklarım sıkılaştı. Daha önce birkaç sürücünden fazlasının katıldığı bir yarışın parçası olmamıştım.

Çukurdaki kız cesurca gülümseyerek başının üzerinde bir bayrak kaldırdı. Adamo bana iyi şanslar der gibi başını salladı.

Sırıttım. Şansa ihtiyacım yoktu. Yeteneğim ve rakiplerimin çoğu tarafından hafife alınma avantajım vardı.

Pit kızının bayraklı kolunu indirdiği anda ayağımı gaza bastım. Viper bir kükremeye ileri fırladı, toz yükseldi ve etrafımı benden gizledi. Birkaç saniye boyunca rakiplerimi ya da önümdeki caddeyi görmedim, sadece patinaj yapan lastiklerin uyandırdığı aşılmaz kum fırtınasını gördüm. Ayağımı gazdan hiç çekmeden arabayı körlemesine dümdüz ileriye doğru sürdüm. Sonunda tozlar yatıştı ve çevrem netleşti; Adamo'nun BMW'si de bir araba boyu önümdeydi. Dima hâlâ sağımdaydı ve Adamo'nun bulunduğu yeri başka bir araba almıştı. Hepimiz yoldaki ilk viraja doğru sürüklendik ama arabam tanımadığım rakibime çarparken bile hızımı neredeyse hiç azaltmadım. Arabam virajdan çıkar çıkmaz hızlandım, ellerim Viper'ı kontrol etmek için direksiyonu kavradı. Adamo hâlâ önümdeydi ama riskli manevramın beni yaklaştırdığını düşünüyordum.

Soldaki rakibim yan tarafıma çarptı ve neredeyse beni yoldan çıkarıyordu. Belli ki ödeşmiştik. "Siktir git!" Öfkelendim. Gaza bastığım ayağım, uyguladığım baskının şiddetiyle ağırlaştı. Dima kendini geriye bıraktı, sonra arkama geçti ve saldırgan rakibimin arkasında konumlandı. Sonra da bagajına doğru sürdü.

Sırtarak odağımı önümdeki Adamo'ya çevirdim. Dima intikamcı aptalla ilgilenecekti.

BMW'ye yavaş yavaş yetişiyordum ki Adamo aniden yavaşladı ve kaputun önüne geldiğimizde yüzünü görebildim. Sırıttı.

Bir kaşımı kaldırdım. Önümüzde keskin bir viraj uzanıyordu, bir öncekinden çok daha kötüydü. Adamo caddeye odaklanmadan önce kaşlarını kaldırdı ve

tekrar hızlandı. Piç herif beni kontrol etmek için yavaşlamıştı. Ayağımı gaza ne kadar sert bastırırsam bastırayım, Adamo yarım araba boyu önümde kalmaya devam etti. Viraja ondan bir saniye sonra girdim ve arka lastiklerim patladı. Bir kez daha hızlanıp Viper'ı ve beni tehlikeli virajdan fırlatmadan önce hızlıca tutundum ve direksiyonu dikkatlice diğer yöne çevirdim. Dört araba sadece yarım araba boyu arkamdaydı, bunlardan biri de Dima'ydı. Diğer yarışçıların çoğunu geride bırakmıştık ama sadece beşimiz final yarışına kalabilecektik ve Adamo'nun kaybeden tarafta olmayacağına dair bir his vardı içimde. O çok iyiydi ve arabası çok hızlıydı.

Yirmi saniye sonra Adamo bitiş çizgisini ilk geçen oldu ve ben de onun arkasından geldim. Bir savaş çılgılığı attım. Adamo'nun park halindeki arabasının yanına, derme çatma bir kazanan kürsüsünün yanına yanaşarak camımı indirdim. Adamo çoktan arabasından inmişti. Batan güneş arkasındaki gökyüzünü alev alev yakıyordu. Kot pantolonundan bir sigara paketi çıkardı.

"İyi yarıştı Falcone," diye bağırdım gelen yarış arabalarının sesinden.

Dudakları sigaranın etrafında kıpırdadı ve bana doğru yürüdü. Yine güneşte kızarmış, güçlü kollarına ve ince beyaz tişörtünün altından görünen karın kaslarına hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülümsemesi ukalalığa dönüştü. Paketi penceremden bana uzattı ve ben de bir sigara kaptım. Kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım.

Adamo, "Çok büyük bir risk aldınız," dedi.

Omuz silktim ve ona yaklaştım. "Bana ateş verebilir misin?" Sigarayı ağzıma attım. Adamo çakmakla yaklaştı, bir eli alevi esintiden koruyordu. Alışkanlıktan, çünkü bunu hep Dima'ya yapardım, elini kendi elimle yönlendirdim, böylece alev sigaramın ucuna değdi. Eli avucumun altında sıcak ve güçlüydü. Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için ikimiz de anın içinde, ani yakınlığımızın farkına vararak donup kaldık. Sigaramın ucu tutuşur tutuşmaz Adamo'dan uzaklaştım ve derin bir nefes çektim.

Gözlerim diğer arabaları taradı, Dima için endişelendim.

Adamo sanki düşünce sürecim onun için açık bir kitapmış gibi, "Başardı," dedi. Bu rahatsız ediciydi. "Dördüncü. Ama Kay ikinizin onu sıkıştırma şeklinizden memnun olmayacak. Şikâyetle bulunacak."

Gözlerimi devirdim. "Bu yasadışı sokak yarışı. Eğer yanmaya dayanamıyorsa, ateşle oynamayı bırakmalı."

Adamo kıkırdadı ve başını salladı. "Şikâyeti elbette kulak ardı edilecek."

"Çünkü beni final yarışında istiyorsun," dedim meydan okurcasına gülümseyerek.

"Çünkü riskli manevralar bahisleri yükseltir. Ve içimde bugünkü gibi daha pervasız hamleler yapacağınıza dair bir his var."

"Her şey parayla ilgili, ha?" Arabama yaslandım ve bir duman üfledim. Adamo ve kardeşlerinin uğraştığı işlere aşinaydım. Önemli olan tek şey para ve güçtü ama Adamo bu işin bundan daha fazlası olduğu izlenimini veriyordu.

"Bir ana yarış kazanmanın para ödülü 25 bin. Sezon birinciliği içinse 250 bin dolar. Zaten hiçbir zaman kazanamayan zengin ailelere sahip birkaç hız bağımlısı dışında, her yarışçı bu para ödülünü ister. Ama sen bu yüzden burada değilsin Dinara, değil mi?"

Onun da benim de paradan geldiğimizi düşünürsek, aşağılayıcı sözleri ikiye bölünmüş görünmüştü ama ne demek istediğini anladım. Gözlerimi aradı, daha derine inmeye çalışıyordu. Remo'nun ona ne anlattığını merak ettim. Belki de babam gibi yarı gerçekleri. Her şeyi bilseydi bana böyle bakmazdı.

Gülümsedim. "Hayır, mesele para değil. Bizi birbirimize bağlayan şey bu."

Dima bize doğru ilerledi, Adamo'yu yanımda görünce yüz ifadesi sertleşti. "*Çok fazla risk aldın,*" dedi Rusça.

"Bazı şeyler uğruna her şeyi riske atmaya değer," dedim İngilizce olarak, gözlerim Adamo'nunkilere dikilmişti.

Adamo sıkı bir gülümsemeyle başını eğdi. "Finale kaldığınız için ikinizi de tebrik ederim. Crank size kampımızın detaylarını gönderecek, böylece bir sonraki yarışta bize katılabileceksiniz. İyi bir mazeretiniz olmadan gelmezseniz, yılın geri kalanı için diskalifiye edileceksiniz."

Başımı salladım. "Orada olacağız."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve bizi kaydeden Crank'e doğru ilerledi.

"*Şüpheleniyor,*" diye mırıldandı Dima. "*Bu bir tuzak olabilir.*"

Bir kahkaha attım. "*Paranoyaklaşıyorsun, Dima. Bizim için bir tuzak olmayacak. Şüpheli olmasaydı hayal kırıklığına uğrardım. Bu daha ilginç bir oyun olur.*"

Dima başını salladı. "*Neyin tehlikede olduğunu unutma.*"

Öfkeyle baktım. "*Gerçekten neyin tehlikede olduğunu benden başka kimse bilmiyor.*"

THREE

Sezonun ilk yarışı, Dinara ile tanıştığım eleme yarışından neredeyse iki hafta sonra yapılacaktı. Yıla yayılmış toplam kırk yarışımız vardı. Çadırımdan dışarı adımımı attığımda, hala taze olan çöl havasını derin bir nefesle içime çektim. Etrafımda düzinelerce çadır kurulmuş, hepsi de yarışçıların ve pit kızlarının geceleri toplandığı şenlik ateşi ve barbekü alanını çevreliyordu. Kampımız her zaman bir başlangıç noktasından diğerine seyahat ederdi. Birçok yarışçı tüm yılı tek evleri olan yarışçı kampımızda geçirirdi. Bazıları burayı Burning Man festivaline benzetiyordu, ancak bazı sürücüler arasındaki rekabet burayı daha az özgür ruhlu ve rahat bir yer haline getiriyordu.

Yarıştan bir gün önceydi, tüm sürücülerin kampta görünmesi gereken son tarihi. Gözlerim kampın en ucunda duran neon yeşili bir Viper'ı fark etti. İçimi çektim. En son Dinara gelmişti ve dün gece gelmeyeceğinden endişelenmişim. Neden umursadığımdan bile emin değildim. Onun varlığı bela demekti.

Kamp aşçımız seyyar gaz ocağında krep çeviriyordu ve ben de Dinara'nın arabasına doğru gitmeden önce bir tabak dolusu dumanı tüten krep aldım.

Onu hiçbir yerde göremedim, sadece arabasının kaputuna yaslanmış bir fincan kahve içen Dima'yı gördüm. Ona belli belirsiz bir baş selamı verdim, o da zar zor karşılık verdi. Ağzıma bir krep tıkıştırarak çadırıma doğru yürüdüm. Kimden

Gözümün ucuyla tanıdık bir kırmızı çizgi dikkatimi çekti. Başımı çevirdiğimde Dinara'yı gördüm. Yarış çalışanlarımızdan birinin bir kamyonla bir kamp durağından diğerine taşıdığı seyyar duşların olduğu yönden geliyordu. Saçları nemli bukleler halinde omuzlarından aşağı sarkıyordu ve hiç makyaj yapmamıştı. Çok büyük bir Van Halen tişörtü göbeğinin üzerinde düğümlemişti ve jean şortu kalçalarından aşağı sarkıyordu, bu da göbek deliğini ortaya çıkarıyordu, bu da kıyafetlerinin altında başka vücut takıları olup olmadığını öğrenmek için vücudunun geri kalanını keşfetme isteği uyandırdı.

Dikkatimi fark edince, bana doğru bir adım atmadan önce kendinden emin bir gülümseme verdi.

Siyah motorcu botları sanki narin kadın ayakları için tasarlanmamış gibi üzerinde kocaman duruyordu ve Dinara ne kadar sert bir adam gibi davransa da vücut ölçüleri nedeniyle narin görünüyordu. "Bunlar kardeşinin mi? Sence de kıyafet paylaşmak kardeş sevgisini biraz abartmıyor mu?"

Elbette Dima'nın Dinara'nın kardeşi olmadığını artık biliyordum ama o ilk yalanını asla geri çekmemişti.

Dinara bana doğru yaklaştı ve sormadan arabamın kaputuna tünedi. Arabasına dokunmadan önce başka bir sürücüyü sormanız beklenirdi, ancak daha önce de gösterdiği gibi kuralları umursamadığı belliydi. İyi ki ben de umursamıyordum.

Krep dolu tabağı ona uzattım ama başını salladı.

"Dima?" Bir sigara çıkardı ve yaktı.

"Evet. Uzun boylu, sırık gibi adam bize ters ters bakıyor."

Dinara onun tarafına bakmadı. "Hâlâ onun kardeşim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yanına eğildim, kollarımı kavuşturdum, ağzıma bir parça daha krep tıktırırken umurumda değilmiş gibi görünmeye çalıştım. "Değil mi?"

"Hayır," dedi biraz da eğlenerek. "Öyle değil."

Sigara paketini bana uzattı. Genelde sabahın bu erken saatinde sigara içmezdim ama yine de bir tane aldım ve ağzıma attım. "Ateşin var mı?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi ama aynı hızla kayboldu. Çakmağı havaya kaldırdı, alev yumuşak esintide dalgalanıyordu. Tabağı kaputun üzerine bıraktım ve sigaranın ucu ateşin üzerine sarkıp yanana kadar ona yaklaştım. Bakışlarımız buluştu ve o benimkileri sabit bir şekilde tuttu. Birçok kız utangaç davranmaya çalıştı ya da kirpiklerini kırptırdı, hatta bazıları Falcone ismi insanlar üzerinde böyle bir etki bıraktığı için gözlerini kaçırdı. Ama Dinara bana baktı. İçimde bir his vardı.

Diğer insanların görmesini istediğim şeylerin ötesini görmeye çalışıyordu ve yine de kendi korumalarını sürdürüyordu. Sakladığı her neyse, onu bulacaktım. "Sanırım korumasız dolaşmamanız mantıklı," dedim. dedi. "Aslında babanızın sadece bir tane almanıza izin vermesine şaşırdım."

"Korumalara ihtiyacım yok ve babam kimsenin beni kafeslemesine izin vermeyeceğimi biliyor. Dima'yı seçtim ve kabul ettiğim tek kişi o."

Adamdan bahsedişinde tanıdık ve koruyucu bir şeyler vardı, ama onları hiç fiziksel yakınlık kurarken görmemiştim, bu da bana aralarında gerçekten bir şey olmadığı konusunda umut verdi.

Dima hâlâ bizi izliyordu. Dinara'ya bakışındaki bir şey şüphelerimi arttırdı. Dinara'nın bunu inkâr etmesini istiyordum. "O senin erkek arkadaşın mı?"

Gökyüzüne bakarak dumanını üfledi. "Hayır, ama eskiden öyleydi. Bir süre önce."

"Hâlâ öyle olmayı diliyor gibi görünüyor."

Dinara bana alaycı bir gülümseme verdi. "İlişki durumumu çok merak ediyorsun."

"Yarışlarımı kullanan insanlar hakkında her şeyi bilmeyi tercih ederim." "Yatak hikayelerini bile mi?"

"Bunlar bile, özellikle de Bratva prensesini içeriyorsa. Hakkınızdaki istihbarat çok değerli."

"Eminim," dedi. "Remo beni sordu mu?"

Onun adını söyleme şekli beni duraksattı. Kardeşim en cesur adamın bile yüreğine korku salardı. Dinara'nın sesi korkmuş gibi değildi. Sanki eski bir tanıdığından, tekrar görmeyi umursamayacağı birinden bahsediyor gibiydi. Bir tür bitmemiş işleri vardı. Belki de ben onun kardeşime yaklaşma yoluydum, her ne kadar onu bulmak gerçekten zor olmasa ve bela anlamına gelen insanlardan kaçmaya pek eğilimli olmasa da. Ailemden intikam almak için benimle yakınlaşmaya çalışıyor olabileceğini ya da o güzel kafasının aklında başka bir şey olduğunu bilmek beni nasıl hissettiriyordu emin değildim.

"Sanırım ailem hakkında bir şeyler okumuşsun," dedim.

Güldü. "Sanki buna gerek varmış gibi. Ailenizin ünü aslında bir sır değil. Ülkenin diğer bölgelerinde bile."

Karnına tekrar bakmamaya çalışarak gözlerimi kıstım. "Rusya'da bile mi?"

Sigarasını düşürdü ve ezdi. "Uygun çevrelerde tabii ki, ama hayatımın çoğunu Amerika'da geçirdim."

Omuz silktim. "İtibarımızı korumak için çok çalışıyoruz." Kardeşlerimin işi ve Camorra ile hiçbir ilgim olmasını istemeyişimin üzerinden çok zaman geçmemişti. Dövmeyi reddetmeyi bile düşünmüştüm. Tabii ki Remo buna izin vermedi. Şimdi memnundum. Bu hayat gerçekten bildiğim tek şeydi ve tutkumu takip etmeme izin veriyordu: yarış.

"Ve bu muhteşem bir ün," dedi. "Çoğu

Remo sayesinde."

"Yanılmıyorsam ailenizle ilgili en etkileyici hikâyelerden biri sizin sayenizde ortaya çıktı. Sen anne katilisin," dedi. Deniz mavisini gözleri benimkilere takıldı ve beni yakaladı.

Bunu onun ağzından duyunca, sanki övgüleri hak ediyormuşum gibi konuştu. "Annemi ben öldürmedim. Kardeşlerim öldürdü."

"Onu bıçakladın. Onu öldürmek istedin ve kardeşlerin daha hızlı davranmasaydı öldürecektin."

O da bunu bir yarış gibi anlatmıştı. Öyle değildi. Her şey sanki ağır çekimde gerçekleşmişti. O günü düşünmekten hoşlanmıyordum ama ara sıra rüyalarım giriyordu.

"Onu öldürecektin, değil mi?"

Neden bilmek istediğini merak ederek Dinara'nın gözlerine baktım. Çoğu insan bu konudan rahatsızlık duyardı. Annenizi öldürmek, ayaküstü konuşulacak bir konu değildi.

Başımı salladım. Annemi bıçaklamak bilinçli bir karar değildi. Saf içgüdülerim ve kardeşlerimi ve ailelerini korumak için duyduğum şiddetli kararlılıkla hareket etmişim.

"Peki ya annen?" Ben sordum.

Dinara'nın yüzünden bir gölge geçti. "Öldü. Öldürüldü."

Yalan mı söylüyordu yoksa gerçeği bilmiyor muydu diye merak ederek başımı salladım. Eden'in hayatı pek de canlı sayılmazdı ama kesinlikle ölü değildi.

Daha yakına eğildi. "Hâlâ o günü düşünüyor musun? Pişmanlık duyuyor musun?" "Benim hakkımda seni en çok etkileyen şey annemin acımasız ölümü mü?" I

diye sordum, sesim öncekinden daha sertti.

"Büyüleyici. Çocukların annelerinin yanlışlarını affetmeleri ve unutmaları beklenir. Hatalarına rağmen onları sevmeleri ve el üstünde tutmaları gerekir. Ama siz Falconlar affetmeyi sevmiyorsunuz, öyle mi?"

Sesinde meydan okuma çınlıyordu.

Sigarayı avucumda söndürdüm, gençken sigaralarımı bu şekilde öldürmeyi alışkanlık haline getirdikten sonra artık acıya duyarlı olmayan bir noktaydı. Dinara'nın kaşları bir parça kalktı. "Hayır, biz affetme işinde değiliz, Dinara." Ayağa kalktım, onun üzerinde yükseldim. Kaputun üzerindeki yerinden kıpırdamadı, sadece başını geriye atıp yüzüme baktı. "Bu her zaman hatırlaman gereken bir şey."

Başlığımın atladı ve beni iterek geçti. Uzaklaşırken omzunun üzerinden bana karanlık bir gülümseme fırlatarak, "Biliyorum Adamo, unutmayacağım" diye seslendi.

Başımı salladım. O başka bir şeydi. Kendi arabasına varana kadar gözlerim onun ölmek üzere olan vücudunu takip etti. Diğer yarışçılarla seks yapmama konusunda katı bir politikam vardı ama Dinara'nın kampta uzun süre kalmayacağını hissediyordum, ta ki istediğini elde edemeyeceğini anlayana ya da ben onu kovana kadar. Bir kadın dikkatimi bu kadar çekmeyeli, birini fethetmek için bu kadar güçlü bir dürtü hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ama Dinara'nın oyununu oynamak istiyorsam, onun hakkında daha fazla bilgi edinmem ve ortaya çıkış nedenini öğrenmem gerekiyordu.

C.J. Eden hakkında daha çok şey biliyor olabilir. Hiç yakın olmasalar da bir süre birlikte çalışmışlardı. O zamanlar kendi sorunlarıma gömülmüş olduğum için fahişeler arasındaki arkadaşlıklara pek dikkat etmemiştim. Dinara'yı anlamak istiyorsam, önce annesi hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu ve ne Dinara'nın ne de Remo'nun bu çabaya yardımcı olmayacağı açıktı.

Yılın büyük bölümünde yarış kampıyla yollardaydım, ancak Las Vegas'taki Falcone malikanesine dönmemi gerektiren birkaç ailevi olay yaşadık. Göçebe hayatı yaşadığım ilk birkaç ayda, hala en küçük kardeş olduğum ve her zaman öyle kalacağım, herkesin beni dengesiz bir beceriksiz olarak hatırladığı ve muhtemelen her zaman hatırlayacağı eve gelmeye içerlemiştim. Yarışmanın bana sunduğu yeni bir hayatın özgürlüğünün tadını çıkarmıştım ama sonunda Remo tüm düğmelerime nasıl basacağını bilse bile ailemi ve çılgın toplantılarımızı özlediğimi fark ettim. Belki de gençlik yıllarımda intikamıydı.

Devasa beyaz konağın önünde durdum ve uzun zamandır ilk kez neredeyse geri dönüp kampa geri dönüyordum. Nedense Dinara'dan uzak kalmak istemiyordum, sanki onu gözümün önünden ayırırsam yok olup gidecekmiş gibi geliyordu. Onu ilk kez ana yarışa katılırken ve güçlü rekabete rağmen ilk onda bitirirken gördüğümde, kızıl saçlıya olan hayranlığım daha da artmıştı. Kendini beynime bu şekilde yerleştirmek için ne yaptığından emin değildim ve buna bir son vermem gerekiyordu. Belki ailemle geçireceğim birkaç gün bana kızıla olan hayranlığımı bastırma ve aynı zamanda onun hakkında daha fazla bilgi toplama şansı verebilirdi - tabii Remo cömert bir ruh halindeyse.

Arabamdan çıktım. Ön kapı hızla açıldı ve yeğenim Nevio dışarı fırladı. "Adamo!" diye bağırdı. Bana doğru hızla geldi ve beş saniye geçmeden ortama çarptı. Çarpmanın etkisiyle içimdeki hava dışarı fırladı. "Mutlu yıllar," dedim siyah saçlarını karıştırarak. Kara gözleriyle bana bakmak için geri çekildi. Onu her gördüğümde en büyük ağabeyim Remo'ya biraz daha benziyordu, içi dışı onun aynıydı. Biraz daha büyüdüğünde ne tür sorunlara yol açacağını düşünmekten korkuyordum.

"Sirkin geri kalanı nerede?" diye sordum.

Nevio geri adım attı. "Bahçede. Doğum günüm için benimle dövüşecek misin?"

Ön kapıya doğru ilerlerken güldüm. "Özel gününde o sıska kıcını tekmelersem annenin hoşuna gideceğinden şüpheliyim. Bunu başka bir gün yapalım."

"Geçen sefer de böyle demiştin," diye yakındı Nevio. Ve haklıydı da. Genellikle yeğenlerimle kafes dövüşlerine zaman ayıracak kadar uzun kalmıyordum. Kamp her zaman bana çok yüksek sesle seslenirdi.

Nevio'nun söylediği gibi, ailenin geri kalanı bahçede idi. Nevio, sopalarla bir tür kılıç dövüşü yapan kuzenleri Alessio ve Massimo'ya doğru koşarak uzaklaştı. Başımı sallayarak büyük masadaki aileme katıldım. Başka biriyle selamlaşmadan önce Nevio'nun ikiz kardeşi Greta'nın yanına gittim. Remo'nun kucığına tünemiş, masanın ortasında duran muhteşem pastadan bir parça yiyordu. "Mutlu yıllar, Greta."

Yanağına bir öpücük kondurdum ve o da bana gülümsedi. "Teşekkür ederim." Nevio'nun tam tersiydi: utangaç, dikkatli ve barışsever.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu küçük kardeşim," dedi Remo, kara gözleri sanki benden sorulmamış soruların yanıtlarını almak istercesine benimkilere dikilmişti. Ben de

Merakının Dinara'yla bağlantılı olduğunu hissetti. Kiara şüphesiz pişirdiği pastayı işaret etti. "Çikolatalı krema. Bir parça ister misin?"

"Bunu kaçırmazdım," dedim ve ona sıcak bir gülümseme verdim.

Savio ayağa kalktı ve bana kısaca sarıldı. Bir zamanlar gergin olan ilişkimiz aramızdaki mesafeyle birlikte önemli ölçüde iyileşmişti.

"Hâlâ bir fahişeyle tek eşli bir ilişki içinde misin?" Savio selamlama şekli olarak sordu, sesini alçak tutarak Greta ve Fabiano'nun kucağında oturan Aurora'nın duymamasını sağladı.

Fabiano gözlerini kıstı. Savio belli ki başarılı olamamıştı.

Karısı Gemma onun karnını yumrukladı ama o sadece sırttı ve omuz silkti. "C.J. ve ben arkadaşız. Kapalı kapılar ardında ne olursa olsun senin işin." Uzattığı elini sıktım.

Gemma'nın yanına bir kez daha uzanırken gözlerini devirerek, "Bu evet anlamına geliyor," dedi.

"Hayır, değil ama her neyse."

Nino terasa çıktı. "Kiara, sanırım lazanyan dışarı çıkarılmaya hazır." Beni selamlamak için başını salladı.

Kiara hemen içeri koştu, ardından Gemma da ona büyük aile toplantılarında yemek pişirirken yardım etti. Ailedeki en iyi aşçılar onlardı. Serafina ve Fabiano'nun karısı Leona genellikle çocukları kontrol altında tutmaktan sorumluydu.

"Öğle yemeğinden önce pasta mı? Bu nasıl bir anarşi?" Fabiano ve Savio'nun arasındaki boş sandalyelerden birine çökerek sordum.

"Nevio'nun dileği. Anarşi onun göbek adı," dedi Fina gözlerini devirerek. "Benim de dileğim," dedi Greta usulca.

Fina kızına sabırlı bir gülümseme verdi. "Seninki de öyle ama ikimiz de Nevio'nun isteklerine her zaman evet dediğini biliyoruz."

"Her zaman değil," dedi Greta daha da sessiz bir şekilde.

"Çok sık, mia cara," dedi Remo, onun şakağını öperek.

Kiara ve Gemma geri geldi, ikisi de ellerinde dumanı tüten lazanya güveçleri taşıyordu.

Kiara, "Bunlardan biri meze ve limonlu ricotta ile vejetaryen, diğeri ise pancetta ve kıymalı daha geleneksel bir lazanya," diye açıkladı. O ve Greta et yemiyordu, ama Kiara Nino'yla evlendiğinden beri daha vejetaryen yemeklere alışmış olsak da geri kalanımız yiyordu.

"Yemek hazır! Oturun!" Fina çocukların sert kılıç sesleri arasında sesini duyurabilmek için bağırdı.

Kılıcını ilk bırakan Alessio oldu ve bize doğru koşmaya başladı.

Massimo ve Nevio kılıçlarını
şakırdatmaya devam ettiler. "Nevio!"

Remo seslendi.

Nevio'nun başı döndü ve kılıcını indirdi. Massimo bunu çoktan yapmıştı ve birlikte bize doğru koştular. Alessio bana gülümsedi ama Greta gibi o da fazla alingan bir çocuk değildi, en azından çoğu insana karşı. Nino omzuna dokundu ve çocuk onun yanına çöktü. Nevio ve Massimo da kısa bir süre sonra onu takip ederek boş kalan iki sandalyeye oturdular.

Massimo bana genişçe gülümsedi, yüzünde ter parlıyordu. Her geçen gün Nino'ya daha çok benziyordu.

Sonunda yemeğe başladık. Elbette akşam yemeği sessiz bir olay değildi. Yıllar önce sadece kardeşlerim ve ben varken bile durum böyle değildi, ancak konular ve eğlence daha az açık ve daha PG-13 hale gelmişti.

Yemekten sonra sigara içmek için uzaklaştım. Remo bundan nefret ediyordu ama artık çocuk değildim. Bir süre sonra Kiara yanıma geldi. "Nasılsın? Mutlu görünüyorsun."

Gülümsedim, sigaramı indirdim ve dumanını diğer yöne üfledim. "Ben öyleyim, ya sen?"

Kiara'nın yüzü mutlulukla parlıyordu. "Etrafım ailemle çevriliyken nasıl mutlu olmayabilirim? Seni özölüyoruz."

Ona tek kolumla sarıldım. "Ben de seni özledim. Ama ben yarışçılara aidim."

"Biliyorum."

Remo yanımıza geldi. Kiara zeki bir kadın olduğu için onun benimle konuşmak istediğini anladı. İzin isteyip kızların yanına gitti.

"Rus prensesimizle işler nasıl gidiyor?"

"Bir prenses gibi davranmıyor. Baca gibi sigara içiyor ve kendisinden iki kat büyük bir erkeği masanın altında içebilir. Çok da iyi bir yarış pilotu."

Dinara ve Dima hâlâ kamp hayatının kıyısında köşesindeydiler ama yarış sonrası partiye katılmışlardı ve Dinara sarhoş olduğuna dair hiçbir belirti göstermeden tek başına yarım şişe cin içmişti. Annemle ilgili konuşmamızdan beri onunla konuşmamıştım, hatta uzak durmak bana çok pahalıya mal olmuştu.

Remo çarpık gülümsemesiyle, "Büyölenmiş gibisin," dedi.

"Temkinliyim. Yarışlarımda belaya ihtiyacım yok." "Bela bize para getirebilir."

"Sorunun türüne göre değişir. Belki de Eden ile konuşmalıyım. Bana Dinara hakkında önemli bilgiler verebilir."

Remo'nun yüzü sertleşti. "Eden'dan uzak dur. Sana Dinara hakkında kayda değer bir şey söyleyemez."

"Konuşmasını yasakladığın için mi? Son oyunun ne, Remo? Neden bir Pakhan'ın eski sevgilisini genelevlerimizde tutuyoruz? Ve Dinara neden annesinin öldüğünü düşünüyor?"

Remo'nun gözlerinde bir şey parıldadı, belki de bir farkındalık. Bu içgörüyü benimle paylaşmasını diledim. "Seninle annesi hakkında mı konuştu?"

"Beni annemizi öldürdüğümüz gün hakkında sorguladı desek daha doğru olur.

Annelik sorunları geri dönüp bizi ısıracak mı?"

Annemizden bahsedince Remo'nun yüz ifadesi daha da kapandı. Onu öldürmeden önce ondan ateşli bir tutkuyla nefret etmişti ve o zamandan beri duyguları iyileşmemiştir, özellikle de şimdi Fina, Leona ve Kiara gibi iyi annelerle çevrili olduğu için.

"Annelik sorunlarını konuşmak istiyorsa, onu bana gönderin."

Neler olup bittiğini öğrenmeden önce yapmak isteyeceğim son şey buydu. Dinara annesini kurtarmak ve daha da kötüsü intikamını almak istiyorsa, tahmin edebileceğinden çok daha fazla tehlikeye girecekti. Belki mantıklı bir Capo, bir Pakhan'ın kızına zarar vermekten çekinirdi ama Remo çılgınca manevralardan asla çekinmemiştir. Ne de olsa, Outfit'in Capo'sunun yeğenini kaçırmış ve hatta onu kendisine aşık etmişti.

Dinara'nın yarışlara katılmak ve benim yakınlığımı aramak için art niyetleri olsa bile, onun incinmesini istemiyordum. Remo'yu seviyordum ama yaptığı her şeye katılmıyordum ve özellikle geçmişte yaptığı birçok hareket beni endişelendiriyordu.

FOUR

C.J. kapıyı açıp beni kucakladığında ılık ılık gülümsedi. "Seni özledim." Malikânenen arabayla otuz dakika uzaklıkta oturuyordu ve şenlikler bittikten sonra ona doğru yola çıktım. Birbirimizi dört haftadır görmemiştik, ki bu uzun bir süreydi. Genellikle iki haftada bir en azından bir ya da iki geceliğine Vegas'a dönmeye çalışırdım.

"Ben de seni özledim," dedim ve dudaklarından öptüm. Hayal gücüne çok az şey bırakan seksi mor bir gecelik giymişti ve kahverengi saçları yumuşak bukleler halinde omuzlarından aşağı sarkıyordu. Sonuçta ikimiz de arkadaşlığımızın ne anlama geldiğini biliyorduk. Neden bu konuda çekingen davranmaya çalışalım ki? Savio'nun düşündüğünün aksine, C.J.'ye aşık değildim ama onun arkadaşlığından ve seksten daha çok zevk alıyordum ve bu onun için de aynıydı. "İşler nasıl gidiyor?"

"Zor," dedi. "Son birkaç gün tam bir rezaletti. Sadece pislik müşteriler vardı. En azından onları kovarken zamanı kendi barımı düşünmek için kullandım."

Elimi tuttu ve beni dairesinin küçük oturma odasına götürdü. Rahat ama küçük bir yerdi çünkü C.J. parasının çoğunu bir gün kendi işini açmak için biriktirmişti. Ona yardım etmeyi önermişim ama o kimseden para kabul etmek istemiyordu. Yakında yeterli paraya sahip olacaktı ve sonunda yalakalığı bıraktığında çok sevinecektim.

Para için göt herifler. C.J.'nin işe başlaması Remo ile en çok kavga ettiğimiz konulardan biriydi.

C.J. benden on yaş büyüktü. O ve ara sıra becerdiğim diğer kızların hepsi benden büyüktü. Dinara uzun zamandır ilgimi çeken benim yaşımdaki ilk kızdı, bu da onu daha da büyüleyici kılan bir başka noktaydı. C.J.'yi küçük mutfağına kadar takip ettim ve bana uzattığı bir bardak kırmızı şarabı kabul ettim. Ama Dinara'yla ilgili düşüncelerim dikkatimi dağıtmıştı ve C.J.'nin dikleşmiş meme uçlarına bakılırsa, onun da dikkati tam da benim burada olma sebebimle dağılmıştı. Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana bakmadan önce şarabından bir yudum daha alarak yaklaştı. Kadehimi bıraktım ve onu öptüm, şehvetimin Dinara'yı aklımdan çıkarmasını bekliyordum.

C.J.'in ihtiyacına cevap vererek öpüşmemize daha da tutku kattım. Kendini bana sürttü ve ben de elimi elbisesinin altına sokup onu sıırılsıklam ıslak buldum. "Gerçekten boktan bir hafta oldu. Tek düşünebildiğim bu oldu," diye fısıldayarak itiraf etti C.J.. Sevişmeye başladığımızdan beri iş için gelen müşteriler dışında hiçbir erkekle birlikte olmadığını biliyordum. Bana her zaman bunun sebebinin işinin erkeklerle başka ilişkilere izin vermemesi olduğunu söylerdi ama bazen bundan daha fazlası olduğundan endişelenirdim. Sadece bir dakika sonra patlayana kadar C.J.'i parmakladım. C.J. dizlerinin üzerine çöktü ve taşaklarım çenesine değene kadar beni derinlemesine ağzına almaya başladı. İnledim, gözlerim çırpınarak kapandı. Yıllar boyunca birkaç kızla birlikte olmuştum, yine de erkek kardeşlerimden çok daha azdı ama C.J.'nin becerilerinin bu dünyanın dışında olduğunu bilmek için yeterliydi. Dinara'nın meydan okuyan gülümsemesi davetsiz bir şekilde gözümün önüne geldi. Onu uzaklaştırdım. Bu C.J.'e karşı adil değildi.

C.J. ile ilk zamanımı hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Başından beri ondan etkilenmişim ama beni aldatan ve cinsel becerilerimdeki eksiklikle dalga geçen ilk kız arkadaşım Harper'la yaşadıklarımın sonra tekrar biriyle birlikte olma konusunda endişeliydim. Tabii ki sorunlarım hakkında kimseyle konuşamıyordum. Kardeşlerim beni anlayamazdı. Hepsi bekaretlerini daha genç yaşta kaybetmiş ve benim yaşımdayken pratik yapmak için yeterince kadınla sikişmişlerdi. Rastgele kızları becermek istemiyordum ama başka bir ilişkiyi de riske atmak istemiyordum, bu yüzden bir çıkmazdaydım.

C.J. onu sürekli kontrol ettiğimi fark etmişti. Sonunda ona birlikte biraz zaman geçirip geçiremeyeceğimizi sordum. İlk başta sadece konuştuk ama sonunda daha fazlasını istedim. C.J. seksiydi ve güvenliydi, ama ben

onu kullanmak istemedim. Bu yüzden bana bir kızı nasıl boşaltacağımı göstermesi için ısrar ettim ve nihayet sevişene kadar ilk birkaç hafta yaptığımız tek şey buydu. İlk birkaç ay kesinlikle iyi bir sikişçi değildim ve C.J. muhtemelen birlikte geçirdiğimiz zamanın sadece yarısından zevk alıyordu ama çabuk öğrenen biriydim ve ona iyi vakit geçirtmeye kararlıydım.

Beni emerken gözlerimi C.J.'den ayırmadım, gözlerimi kapatır ya da başka tarafa bakarsam yine başka bir yüz göreceğimden endişelendim. Ağzına boşaldıktan sonra doğruldu ve ellerini saçlarımda gezdirdi, yüzünde ihtiyaç dolu bir ifade vardı. Konuştuk ve seviştik. Her zaman böyle olmuştu. Birbirimize özel değildik ama aramızda özel bir bağ vardı. Belki de bu bağ, Dinara da işin içine girince bunu yapmaya devam edip edemeyeceğimi merak etmeme neden oluyordu. Dinara'yla aramızda rekabet, hayranlık ve alay dışında bir şey yoktu ama ben daha fazlasını istiyordum ve onun da bu fikre tamamen kapalı olmadığına dair bir his vardı içimde.

"Bir sorun mu var?" C.J. dikkatle sordu. Çok seksiydi ve zor bir hafta geçirmişti. Ben de öyle. İkimizin de buna ihtiyacı vardı. Vanilyalı duş jeli kokuyordu, Dinara'nın kullanacağı bir şey değildi. "Ben iyiyim." Onu tekrar öptüm ve o da daha önce olduğu gibi tutku ve ihtiyaçla karşılık verdi. Beceriksizce kanepesine doğru ilerledik, yolda kıyafetlerimizin geri kalanını çoktan çıkarmıştık.

Elimi saçlarına doladım ve her şeye rağmen bunu durdurmayı düşünerek yavaşça geri çektim. Bakışları yukarı kaydı ve dudakları muhtaç bir gülümsemeye dönüştü. Hay sikeyim. Kollarını kavradım ve onu kanepeye ittim.

Bugüne kadar C.J. sahip olduğum en iyi kadındı ve bundan çok daha fazlasıydı, ama son birkaç haftadır tüm fantezilerim kızıl saçlı bir kadın etrafında dönüyordu. Önünde diz çöktüm ve içine dalmadan önce topuklarını omuzlarıma kaldırdım. Her zaman olduğu gibi uzun bir aradan sonra buluştuğumuzda, bütün gece kendimizden geçene kadar seviştik. İşte o zaman bizi rahatsız eden her şey hakkında konuşmaya başladık, ama bu sefer yarış arabası sürmekten daha önemli bir konu vardı.

"Eden hakkında ne biliyorsun?"

C.J. başını omzumdan kaldırdı ve şaşırmış görünüyordu. "Eden mı? Neden onunla ilgileniyorsun?"

"Onun geçmişiyle ilgileniyorum. Remo ayrıntıları benimle paylaşmıyor ama içimde önemli bir şey olduğuna dair bir his var. Bratva'ya karşı savaşımız için faydalı olabilir."

C.J.'ye yalan söylemek hoşuma giden bir şey değildi ve genellikle onun

bilmesine izin verilmeyen konuları geiştirirdim.

C.J. yavaşça doğruldu, düşünceli görünüyordu. "Diğer kızların çoğu ve ben Eden'a karşı mesafemizi koruduk. Başlangıçta ağabeyin onu görmezden gelmemizi emrettiği için, daha sonra da o gerçekten kendi başına olmayı tercih ettiği için. Bir süredir onunla aynı yerde çalışmıyorum. Sanırım şu anda Vegas'ın dışında küçük, pis bir kulüpte çalışıyor."

"Siz kızlar konuşuyorsunuz. Ona neden özel muamele yapıldığı hakkında hiç spekülasyon yapmadınız mı?"

"Donna, Eden Vegas'ta ilk ortaya çıktığında orada olan birkaç kızdan biriydi. Her zaman Eden'in Remo'yu çok kızdırdığını söylerdi."

Topladığım şey buydu. Yeni bir bilgi yok aslında.

C.J. özür dileyerek gülümsedi. "Özür dilerim. Keşke size yardım edebilseydim. Belki de Donna'yla konuşmalısın. Eğer onu aramak istersen Kırmızı Fener'de garsonluk yapıyor."

C.J. ile konuşmak neyse de, diğer fahişelere Eden hakkında sorular sormak Remo'yu kesinlikle kızdıracaktı. Şimdi onu ne kadar kızdırırsam, aklında ne varsa yapmak için Vegas'ta ortaya çıkması durumunda Dinara için iyi bir söz söylersem beni dinleme olasılığı o kadar azalırdı.

Ertesi gün Remo'yu bir kez daha denemeye karar verdim. Dövüş antrenmanı için terk edilmiş bir kumarhanedeki spor salonumuzda kardeşlerime katıldım. Savio'ya onunla birlikte gidip gidemeyeceğimi sorduğumda şaşırmıştı. Savio ve ben geniş salona girdiğimizde Nino ve Remo çoktan dövüş kafesinin içindeydi.

Çok az kişinin girmesine izin verilen spor salonumuza adım atan çoğu kişi, dövüş kafesinin üzerindeki tavandan sarkan avizeye bakmaktan kendini alamadı. Remo ve Nino bizi fark ettiklerinde dövüşmeyi bıraktılar. Savio ve ben kafese doğru yürüdük. Fabiano sırasını bekliyordu ve kendini bench press yapmakla meşgul ediyordu.

Doğrulup oturdu. "Hey yabancı."

Ona kısa bir el salladım. Nino çoktan kafesten çıkmış, Remo'nun sıradaki rakibine yer açıyordu. Fabiano banktan kalktı ama ben omzunu tuttum.

"Sıra bende," dedim. Bir kaşını kaldırdı, sonra omuz silkti ve tekrar yere çöktü. "Keyfine bak. Gerçi bunu Remo yapacak."

Savio kıkırdayarak, "Doğru," diye onayladı.

Tepki vermedim. Cevaplar istiyordum ve Remo bunları bana vermekten kaçınıyordu. Geçmişte en dürüst sohbetlerimizden bazılarını dövüş kafesinde paylaşmıştık. Bugün de öyle olmasını umuyordum.

Dövüş kafesine girdiğimde Remo'nun gülümsemesi bilerek genişledi. Remo'yu bir şey yapması için kandırmak zordu. Kendisi de bir düzenbazdı. Ama bu sefer geri adım atmayacaktım. Karanlıkta balık avlamaktan bıkmıştım.

"Gözlerindeki o bakış kavga için iyi bir başlangıç," dedi Remo.

Ellerimi bantlamakla uğraşmadım, onun yerine kaldırdım. "Dövüşmeye hazır mısın?"

"Her zaman."

Genelde temkinli bir dövüşçüydüm, savunmamı uzun süre yukarıda tutardım ve riskli hamleler yapmazdım ama bugün hemen saldırı moduna geçtim. Remo teklifimi kabul etti ve sonraki birkaç vuruşumuz, Remo karnıma iki ve böbreklerime bir sert yumruk indirmeden önce kendi savunmalarımızdan sekti. Sonra ben ilk vuruşumu yaptım. Dövüştüğümünden daha fazla yarıştım ve Remo hala en iyi dövüşçüydü çünkü sadece antrenman için değil, mümkün olduğunca sık dövüş kafesinde olmaya özen gösteriyordu. Para için gerçek rakiplere karşı dövüşürdü. Bu dövüşü cevaplar için yeterince uzun süre devam ettirmek istiyorsam, en iyi oyunumu ortaya koymalıyım.

On dakika sonra hem o hem de ben ter ve kan içinde kalmıştık. Benim alt dudağımdaki kesikten, Remo'nun da kaşındaki yaradan kan akıyordu; yüzünün bir tarafındaki yara izinin bir kısmını açmıştım. Birbirimizin yanında kafesin ağına yaslanarak su molası verdik.

"Sor," diye mırıldandı Remo su yudumları arasında. "Dinara neden annesinin öldüğünü düşünüyor?"

"Dinlenme bitti," diye ilan etti ve yüzüme doğru bir yumruk göndermeden önce şişemi bir kenara koymaya ancak zaman bulabildim ama darbeden kaçtım.

"Çünkü onu koruyabileceğini düşünüyor," diye homurdandı Remo üst kesiğimden kaçınırken.

"Onu neyden koruyacaksın?"

"Kendisinden sanırım." Remo bana alaycı bir gülümseme gönderdi.

"Ama ikimiz de biliyoruz ki birini kendinden korumak imkânsız, değil mi?"

Kol mesafesinden zıplayarak çıktım. Remo gençliğimde beni uyuşturucu bağımlılığımın ve yanlış arkadaşlarımdan kurtarmaya çalışmıştı. Sadece beni New York'a, *korumasından uzağa* gönderdiğinde başarılı olmuştu. Bazen bir güvenlik ağı olmadan düşme riskini göze almak gerekirdi, Remo bu deneyimden bunu öğrenmişti.

"Tanrı aşkına, neden bana neler olduğunu söylemiyorsun?" Hırladım, yüzüne doğru sert bir yumruk gönderdim ama o engelledi.

Remo karanlık bir gülümsemeyle başını eğdi. "Dinara ile aranızda bir şeyler dönüyor."

Öfkeyle baktım. Remo her zaman olması gerekenden fazlasını bilirdi ve bundan zevk alırdı. "Seni ilgilendirmez ama kesinlikle bir şey olduğu yok."

Henüz. Hayal etmediğimden değil...

"Bazı insanlar sizinle aynı fikirde olmayabilir. Ne de olsa Dinara ailesi aracılığıyla Bratva'nın bir parçası. Düşmanla dostluk kuruyorsun."

"Dediğim gibi, ortada bir şey yok ve kendini bir şey sanma. Fina da eskiden düşmandı ama şimdi senin karın."

Remo'nun gülümsemesi daha tehlikeli bir hal aldı. "Haklısın. Ama onunla tanıştığımda ipleri elinde tutan bendim. Senin de öyle olduğundan emin ol."

"Neyle karşı karşıya olduğumu söylerseniz bana yardımcı olursunuz. Dinara intikam için mi dışarıda?"

"Gerçeği öğrendiğinde, kesinlikle."

Yüzümü buruşturdum. "Sen ve Grigory ne halt ettiniz? Dinara'ya annesinin hayatta olduğunu söylemeliyim."

"Evet, yapmalısın."

Gözlerimi kısarak durakladım. "Son oyunun ne Remo? Dinara'nın zarar görmesini istemiyorum."

Remo başını salladı. "Kadınlar konusunda karmaşık bir zevkin var." "Bu ortak bir noktamız."

Remo kıkırdadı. "Git ona söyle ve nasıl tepki vereceğini gör."

"Bu hoşuma gitmiyor. Dinara'nın Grigory ile olan savaşınızda bir piyon olmasını istemiyorum."

Remo bir şey söylemedi.

Yüzünü yumruklamayı düşündüm ama muhtemelen bu hareketi tahmin ediyordu. Bunun yerine ben de ona gülümsedim. "Bu dövüş bitti. Bırak Fabiano seninle uğraşsın. Benim kampa dönmem gerek."

Remo kafesin köşesine yaslandı, gözleri beni hiç terk etmiyordu. "Burada kötü olan ben değilim Adamo. Söylemediğim için niyetim temiz

sen."

Ben dışarı çıkarken ve Fabiano benim yerime kafesteki yerini alırken gülmekten kendimi alamadım. "Saf kelimesi ve sen çelişiyorsunuz."

Ben salondan çıkamadan Nino bana doğru geldi. "Öğleden sonra havuzda bize katılmalısın. Barbekü yaparız ve güzel havanın tadını çıkarırız."

Başımı salladım. "Hayır teşekkürler, Remo'nun akıl oyunlarından bıktım artık." "Hatalı olan tek kişi o değil. Ne zaman buraya gelsen kavga edecek bir konu için."

"Bakmama gerek yok. Remo ve ben pek çok konuda aynı fikirde değiliz."

"O ve ben de seviyoruz ama siz sadece anlaşmazlıklarınıza odaklanıyor ve iyi şeyleri görmezden gelmeye çalışıyorsunuz. Remo seni seviyor ve her zaman senin için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor."

"Artık gerçekten kampa dönmem gerekiyor. Bir sonraki yarışa sadece bir hafta var. Hazırlamam gereken bir sürü şey var."

Nino başıyla onayladı ve geçmeme izin verdi. Ayrılırken içimde bir sızı hissettim. Ama bu sadece Remo yüzünden değildi. Bir sonraki yarış, aralarında dinlenmek için bir gün bile olmayan, kısa aralıklarla yapılacak bir dizi yarışın başlangıcıydı. Düzenlemem ve arabamın en iyi durumda olduğundan emin olmam gereken çok şey vardı.

Ve Dinara'yı tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

FIVE

Uzaktan ilk karavanlar ve çadırlar göründü ve gülümsemekten kendimi alamadım. Göçebe hayatı yaşamak çok rahat değildi, özellikle de sıhhi seçenekler bazen arzulanan çok şey bırakıyordu. Ancak motellerde kalmak yerine kendi aramızda olmayı tercih ettik. Elbette bazı yarışçılar yakındaki otellerin konforunu tercih ediyor ve sadece yarıştan önceki gece bize katılıyorlardı, özellikle de zengin aileleri tarafından sponsor edilen ve bunu para için yapmayanlar. Neyse ki sayıları çok fazla değildi. Sadece bir hafta içinde yapılacak yedi yarış nedeniyle herkes kamp yapmak ya da arabasında uyumak zorunda kalacaktı.

Arabamı kampın kenarına park ettim ve dışarı çıktım. Crank'in rustik karavanı ortadaydı ve diğer herkesin derme çatma evleri onun etrafına kurulmuştu. Ben orada olmadığım zamanlarda onun yanına giderdim ve onun karavanı genellikle bizim iş merkezimiz olurdu.

Öğleden sonra geç saatlerdi ve yarın, yedi günlük yarışımızdan önce her şeyi düzene sokmak, özellikle de katılımcılara kuralları öğretmek için son gündü. Mesajı gerçekten aldıklarından emin olmak için birkaç kişiyle daha sohbet edeceğimi zaten biliyordum.

Ortada akşam karanlığına hazırlık olarak bir ateş yanıyordu ve havayı tütsülenmiş et ve mangal kokuları dolduruyordu. Çadırımı kurdum, küçük bir iki

arabama bağıladığım kişi. BMW'mi yakından takip etmeyi tercih ettim. Bazen garip kazalar meydana geliyordu.

"Vegas nasıldı?" Çadırın fermuarını çektiğim sırada Dinara arkamdan sordu. Arkamı döndüğümde onu kollarını AC/DC tişörtünün üzerinde kavuşturmuş, yine o kışkırtıcı piercingini ortaya çıkarmış bir şekilde çok yakınımda dururken buldum. Küçük kırmızı ve altın bir yumurtaydı. Dinara ilk kez bot değil parmak arası terlik giymişti ve koyu kırmızı boyalı tırnakları ortaya çıkmıştı. "Peki yüzüne ne oldu?"

Remo'nun yumruğu yüzünden dudağım hafifçe şişmişti. "Kardeşimle dostça bir boğuşma. Ve Vegas her zaman olduğu gibi. Gürültülü, gösterişli ve kirli," dedim gözlerimi onun bedeninden ayırıp bilmiş bakışlarıyla buluşarak. Dinara anlayışlı görünüyordu ama öyle olmasaydı bile şimdiye kadar onu incelediğimi fark ederdi. Bunu yapmamak gerçekten zordu. Sadece kendine olan güveni bile beni kendine çekiyordu.

Arabama yaslanıp strafor bardaktan bir yudum alan Dinara'nın kaşları kalktı. "Birileri memleketine karşı kin besliyor."

Gözlerimi uzaklara diktim. Fincanı bana uzattı. "Buna benden daha çok ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Kardeşinle neden kavga ettin?"

Ne olduğunu sormadan aldım ve büyük bir yudum yuttum. Votkanın acı yakıcılığı ağzımda çiçek açtı ve boğazımdan aşağı indi. Bu şeyden nefret ederdim. Saf içilmesinin nedenini hiçbir zaman anlayamamıştım. Dinara'nın dudakları ne düşündüğümü biliyormuş gibi kıpırdadı. "Dima kendisi demledi."

Bir önceki sorusunu görmezden gelerek bardağı ona geri uzattım. "Tüketmenin güvenli olduğuna emin misin?" Gözlerim onun sersem gölgesini bulmak için etrafı taradı ve tabii ki onu arabasının yanında bizi izlerken buldum.

"Risk almaktan kaçınan birine benzemiyorsunuz."

"Ö l m e y e c e ğ i m . Sadece ev yapımı votka içerek ölmemeyi tercih ederim."

Bu gezegeni terk etmenin çok daha ilginç yolları var."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşmeden önce bir yudum aldı. "Araba yarışında ölmek ya da bir düşman kurşunu ile öldürülmek gibi mi?"

"Onun gibi bir şey, evet."

Açık yolcu camından içeri uzandım ve temiz bir tişört çıkardım. Vegas'tan gelirken ve öğleden sonra güneşinin altında çadır kurarken bunu giymiştim. Terli tişörtümü başımdan geçirdim ve Dinara'nın yanındaki kaputun üzerine attım. Kısa bir süre tişörtü inceledi ama sonra bakışları bana kaydı, kesinlikle beni süzüyordu. Gözleri benimkilerde oyalandı.

Vücudumdaki yara izlerini taramadan önce abs yaptı, Camorra dövmemde son buldu.

"Görünüşe göre ölümle dans etmeye yabancı değilsiniz."

Omuz silktim. Bu yaraların çoğunun ne zaman oluştuğu hakkında konuşmak istemiyordum. Temiz beyaz bir gömlek giydim ve Dinara'nın yanına uzandım. Çadırlarını yarışçı erkek arkadaşlarıyla ya da sevgilileriyle paylaşan pit kızlarından bazıları bize meraklı bakışlar attı. Birkaçı benimle yakınlaşmaya çalışmıştı ama ben onların tekliflerini kabul etmemiştim. Dinara bakışlarımı takip etti. "Onlardan birinde gözün mü var?"

Kıkırdadım. "Hayır. Ben iş ve eğlenceyi birbirine karıştırmam."

Dinara başını öne eğdi. "Ne kadar da Falcon'a yakışmayan bir şey. Kuralları siz koyarken neden kendinizi sınırlayasınız ki? Siz kendi bölgenizin kralısınız."

"Remo kraldır. Geri kalanımız onun tebaasıyız." Sesimdeki burukluk, beni küskün bir ergen gibi çıkarmıştı ama Dinara'nın geçmişini benden sakladığı için Remo'ya fena halde kızmıştım.

"Sen birçok şeysin ama bir tebaa değilsin. Görünüşe göre tacı ele geçirmek için bir kral katili olma hırsın var."

Bu suçlama karşısında damarlarımda öfke dolaştı. Remo bazen beni çileden çıkarsa da o benim Capo'm ve kardeşimdi. Onu seviyordum ve ona bu şekilde ihanet etmektense kendimi parçalara ayırmayı tercih ederdim. İlk tepkimi maskeledim, bunun bana Dinara'nın gerçek niyetini anlama şansı verdiğini fark ettim. Remo'ya ihanet ettiğime dair kapıyı açık bırakırsam, beni olası intikam planlarını anlatabileceği bir ara sokak olarak görebilirdi. Soruyu aramızda asılı bırakarak ufka doğru baktım. Dinara bana yakından baktı ama yüz ifadesini okumak imkânsızdı.

"Vegas'tayken kardeşlerine Bratva prensesi hakkında bir rapor verdin mi?" diye sordu neredeyse bir dakikalık sessizlikten sonra. Giderek daha fazla insan ateş çukurunun etrafında toplanıyor, etrafına dizilmiş kütüklerin üzerine oturuyordu ve tütsülenmiş pirzolaların kokusu artık açık bir şekilde burnuma geliyordu. Müziğin sesi açıldı, son birkaç yılın hit şarkılarından oluşan renkli bir karışımdı çünkü gruptakilerin zevkleri çok farklıydı.

"Rapor edilecek pek bir şey yok, değil mi?"

Omuz silkti ve sanki bana inanmıyormuş gibi bir bakış attı.

"Neden burada olduğunu bilmiyorum. Sen bir gizemsin ve benim yakınlığımı isteme nedenlerin de öyle."

"Birileri kendine aşırı güveniyor. Belki de sadece yarış heyecanının tadını çıkarmak istiyorum."

"Camorra'nın bölgesindeki yarış kampına katılman büyük bir tesadüf. Bizimle bir geçmişin var, babanla da öyle." "C a m o r r a ile olan geçmişim hakkında ne biliyorsun?" d i y e sertçe fısıldadı. Güzel maskesindeki çatlak ilk kez ortaya çıkmıştı.

Şimdiye kadar aşırı duygusal davranmamıştı.

Patlaması beni şaşırttı ama sakinliğimi korudum. Omuz silkdim. "Annenin genelevlerimizden birinde fahişe olarak çalıştığını biliyorum."

Dinara dondu kaldı, fincanı yavaşça dudaklarından indirdi. Yüzünde bariz bir inançsızlık ifadesi belirdi. "Annem öldü." Sesi aynı anda hem dehşet hem de sevinç doluydu.

"Hayır, değil. O hayatta ve Las Vegas'ta, bizim için çalışıyor."

Dinara kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı ve fincanı boşaltıp kaputun üzerine bıraktı. Gözlerini görmeme izin vermesini isterdim ama gözlerini dikkatle başka tarafa çevirdi, duygularını görmeme izin vermek istemiyordu ama vücudunun geri kalanı bana kargaşasını sezdiriyordu. Cebine uzanıp bir esrar çıkardığında elleri titriyordu. Yaktı ve derin, titrek bir nefes aldı. "Emin misin?"

Esrarın tanıdık tatlı kokusu burnuma doldu ve vücuduma derin bir özlem yerleşti. New York'ta geçirdiğim süre boyunca Luca beni uyuşturulmuş halde bulduğunda birkaç kaburgamı kırdıktan sonra daha sert uyuşturuculardan vazgeçmiştim ama esrardan vazgeçmek daha zordu, özellikle de yarış sonrası partilerde ve barbekülerde birçok insan içtiği için.

Belki de geri adım atmalıyım ama Remo hangi çılgın sebepten olursa olsun ona söylememi istiyordu. Ona söyleyerek onun hayatını mı yoksa Dinara'nınkini mi riske atıyordum? Ama artık geri adım atmak için çok geçti.

"Evet. Yıllar içinde onunla birkaç kez karşılaştım." Bu bir abartıydı. Aslında onunla hiç konuşmamıştım, sadece geçerken görmüştüm. Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyordum, kızı kadar güzel olup olmadığını bile. Odaklanamadığım puslu bir gölgeydi.

"Fahişelerinizden biriye onu da mı siktiniz?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır."

Dinara gözlerini devirdi. "Kızmış numarası yapma. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Gangsterler sık sık fahişelerden hizmet ister ve hatta birçoğu V-kartını bir fahişeye kaptırır. Bu işlere aşinayım. Bratva ve

İtalyan mafyası da o kadar farklı değil." Bratva'yı söyleme şekli, neredeyse bu kelimeyi takdir etmemi sağlayacaktı.

"Anneni ben sikmedim, Dinara. Müsait olan her kadınla yatmak gibi bir alışkanlığım yok."

Yine de kardeşlerim adına konuşamam. Remo geçmişte kesinlikle onu becermişti. Nino ve Savio'dan emin değildim ama ikincisi Gemma onu bağlamadan önce sikini her şeye daldırmıştı.

Dinara başını salladı ama bir şey söylemedi. Üzgün görünüyordu. Dima arabasından uzaklaşmış ve yavaşça yaklaşıyordu. Gerçek bir koruyucu. Onun aptal Bratva kışını tekmelemek istedim. İfadesi bir korumanınki gibi değildi, kardeşçe bir arkadaşınki gibi de değildi.

Sarsılarak ayağa kalktı ve cigarayı yere atıp üzerinde tepindi. Görmezden gelmeye çalıştığım bir sızı hissettim.

"Kamptan ayrılmam ve Chicago'ya dönmem gerekiyor."

Başımı salladım ve ben de ayağa kalktım. "Yarın akşam yedi günlük turun ilk yarışı başlıyor. Her şeyi ayarlamak için öğleden sonra orada olmanız gerekiyor. Devredeki ilk yarışı geçirirseniz, daha sonraki bir noktada yarışa katılamazsınız. Her yarış bir öncekinin üzerine inşa ediliyor. Ve yedi yarışı geçirirseniz kampta kalma şansınız sıfıra yakındır." Dinara'nın bu kadar çabuk ortadan kaybolmasını istemiyordum. Onu yakınımında tutmak, geçmişi ve kendisi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

"Zamanında döneceğim," diye kestirip attı ve uzaklaşmaya başladı.

Koluna dokundum. "Chicago'dan neredeyse 1400 mil uzaktayız."

Omzunun üzerinden bana alaycı bir gülümseme verdi. "Merak etme. Yarınki yarışı kaçırmayacağım. Henüz işimiz bitmedi, Adamo."

Bu sözlerle birlikte uzaklaştı ve ben de son sözlerinin uyarı mı yoksa vaat mi olduğunu merak ederek arkasından bakmak zorunda kaldım.

Dima aceleyle bana doğru geldi. *"Ne var-"*

"Otuz dakika içinde Salt Lake City'den özel bir jete ihtiyacım var. Her şeyi hazırlayın."

Dima bana baktı. Ağzını açtı ama konuşacak havada değildim.

"Sorular için zamanım yok. Bir jet bulun. Hemen gitmemiz gerekiyor. Benim arabamı alıyoruz."

Dima benden daha fazla bilgi almaya çalışmadı. Bunun yerine cep telefonunu eline aldı ve kısa bir baş sallamadan önce birkaç kişiyi aradı. *"Tamamdır."*

Arabama yerleştik ve gaza bastım. Küçük özel havaalanına zamanında varmak istiyorsak acele etmemiz gerekiyordu. Salt Lake City'nin hemen dışındaydı.

Saat beş buçuktu, yani her şey plana uygun giderse jete altı gibi binecektik.

"Neler oluyor Dinara? Tehlikede misin? Falcone'un söylediği bir şey seni üzdü mü?"

Adamo'nun bana verdiği haberle ilgili hislerimi anlatmaya üzüntü bile yetmezdi. Annem yaşıyordu. Yıllarca öldüğünü sanmışım. Herkes beni öyle olduğuna inandırmıştı.

Direksiyonun etrafındaki parmaklarım acıyana kadar daha da sıkıldı. Şu anda konuşacak havada değildim. Kafamın içi düşüncelerle doluydu, bir fırtına yavaş yavaş oluşuyordu ve yıkıcı gücünü açığa çıkarmak üzereydi. İçimin derinliklerinde, karanlık arzum baştan çıkarıcı ilahisine başladı, on aydır direndiğim bir sirenin çağrısı.

Yolculuğun geri kalanında Dima benimle konuşmaktan vazgeçti ve planlanan kalkışa sadece beş dakika kala havaalanına geldiğimizde rahat bir nefes aldım. Dima ve ben özel jete binip karşılıklı koltuklara yerleştikten sonra hostes bize içecek ve atıştırma ikram etti. *"Bu sarsıntılı bir yolculuk olabilir. Chicago üzerinde bir fırtına yaklaşıyor."*

Ona hızlı bir gülümseme verdim. *"Bu mükemmel."* Cevabım karşısında şaşırıldığı her halinden belliydi, müsaade istedi. Bardağı aldım ve cin toniğimi yudumlarken uçak hareket etmeye başladı ve çok geçmeden havalandık.

Dima gözlerini benden hiç ayırmadı. *"Bana sorunun ne olduğunu söylemeyecek misin?" "Annemden haberin var mıydı?"*

Dima ne demek istediğimi anladıysa bile bunu iyi sakladı. Sarı kaşları birbirine yaklaştı. *"Peki ya o?"*

Sorun Dima'nın babamın adamı olmasıydı, her zaman da öyle olacaktı. Bazen benim için kuralları esnetirdi ama sonuçta babama asla ihanet etmezdi.

"Hâlâ hayatta olduğunu, babamın dediği gibi ölmediğini."

Dima başını salladı. *"Nereden biliyorsun? Bu fikri aklına Adamo mu soktu?"*

Gözlerimi kısarak öne doğru eğildim. Sesinde bir tuhaflık vardı. Aramızdaki yakın bağ, birbirimizden sır saklamayı zor bir uğraş haline getirmişti. *"Biliyor muydun? Adamo neden böyle bir konuda yalan söylesin ki?"*

"Çünkü o ve kardeşleri manipülasyon ustası. Adamo ile yakınlaştıysanız bile onlar düşmandır."

"Kimseyle yakınlaşmıyorum," diye homurdandım ama Adamo ile aramızdaki karşılıklı çekimi inkâr edemezdim. Beni nasıl süzdüğünü fark etmiştim ve ben de onu birden fazla kez süzmüştüm. "Beni annemin yaşadığına inandırarak ne elde edebilirler ki?"

Dima sandalyesinde arkasına yaslandı, bakışları pencereye yöneldi. Zaman mı kazanıyordu? Vücuduna belli belirsiz bir gerginlik girmişti ama bunun annem hakkında daha fazla şey bildiğinden mi yoksa Adamo'yu kıskandığından mı kaynaklandığından emin değildim. *"Belki de onu bulmak için Vegas'a gelmeni umuyorlardır. Seni ellerine düşürmek için bir tuzak olabilir. Remo Falcone'un yüksek rütbeli bir kadını kaçırmayı ilk kez olmuyor."*

"Eğer beni kaçırmak isteseydi, Adamo'dan bunu yapmasını isteyebilirdi. Ve Adamo'nun Camorra ile yakın bağları olan tek yarışçı olduğundan şüpheliyim. Beni ele geçirmek için Vegas'a çekmesine gerek yok."

Dima'nın ağzı gerildi ve bana bakmaktan kaçındı. Sandalyemden kalktım ve yanına çöktüm. Bakışları benimkilerle buluştu. *"Dima," dedim usulca, yalvarırcasına ve elimi kolçağın üzerinde duran elinin üzerine koydum. "Eğer biliyorsan, bana söylemek zorundasın. Bilmem gerek. Bildiğimi biliyorsun."*

Dima'nın genellikle kübizm sanatının bir parçası gibi sert çizgilerden oluşan yüzü yumuşadı. *"Dinara."* Adımı söyleme şekli bana geçmişimizi hatırlattı. Elini çevirdi ve parmaklarını elimin etrafında birleştirdi. Yutkundum. İsteddiğimi elde etmek için Dima'nın duygularını ya da kendini inandırmaya çalıştığı duyguları kullanmak istemiyordum ama bu gerçek her şeyi değiştirebilirdi. Bilmem gerekiyordu.

"Anlat bana," diye yalvardım.

Beni öpecekmiş gibi biraz daha yaklaştı. Gerildim. Onu itmek zorunda kalmak istemedim. Zorunda kalmadım. Dima bedenimi taradı ve birkaç santim geri çekildi. Beni saran parmakları gevşedi ve gülümsemesi acıya dönüştü. *"Gerçekle ne yapacaksın?"*

"Her zaman istediğimin aynısı, kapanış olsun."

"Ve intikam," dedi Dima sessizce. *"Yürüdüğün bu yolda bir son bulabileceğinden emin değilim."*

İntikam bizim çevremizde günlük bir işti. Her erkek haksızlığa uğradığında intikam almak için yaşar ve nefes alırdı, ancak kadınların çaresiz genç kızlar gibi sorunlarını başkalarının halletmesine izin vermeleri gerekiyordu.

"Dima."

Yolum benim işimdi. Gerekirse tek başıma yürürdüm. Dima başını geriye attı. *"O yaşıyor. Falcone sana doğruyu söylemiş."*

"Neden bana yalan söyledin?" **İncinmiş bir halde** sordum. Dima benim en yakın sırdaşımdı. Her şeyi paylaşırdık ya da en azından ben öyle sanırdım.

Dima başını öne eğdi. *"Çünkü baban sana yalan söylememi emretti ve ben de seni korumak istedim."*

Elimi çektim. *"Gerçeklerden korunmaya ihtiyacım yok!"* Yerimde duramayarak ayağa kalktım. Nabzım hızla atarken koridorda volta atmaya başladım. Adamo'nun sözlerinden sonra küçük bir parçam şüpheci kalmıştı ama şimdi gerçek tüm parlaklığıyla bana bakıyordu. Bunu kabul etme ve nasıl ilerleyeceğime karar verme sırası bendeydi. *"Gerçekle ne yapacağıma karar vermek benim hakkım. Benim lanet hakkım."*

Dima başını salladı. *"Baban aynı fikirde olmayabilir. Sana söylediğimi öğrenirse çok öfkelenir."*

"Bana sen söylemedin. Adamo söyledi."

Dima acı bir kahkaha attı. *"Yeni kahramanınız."*

Ters ters baktım ve koltuğa çöktüm. *"Adamo bu hikâyenin kahramanı değil."*

"Ne sen ne de babam. Hikayemin kahramanı ben olacağım."

Bakışlarımı pencereye çevirdim ve duygularımla trajik bir şekilde örtüşen kasvetli gökyüzüne hayranlıkla baktım. Kısa süre sonra bulutlar kalınlaştı ve yağmur uçağı rahatsız etti. Avuçlarımı uyluklarımda aşağı yukarı gezdirdim, yükseklerdeki tanıdık çıkıntılarda oyalandım. Sirenin çağrısı şimdi kanımda çınliyordu. Karanlık arzum güçlü bir rakipti, en büyük düşmanımdı ama aynı zamanda en zor saatlerimde merhem ve dosttu. Dayanılmaz olanı birkaç saatliğine de olsa katlanılabilir kılıyordu.

"Sen ondan daha güçlüsün," dedi Dima sessizliğin içinde.

Vücut dilimi çok iyi biliyordu. Başımı salladım. *"Senin ve babamın düşündüğünden daha güçlüyüm."*

Tahmini iniş saatinden otuz dakika önce, Chicago kıyafetlerimin bulunduğu çantayı aldım ve üzerimi değiştirmek için banyoya gittim. Bu alışkanlık haline gelmişti; eve döndüğümde tarzımı ve özgürlüğümü bir kenara bırakıp babamın istediği ve bana ihtiyaç duyduğu kız oluyordum.

Chicago dışında Bratva'ya bağlı bir havaalanına indiğimizde siyah bir limuzin bizi bekliyordu. Tek kelime etmeden bindim ve yolculuğun da sessizlik içinde geçmesine izin verdim. Uçağa bindikten kısa bir süre sonra babama geldiğimi bildiren bir mesaj göndermiştim. Şaşırmamasına bakılırsa, Dima benden önce haber vermişti.

Chicago'ya girmedik. Babam Chicago'nun yaklaşık yirmi mil dışında dört dönümlük bir arazi satın almıştı çünkü aklındaki evin alana ihtiyacı vardı. Yıldızlı kapılar biz yaklaşırken kayarak açıldı. Versailles'ı andıran bir araziye sahip uzun bir araba yolu, beyaz ve mavi renkli görkemli bir malikâneye çıkıyordu. Babamla birlikte Saint Petersburg'da birçok kez ziyaret ettiğimiz Büyük Katerina Sarayı'nın bu küçük versiyonunu inşa etmek neredeyse iki yıl sürmüştü.

Babama böyle bir konakta yaşamamanın bir yuva hissi verip vermediğini ya da ona sadece neyi özlediğini hatırlatıp hatırlatmadığını merak ettim. Bazen özlediğimiz şeyin daha küçük bir versiyonuyla yaşamak, onu tamamen kaybetmekten daha zordu.

Limuzin, babamın her zamanki koyu renk takım elbisesiyle beni beklediği ön kapıya çıkan görkemli merdivenin dibine park etti. Görevlilerden biri benim için kapıyı açtı ve arabadan indim. Günlerce ya da haftalarca botlarla yaşadıktan sonra şampanya rengi ayakkabılarımın üzerinde dengemi bulmak her zaman birkaç saniye sürerdi. Topuklu ayakkabılarımla uyumlu ipek ve kaşmir elbisemi düzelttim ve babama doğru yöneldim. Dima geride durdu ama babamın ona attığı sert bakış beni endişelendirdi.

Babam gülümsedi ama sanki gülümsemesi görünmez ipler tarafından zorla yüzüne yerleştirilmiş gibi gergindi. Dima bildiklerim konusunda onu uyarmış olmalıydı. Dima'ya sırdaşım olduğu kadar babamın casusu olduğu için de kızmak istiyordum. Aramızda seçim yapmak zorunda kalacağı ve onu sonsuza dek kaybedeceğim günden korkuyordum. Belki de aramızdaki ilişkiyi bitirmemin bir başka nedeni de buydu.

Önüne vardığım anda babam beni kucakladı. Uzun boylu, güçlü bedenine yaslandım ve tanıdık tıraş losyonunun kokusunu aldım. Yanaklarımı büyük ellerinin arasına alarak geri çekildi ve her bir yanağıma nazik birer öpücük kondurdu. *"İyi görünüyorsun, Katinka."*

Gülümsemedim, sadece babamın soluk mavi gözlerine baktım. Kırklı yaşlarının sonundaydı, genç Pakhan'lardan biriydi ve sarı saçları hala gri çizgileri iyi saklıyordu.

"Dinara," diye düzelttim, ikinci adımı kullanmayacağını bildiğim halde. Babamın sarayını inşa ettirmek için seçtiği bir başka neden olan Büyük Ekaterina'nın adını taşıyan ilk adım Ekaterina'yı kullanmayı bıraktığımda kalbi kırılmış ve beni Katinka lakabıyla çağırmaya devam etmişti. Artık onu nadiren düzeltiyordum ve onun yanındayken tercih ettiğim kıyafetleri giymiyordum.

Her zaman açık renk elbiseler ya da etekler seçerdim, çünkü beni böyle görmeyi severdi. Ne de olsa Ekaterina saf demektir ve o da beni aydınlıkta görmek istiyordu, içimin derinliklerinde yatan karanlığa saplanıp kalmamı değil. Bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni beyaz ve altın dekorlu, ayna duvarlı görkemli fuayenin içine götürdü.

"Jurij ve Artur nerede?"

"Onlar çoktan uyudu, Galina da öyle."

Babam her zaman genç karısını ve üvey kardeşlerimi gözlerden uzak tutmaya çalışırdı, sanki yeni ailesinin beni üzeceğinden endişeleniyormuş gibi. Ona bıkkın bir bakış attım. Beni el üstünde tutması gerektiğini düşünmekten vazgeçmeliydi. Evlendiğinde ve Galina ona varisler verdiğinde mutlu olmuştum. Bu, onun artık daha fazla tepemde dolaşmayacağı ve benim de daha fazla özgürlüğe sahip olacağım anlamına geliyordu.

"Aç mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. Votka ve cin dışında henüz hiçbir şey içmemiştim ve bu durum beynimdeki bulanıklığa da yansımaya başlamıştı. Babam parmaklarını şıklattı ve arka planda gizlenen personelden biri hemen mutfığa doğru koştu. *"Hadi ofisime gidelim."*

Çalıştığı geniş odayı ofis olarak adlandırmak alay etmek olurdu. Büyüklüğü çoğu insanı dehşete düşürüyordu ve dört ya da beş kişilik bazı aileler çok daha küçük dairelerde yaşıyordu. Altın ve beyaz dekor devam ediyordu ama mobilyalar daha koyuydu. Kırmızımsı bir ahşap her şeye hakimdi ve babamın masası küçük bir kraliçe yatak büyüklüğündeydi. Bir koleksiyoncudan satın aldığı, altın sarısı ve mavi pelüş kanepeye yerleştik.

18. yüzyıldanth : Büyük Katerina'nın zamanından. Babam bir ayağı geçmişte bir ayağı da gelecekte olan bir adamdı, belki de bu yüzden adamları arasında bu kadar saygı görüyordu.

Kapı çalındı ve aşçımız elinde bir tepsi taze haçapuri, peynir ve yumurta dolgulu badem şeklinde pişmiş ekmekle içeri girdi. Bize doğru taşıdı ve tekrar ortadan kaybolmadan önce dikkatlice önümüzdeki masaya koydu. Bir haçapuriye uzandım, parmak uçlarımı yaktığı için irkildim ama babamın çocukluğunun lezzeti için çok açgözlüydüm. Akan yumurta sarısı dilimin üzerinde yayıldı, peynirin tuzluluğu ve hamurun rahatlatıcı yoğunluğuyla karıştı. Babam hayatının ilk birkaç yılını Kafkasya'da geçirmişti. İlk lokmayı yuttuktan sonra ekmeği tabağa geri koydum.

Kaçınılmaz olanı ertelemekten bıkmıştım, bu yüzden babamın bakışlarıyla karşılaştım.

"Neden yalan söyledin?"

Babamın yanağındaki bir kas seğirdi, bu onun hoşnutsuzluğunun bir işaretiydi. Birçok insan bu tehlike işareti karşısında sinmek için bir neden bulabilirdi ama ben onlardan biri değildim. *"Dima'nın sana söylememesi gerekiyordu."*

"O yapmadı. Adamo Falcone yaptı ve ben de Dima'ya gerçeği bildiğini itiraf etmekten başka seçenek bırakmadım. Kafama koyarsam ikna edici olabileceğimi biliyorsun."

Babam kıkırdadı. *"Oh, biliyorum. Sende büyük bir imparatoriçenin inatçılığı ve kurnazlığı var."*

İçimi çektim. *"Neden yalan söyledin? Beni onun öldüğüne inandırdın. Bunca yıl boyunca."*

"En iyisi buydu. Seni korumak istedim."

"Bu saçmalık!"

Babamın gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. *"Benim yanımda bu tonda konuşma."* Küfretmemden nefret ederdi, belki İngilizce konuşmamdan daha da çok nefret ederdi.

Derin bir nefes aldım. *"Özür dilerim."*

"Gerçeğin bir önemi yok, çünkü söylediklerim doğru kadar iyi. O bizim için öldü, hayatımızdan silindi ve Camorra topraklarında ulaşamayacağımız bir yerde."

"Eğer gerçekten istiyorsan, hiçbir şey senin ulaşamayacağın yerde değildir baba." Karısı Galina'yı Kafkasya'nın en ücra köşesinden, düşman kontrolünde olmasına rağmen ailesinin onu babamdan sakladığı küçük bir köyden çıkarmıştı.

Sert bir kahkaha atarak başını salladı. *"Ben bir iş adamıyım ve hayatıma yönelik pek çok saldırıdan sadece tedbirli olduğum için kurtuldum. Remo Falcone ile savaşa girmek akıllıca değil. Ölü bir kadın için onun topraklarına girmek ise delilik."*

"O ölmedi," diye fısıldadım sertçe.

Ellerimi avuçladı. *"O benim için öyle, senin için de öyle olmalı. Onun varlığını unut. O geçmişte kaldı ve biz onu arkamızda bıraktık, değil mi Katinka?"*

Belki yapmıştı, belki *yapabilirdi*. Ama onu neredeyse her gece rüyalarımnda görüyordum, geçmişten gelen bir hayalet gibi. Remo Falcone'yi gücendirmek ve Camorra ile savaşı göze almak anlamına gelse bile onu tekrar, yüz yüze görmeliydim.

SIX

İstediğimden daha yakındık ama babam özel jetle Salt Lake City'ye dönmeden önce birkaç saat uyumak için sabaha kadar kalmamda ısrar etmişti. Beni tamamen kalmaya ikna etmeye çalışmıştı. Yarışlara katıldığımı ve hatta belki de neden katıldığımı biliyordu ama beni hapsetmekte zorlanıyordu. Bunu yapacak imkânı olmadığı için değil, özgürlüğüm ve bir amacım olmadan ne yapacağımdan endişe ettiği için. Sonunda amacıma ulaşmadan eve döneceğime inanıyordu.

Dima ve ben kampa doğru koştuğumuzda saat neredeyse öğlen 1'di. Dima koltuğunda asılı kalmıştı. Yüzünün sağ tarafı şişmiş ve morarmıştı ve görebildiğim izler sadece bunlardı. Annem hakkındaki gerçeği itiraf ettiği için babam onu dövdürmüştü. Suçluluk duygusu içimi yakıp kavuruyordu.

"Bir dahaki sefere benimle gelme."

"Bu sadece cezamı ertelemek olur."

"O zaman benim yüzümden cezalandırılmana neden olacak şeyler yapma. Belki de artık bu yolda beni takip etmesen daha iyi olur. Babam seni daha kötü cezalandırmadan önce uzak dur."

Yüz ifadesi yaralıydı. *"Seni koruyacağım, Dinara. Bu benim işim, benim arzum."*

İçimi çektim. Adamo'nun yarışlarına katılmaya ilk karar verdiğimde bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Dima neredeyse benim kadar inatçı olabiliyordu.

Kampa vardık. Yarışçıların çoğu arabalarını tamir etmekle meşguldü, bazıları zaten bir tür başlangıç düzeninde ayarlanmıştı: her biri üç arabadan oluşan on sıra.

Geçen sefer Dima ve ben acemi olduğumuz için son sıradan başlamak zorunda kalmıştık ama bu pistin ilk yarışı olan son yarıştaki iyi sonuçlarımız sayesinde orta sıralardan birine yükseldik. Puan sistemini ve kuralları detaylı bir şekilde okuma zahmetine girmemiştım. Her zaman birinci olmak istemiştım ve bunun için hızlı sürmem ve her şeyi riske atmam gerekiyordu. Çok kolaydı.

Adamo'nun arabası doğal olarak ilk sıradaydı, son yarıшта kafa kafaya verdiğim tamamen siyah bir arabayla birlikte. Sahibi San Francisco'nun banliyölerinden gelen iğrenç, uzun boylu zengin bir çocuktu.

Aracımlı Crank'in karavanının yanına park ettim ve ızgaraya girmeden önce tam konumumu sordum. Dima yolcu koltuğundan kalktı ve inleyerek sol tarafını tuttu.

"Yarışabileceğinden emin misin?" Endişeyle sordum.

"Senin yanından ayrılmayacağım."

"Bu halinle bugün en iyi sürücülere yetişebileceğinden şüpheliyim. Bu geceki mola ve yarınki başlangıç noktası her araba için farklı olduğundan, on saatlik sürüşte geride bıraktıkları mesafeye bağlı olarak, muhtemelen Dinara'nın yakınında kalma şansın olmayacak," diye açıkladı Adamo römorktan merdivenlerden inerken. Koyu renk gözleri Dima'yı tepeden tırnağa taradı ve her yarayı değerlendirdi. Vücudundaki yara izlerine bakılırsa, Dima'nın yaralarını muhtemelen benden daha iyi değerlendirebilirdi.

"Ben iyiyim," diye homurdandı Dima, tamamen doğruldu. O ve Adamo aynı boydaydı, benim için çok uzunlardı. Kalın tabanlı motorcu botlarım bile başımı arkaya eğmek zorunda kaldığım gerçeğini değiştirmiyordu. Yüksek topuklu ayakkabılarımı özlememin tek nedeni buydu.

Adamo sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Yarış bittiğinde Dinara'dan kilometrelerce uzakta olsan bile arabayı bir santim bile hareket ettirmeyeceksin. Hepimizin yaptığı gibi saat tam dörtte frene basacaksın, anladın mı? Ve sakın hile yapmaya kalkma. Herkesi takip ediyoruz."

Dima tehlikeli bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Dinara'yı tek başına yakalamak için çok heveslisin Falcone. Neden acaba?"

Adamo sert bir gülümsemeyle, "Koruma hizmetlerinizi gerektirecek bir neden yok," dedi.

Aralarına baktım. "Senin saçmalıkların için zamanım yok. Kazanmam gereken bir yarış var. Sıralamadaki yerim ne?"

Adamo karavanın içini işaret etti. "Liste Crank'te. Ona sorman gerek."

"Devam et," dedim Dima'ya, o da isteksizce karavana adımını attı ama içeride kaybolmadan önce hırladı. *"Sana bakışından hoşlanmıyorum. Bir gün onun lanet gözlerini yakacağım."*

Ona sert bir bakış attım ve sonunda ortadan kayboldu.

"Ne dedi? Kulağa pek hoş gelmedi," dedi Adamo biraz da eğlenerek. Kollarını kavuşturarak kaslarını belirginleştirdi. Vücudumun onun varlıklarına verdiği tepkiden daha çok beni çıldırtan şey, Adamo'nun onları bilerek benden çıkarmaya çalışıp çalışmadığından emin olamamamdı.

"Belki de Rusça öğrenmeyi düşünmelisin. Düşmanın dilini bilmek her zaman iyi bir fikirdir."

Adamo bana vücut ısımı birkaç derece artıracak şekilde baktı, bu hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir deneyimdi. "Sen bir düşman mısın, Dinara?"

Gülümsedim. "Duruma göre değişir sanırım."

Adamo kıkırdadı ve sonra omuz silkti. "Çok düşmanımız var. Hepsinin dilini öğrenemem. Yoksa Fransızca ve İtalyanca mı konuşuyorsun?"

Gülümsemem genişledi. "Tabii ki. Bana Fransızca, İngilizce ve İtalyanca öğreten öğretmenlerim vardı ve evde Rusça konuşuyordum."

"Etkileyici," diye itiraf etti Adamo. "Ben sadece İtalyanca ve İngilizce konuşabiliyorum ama kardeşim Nino yürüyen bir sözlük gibidir."

Soğuk gri gözlü adamı uzaktan hatırlıyordum, geçmişten gelen puslu bir görüntü, ama o zamandan kalan diğer pek çok görüntü gibi unutulması zor. "Fransızca öğretmenim telaffuzumdan hiç memnun değildi ama sesim Parisli bir hanımefendi gibi çıkmasa da akıcı bir şekilde konuşuyor ve anlıyorum."

"Sen de öyle görünmüyorsun."

Bir kaşımı kaldırdım. "Görünüşümle ilgili bir sorunun mu var?"

Adamo'nun gözleri beni boydan boya takip etti ve yine göbeğimdeki piercinge takıldı. Daha önce de fark etmiştim. Belki de kıyafetlerimin altında daha fazla piercing olup olmadığını merak ediyordu. Vardı. "Kesinlikle hayır. Görünüşün benim kitabımda fazlasıyla iyi."

"Teşekkürler. Kendimi değerli hissetmek için böyle bir onaya ihtiyacım vardı," dedim alaycı bir şekilde, ama Adamo'nun her kontrol edişinde hasta bir tekme yediğimi itiraf etmeliydim.

beni dışarı çıkardı. Kendimi sıradan bir güzel olarak görmüyordum. Kızıl saçlarım, çillerim ve yüksek elmacık kemiklerimle görünüşüm bunun için fazla sinirliydi.

Dima geri dönmek için o anı seçti. Adamo ile benim arama girerken gözleri yarıklara dönüştü. "Pozisyonlarımızı aldım. Her şeyi hazırlamaya başlamalıyız."

Adamo, Dima'ya anlamlı bir bakış atarak, "Teknisyenler araçlarınızın kurallara uyup uymadığını kontrol edecek ve kokpitinize bir takip cihazı takarak izin verilenden daha uzun süre araç kullanmanız halinde cezalandırılmanızı veya diskalifiye edilmenizi sağlayacak," dedi ve uzaklaştı.

Dima onun arkasından ters ters baktı. *"Başlangıç düzeninde yan yanayız. Birimiz diğerinden daha hızlı olsa bile birbirimize yakın durmaya dikkat etmeliyiz."*

Homurdandım. *"Hayatta olmaz, Dima. Üzgünüm ama Adamo'ya yakın kalabilmek için ilkler arasında olmalıyım. Ondan bilgi almak için daha fazla fırsata ihtiyacım var."*

Dima daha da yaklaşarak gözlerimi aradı. *"Bu gerçekten sadece bilgi almakla mı ilgili? Ben kör değilim."*

"Yaralarınızla ilgilenin ya da sağlık ekibinden birinden yardım isteyin. Arabamı hazırlamam gerekiyor."

Uzaklaştım. Dima'nın kıskançlığıyla hiç yüzleşmemiştim. İlişkimizi bitirdiğimde büyük bir olay yaratmamıştı, beni geri kazanmaya da çalışmamıştı. Belki de eninde sonunda ona döneceğimi ummuştu ve şimdi şansının azaldığını görüyordu. Emin değildim ama umarım yakında kendine gelirdi. Planıma odaklanmam gerekiyordu. Çılgın bir eski erkek arkadaşla uğraşacak vaktim yoktu.

Toyota'mı park etmiş arabaların ve etraflarına dağılmış mekanikerlerin, yarışçıların ve pit kızlarının arasından geçirmem neredeyse on beş dakika sürdü. Avucumu kornaya o kadar sık bastırdım ki elim acıdı ama sonunda işaretli konumu buldum. Arabam en iyi durumdaydı, bu yüzden tekrar bakmama gerek yoktu ve bazı yarışçılar dışında mekanik ekibim yoktu. Dima neredeyse her şeyi tamir edebilirdi ve ben de oldukça yetenekliydim.

Hazırlıklarla vakit kaybetmek yerine arabama yaslandım ve yoğun kalabalığı izledim, heyecanlarını ve gergin enerjilerini içime çektim. Sadece başka bir kadın sürücü görmüştüm ama o da en son sıradaydı. Ne kadar utanç vericiydi. Daha fazla kızın büyük çocuklarla oynamak için kendilerine güvenmesi gerekiyordu. Bu

kas gerektiren bir spor değildi, sadece cesaret ve zeka gerektiriyordu ve bu da kadınların erkeklere kıyasla eksik olmadığı bir şeydi.

Yanımda Meksikalıya benzeyen bir adam arabasına yaslanmıştı. Vücudu dövmelemlerle kaplıydı ve onları ve kaslarını göstermek için siyah bir eşofman giymişti. Dima gibi onun da saçları küt kesilmişti ama onunki koyu renkti. Beni bakarken yakalayınca sırtıttı. Jestine karşılık vermedim, sadece başımı salladım. Falcon'ların çete ya da kartel üyelerinin de yarışmasına izin verip vermediğini merak ettim. Batıdaki güçlerinden oldukça emin görünüyorlardı. Buraya arkadaş edinmek için gelmemiştim, hatta rastgele erkeklerle flört etmek için bile gelmemiştim.

Adamo bana doğru yöneldi ve yanıma eğildi. Adam bana olan ilgisini bir anda kaybetti. "Hazır mısın?"

"Her zaman," diye yanıtladım. "Merak ettiğim şey tuvalet molası işinin nasıl yürüdüğü. On saat uzun bir süre."

Adamo bana anlamlı bir bakış attı.

Alay ettim. "Sakin bana resmi tuvalet molası olmadığını söylemeyin."

"Öyle bir şey yok. Kendinizi rahatlatmak için değerli dakikalarınızı kaybetmek isteyip istemediğinize karar vermelisiniz."

"Senin aksine, ben şişeye işeyemem."

"İnanın bana, erkekler için bile araba kullanmak ve bir şişeye işemek kolay değil."

Hayal etmeye çalışırken gülmekten kendimi alamadım ama sonra aklım Adamo'nun çıplak vücudunu çağrıştıran görüntülere daldı. Yarıştan önce iyi bir yön değil. "Yani gerçekten bir şişeye mi işiyorsun?"

Adamo sırtıttı. Bunu her yaptığında, ölümcül Falcone kardeşe değil de daha çok karanlık sörfçü çocuğa benziyordu. Hangi yönünün beni daha çok çektiğinden emin değildim. "Genellikle her yarışta kendime bir tuvalet molası veririm, en azından ilk beş yarışta. Ancak son iki yarışta..." Kıkırdadı.

"Bir şişeye işemem ama sırf mesanemde sorun var diye geri düşme riskini de almam."

"O zaman belki de bir kateter kullanmayı düşünmelisiniz. Ama sizi uyarmalıyım. Geçen yıl çok hırslı birkaç adam bunu yaptı ve kötü bir enfeksiyon kaptılar."

Burnumu kıvırdım. "Bu biraz fazla ileri gitmek olur."

"Camorra'ya borcun varsa olmaz, o zaman para bulmanın yollarını bulsan iyi edersin."

"Doğru. Sen ve kardeşlerin para kazanma konusunda gerçekten çok zekisiniz."

"Eminim baban da birkaç numara biliyordur."

Öyleydi. Ama Falconeler çılgınlıklarını açıkça yaşarken, babam sofistike bir dış görünüş sergilemekte daha iyiydi. "Bu boyutta bir ırkla polisle başımız derde girmez mi?"

"Olabilir. Bu geçtiğimiz bölgeye göre değişir. Bazılarını kontrol etmek diğerlerinden daha kolay. Birkaç şerif kesinlikle birkaçımızı yakalamaya çalışıyor. Ve her yıl başarılı oluyorlar ve bir ya da iki kişi bir süreliğine hapse giriyor. Ama dediğim gibi, polis çoğunlukla olan biteni görmezden geliyor. Çoğunlukla bölgemizin ücra köşelerinde araç kullanıyoruz, akşam ya da geceden bahsetmiyorum bile."

"O zaman umalım da bugün tutuklanmayalım." Dima'nın arabası bize doğru gelirken kaputtan uzaklaştım.

Adamo omuz silkerek, "Eğer yaparsan babanın seni kurtaracağına eminim," dedi ama ilgisizliğine bir an bile inanmadım. Babamın Camorra bölgesinde yarıştığından ne kadar haberdar olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Kıçımı kurtarmak için başkalarına bel bağlamayı sevmem," dedim. Dima, bir arabayla ilgilenen beş kişilik bir tamirci ekibinin arkasında kalmıştı. Etrafınızda bu büyüklükte bir ekip bulundurmak için ne kadar paraya ihtiyacınız olduğunu merak ettim. Para benim için bir sorun değildi. Babamın siyah American Express'i her şeyi ödüyordu ve neden fazla para harcadığımı hiç sormadı ama ben harcamalarımı ödül parasıyla kazanmak istiyordum.

Adamo bakışlarımı Dima'ya doğru takip etti. "Hareket etme şeklinden dolayı kaburgaları çatlamış. Eğer onun için yavaşlamazsan senin yanında duramaz. Molalara ihtiyacı olacak."

"Dima güçlü biri ve benim kimseye karşı yavaş davranmayacağımı biliyor. Kendimi koruyabilirim."

"Eğer geçen seferki kadar hızlı sürersen, buna gerek kalmayacak. Benim yanımda olacaksın ve dinlenme saatlerinde sana göz kulak olabilirim."

"Ne kadar centilmensin," dedim. "Ama sana güvenebileceğimi sanmıyorum Falcone."

Başını eğdi, ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Belki de yapmamalısın."

Adamo bana bir tehlike olarak görünmese bile, genellikle kolay kolay güvenmezdim.

Arabamın bagajına yöneldim ve yarısı boş bir votka şişesi çıkarıp açtım.

Adamo, "Alkollü araç kullanmak sizi dikkatsiz yapabilir ama daha hızlı olmanızı sağlamaz," yorumunda bulundu.

"Sarhoş olmuyorum ama sert içki vücudumu susuz bırakıyor ve daha az işlememe neden oluyor. Tuvalet molası vererek zaman kaybetmeyeceğim."

Adamo başını salladı. "Hedefine ulaşmak için hiçbir şeyden çekinmiyorsun." "Bu doğru." Bir an birbirimizin gözlerinin içine baktık ve sonra

Dima arabasından inerek anı bozdu. Adamo arabasının bulunduğu ön tarafa doğru ilerledi.

Starta kadar dakikalar ilerledikçe direksiyonun etrafındaki parmaklarımı terlemeye başladı. Hiç bu kadar uzun bir yarış sürmemiştim. Yorucu olacaktı ve her yıl sürücülerin neden dışarıdan bir etki olmadan arabalarını çarptıklarını açıklıyordu. Gözlerinizi açık tutamayacak kadar yorgunsanız düz bir cadde bile zorlayıcı olabilir.

Alanın ortasındaki konumumdan, bayrağı taşıyan pit kızını göremiyordum ama önümdeki araçlar hareket etmediği sürece, yine de kilitlenmişim. Daha fazla yer olan daha iyi bir pozisyona ulaşmak biraz zaman alacaktı. Çok geçmeden motorların gürültüsü kulaklarımda çınladı ve Viper altımda titredi. Dima bana uyarıcı bir bakış attı. Endişeliydi ama endişelenmesi için bir neden yoktu. Arabamı idare edebilirdim.

Toz önümde yükseliyor, önümdeki arabalar uzaklaşırken onları gizliyordu. Ayağımı gazın üzerinde gezdirdim ve önümdeki arabanın fren lambaları söner sönmez botumu indirdim. Viper vahşi bir canavar gibi kükredi ve sonra yola koyulduk. Neredeyse anında yavaşlamam gerekiyordu yoksa önümdeki arabaya çarpma riskim vardı.

Tüm bu arabalarla çevrili bir başlangıç çılgınlıktı, son sıradan bile daha kötüydü.

Araba üstüne araba geçerken zaman anlamını yitirdi. Gece etrafımıza çöktü ve çok geçmeden etrafımdaki kalabalık azaldı. Görebildiğim üç araba dışında önümde kaç araba olduğundan emin değildim. Bunlardan biri Adamo'nun BMW'siydi. Diğer zengin çocuğun siyah canavarıydı. Diğeriyse

Üçüncüsü yanımda başlayan Meksikalı adama aitti. Beni geçtiğini bile görmemiştim.

Dima üç arabayla birlikte birkaç araba boyu arkamdaydı. Ne kadar dayanabileceğini merak ediyordum. Belki sadece bir saatlik yarıştan sonra yaralarını görmezden gelebilirdi ama zaman geçtikçe ağırları daha da artacaktı.

Yolda geçen beş saatin ardından varsayımım gerçeğe dönüştü. Dima geri çekilmeye başladı ve sonra durdu. Tuvalet molasına ihtiyacı olabileceğini düşündüm ama onun yerine dikiz aynasından eğilip kusmasını izledim.

Bir an için ayağımı gazdan çektim ama sonra bakışlarım tekrar ileriye, Adamo'ya ve önümdeki diğer iki sürücüye odaklandı. Dima sert biriydi. Neredeyse on yıldır Bratva'nın bir üyesiydi. Kolay kolay pes etmezdi ve birkaç kırık kaburga da önemsizdi.

Sekiz saat sonra, bir bardak votka ve sıvı eksikliğim bile mesanemin dolu hissetmesini engelleyemedi. Gözlerim yanıyor ve yol zaman zaman bulanıklaşıyordu. Farların etrafıma dokunmadığı derin karanlık, vücudumun dinlenme ihtiyacını daha da artırıyordu. Ama öndeki üç araçla aramdaki mesafe artmıştı ve bir mola beni daha da geride bırakacaktı, peşimdeki iki aracın bana yetişmesine ya da daha kötüsü beni geçmesine izin vereceğinden bahsetmiyorum bile. Dişlerimi sıkarak mesanemdeki basıncı görmezden gelmeye çalıştım. Yorgunluğumu bastırmak için radyoyu açtım ve hoparlörlerden en sevdiğim Klasik Metal çalma listesini açtım. Guns N' Roses'dan Welcome to the Jungle her zamanki gibi duyularımı uyandırdı.

Yarışın son otuz dakikası akıp giderken müzik bile artık yardımcı olmuyordu. İşeme ihtiyacım vücudumun alt kısmında ağırlı bir zonklamaya dönüşmüştü ve oturmaktan sırtım ve kığım tamamen sertleşmişti. Parmaklarımı artık neredeyse hiç hissetmiyordum. Tek düşünebildiğim işlemek ve uyumaktı.

Dikkatim yavaş yavaş geriye düşen lider araçlardan birine yöneldi. Yarış süresinin son dakikasına girildiğinde, benden sadece bir araba boyu öndeydi.

Adamo'nun arabası. Aslında geceyi benim yanımda geçirmek için yavaşlamıştı. Gururum mu okşandı yoksa sinirlendim mi emin değildim. Sıkıntı içindeki genç kız benim en sevdiğim rol değildi. Öte yandan, bana eşlik etmesi hoş değildi ama şimdiye kadar hiç tamamen yalnız kalmamıştık. Ve arabayı sabahın dördünde durdurduğumda bu gece de yalnız olacağımızı fark ettim.

SEVEN

Geceyi Dinara'nın yanında geçirmek için yavaşlamayı planlamamıştım. Arabasının çok arkamda olmadığını fark ettiğimde anlık bir şeydi. Bana yetişmesine izin vererek öndeki diğer arabalara çok fazla zaman kaybetmedim, sonraki yarışlarda telafi edemeyeceğim hiçbir şey yoktu. Yedi günlük yarış birincilikle bitiremesem bile bu sorun değildi. Paraya ihtiyacım yoktu ve yine de yarış kampında kalmak için yeterli puan kazanacaktım. Dinara Viper'ın kapısını açtı, aynı anda ben de onunkinin hemen yanına yerleştirdiğim arabamın motorunu kapattım. Bana doğru zar zor baktı ve onun yerine karanlığın içinde arabasının arkasına doğru koşmaya başladı.

Nedenini anlayınca sııttım ve bu bana kendi sorunumu hatırlattı. Ben de karanlıkta rahatladıktan sonra arabamın kaputuna yaslandım ve yıldızlı gökyüzüne baktım. Medeniyetin bu kadar dışında yıldızlar her zaman ışı ışı parlardı. Las Vegas'ta olduğum zamanlarda özlediğim bir şeydi bu. Hiçliğin ortasındaki bir kampta uzun süre yaşamaya başlayana kadar kendimi hep bir şehir insanı olarak görmüştüm.

Dinara bana doğru ilerledi ve kalçasını kaputa dayadı. "Bunu yapmamalıydın."

Ben masum bir yüz ifadesi takındım ama o gözlerini kıstı. Sırıtarak, "Senin arkadaşlığını başroldeki iki pisliğin arkadaşlığına tercih ederim. Ve

Seninle birlikte, kimsenin arabamı manipüle etmediğinden emin olmak için tek gözüm açık uyumak zorunda kalmayacağım."

Dinara alay etti. "Fren kablosunu kesmeye çalışmayacağımı kim söyledi? Belki uyurken bile seni bıçaklarım. Ben Rus'um, unuttun mu?"

Unutmak zordu. Dinara'nın bakışlarında egzotik bir şeyler vardı, özellikle de yüksek elmacık kemiklerinde. "Şansımı seninle deneyeceğim."

Dinara kollarını ovuşturdu. Üzerinde sadece bir atlet ve daracık bir jean şort vardı. Avuçlarımı şorttan görünen pürüzsüz bacaklarının üzerinde gezdirmekten başka bir şey istemiyordum. "Yanıma yiyecek almadım. Burada paket servis siparişi verebileceğimizi sanmıyorum, değil mi?"

"Hazırlıklı geldim," dedim kıkırdayarak ve bagajımı açıp bir gaz ocağı ve içinde acı biber, kremalı mantar çorbası ve peynirli makarna olan birkaç kutu yerleştirdim. "Yine de çok fazla şey beklemeyin."

Dinara seçtiklerimi taradı. "Daha önce hiç peynirli makarna yememiştim."

Ona inanmayan bir bakış attım. "Bunu denemeden Amerika'da nasıl yaşayabiliyorsun?"

"Aşçımız Rus. Babamın evinden tarifler pişiriyor ve ben Amerikalı ailelerle pek yemek yemedim. Kendi ailelerimizin arasında kaldık."

Bu tanıdık geldi. Ben ve kardeşlerim de hep kendi aramızda kalırdık, hâlâ da öyleyiz. "O zaman peynirli makarna olsun. Yemeğe kötü bir giriş olsa bile. Yengem Kiara'nın versiyonunu denemelisin. Bu dünyanın dışında bir şey."

Dinara sandığımın loş ışığında alaycı bir şekilde gülümsedi. "Belki de en azından bir öpücük paylaşıp kadar aile tanıştırmalarını beklemeliyiz."

Nabzım hızlandı, gözlerim hala kendinden emin bir şekilde gülümseyen Dinara'nın dolgun ağzına kaydı. Hay sikeyim. Bu gece onu öpmeyi düşünmemiştim, şimdi tek düşünebildiğim bu olacaktı. "Bir öpücük olacak mı?" Sanki daha fazlasını yapmayı hayal etmemiş gibi yavaş bir gülümsemeyle sordum.

Dinara gaz sobasını bagajdan çıkarıp arabalarımızın arasına koydu, böylece esintiden korunmuş oldu ve deri ceketini alıp üzerine oturmak için battaniye olarak kullandı. "Lambanız da var mı? Kapımı açık tutmak istemiyorum."

Sırtarak tenekeyi ve gaz lambasını aldım ve serin zemine oturdum. Lambanın ürkütücü ışığı etrafımızı aydınlattığında ve peynirli makarna fokurdamaya başladığında, "Soruma hiç cevap vermedin," dedim. Dinara'ya bir gaz lambası uzattım.

gazın ateşini kismadan ve çatalımı kızgın peynirli makarnaya batırmadan önce.

Dinara da aynısını yaptı ve bir süre üfledikten sonra bir ısırığın tadına baktı. Kaşlarını çatarak birkaç kez çiğnedi. "Bu yaygara da neyin nesi anlamıyorum. Kedilerimiz daha iyi besleniyor."

Güldüm. "Kusura bakma, erzakların senin standartlarına uygun değil."

O da güldü. "Yemek seçen biri bile değilim ama bu gerçekten çok kötü. Buna bir şans daha verir miyim bilmiyorum."

"İnanın bana, doğru yapılırsa çok lezzetli olur."

"Belki bir gün senin Kiara beni ikna edebilir." Ağzına bir çatal dolusu daha koydu. "Kim olduğumuzu düşünürsek öpüşmek çok kötü bir fikir olur."

Bakışlarıyla karşılaştım. Gaz lambasının loş ışığında gözlerinin parlak deniz mavisi, köknar dallarının koyu yeşili gibi görünüyordu. "Rakipler mi?"

"Bu. Diğer şeylerin yanı sıra. Bu, Bratva ve Camorra'da ortalığı karıştıracağı kesin olan bir kader ilişkisi olacaktır."

Sırıttım. "Belayı severim."

Ben yemeği bitirirken Dinara başını salladı ve dirseklerinin üzerine yaslandı. "Neden bu gece gerçekten yakınlığımı istedin? Sakın beni öpmek istediğini söyleme. Eğer benden bilgi almayı umuyorsan, seni uyarmalıyım ki sır saklamakta çok iyiyimdir."

"Onları ayıklamakta çok iyiyimdir," dedim ve göz hizamızda olacak şekilde arkama yaslandım.

Dinara başını öne eğdi. "Koyun postuna bürünmüş kurt sen misin, Adamo?" "Sana koyun gibi mi görünüyorum?" Hafifçe gücenerek sordum.

"Bence Falcone deliliğini kardeşlerinden daha iyi saklıyorsun. Bahse girerim o sörfçü buklelerin ve büyüleyici gülümsemen pek çok insanı senin iyi bir adam olduğuna inandırıyor."

"Belki de öyleyimdir."

Dinara ağırlığını bir dirseğine vererek yan yattı ve bizi daha da yakınlaştırdı. Gözlerimin içine baktı ve bir an için her şeyi gördüğünden emin oldum. "Belki öyle olmak istiyorsun. Ama biz neyseki oyuz. Ben bir Mikhailov'um ve sen de bir Falcone'sun. Yollarımız aydınlık tarafta değil."

"Bu Rus ruhunun melankolik halidir."

"İşte gerçekçi olan bu." Dinara esnedi ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Saat kaç?"

Saati öğrenmek için telefonuma bakmama gerek yoktu. Güneş ufukta yükseliyordu, bu da ülkenin bu kısmında saatin altı civarında olması gerektiği anlamına geliyordu. "Altı. Uyku zamanı."

Dinara başıyla onayladı. "Tuvalet molası fiyaskosundan sonra sormaya korkuyorum ama yedi gün boyunca duş alma şansımız olacak mı? O kadar uzun süre yıkanmadan ve tıraş olmadan durabileceğimi sanmıyorum."

Kıkırdadım. "Etrafta dolaşan duşlu iki sıhhi karavanımız var. Yarın bir ara burada da dururlar."

Dinara ayağa kalktı ve ben de aynısını yaptım, böylece ikimiz de birbirimize çok yaklaştık. Dinara alaycı bir gülümsemeyle döndü ve arabasını açarak içeri girdi. Botlarını tekmeleyerek çıkardı ve arka koltuğa uzandı. Önümde uzanış şekli fazlasıyla davetkârdı. Onunla birlikte içeri sürünmekten ve göbeğindeki piercingin tek piercing olup olmadığını öğrenmekten başka bir şey istemiyordum. sahip olduğu vücut sanatının bir parçası.

"Kapımı kapatabilir misin?" Dinara'nın sözleri balonumu patlattı. Dediğini yaptım ve lambayı söndürdükten sonra arabamın arka koltuğuna yerleştim. Uykuya dalmam uzun sürmedi. Dinara'nın sözlerine rağmen, arabamı manipüle etmesinden endişe etmedim.

Başka bir arabanın sesiyle uyandım ve sarsılarak doğruldum, etrafımı göz ucuyla taradım. Sıhhi karavanı gördüğümde rahatladım. Telefonuma bir göz attığımda neredeyse öğlen olduğunu ve Remo, Kiara, Fabiano, Savio ve C.J.'den on mesaj aldığımı gördüm, çoğu neden geri düştüğümü merak ediyordu. Tabii ki drone kameralarından biri lider üçlüyü çekmişti. Mesajlarını görmezden geldim ve arabamdan çıktım.

Dinara'nın arabasına göz attığımda, hâlâ arka koltukta uzanmış, derin bir uykudaydı. Avuç içleri karnına dayanmış, bir silahı kucaklıyordu. Dinara'nın kesinlikle güven sorunları vardı. Benim de arabamda bir silah vardı ve onu arka koltuktaki yastığımın altında tutuyordum, ama sanki hayat çizgimmiş gibi ona tutunmuyordum. Acaba bana karşı ona ihtiyacı olabileceğini mi düşünmüştü, yoksa daha genel bir önlem miydi?

Sağlık kamyonunu süren adama başımla işaret ettim. "Ne kadar vaktimiz var?"

"İki kişi için on dakika."

Başımı salladım, sonra bir havlu kaptım ve kamyonun römorkundaki banyoya koştum. Fazla zaman kaybetmek istemediğim için suyun ısınmasını beklemedim. Dinara'nın uzun saçları düşünüldüğünde muhtemelen biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Falcone malikânesinde kardeşlerimin eşleriyle yaşarken öğrendiğim bir şeydi bu.

Dinara'nın duş aldığını hayal ederken mastürbasyon yapma dürtüsüne direndim

-Soğuk su buna yardımcı oldu ve bunun yerine aceleyle duşa girdim. Boxerımı ve siyah kot pantolonumu giymeden önce aceleyle havluyula kurulandım. Gömleğim elimde, tekrar dışarı çıktım. Duş almam için geçen üç dakika içinde hava sıcaklığı gülünç derecede artmış gibiydi.

Dinara kamyonun motorunun sürekli uğultusundan uyanmış olmalı ki kamyonun önünde elinde yeni kıyafetleri ve havlusuyla bekledi. Esnedi. Maskarasının bir kısmı gözlerinin altına bulaşmıştı ve saçları dağılmıştı ama yine de göz alıcı görünüyordu. Çorak çevremizde bir renk ve heyecan noktası. Sonsuz kum, taş ve tozlu yollar. "Zaman dolmadan ve temizlenmeye fırsat bulamadan duş için size katılmam gerekip gerekmediğini merak etmeye başlamıştım."

"Ben sadece üç dakika sürdüm. Bu da sizin yedi lüks dakikanızı verir."

Birlikte duş alma önerisini duyduktan sonra seansımı uzatmadığım için pişman oldum.

Dinara küçük bir gülümsemeyle yanımdan geçti. "Teşekkür ederim. Zaten seninle duş almanın iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

Bununla birlikte, içeride kayboldu ve kapıyı kapattı.

Dinara'nın flörtünü nasıl karşılayacağımdan emin olamadığım için havayı bastırdım çünkü gerçekten ciddi miydi yoksa benimle oynuyor muydu emin değildim. Belki ikisi de. Ama her geçen gün ikincisini biraz daha az önemsiyordum. İki kişi oyun oynayabilirdi.

Buklelerimi artırsa da sıcak öğle güneşinin saçlarımı kurutmasına izin verdim. Kadınlar onları seviyordu ve ben de beni kardeşlerimden farklı göstermelerini tercih ediyordum.

Şoför her birimizin kaputuna içinde erzak olan bir çanta koymuştu bile, ben de benimkini aldım ve Dinara'nın çıkmasını beklerken çikolatalı kekten bir ısırık aldım. Sonunda çıktığında neredeyse lokmam boğazımda kalıyordu. Her zamanki jean şortunu, botlarını ve atletini giymişti ama onu tanıdığımdan beri ilk kez üstü beyazdı ve vücuduna yapışmıştı. Saçları

omuzlarından ve önünden aşağı su damlıyor, kumaşı yavaşça şeffaflaştırıyordu. Şoföre bir el salladıktan sonra Dinara bana doğru yöneldi. Gözlerim büyülü bir şekilde şeffaf kumaşın arasından görünen diri göğüslerine ve sol meme ucundaki piercinge takıldı. Dinara kahvaltısını aldı ve kendini arabamın kaputuna yasladı.

Ağzının kenarları eğlenerek seğirdi. "Eğer seni rahatsız ediyorsa, güneşin üstümü kurutmasını bekle. Uzun sürmez."

Dinara'nın göğüs ucundaki piercingi asla göremeyecektim ve onunla oynamanın nasıl olacağını merak etmekten de vazgeçemeyecektim. Göğüslerini ne kadar hassaslaştırdığını sadece hayal edebiliyordum.

Gözlerimi göğsünden ayırdıktan sonra sırtarak, "Hoş bir manzara," dedim.

Dinara kendi kekini kapıp büyük bir ısırik almadan önce bir kahkaha attı.

"Göbek deliğinden daha mı çok acıdı?" Merakımı bastıramayarak sonunda sordum.

Dinara başını salladı. "Evet, çok acıttı ama daha kötülerini de yaptırdım ve sonucu gerçekten çok beğendim." Sol göğsüne bir kez daha bakma riskini aldığımda, piercingin her iki ucunda da değerli taşlar olduğunu fark ettim ama kumaş daha fazlasını seçmeme izin vermedi. Bir drone kamerasının sesi bizi ayırdı ve Dinara arabasına girdi. Şimdiye kadar röportaj yapmaktan kaçınmış ve kameraları hiç aramamıştı.

Sonraki birkaç gün de bu durum değişmedi. O ve ben aynı yerde üç gece daha geçirdik ama yarış uzadıkça daha az konuşur olduk. Yorgunluk çok belirgindi. Ama Dinara'nın yanında, mavi gaz alevinin önünde oturmak bile iyi hissettiriyordu. Onun arkadaşlığından hoşlanıyordum, belki de bana normal bir erkek gibi davrandığı için, saygı ya da hürmet göstermediği için. Eğer bir haltlar karıştırırsam kıcıma tekme basmaktan çekinmeyeceğine dair bir his vardı içimde.

Annesinden ya da kardeşlerimden tekrar bahsetmesini bekledim ama bahsetmedi. Belki de taktiksel bir şeydi ve kesinlikle ona karşı hâlâ temkinliydim. Burada olmak için bir nedeni vardı ama yine de ondan uzak duramıyordum.

Ancak son iki gecede lider ikiliye ayak uydurmaya özen gösterdim. Dinara ve diğer iki araba çok uzakta olmadan bizi takip etti. İkinci bitirdim, Dinara'nın yanında birkaç gece geçirmeye karar vermeseydim belki de kazanabilirdim ama pişman olmadım. O dördüncü sırada bitirmeyi başardı. Sakatlıkları beklendiği gibi onu engelleyen Dima, yarışı en iyi bitirenlerden biri oldu.

Sonuncuydu. Ödül töreni sırasında çok kızgın görünüyordu, özellikle de ikinci olarak benim adım anons edildiğinde.

Kollarını kavuşturmuş her şeyi izleyen Dinara'nın yanına geldi.

Bir sonraki yarışa artık yedi gün vardı.

Elimde bir şişe şampanyayla kazananların kürsüsünden indiğimde Dinara bana doğru yöneldi. Beni tebrik etmeye ve onlarla yatma konusundaki tutumumun değişip değişmediğini öğrenmeye gelen birkaç pit kızını silkeledim - değişmemişti.

"Sen sadece kelimelerden ve büyük bir isimden ibaret değilsin, Adamo. Araba yarıştırebiliyorsun, hakkını vermeliyim," dedi Dinara.

Sırıttım. "Teşekkürler. Tek yeteneğim bu değil."

Dinara tek kaşını kaldırdı. "Belki bir gün bana diğer yeteneklerini de gösterirsin."

Şampanyadan bir yudum aldım ve şişeyi Dinara'ya uzattım. "Ne zaman istersen." Dinara şişeyi aldı ve birkaç yudum içtikten sonra bana geri verdi ve yakınıma eğildi.

"Belki bir sonraki yarıştan sonra. O zamana kadar Chicago'ya geri dönmem gerekecek."

"Bir sonraki yarış," diye söz verdim.

Dudakları sakallı yanağıma değdi - sakalımı dün kesmiştim çünkü fazla evcilleşmemişti. Gözleri gözlerimi yakaladı ve lanet olsun, ben gidiciydim. Onu arabama doğru sürüklemek, bir çadır kurmak ve onu yiyip bitirmek istedim.

C.J.'yi birkaç haftadır görmemiştim ve onunla bir an önce işleri yoluna koymam gerektiğini bilmeseydim kampta kalır ve yedi günlük yarıştan sonra eve dönmezdim. Onunla bir ilişkim olmasa bile aklım sürekli başka birindeyken onun arka planda olması doğru gelmiyordu. Son birkaç gündür Dinara'yla aramızda bir öpücük ve daha fazlası için bir söz vardı ve ben kesinlikle bu sözü yerine getirmek istiyordum.

C.J.'in dairesine adımımı attığım anda beni öpecekmiş gibi bir hamle yaptı ama omuzlarından tutarak onu durdurdum. "I-"

"Biri var," dedi hemen, bilerek gülümseyerek. Yüz ifadesinde bir tereddüt belirtisi belirdi. Bir adım geri çekildi. Her zamanki gibi üzerinde sadece bir gecelik vardı ve bir an için sözlerimi geri almayı düşündüm. Dinara'ya hiçbir şey borçlu değildim ve C.J. ve ben özel değildik...

Yine de, C.J.'e onu karanlıkta tutamayacak kadar çok değer veriyordum. "Pek sayılmaz. Henüz değil. Belki de hiç-"

Bana içeri girmemi işaret etti ve kapıyı kapattı. "Ama ilgini çekti. Bir kızıdan hâlâ emin değilken bile onunla yatmamanın Falcone'a yakışmadığını düşünüyorum."

Kara bir kahkaha atarak koltuğuna çöktüm. "Beni bir aziz gibi gösterme. Aziz değilim."

C.J. yanıma uzanmadan önce bornozuyla üzerini örttü. "Kardeşlerine kıyasla öylesin."

"Ben senin ilk tanıştığın adam değilim," diye mırıldandım. Vegas'a sık sık dönmememin nedenlerinden biri de buydu. Yıllar içinde geri dönülmez bir şekilde değişmiş olmama rağmen insanlar beni hep eski halimle karıştırıyordu.

Özlemle gülümsedi. "Orgazmları özleyeceğim. Erkeklerle seks yapmak bana hiçbir şey katmıyor."

"İşi bırakıp sadece barda çalışmalısın, o zaman sana orgazm yaşatacak bir erkek arkadaş bulabilirsin."

Omuz silkti. "Yakında. O zamana kadar parayı kullanabilirim. Hala görüşecek miyiz?"

Tereddüt ettim. Onu görmek istiyordum çünkü seksin yanı sıra birçok anlamlı sohbeti paylaşmıştık ama sadece arkadaş olmanın kolay olup olmayacağından emin değildim. C.J.'in benim hakkımdaki gerçek hislerinden emin değildim. "Önümüzdeki birkaç ay yarışlarla oldukça meşgul olacağım ama arkadaş kalmak istiyorum."

C.J. dudaklarını büzdü. "Ben büyük bir kıyım, Adamo. Seninle sadece arkadaş olabilirim."

"Nasıl gittiğini görmeye ne dersin, bu sadece arkadaş işi mi?" Başını salladı.

Bir saat sonra onun dairesinden çıktığımda omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. C.J. ile olan cinsel ilişkimin Dinara'yı istediğim gibi takip etmeme engel olduğunu fark ettim ama artık hiçbir şey engel değildi.

Belki Dinara kötü bir fikirdi. Hatta büyük olasılıkla, ama onu istiyordum ve bunun büyük duygularla ya da evlilikle ilgisi yoktu. Eğlenmek istiyordum ve Dinara'nın da benimle yakınlık kurmak için gizli nedenleri olsa bile aynı şekilde davrandığını hissediyordum.

Adamo'nun Vegas seyahatinden döndüğünde davranışlarında bir farklılık vardı. Daha az mesafeli görünüyordu ve bana attığı bakışların fazla yorumlanmasına gerek yoktu. Adamo pantolonumun içine girmek istiyordu. Denemesini istemiyor değildim. Adamo'dan etkilenmişim. Tek erkek arkadaşım olan Dima'nın tam zıttıydı ve belki de bu onun özel çekiciliğinin bir parçasıydı. Elbette Dima da bunu fark etmişti ve yedi günlük yarışta aldığı feci sonuçlardan sonra karanlık ruh hali daha da bozulmuştu.

O ve ben, yedi günlük devreden bu yana yapılan ilk yarışın ardından kampın ortasındaki gürül gürül yanan ateş çukurunun etrafına dizilmiş kütüklerden birinin üzerine oturduk. Diğer yarışçıların çoğu da oradaydı, sohbet ediyor ve az çok başarılı bir yarış gününü daha kutlamak için içki içiyorlardı. Dima'nın yaraları iyileşmişti ve bugün benim bir sıra arkamda beşinci olmuştu. Adamo kazanmıştı, bu da muhtemelen Dima'nın ona daha fazla kızmasına neden olmuştu.

"Yılın ilerleyen dönemlerindeki beş günlük pistlere kadar beşinci ya da dördüncü olmaya devam ederseniz, yılı yine de iyi bir dereceyle bitirirsiniz."

Dima ofladı. "Sonuçların umurumda olmadığını biliyorsun. Sadece senin için buradayım, Dinara. Ama sürekli Falcone ile kaçarak seni koruma görevimi çok zorlaştırıyorsun."

"Ben onunla kaçmadım. Bize yetişemeyecek kadar yavaş sürdün."

Hiçbir şey söylemedi, sadece alevlere baktı. Teknisyenlerden birinden içinde bir çeşit punç olan bir fincan aldım. Çok tatlıydı.

ama diğer yarışçılar ve özellikle de pit kızları bayılıyor gibiydi. Yarım şişe votka bunu tolere edilebilir hale getirebilirdi.

Gözlerim sahneye yaklaşan uzun bir formu takip etti. Adamo, aramızda ateş yanarken karşımdaki kütüğün üzerine çöktü. Gözlerimiz buluştu ve yüzündeki ifadeyle sırtımdan aşağı hoş bir ürperti yayıldı. Koyu renk gözleri ateşin ışığında vücudumu izlerken simsiyah görünüyordu. Hiç böyle hissetmemiştim: sanki basit bir bakış beni yakabilirdi. Vücudumun istediğini yapması hissini takdir ettiğimden emin değildim.

Adamo kadehini kaldırarak bana kadeh kaldırdı. Ben de aynısını yaptım ve ikimiz de aynı anda bir yudum alıp yüzümüzü buruşturduk. Kendimi tutamayıp güldüm ve Adamo'nun yüzü cevap veren bir sırıtışla parladı.

Dima nefesinin altından küfretti ve ayağa kalktı. *"Ben yatmaya gidiyorum."*

"Yarın yarışımız yok. Güzellik uykunu almana gerek yok," dedim, her ne kadar Dima'nın gözetimi olmadan Adamo ile etkileşime girebilmek için gitmesini istesem de. Dima'ya hiçbir şey borçlu olmasam bile, onun önünde flört etmek bana yanlış geliyordu.

Dima Adamo'ya doğru başını salladı. *"Eminim size eşlik edecektir."* Arkasını döndü ve karanlığa doğru ilerledi.

İçimi çektim ama onu takip etmedim. Çok geçmeden üzerime bir gölge düştü. *"Yanındaki yer dolu mu?"*

Adamo'nun yakışıklı yüzüne baktım ve başımı salladım. *"O senin."*

Dima'nın olduğundan daha yakın bir şekilde eğildi ve kollarımız birbirine değdi. Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu. *"İçecekler yemeklerden çok daha iyi değil,"* dedim başımla punçu göstererek.

Adamo omuz silkti. *"Bu lüks bir gemi seyahati değil,"* dedi. *"Ve bana votkanın gurme bir ikram olduğunu söyleme."*

"Votka bu tatlı vahşete karşı kazanır. Peki sen Rus mutfağı hakkında ne biliyorsun? Bir tane Rus yemeği söyle."

Adamo düşünceli düşünceli gözlerini kıstı.

"Borscht?" *"Şanslı bir tahmindir. Hiç yediniz mi?"* *"Hayır. Pancar pek bana göre değil."*

"Ama sahte peynir soslu lapa makarna öyle mi?"

Adamo dirseklerini kalçalarına dayamış, pazularını dikkat dağıtacak şekilde esnetiyordu. Gözlerim bozulmuş Camorra dövmesine takıldı. Hançerin sapı ve ucu hâlâ sağlamdı ama bıçağın dövmenin olduğu kısmı

yanık izleri yüzünden şekli bozulmuştu. Nasıl bu hale geldiğinin genel hikâyesini biliyordum. Chicago'daki muhalif bir İtalyan mafya ailesi olan Outfit ona işkence etmişti ama daha fazla detayı merak ediyordum. Ayrıntıları sormak Adamo'yu daha kişisel sorular sormaya itebilirdi ve bu istediğim bir şey değildi.

Biraz daha yaklaştı. "Eğer bir randevuya çıksaydık bana hangi Rus yemeğini yedirirdin?"

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Ben de kalçalarımın destek olarak yüzlerimizi daha da yakınlaştırdım. "Pelmani ya da Pirozhki. İçinde lezzetli, cızırtılı bir dolgu keşfetmek için dişlerinizi sıcak hamura batırmaktan daha iyi bir şey yoktur." Sesim alçak ve baştan çıkarıcıydı. Genelde yemek tarif ederken ya da başka bir zaman kullandığım bir ton değildi.

En sevdiğim haçapuriden bahsetmedim çünkü bu bana çok kişisel geldi.

Adamo başını salladı ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

Göbeğim sıkılaştı ve beni hazırlıksız yakaladı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve mümkünse yüzlerimiz daha da yakınlaştı. Bir kızın kahkahası beni geri çekti. İnsanların bizi yakınlaştırmak istemiyordum. "Burası çok kalabalık. Ve iyi bir içkiye ihtiyacım var. Arabamda votka içmek için bana katılmaya ne dersin?"

Ne yaptığımdan emin değildim. Bu hiç planımın bir parçası olmamıştı. Adamo başını eğdi. "Yolu göster."

Hoş olmayan bir gerginlik hissederek ayağa kalktım. Onu beklemedim ve arabama doğru yürüdüm. Kampın en ucuna park edilmişti ve tamamen karanlıkla gizlenmişti. Dima'nın arabası yoktu. Belki öfkeyle başka bir yere park etmişti ya da bir kez olsun içip kendinden geçebileceği bir bar aramaya gitmişti. Uzun süre arayacaktı.

Bagajımdan yarısı dolu votka şişesini aldım ve arabamın kaputuna oturdum. Adamo yanıma eğildi. Şişeden bir yudum aldıktan sonra ona uzattım. Omuzlarımız birbirine değdi ve bedenim bir duygu seliyle tepki verdi, en belirgin ve şaşırtıcı olanı ise arzuydu. Yutkundum.

Adamo şişeyi bana uzattı. Aldım ve daha da uzun bir yudum içtim.

"Votka beni etkilemeye başladı. Belki de Rus lezzetlerine karşı bir zaafım vardır."

Başımı ona doğru eğdim. "Onlar en iyisi."

"Kanıtı ihtiyacım var."

Adamo boynumu kavrayarak beni irkiltti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Vücudum daha fazlası için çığlık atsa da ilk tepkim onu itmek oldu. Parmaklarım onu itmek için güçlü omuzlarına dolandı ama onun yerine tırnaklarımı geçirip daha da yakınına eğildim.

Adamo'nun diğer eli kalçamı kavrarken dili dudaklarımı ayırıp beni tattı. Öpücüğü baskınlık ve ateş gibiydi ve beni beklenmedik şekillerde alevlendirdi.

Dillerimizin birbiriyle oynaşması ve dudaklarımızın birbirine mükemmel bir şekilde yapışması, bunun tesadüfî bir buluşmadan daha fazlası olduğunu hissettiriyordu. Adamo'nun eli kalçamdan yukarı doğru kayarak kaburgalarımı okşadı ve ardından daha da fazla ateş yaydı. Meme uçlarım tişörtümün üzerinde büzüştü. Sütyen takma zahmetine girmemiştim çünkü kumaş boldu ve göğüslerim çok büyük değildi.

Adamo'nun parmak uçları bir göğsümün alt tarafını okşadı, ardından başparmağı meme ucumun üzerinden geçerek piercingimi keşfetti. Zevkin doruğa ulaşmasıyla bacaklarımın arasında ısı ve ıslaklık birikti. Vücudumun ezici tepkisini dizginlemeye çalışarak bir iniltiyi bastırdım. Başparmağı piercingimi okşadı ve dudaklarımdan bir zevk nefesi fişkırdı. Sadece birkaç dokunuşla bedenimi kontrol ediyor gibiydi. Bedenim daha fazlasını arzuluyor, beynim kontrol istiyordu.

Kontrol. *Ona ihtiyacım vardı.*

Adamo'nun tutuşundan ve sarhoş edici öpücüğünden kurtuldum, nefes nefese kalmıştım ve her yerim karıncalanıyordu.

EIGHT

Adamo

Bir an için Dinara neredeyse korkmuş gibi göründü ama belki de uzaktaki ateş ışığının yüzüne düşürdüğü loş gölgeler yüzündendi. Tek ışık kaynağından bu kadar uzakta ayrıntıları seçmek zordu.

Dinara'nın kırmızı dudakları doğrudan sikime giden cüretkâr bir gülümsemeye dönüştü. "İş ve eğlenceyi karıştırmadığını sanıyordum?" Sesi gırtlaktan geliyordu ve nefessizdi. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve sikim şimdiden kot pantolonuma rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyordu. Hiç bu kadar güçlü bir arzu hissetmemiştim... hiç.

"Yapmam. Genellikle."

Bu çiğnediğim ilk kural olmayacaktı. Yapmamam gereken şeylerle ilgili uzun bir geçmişim vardı. Dinara listeye bir yenisini eklemek için iyi bir neden gibi görünüyordu.

Arka cebimden sigara paketini çıkardım. "Peki ya sen? İş ve eğlenceyi karıştırır mısın?"

Dinara hiçbir şey söylemedi. Göğsünün inip kalkması, tek ışık kaynağımız olan uzaktaki şöminenin loş ışığında bile fark ediliyordu. Medeniyetten o kadar uzaktaydık ki kampın dışında karanlık neredeyse hiç hissedilmiyordu. Etraftaki arabaların farları, sahipleri uyumaya gittiklerinde ya da kamp ateşine katıldıklarında kapatılmıştı. Dinara parmakları titreyerek bir sigara çıkardı. Öpüşmemize verdiği fiziksel tepkiyi yorumlayamadım.

Esrarı yaktı ve ağzına götürdü, bu da zihnimin daha açık çağrışımlar yaratmasına neden oldu. Derin bir nefes çekerken esrar parlak bir şekilde parlıyordu. Bir nefes daha çektikten sonra esrar bana uzattı ve ben de derin bir nefes çekerek etkilerinin damarlarımda uğuldadığını hissettim. Seks sonrası ihtiyaç duyacağımı umduğum sigarayı içmek için sigara paketimi kaputun üzerine bıraktım. Seks ve uyuşturucu bir süredir en sevdiğim kombinasyondur. "Soruma cevap vermedin. Ya da neden geri çekildin? Öpücükten biraz daha fazla zevk aldığını hissediyordum." Meme uçlarına dokunduğumda kaya gibi sertleşmiş ve dikkat çekmek için can atıyordu.

Dinara daha yakına eğildi ve avucunu pantolonumdaki şişkinliğe bastırarak tıslamamı sağladı. "Sanırım bundan daha çok zevk aldın." Onu sırlıklam ıslak ve sikilmeye hazır bulacağımı bilsem bile, pantolonuna uzanma dürtüsüne direndim.

"Evet, bu yüzden neden durduğumuzu anlamıyorum."

"Çünkü işlerin benim kurallarına göre yürümesini severim," dedi Dinara gizemli bir şekilde ve kaputtan atladı. Gideceğini düşündüm ama onun yerine elimi tuttu ve beni kampın daha da dışında olan ve karanlıkta gizlenmiş arabama doğru sürükledi. Onu takip ettim ve beni arabamın kaputuna doğru itmesine izin verdim. Yüzü tam benimkinin önünde duruyordu, hızlı ve tatlı nefes alıyordu. "Ne-"

Parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

Dinara uzandı ve yıldızlı gecede çok gürültülü olan yumuşak bir sesle kemerimi çözdü. Etrafımızda hiçbir şey kıpırdamıyordu ama Dinara fermuarımı indirirken yakalanmaktan endişe ediyor gibi görünmüyordu. Cigarayı dudaklarımdan çıkardım ve onu öpmek için eğildim ama o başını çevirdi. "Öpüşmek yok."

Sorularımı geri çektim, aklımda ne varsa devam etmesini engelleyeceğimden endişelendim. Sikim onun bir sonraki hamlesi için şimdiden sabırsızlanıyordu. Parmaklarımdan cigarayı kaptı ve dudaklarımdan arasından geri kaydırmadan önce derin bir nefes aldı. Elleri göğsümden aşağı indi ve beni tamamen hazırlıksız yakalayarak dizlerinin üzerine çöktü. Aletim serbest kalana kadar boxerımı ve kot pantolonumu çekiştirdi. Sızdıran ucuma çok yakın olan başının tepesine bakmaktan kendimi alamıyordum.

Sıcak parmakları, ucumu sıcak, ıslak ağzına almadan önce shaftımın etrafında kıvrıldı. Esrarın yanından tıslayarak geçtim ve Dinara ucum boğazının arkasına çarpana kadar beni ağzının derinliklerine çekerken dumanı derin bir şekilde içime çektim. Öğürdü ama geri çekilmedi. "Siktir," diye bastırdım. Dokundum

ama elimi itti ve sikimi yavaşça ağzından geri kaydıldı. "Dokunmak yok. Sana sakso çekmeye devam etmemi istiyorsan ellerini kaputun üzerine koy. Benim kurallarım, senin değil. Unutma."

Avuçlarımı arabanın üzerine koydum ve Dinara'nın beni emerken ileri geri hareket eden kafasına baktım. Dili ucumun etrafında yavaşça dönüyor, ön spermlerimi yalıyordu. Keşke kafasının görüntüsünden daha fazlasını görebilseydim. Emerken ucumun etrafındaki muhteşem kırmızı dudaklarını görmek istiyordum. Bu bir rüya gibiydi. Ama en iyi uyuşturucu kaynaklı halüsinasyonlarım bile bunun kadar iyi olmamıştı.

Sikimin üzerindeki dudakları cennet gibiydi. Dinara dudakları ve diliyle sadece ucumda çalışırken taşaklarım masaj yapmaya başladığında inledim. Taşaklarımın arkasındaki hassas bölgeye masaj yapmaya başladığında, zevk vücuduma yayıldı ve taşaklarım sıkışmaya başladı. Böyle devam ederse uzun süre dayanamayacaktım. Uzun zamandır onun hakkında hayaller kuruyordum ve bu sürpriz oral sekse hazır değildim.

Dudaklarını şapırdatarak başını geriye çekti.

Inledim. "Yaklaştım."

Dinara kalçalarımı kavradı ve ayağa kalktı. Loş ışıktaki dudaklarının kıvrımı benimle alay ediyordu. "Biliyorum, Adamo." Öne doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bir Falcone'un bile sabretmeyi öğrenmesi gerekir."

Bir adım geri çekildi. Donup kalmıştım, taşaklarım hâlâ zonkluyordu, sikim umutsuzca boşalmaya hazırdı. Son bir gülümsemeyle arkasını döndü ve uzaklaştı. Vücudu gölgelerle birleşene ve karanlık tarafından yutulana kadar kalçalarının sallanışına baktım.

Arabasının iç aydınlatması parladı ve Dinara'yı aydınlattı, şimdi benimle alay eden kışkırtıcı bir görüntü. Arka koltuğa kaydı ve kapıyı kapatmadan önce bana bir bakış attı, sonra karanlık onu tekrar içine çekti.

Yıllar önceki ilk kız arkadaşım Harper'dan beri hiç bu kadar asılı kalmamıştım, daha doğrusu *ayakta kalmamıştım*. Kahretsin, benimle oynuyordu. Kan hala sikimi dolduruyordu. Ereksiyonumun yakın zamanda kaybolacağını umamayacak kadar tahrik olmuşum. Öfkeyle sikimi kavradım ve neredeyse acı verici bir şekilde sertçe ovuşturdum. Eğer biri gelirse, unutamayacakları bir şovla karşılaşacaklardı.

Yükümü tozlu zemine boşaltmam uzun sürmedi. Aletimi tekrar içeri soktum ve pantolonumun fermuarını kapattım, sonra da dölümün düştüğünden şüphelendiğim yere toprak attım. Elim uzattım

Kaputun üzerindeki sigara paketi soğuk metale dokundu. "Siktir," diye homurdandım. Dinara beni burada siki kalkmış bir halde bırakmakla kalmamış, sigaramı da çalmıştı. Ona çocuk eldivenleriyle davranmaktan bıkmıştım. Bir sonraki yarışta, yarış pistinde gerçek Adamo Falcone'yi tanıyacak ve bir dahaki sefere amı damlayan o olacaktı.

Adamo'ya sırtımı döndüğümde omurgam hayvani bir korkuyla karıncalandı, kaslarım beklentiyle gerildi, kaçmaya ya da savaşmaya hazırdım. Adamo'nun peşimden koşmasını, beni yakalamasını ve başladığım işi bitirmeye zorlamasını beklediğimden değildi ama bedenim en kötüsünü beklemeyi tercih ediyordu. Bu şekilde insanlar sizi hazırlıksız yakalamakta zorlanıyordu. Ne adım sesleri duydum ne de Adamo bana kötü isimler taktı.

Toyota'ma ulaşana kadar diğer yarış arabalarının yanından dolanarak ilerledim. Kapıyı açtım, sonra dayanamayıp omzumun üzerinden, ereksiyon halinde bıraktığım adama bir göz attım. Adamo da bana doğru bakıyordu. Loş ışıktaki pantolonunu henüz kapatma zahmetine girmediğini anlayabiliyordum.

Adamo'dan uzaklaşmanın, hem de sikini emmekten uzaklaşmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim ama güç oyunundan zevk almış, kafayı bulmuştum. Direnmekte zorlandığım bir şey varsa o da iyi bir kafaydı. Adamo'yla böyle olmasını beklemiyordum ama beni şimdiye kadar sadece uyuşturucuların ya da yarışların yapabildiği patlayıcı bir enerjiyle doldurdu.

Arka koltuğa tırmandım, botlarımı tekmeledim, sonra kapıyı kapatıp kendimi karanlığa gömdüm. Arabayı kilitledim, ön koltuğun altındaki Glock'a uzandım ve sırtüstü uzanırken onu karnımın üzerine koydum. Arabada uyumak rahat değildi ama son tartışmamızdan sonra Dima'yla aynı çadırı paylaşmak da pek akıllıca görünmüyordu. Ne zaman geleceğini bile bilmiyordum.

Ya da geri dönüp dönmeyeceğini. Belki ortalık sakinleştiğinde. Ama aslında geceleri bile arabama göz kulak olmayı tercih ederdim. Birçok yarışçının podyuma çıkamadığında kaybedecek çok şeyi vardı. Kapışılan para onlar için kurtuluş, borçlularına (muhtemelen Camorra ya da belki Bratva'ya) ödeme yapmanın ya da bir aile üyesinin kefaletini ödemenin bir yolu anlamına geliyordu. Umutsuzluk insanlara aptalca şeyler yaptırır. Onlara lastiklerimi yarma ya da fren hortumumu kesme şansı vermezdim.

Hâlâ uyanıktım, bu yüzden pencereden dışarı baktım. Adamo da arabasına binmeden önce yeri tekmeledi. Çok kızgındı. Gülümsemekten kendimi alamadım. Kızgın bir Adamo'nun neye benzeyeceğini, nasıl yarışacağını merak ediyordum.

Bedenim ona dönmeyi, başladığım şeye devam etmeyi arzuluyordu. Adamo'ya zevk *vermekten* beklemediğim bir şey olan uyarılmışlığımla külotum üzerime yapıştı. Adamo'ya yakın olmak istiyordum ama aynı zamanda onun yakınlığı beni sarsıyordu.

Gözlerim düşmeye başladı ama sonunda uyku galip gelene kadar uzun bir süre bilincimi korudum.

Pencereme vurulan sert bir ses beni uyandırdı. Güneş ufukta daha yeni yükseliyordu. Yönümü bulmaya çalışırken silahımdaki parmaklarım sıkılaştı. Dima'nın yüzü içeriye bakıyordu. Kaşlarımı çatarak doğruldum ve arka koltukta yarı oturur vaziyette uyumaktan dolayı sırtımda oluşan sertlikten dolayı irkildim. Arabanın kilidini açtım ve Dima hemen kapıyı açtı. Soğuk bir rüzgar vücuduma çarptı. Sabahın bu erken saatinde çölde hava gerçekten katlanılabilirdi. "Neyin var?" diye sordum. Sersemlemiş bir halde koltuğun kenarına itip bacaklarımı arabadan dışarı sallayarak sordum. Dima'nın gözleri kan çanağına dönmüştü ve altlarına koyu gölgeler yayılmıştı. Sanki fazla uyumamış ve muhtemelen alışık olduğundan daha fazla içmiş gibi görünüyordu.

Botlarımı giydim ve ayağa kalktım.

Dima bir adım daha yaklaşarak ters ters baktı. Ellerinden birini arkama, arabanın tavanına koydu, çok fazla yer kaplıyordu. "*Ben de oradaydım.*"

"*Nereye?*" Düşüncelerinin akışını takip edemeyerek sordum.

"Dün gece."

Kızardım. Yanlış bir şey yapmamıştım ama yine de bir yanımla suçlu hissediyordum. Zayıflığımı kabul etmek bana göre değildi, bu yüzden onun yerine sinirlendim. *"Beni mi gözetledin?"*

Dima'nın yüzü aynı öfkeyle çarpıldı. *"Gerçekten saklamaya çalışmadın, değil mi? Bunu nasıl yapabildin?"*

"Çünkü ben istedim."

Dima başını salladı. *"İstediğini elde etmek için her Falcone'un sikini emecek misin?"*

Gözlerim büyüdü. Ona sert bir tokat attım. *"Bu seni ilgilendirmez. Uzun zamandır da ilgilendirmiyor. Belki de yerini hatırlamalısın. Sen benim korumamsın, Dima. Benim için çalışıyorsun. Yerini unutma, yoksa babam sana hatırlatır."*

Dima geri adım attı, gözlerinde acı parıltıyordu, onu herkesten iyi tanıdığım için bunu fark ettim ama yüzü anında buz gibi soğuk ve sert oldu. *"Hatırlattığın için teşekkür ederim. Merak etme. Bir daha unutmayacağım."*

Arkasını döndü ve suçluluk duygusu içime işledi. Dima yedi yıl boyunca benim korumam olmuştu, önce birkaç korumamdan biriydi ama sonunda tek korumam olmuştu. Ondan önce arkadaşlık ve sonra daha da yakınlaştık. O hiçbir zaman sadece bir koruma olmamıştı ve ben de onu babamla tehdit etmemiş ya da ona haddini bildirmemiştim.

Özür dileme ve hatalarımı kabul etme konusunda çok kötüydüm ama ayaklarım kendiliğinden hareket etti. *"Dima,"* dedim, sesim hâlâ gergin ve hiç de özür dileyici değildi. Gururuma lanet olsun. *"Bekle."* Özür dilimin ucunda gıdıklanıyordu.

Dima durdu ama dönmedi. Omuzlarında gerginlik vardı.

"Benimle

yüzleşmeyecek

misin?" "Bu bir emir

mi?"

"Kes şu saçmalığı! Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Ama kişisel işlerime burnunu sokmayı bırakmalısın. Adamo'yla birlikte olursam, bu seni ilgilendirmez." Dima'yla on altı yaşında çıkmaya başladığımızdan beri başka biriyle birlikte olmamıştım ama onunla bir daha asla çift olamayacaktık. Birlikte olduğumuz zamanlarda bile, hiç doğru hissetmemiştim. Gerçi bu Dima'yla değil, benim çarpık benliğimle ilgili bir şey olabilirdi.

Etrafında döndü. *"Daha iyi bilmen gerekirdi."*

"Kıskanıyorsun ama kendine hakim olmalısın."

"Kıskanmak mı?" diye fısıldadı. "Biraz kıskançlığı hak etmiyor muyum?"

"Hayır. Artık değil."

"Bir sorun mu var?" Adamo, Dima'nın arkasında uzun boylu ve hafif uykulu görünerek sordu. Üzerinde sadece dar bir boxer vardı, kaslı kalçaları ve etkileyici bir üst bedeni ortaya çıkıyordu.

Tartışmamız gürültülü bir hal almış ve şimdi çadırlarından ya da arabalarından kafalarını çıkaran birkaç kişiyi uyandırmıştı.

En azından benim bildiğim kadarıyla hiçbirisi Rusça bilmiyordu, bu yüzden ne hakkında konuştuğumuzu bilmiyorlardı.

"Siktir git," diye hırladı Dima, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Onu sakinleştirmek için kolunu tuttum ama beni silkeledi.

Adamo sert bir ifadeyle onun omzunu tuttu. "Öfkeni başka bir yere taşımaya ne dersin? Dönmeden önce sakinleş. Dinara'nın senin saçmalıklarına ihtiyacı yok."

Dima Adamo'nun tutuşundan kurtuldu, vücudu çok iyi bildiğim bir şekilde gerildi. Kendimi bildim bileli bir dövüş sanatları dövüşçüsüydü ve hedefe yönelik tekmelerle birkaç adam bile öldürmüştü. Babamın beni güvende tutması için Dima'ya güvenmesinin bir nedeni vardı.

"Dima," diye homurdandım ama beni dinlemiyordu bile. Öfkeli bakışları Adamo'ya odaklanmıştı. "Senin bu işe karışmaya hakkın yok Falcone yavrusu. Bu Dinara ile benim aramda, o yüzden neden yatağına dönüp beni rahatsız etmeyi bırakmıyorsun?" Sonunda muhtemelen tartışmamıza devam etmek için bana dönecekmiş gibi hareket etti ama Adamo tekrar kolunu yakaladı. Hâlâ oldukça sakin görünüyordu, en azından yüzü, ama gözlerinde daha önce onda hiç görmediğim tehlikeli bir ateş görebiliyordum ve bunu inkâr edemezdim: Bundan büyülenmişim.

Dima ona doğru dönerek suratına bir yumruk indirmeye çalıştı ama Adamo bu hareketi önceden sezmiş olmalıydı. Saldırıdan sıyrıldı ve Dima'nın sol tarafına bir yumruk gönderdi. Ondandır kıyamet koptu. Testosteron savaşlarının bir zayıflığı olmamak için birkaç adım geri çekildim. Adamo'nun izlediğim dövüş videoları onun hakkını verememişti. Onu gözlerimin önünde iş başında görmek, alnında ve karın kaslarında parlayan teri görmek, gözlerindeki ölümcül odaklanmaya, tekme ve yumruklarındaki kararlı isabete tanık olmak bambaşka bir şeydi. Bu, güzel bir Fabergé yumurtasını bir fotoğrafta görmekle onu elinizde tutmak, ona yapılan ince işçiliği yakından görmek arasındaki fark gibiydi. Adamo o kadar da

En sevdiğim sanat eseri olarak kırılabilirdi ama yine de bir başyapıttı ve dövüş sanatı da aynı derecede çaba, özveri ve yetenek gerektiriyordu. Adamo'nun her zaman isteksiz bir dövüşçü olduğunu düşünmüştüm, videolarda bazen öyle görünüyordu, ama şimdi Dima'yla yumruk ve tekme alışverişinde bulunurken, sanki dövüşmek için doğmuş gibi görünüyordu, sanki kan ve şiddet talebi damarlarında çınlıyor, benim karanlık arzumun sık sık yaptığı gibi onu çağırıyordu.

Etrafımızda bir kalabalık toplandı, cesaretlendirmek için bağılıyor ve kısa sürede bahisleri değiş tokuş ediyorlardı. Savaşın etrafında uçuşan tozlar gözlerimi yakıyordu.

"Kesin şunu!" Çılgılık attım ama aralarına girecek kadar deli değildim. Dövüş köpekleri gibiydiler. Aralarına girmeye çalışırsanız, ısıracakları kişi siz olurdunuz.

Crank bize doğru tökezledi, karşımızdaki vahşi manzara karşısında şaşkın görünüyordu. Tozlu zemine kan sıçramıştı.

Muhtemelen Camorra üyesi olan iki uzun boylu, siyah saçlı adama el salladı. Yaklaştıklarında ve kollarındaki dövmeyi gördüğümde şüphelerim doğrulandı.

Onlar bile iki dövüşçüyü ayırmakta zorlandılar ama sonunda onları sürükleyerek ayırdılar. Dima'nın sol gözü, babam onu dövdükten sonra daha yeni iyileşmeye başlamışken tekrar şişmeye başladı. Burnu da kırılmıştı ve beyaz tişörtüne kan damlıyordu.

Adamo'nun sağ yanağında bir kesik vardı. Üzerinde ne bir tişört ne de ayakkabı vardı ama derisi kan lekeleriyle kaplıydı ve gözleri vahşi ve aç bakıyordu. Bana ilk kez kanın tadına bakmış ve anında bağımlısı olmuş bir yırtıcıyı anımsattı.

Başımı iki yana salladım. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

Çukurdaki kızlar kendi aralarında fısıldaştılar, hatta bazıları bana alaycı bir şekilde gülümsedi. Babamdan miras kalan tehlikeli bir gülümsemeyle onlara dişlerimi gösterdim. Gözlerini kaçırdılar ve ben Adamo'nun bakışlarıyla karşılaştım. Sakinleşti ve onu tutan adama karşı mücadele etmeyi bıraktı. "Beni Dima'ya karşı savunmana gerek yoktu. O her zaman benim yanımdadır."

Adamo alay etti. "Bana öyle görünmedi."

Ters ters baktım ve hareketsiz duran Dima'ya döndüm. Gerçekten hâlâ benim tarafımda olup olmadığını merak ediyordum ama başka türlü olabileceğini düşünemiyordum. Kıskançlığı eninde sonunda bitmek zorundaydı. Belki de ona, ben ondan ayrıldığımdan beri birkaç kızla birlikte olduğunu ve bu yüzden hiç olay çıkarmadığımı belirtmeliydim.

Dima kendisini tutan adama döndü. "Bırakın beni."

Adam Adamo'ya baktı, bu kendi içinde gülünçtü ama elbette Adamo orada bulunan en yüksek rütbeli Camorra üyesiydi. Ne de olsa üç ağabeyinden sonra dördüncü sıradaydı.

Adamo sert bir sesle, "Bırakın bizi," diye emretti ve iki adam da tutuşlarını gevşettiler.

Dima geri adım attı. *"Bir daha benim müdahalem konusunda endişelenmeyin. Bundan sonra Chicago'daki işlere ben bakacağım."*

Beni gerçekten gözden uzakta bırakacağından şüpheliydim. Bir şey olursa müdahale edebilmek için yakınımda duracaktı ama ben her ihtimale karşı babamı arayıp Dima'yı gönderdiğimi söyleyecektim. Babam çok kızacak ve beni eve dönmeye ikna etmeye çalışacaktı, şüphesiz.

"Dima, sakinleştikten sonra konuşalım, tamam mı?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece arabasına doğru yürüdü.

"Eğer bir yarışı kaçırırsan, diskalifiye edilme riskini alırsın!" Crank seslendi ama Dima tepki vermedi. Arabasına bindi ve uzaklaştı.

İçimi çektim.

Adamo elinin tersiyle kesiğini sildi, gözlerini benden ayırmadı. Kalabalık yavaşça dağıldı. Dün gece Dima'yla kavga etmeye değdi mi diye düşündüm. En iyi arkadaşımı ve muhtemelen Adamo'yu da kızdırmaktan başka ne işe yaramıştı? Enine boyuna düşünmemiştim. Korkudan tepki vermişim ki bu aptalca bir şeydi. Kontrolümü kaybettiğimi hissettiğim için, aklıma gelen en kolay yolla Adamo üzerinde kontrol kurmaya çalışmışım.

Şimdi bir karmaşa yaratmışım ve önümdeki adama baktığımda bedenim hala arzuyla uğulduyordu, özellikle de benim için savaştığı için kanla kaplıydı.

Bunu düşünmek, bundan tahrik olmak tam bir genç kızlık durumuydu ama temel içgüdülerim belli ki inatçılığımın daha güçlüydü.

NINE

Bir sonraki yarışta dikkatim dağılmıştı, bu yüzden Adamo'nun hemen yanında ön sırada başlamama rağmen yarışı onuncu olarak bitirdim. Elbette Adamo'nun kötü sonuçta büyük bir payı vardı. Starttan sonra önümü acımasızca kesmişti, ben de kısa bir süreliğine aracımın kontrolünü kaybetmiş ve yolun engebeli banketine sapmışım.

Diğer yarışçılara da aynısını yapmadığımdan değil, ama Adamo şimdiye kadar bana acımasız tarafını göstermemişti. İtiraf etmeliyim ki bu onu daha çok arzulamama neden oldu. Kimse tarafından şımartılmak istemiyordum. Yarıştan sonraki o gece parti çok gürültülüydü ve çok geçmeden çoğu kişi sarhoş olmuş ya da sızmıştı.

Birinin hazırladığı şeftalili Schnaps ile biraz daha az iğrenç olan karışımdan sadece bir bardak içmişim. Adamo ve ben akşam boyunca birbirimize göz kulak olduk ama hiç konuşmadık. Artık Dima gölge olmduğundan, diğer birçok yarışçı sohbet etmek için yanıma geldi ve birçoğu onlara verdiğim değerden daha ilginçti. Kalabalık azaldıkça huzursuzlanmaya başladım. İçimden bir ses Adamo'nun yakınlığını arıyordu ama ben direndim.

Sürpriz bir şekilde, arabama geri dönerken beni aradı. "Şimdiden gidiyor musun?" diye sordu, yakınımda, beni zıplattı. Ona omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. "Hiçbir şey dikkatimi çekmedi."

Adamo bana yetişti. "Belki yapabilirim. Önünden geçtiğimiz son içki dükkanından bulabildiğim en iyi votkadan bir şişe aldım. Bir içki paylaşmaya ne dersin?"

Durdum. Son karşılaşmamızın onun için nasıl sona erdiğinden sonra, nedenlerine karşı temkinliydim. Güven öyle kolay kolay verdiğim bir şey değildi. Güvensizliğime rağmen başımı salladım ve diğerlerinin çoğundan uzakta olan arabasına doğru onu takip ettim. Karanlık ve تنها.

Arabasının kaputuna yaslanarak sessizce ikimizi paylaştık, omuzlarımız bir kez daha birbirine değdi. Arka planda partiden gelen müzikle -bir kereliğine daha yavaş, melodik bir parça- bu neredeyse romantik hissettirdi.

"Kızdın mı?" Sonunda sordum. "Hayat kin tutmak için çok kısa." "Bu benim yaşadığım bir slogan değil."

"Eminim," dedi Adamo. Doğruldu ve önüme geçerek başımın üzerinde yükseldi.

Hareket etmedim, sadece sakince ona baktım. Yavaşça eğildi. "Sanki kaçmak istiyormuş gibi görünüyorsun. Beni tekrar öpmekten mi korkuyorsun?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diye mırıldandım. "Ama incinen gururunun intikamını alma ihtiyacı hissettiğin ve hayır kelimesinin ne anlama geldiğini unuttuğun için seni taşaklarından tekmelemek zorunda kalmamayı tercih ederim."

Adamo bir elini kaputa dayayarak yüzlerimizi birbirine o kadar yaklaştırdı ki dudaklarının sıcaklığı benimkini yaktı. "Hayır kelimesinin anlamını çok iyi biliyorum, Dinara. Merak etme. Ve gururum kolay kolay incinmez. Ama söyle bana, bir öpücüğe hayır mı diyorsun?"

Yapmalıydım. Geçen sefer kendimi tamamen kaptırmıştım ama Adamo'nun bu kadar yakınımda olması, özellikle de ağzı, muhakeme yeteneğimi gölgelemişti. Dudaklarımı onunkilere değdirerek aramızdaki mesafeyi kapattım.

Adamo'nun başka bir davete ihtiyacı yoktu. Öpücüğün kontrolünü ellerimden aldı ve ben de dilinin her darbesiyle kendimden geçerek ona izin verdim.

Adamo ile yatmak hiçbir zaman planımın bir parçası olmamıştı. Belki onun hakkında, içimdeki karanlığı yansıttığı için bana yüksek sesle seslenen karanlık tarafları hakkında daha fazla şey bilseydim, işin bu noktaya geleceğini tahmin edebilirdim. Öpüşmemizi derinleştirirken boynumdaki tutuşu sıkılaştı. Tadı günah ve karanlık gibiydi ve mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde öpüşebiliyordu. Vücudum dudaklarımızın basit

sürtünmesinden, dilinin yumuşak okşamasından ve onun tadından karıncalandı. Kısa süre sonra bu karıncalanma nabız gibi atan bir ihtiyaca dönüştü ve külotum ıslandı. I

kendimi tekrar Adamo'nun içinde kaybediyordum, bedenimin kontrolünü kaybediyordum. Tekrar dikkatimi topladım, zihnimi tamamen odaklanmaya zorladım ve bedenimi onun emrine verdim. Bu hiç zor olmamıştı. Yıllarca kontrol üzerinde çalışmıştım, buna güveniyordum.

Adamo'nun kemerine uzanıp çözdüm ve ağzımı Adamo'nun tehlikeli dudaklarından ayırdım. Boxerının kumaşını yırtmaya çalışan sikine uzandım ama elimi tuttu ve dudaklarımı başka bir öpücükle yakaladı. "Benim sıram. Konu sen ve sikim olduğunda güven sorunlarım var."

Ağzına karşı gülmekten kendimi alamadım ama sonra sıcak, yetenekli dili bir kez daha ağzıma dalmadan önce dudaklarımın dikişini izledi. Adamo'nun eli atletimin üzerinden göğüslerimi avuçladı. Tabii ki sütyen giymiyordum. A beden olduğum için buna nadiren ihtiyaç duyardım. Şimdi keşke taksaydım diyordum çünkü geçen seferki gibi Adamo piercing'imle oynamaya başladı ve vücuduma zevk dalgaları gönderdi. Adamo'nun diğer eli jean şortumun düğmesini açıp içeri girdi ve yarığımı okşadı. Kendini korumak için kapanan bir midye gibi, zihnim de aynı şeyi yaptı ve kendimi dokunuştan uzaklaştırdı. Adamo'nun eli külotumun altından kayarak tenime değdi ama ben her şeye bir sis perdesinin ardından tanıklık ettim, dokunuşu zar zor fark ettim. Zihnimin ve bedenimin kontrolü bende idi, Adamo'nun ön kolundaki dövmeyle odaklanmış, yanık izleriyle bölünmüş karmaşık çizgilerini takip ediyordum. Çirkin ve güzel bir oluyordu.

Her zaman yaptığım şeyi yaptım. Kendimden geçtim, hareketleri yaptım, ara sıra inledim, sonra Adamo beni bir süre okşadığı için orgazm zamanının geldiğini düşündüğümde yükseldim. Bunu uzatmak için hiç sabrım olmamıştı. Çok çabuk geldiğimi düşünmesi umurumda değildi.

Adamo'nun kaşları gözlerimin içine bakarken birbirine çarptı. İfadesindeki bir şey tutkudan farkındalığa, sonra da öfkeye dönüştü.

Adamo avucunu kaputun üzerine vurarak hırladı, "Bu da neydi böyle?"

Sıçradım ve onun bu çıkışına şaşırarak gözlerimi kıstım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu sahteydi. Her inleyişin ve o lanet orgazmın da. Boşalmadın, ne kadar yüksek sesle inlesen de yaklaşmadın bile. Amına ilk dokunduğumda damlıyordu, sonra altımızdaki toprak gibi kurudu. Ben aptal değilim ve kadın orgazmını tanırım."

"Yani şimdi orgazm olup olmadığını biliyor musun? Bir Falcone olabilirsin ama vücudum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Yakalandığım için yanaklarıma ateş bastı ama Adamo'nun beni köşeye sıkıştırmasına izin vermeyecektim. Ona bir orgazm borcum yoktu.

Adamo öfkeli görünüyordu. "Saçmalama, Dinara. Bana yalan söyleme. Ben orgazmı tanırım ve bu orgazm değildi," diye homurdandı. "Neden numara yaptın?"

Gözlerimi dikip kapüşondan kurtulmaya çalıştım ama o bacaklarımın arasında kaldı, kollarını kalçalarımın iki yanına dayamıştı.

"Lanet soruya cevap ver." "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Bir erkekle gelemeyeceğini düşündüğün için mi?"

Dima benim hakkımda kötü konuşmuş muydu? Muhtemelen frijit olduğumla ilgili bir şey ya da onun gibi bir şey. Suçluluk duygusu içime işledi. Dima beni kötülemezdi ve kesinlikle Adamo ile seks hakkında konuşmazdı.

"Siktir git."

Adamo çok yaklaştı. "Yoksa kontrolü kaybetmekten mi korkuyorsun, Dinara?" Gerildim çünkü tam on ikiden vurmuştu. "Öylesin," dedi sessizce, sanki bulmacanın bir parçası daha ortaya çıkmış gibi. Büyük bir hevesle çözmek istediği büyük Dinara Mikhailov bulmacası. Son parçayı da yerleştirdiğinde ne düşüneceğini merak ediyordum. Ben kimsenin çerçeveletip sergileyeceği bir şaheser değildim. İnsanların garajda ya da bodrumda sakladığı dağınık bir şeydim.

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum," diye çıkıştım. Onlara boyun eğmeyecek kadar çok korku yaşamıştım.

Adamo başını salladı, daha önce kimsenin görmediği kadar içimi görüyordu. Başını eğdi, içimde saklamaya çalıştığım karanlığın daha fazlasını arıyordu. Aile geçmişini bildiği için dehşete yabancı değildi ama bazı şeyler insanların rahat hissettiklerinin ötesindeydi. Benim de o şeylerden biri olduğumu fark etmesinden endişeleniyordum.

Bu planın bir parçası değildi. O bir amaç için bir araçtı.

Kendine gel!

Boynunu kavradım ve onu sertçe öptüm, onu susturmak ve bana öyle bakmasını engellemek istiyordum. Şu anda karşılayamayacağım, belki de hiçbir zaman karşılayamayacağım şeyler istememe neden oldu.

Adamo ağzımdan uzaklaştı. Aramıza uzandı ve iki parmağını yarığım boyunca kaydırды. "Sahte bir orgazm istemiyorum. Gerçek bir anlaşma istiyorum ve bunu hak edeceğim ve sen de kontrolünü kaybedeceksin, Dinara."

Dima'yla hiç gelmemiştim ama fark ettiğinden neredeyse emin olmama rağmen bundan hiç bahsetmemişti. O da aptal değildi ve beni Adamo'dan bile daha iyi tanıyordu. Dima'yla yaptığımız pek çok şeyden zevk almamış değildim ama kendimi tamamen bırakmaya, bedenimin kontrolünü başka birine devretmeye asla izin vermemiştim. Bir daha asla.

Adamo'nun sert bakışlarıyla karşılaştım. Nedense içindeki bir şey beni tedbiri elden bırakmaya zorluyordu. "Benimleyken kontrolünü kaybedebilirsin," diye mırıldandı. "Güvendesin."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. Güvendesin, bana daha önce de söylenen bir şeydi ama artık o kız değildim ve Adamo da geçmişinden gelen bir iblis değildi. Adamo ellerini pantolonumun içine soktu ve külotumla birlikte bacaklarımdan aşağı kaydırarak beni arabanın kaputunun üzerinde çıplak bıraktı. Vücudum konusunda utangaç ya da başkalarının yanında çıplak kalmakta zorlanan iffetli biri değildim. Ailem ve arkadaşlarımla saunaya çıplak gitmek ailemde alışılmadık bir durum değildi ama yine de Adamo'nun önünde otururken kendimi savunmasız hissediyordum. Gözleri vücudumdan aşağıya, amıma doğru kaydı. Adamo haklıydı. Etrafımızdaki hava gibi ben de kuruydum. Öpücüğünün yarattığı ıslaklık korkularım tarafından yok edilmişti. O öpücüğe, Adamo'nun tadına tekrar ihtiyacım vardı. Yakasından tuttum ve onu kendime çektim. Eli boynuma kenetlendi ve sonunda ağzı ağzıma yapıştı, dili bedenimi yeniden uyandırdı. Kısa süre sonra tanıdık bir titreşim içimi doldurdu. Zihnim kontrolde kalmak için çığlık atıyordu ve Adamo sanki bunu hissedebiliyormuş gibi hafifçe geri çekildi, dudakları hâlâ o kadar yakındı ki konuştuğunda benimkilere değdi.

"Benimle kal," diye emretti, sonra daha yumuşak bir sesle. "Kal." Koyu renk gözleri beni yakaladı, beni şimdiki zamanda tuttu, kaçış yolu yoktu. İki parmağını ağzına soktu ve klitorisime hafifçe bastırmadan önce ıslattı. Ekstra ıslaklıkla sinir yumağımın üzerinden kolayca kaydılar ve kısa sürede içime karıncalanmalar yayıldı. Parmakları yavaşça yarığımdan aşağı yukarı kayarken alt dudağımı ağzına çekti ve amımdaki her sinir ucu uyanana kadar beni makaslardı.

Nefes alışım hızlandı, bedenim gerildi. Adamo'nun parmaklarının her darbesinde bir düğüm tehlikeli bir şekilde geriliyordu ve onu serbest bırakabilecek tek kişi oydu. Bedenimi, yaşadığım her lezzetli hissi o kontrol ediyordu. Kıvrımlarımın arasındaki ıslaklığı topladı ve klitorisimin üzerine yayarak daire çizdi. Artık nefes alış veriş de hızlanmıştı. Beni daha yükseğe çıkarırken gözlerini benden hiç ayırmadı. Duygular ezici hale geldi, düğüm patlamaya hazırdı. "Evet," diye gürledi Adamo.

Karanlıkta simsiyah görünen gözler, sanki anlaşma yaptığım şeytana aitmiş gibi.

İki parmağını içime soktu ve bükte. Keskin bir nefes aldım, düşmenin eşiğindeydim. Zihnim kontrol için, bedenim serbest kalmak için çılglık atıyordu.

Her itişinde parmaklarını bükerek içimde lezzetli bir noktaya vuruyordu. Kirpiklerim titriyordu, alçalmak ve bu hissin daha da derinlerine inmek istiyordum ama o ana bağlı kaldım. Beni derin ve hassas vuruşlarla becerirken bakışları benimkileri tuttu. Bir inilti çıktı, planlı değildi, zorlanmamıştı. Dudaklarımdan bir rahatlama iç çekişi gibi döküldü.

İç duvarlarım daha önce hiç olmadığı kadar karıncalanmaya, spazm geçirmeye ve Adamo'nun parmaklarının etrafında kenetlenmeye başladı. Kendimi tutamadım. Topuklarımı Adamo'nun kıkına gömdüm, zevk beni ele geçirip vücudumdaki her türlü kontrol parçasını koparıırken kaputun üzerinde geriye doğru yükseldim. Adamo'yu neredeyse çılgınca pençeleyerek haykırdım. Adamo parmaklarını daha hızlı pompalıyor, daha fazla inleme ve çılgılık atmaya zorluyordu. Sonunda Adamo'nun parmakları durana kadar titrememi durduramadım. Adamo kendini zihnime, bedenime, her parçama sıkıştırmış gibi içimde kaldılar.

Sonrasında, vücudum uğuldarken, nefesim kesilirken, gece gökyüzüne baktım. Yıllar boyunca kendime verdiğim orgazmların hiçbiri bu kadar yoğun olmamıştı. Yavaş yavaş duyularım geri geldi. Adamo üzerimde geziniyordu. "Bu bir orgazmdı, Dinara."

Kontrolümü kaybetmiştim. Göğsüm daraldı. Onu sertçe ittim ve o da geri adım atarak boyun eğdi. Pantolonunda bir şişkinlik vardı. Sularıyla kaplanmış parmaklarını ağzına götürdü ve hınzır bir gülümsemeyle yalayarak temizledi. Göbeğim sıkıştı, daha fazlasını istiyordum, vücudumda yavaş yavaş sönen hislerle tamamen büyülenmiştim. Kaputtan atladım, arabama doğru koşmadan önce jean şortumu ve külotumu yukarı çektim. Arabanın içinde, kapı kapalıyken kalbim yavaşlamaya başladı.

Adamo hâlâ arabasının kaputunun önünde duruyordu. Onu bir kez daha sert bir aletle bırakmışım. Ancak bu sefer kendimi oyunumuzun galibi gibi hissetmiyordum. Tamamen ıslanmış olan külotuma dokundum, sonra elimi çektim ve koltuğa yaslandım. "Siktir. Siktir git, Adamo."

Aramızda her ne oluyorsa tehlikeli olabilirdi ama uzak duramayacağımı ya da eski bariyerleri yeniden inşa edemeyeceğimi biliyordum. Beni korkutsa bile Adamo'nun bana verdiklerinden daha fazlasını istiyordum.

Korkak değildim, öyle yetiştirilmemiştim ve öyle olmama izin vermeyecektim, bu yüzden uçuşumdan sonra bir parçamın yapmak istediği gibi Adamo'dan kaçmadım. Bunun yerine ertesi akşam kütüğün üzerinde onun yanına uzandım ve açılmamış bir sigara paketini ona uzattım. Bu benim barış teklifimdi. O da kabul etti. Bakışlarını tutmak daha da cesaret istiyordu çünkü gözlerimde bir önceki günden daha fazlasını görebildiği hissini veriyordu. Her gün benden bir parça daha çözüyordu ve ben hala onun engellerini işe yaramaz bir şekilde aşmaya çalışıyordum. Konuşmadık, sadece birkaç yarışçının bir araya getirdiği derme çatma grubu dinledik. Pit kızlarından birinin muhteşem bir sesi vardı ve geceyi ateşten daha sıcak bir şekilde dolduruyordu. Çoğu insan uyuduğunda saat gece yarısını çoktan geçmişti. "Arabanda dünkü votkadan biraz daha var mı?" Kendi kendime söylediğimi duydum.

Adamo kısık bir sesle, "Dün sinirden birazını içtim ama hâlâ yeteri kadar var," dedi. Doğrulduk ve arabasına doğru yürüdük. İnsanlar bizim hakkımızda konuşmaya başlamıştı. Dedikodular ortalıkta dolaşıyordu. Küçük bir çevremiz vardı ve dedikoduları bastırmak imkânsızdı. Umurumda değildi. İtibarım beni en az ilgilendiren şeydi. Burası benim evim değildi ve onlar da arkadaşım ya da ailem değildi.

Adamo şişeye uzanamadan parmaklarımı gömleğinin içine soktum ve onu kendime çektim. Direnmedi ama başını da eğmedi. Onun yerine bana baktı. "Oynamayı bitirmedin mi?"

"Ben oynamıyorum." En azından şüphelendiği gibi bir oyun değil. "Geçen sefer beni orada ereksiyon olmuş bir halde bıraktın."

"Yaptım. Ama bir daha yapmayacağım."

Daha yakına eğildi. "Bundan emin misin? Mastürbasyon yapmaktan avuçlarım nasır tuttu."

Güldüm ama Adamo'nun öpücüğü beni arabaya çarptı. Aramızdaki tutku patladı ve her türlü ihtiyat duygusunu silip süpürdü. Birbirimizin kıyafetlerini yırttık. Adamo kapıyı yırtarak açtı, kot şortumu ve onunla birlikte külotumu indirmeye başlamıştı bile. Adamo'yu arka koltuğa itmeden önce onları bir an silkeledim. Kontrolün bende olmasını istiyordum, buna *ihtiyacım vardı*. Adamo'nun siki, prezervatifi üzerine yuvarlarken dikkat kesilmişti.

sabırsızlıkla. Üzerine uzandım ve dolgunluk hissiyle keskin bir nefes aldım. Dima'yla birlikte olduğumdan beri bir yıldan fazla zaman geçmişti ve bu çok farklıydı. Adamo'nun parmakları kalçalarımın saplandı ve ben de kalçalarımı oynatmaya başladım. Ben ona binerken dudaklarım onunkilere yapıştı. Yukarı doğru iterek kendini daha da derinlere itti ve kontrolü bana bırakmaya çalıştı.

Tırnaklarım göğsüne daha derin battı, bu bir uyarıydı. Adamo kığımın yanaklarını kavradı ve bizi ters çevirdi. Falcones kontrolü asla bırakmadı. Çok daha güçlü bedeniyle beni arka koltuğa itti ve içime girdi. Her darbesi kontrolümden bir parça daha koparıyordu. O üzerimdeyken, kontrolü geri kazanmamın hiçbir yolu yoktu.

Kontrolü kaybetmek. Kontrolünden çıkmak.

Boğazım hemen sıkıldı. Sıkıştım ve zevk acıya dönüştü. Adamo yanağıma dokundu ve gözlerim onunkilere kayd. Koyu renk gözlerinde endişe yüzüyordu. Olması gerekenden daha derinleri görmüştü, kimsenin görmemesi gereken şeyleri görmüştü. Görmemesi gerekiyordu. "Durma," diye ısırdım, zayıf görünmek istemiyordum. Kırılabilir ya da savunmasız değildim, bana öyle davranmasını istemiyordum.

Ciğerlerim daraldı. Bedenim demir irademden daha güçlüydü.

Adamo beni de yanına alarak geri döndü, böylece bir kez daha onun üstündeydim. Kendimi toparlamak için bir süre bekledikten sonra tırnaklarımı göğsüne geçirdim ve kalçamı bükerek sikini derinden içime soktum. Eğildim, onu şiddetle öptüm, gözlerim onun meraklı bakışlarına karşı kapandı. Avuç içleri göğüslerimi kavradı ve parmakları piercingimi çekti. Nefesim kesildi, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bu piercingi seviyorum."

Tekrar fiske vurduğunda dudaklarım aralandı ve amım onun etrafında sıkıca kenetlendi. Durdurmanın hiçbir yolu olmadan gittikçe yaklaşıyordum ve bir kez olsun vücudumu kontrol etmek için mücadele etmeye çalışmadım. Beni korkutsa bile serbest bıraktım.

Ben kalçalarımı çevirirken Adamo'nun kalçaları yukarı doğru kalktı. Omuzlarını sıkıca kavradım, bir zevk dalgası içimi yırtarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onu durduramadım, sadece gücüne boyun eğbildim. Haykırdım, karnım daraldı, meme uçları daha da sertleşti.

Adamo'nun siki kendi orgazmıyla genişlediğinde neredeyse bayılacaktım.

Bunalmış bir halde öne doğru düştüm. Keskin nefes üstüne keskin nefes alırken yüzüm göğsüne bastırdı. Adamo'nun eli sırtımda gezindi.

nazikçe. Okşamak iyi hissettirdi, çalkantılı içime bir dayanak noktası verdi. Onun dokunuşunun ve aramızdaki samimi bağın tadını çıkarmak için kendime izin verdim.

Kalp atışlarını dinleyerek sonsuza kadar böyle kalabilirdim ama sonunda doğruldum. Adamo hâlâ içimde gömülüydü ama yavaş yavaş yumuşuyordu. Üzerinden kalktım ve geri geri giderek arabadan çıktım. Adamo beni durdurmaya çalışmadı. Hiçbir şey söylemedi, sadece prezervatifi çıkarıp düğümledi. Neredeyse karanlıkta giysilerimi aradım ve beceriksizce üzerime geçirdim. Tozluydular ve terli tenime yapışmışlardı.

Adamo'ya baktım ve yine bir parçam kalmak, arabasına geri dönmek ve arka koltukta onun yanına uzanmak istedi. Bu yanıma Adamo'ya güvendiğimden bile daha az güveniyordum.

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Daha önce hiç çıkmadığım biriyle yatmamıştım ve Adamo'yla ya da duygularımla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sonunda uzaklaşmak için arkamı döndüm.

Ben daha duymadan Adamo, "İyi geceler Dinara," dedi.

TEN

Ertesi gün Adamo'yu tekrar görene kadar nasıl tepki vereceğimden emin değildim. İlişkimizi daha az samimi bir duruma geri getirmeye çalışıp çalışmayacağımdan. Yine de, sabah ben yulaf ezmemi yerken kendi kâsesiyle bana katıldığı ve sessizce yanımda yemek yediği anda, geri adım atmak istemediğimi biliyordum. Daha fazlasını istiyordum.

"Sen iyi misin?" Adamo sonunda sordu.

Gözlerimi kısmıştım. "Neden iyi olmayayım ki?"

Adamo omuz silkti. "Artık benden kaçabileceğini düşünmüştüm. Ama görünüşe göre yanılmışım."

"Seni görmezden gelmemi mi tercih edersin?"

"Bu gece yine arabamda bana katılmanı tercih ederim." Gülümsememi bastırdım. "Anlaştık."

Adamo ve ben arabasına vardığımızda fazla zaman kaybetmedik. Sanki birbirimizin tadını çıkarmak için kısıtlı zamanı olan uzun zamandır kayıp sevgililermişiz gibi öpüştük. Belki de bu gerçeklerden çok uzak değildi çünkü zaman kesinlikle bizim lehimize değildi. Ben Rus'tum. O ise İtalyan. Ve yarış kampı bazı çizgileri bulanıklaştırmış olsa bile, ailelerimiz savaştaydı.

Adamo bizi arabasına doğru götürdü ve beni arabanın kaputunun üzerine çıkardı, öpüşmeyi hiç bırakmadı. Parmakları piercingimi buldu, sonra gömleğimi başımın üzerinden çekti ve dudaklarını dudaklarıma indirmek için öpücükten çekildi.

göğsümü. Dili meme ucumu okşuyor, piercing'i geri çekip zorluyordu. Keskin bir nefes aldım, bacaklarım kendiliğinden ayrıldı. Adamo bir avucunu kasıklarımın bastırdı. Kumaş katmanlarının arasından bile ıslaklığımı hissedip hissetmediğini merak ettim.

Parmaklarım başlığa bastırdı, nefesim kısa aralıklarla geliyordu. Vücudumdaki her kas gerildi ve kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı. Adamo geri adım attı ve gururum ağzımı kapatana kadar neredeyse itiraz edecektim.

Adamo jean şortumun düğmesini açtı, sonra külotumla birlikte aşağı kaydırıp ve önümde çömeldi. Bana doğru baktı. Yüzü gölgelerle örtülüydü ama onay vermemi beklediğini biliyordum. Dünden sonra hareketleri daha temkinli olmuştu. Kendini tutmasını istemiyordum. Kırılgan değildim.

Boğazım kurumuştur, konuşamayacak kadar. Bacaklarımı iyice ayırdım. Bunu yarım yamalak yapamazdım. Önümdeki adam için sıırıslık olmıştı. Dili iç uyluğum boyunca ıslak bir çizgi çizdi, tüylerimi diken diken etti ve beni ürpertti. Tenimde geçmişten kalan çıkıntıları hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Şimdiye kadar onlardan bahsetmemişti. Onun kadar çok yara izi olan bir adam başkalarının izleri hakkında soru sormamayı öğrenmiş olabilirdi.

Gece havası, sıırıslık olan merkezime soğuk geldi. Gözlerimi Adamo'dan ayırmadım, geriye yaslanmadım. Bu pozisyon, Adamo yakında onu benden koparacak olsa bile bana bir kontrol hissi veriyordu. Diğer uyluğuma geçti ve dilini oradaki hassas derimde gezdirdi. "Beni ne zaman yalayacaksın?" diye sordum ama sesim, içine koymak istediğim alaycılık ve kabadayılıktan yoksundu. Dilini üzerimde, içimde hissetmek istiyordum.

"Yakında," diye homurdandı Adamo ve ardından verdiği nefes ıslak amımın üzerinde gölgelendi. Dudağımı ısırıp, beklenti ve endişeyle gerildim. Geçen seferki gibi kontrolü kaybetme fikri hâlâ göğsümü sıkıyordu ama bedenim her türlü şüphe ve endişeden daha yüksek sesle daha fazlasını istiyordu.

Ve sonra Adamo'nun dili yavaşça yarığımın üzerinde gezindi, dilinin ucuyla kıvrımlarımı birbirinden ayırmadan önce klitorisimin etrafında dolaştı. Ucu hassas etimi okşarken dişlerim alt dudağıma gömüldü, girişime ulaşana kadar yavaşça daha derine indi. Başım bir an için geriye düştü, Adamo'nun dilinin bir fırçasıyla yarattığı his karşısında gözlerim hayretle açıldı. Açıklığımda daireler çizdi, nefesi artık daha duyulabilirdi.

Dudakları hassas kıvrımlarımın etrafında kapandı, emdi ve ben keskin bir şekilde nefes aldım.

"Hoşuna gitti mi?" Adamo bir süre sonra mırıldandı, sesi arzuyla ağırlaşmıştı. Sanki sorusunu vurgulamak istercesine dilini yukarı doğru kaydırды ve klitorisimi dürttü.

"Konuşma," diye homurdandım. "Yala beni."

Parmakları kığımın yanaklarını kavradı ve gerçekten içine daldı. Daha az nazik, daha yüksek sesle. Dili kıvrımlarımı ayırdı, girişimi aradı, içeri daldı. Her sinir ucumu uyandırarak aşağı yukarı fiskeler vurdu. Şehvetim dışarı aktı ve Adamo onu yalayarak beni inlettі. "Bunu tekrar yap," diye fısıldadım, duyumlardan neredeyse sayıklıyordum.

Adamo beni daha geniş bir şekilde ayırdı ve dilini yavaşça açıklığım boyunca gezdirdi. Parmaklarım saçlarını çekiştirirken, onun daha fazla suyumu çekip çıkarmasını ve onlarla ziyafet çekmesini izledim. Kalçalarım huzursuzca kıpırdadı. Adamo başını kaldırdı, beni yemeye devam ederken bakışlarımla buluştu, dudakları şehvetimle parlıyordu ve gözleri daha fazlası için açtı. Göbeğim spazm geçirmeye başladığında saçlarını tutuşum daha da sıkılaştı. Adamo iki parmağını içime sokarken dudaklarını klitorisimin etrafına kapattı ve vücudumda bir titreme başladı, her türlü kontrolü de beraberinde götürdü. Haykırdım, amımı Adamo'nun yüzüne doğru daha sert ittim, o da bu daveti bir hırıltıyla kabul etti, daha sert emdi ve parmaklarını daha da derinlerime daldırdı. Parmaklarını ve yüzünü sürdüm, neredeyse zevkten ağlayacaktım. Kimin duyduğu umurumda değildi, hissettiğim bu özgürlük duygusu dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Tamamen bitkin bir halde arkama yaslandım. Parmaklarımı Adamo'nun karmakarışık saçlarında gezdirdim, şimdi amımı öpücüklere boğarken daha nazikti. Gözlerimi kırpıştırarak gökyüzüne baktım, bunun ne olduğunu merak ediyordum. Adamo görüş alanımda belirdi. Avucumu, sularıyla ıslanmış sakallarının üzerinde gezdirdim. Yüz ifadesi şehvetle dolup taşıyordu ve pantolonundaki şişkinlik etkileyiciydi. "Arkanı dön," dedi Adamo.

İtiraz etmedim. Bunun yerine karnım arabanın sıcak kaputuna dayanana ve kığım Adamo'ya destek olana kadar yuvarlandım. Ucu açıklığıma sürmeden önce kık yanaklarımı okşadı. Ona karşı eğildim. "Becer beni, Adamo. İçinden geldiği gibi sik beni."

Adamo öne doğru eğildi ve diliyle omurgamın tümseklerinde gezindi. Şişman ucu içime daldı. Geri çekilmeye çalıştım ama Adamo'nun kalçalarımı kavrayışı beni yerimde tuttu ve sadece ucuyla yavaşça içime girdi. "Daha derine," diye nefes nefese kaldım.

"Sabır. Kuralları ben koyarım."

Arkasına uzandım, taşaklarını avuçladım ve sıktım. Boğazının altından tısladı. "Böyle mi oynamak istiyorsun?" diye hırladı.

"Evet," diye homurdandım, çünkü ucuyla beni kızdırmaya devam ediyordu.

Adamo geri çekildi ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan içime sonuna kadar girdi ve beni ağzına kadar doldurdu.

Acı vermenin eşiğindeki gerginlik hissiyle haykırdım. Adamo inanılmaz derecede kalın ve uzundu. Ucu içimdeki tatlı noktayı dürttü.

"İstedğin bu mu?" Adamo hırıltılı bir sesle sordu.

Yüzüne bakmak için başımı çevirdim. "Bacaklarım tutmayana ve arabanın her yerine boşalana kadar beni becermeni istiyorum."

Gözleri çiğ bir şehvetle parladı ve sonra bana daha da sert bir şekilde çarptı. Arabası sevişmemizin altında sarsıldı ve bir kez olsun tüm kontrol duygumu kaybettim ve bu beni korkutmadı.

Bazen Dinara'yı çözdüğümü sanıyordum ama sonra beni tamamen şaşırtan bir şey oluyordu. İlk kez seviştiğimizde onun üstüneyken geçirdiği panik atak gibi. Bunun hakkında konuşmamıştık ve sonraki iki hafta boyunca her gece sevişmemize rağmen bir daha olmamıştı. Yine de hiç üstte olmamıştım. Ya da kalçalarının üst kısmındaki ince izleri önce parmak uçlarımla, sonra da dilimle hissetmişim. Şortu yukarı sıyrıldığında ve güneş tenine doğru vurduğunda, artık onları da görüyordum.

Dinara anlamak için yanıp tutuştuğum bir muammaydı. Remo'dan daha fazla bilgi istememiştim. Nedense Dinara'yla yakınlaştığımız şu günlerde onun izni olmadan geçmişini kurcalamak bana yanlış geliyordu. Belli ki benimle bir şeyler paylaşmak istemiyordu. Belki eninde sonunda paylaşırdı.

Çadırın içindeki sıcaklık neredeyse dayanılmazdı. Güneş gün boyunca acımasızdı ve gece bile pek rahatlatma sağlamamıştı.

Dinara üzerimden yuvarlandı ve sert bir şekilde nefes alarak sırt üstü uzandı.

Vücutlarımız seksten ve sıcaktan ter içinde kalmıştı.

"Bana gerçekten neden burada olduğunu söyleyecek misin?"

Dinara yan dönerek bizi bir kez daha yakınlaştırdı. Onunla yüzleşmek için döndüm. Kızıl saçlarının telleri yanaklarına ve alınına yapışmıştı. "Remo'nun sana her şeyi anlatmamasına şaşırdım."

"Remo'nun tuhaf kuralları var ve benimle oynamayı seviyor," dedim, sonra omuz silktim. "Ama aramızdaki bu olay başladığından beri ondan bilgi almaya çalışmıyorum."

"Bu mu?" Dinara, şekli bozulmuş Camorra dövmemin izini sürerek sordu. Seksten sonra her seferinde bunu yapardı, belli ki görünüşünden ya da belki de sadece arkasındaki hikâyeden büyülenmişti. Gözlerini yukarı dikti. "Aramızdaki şey ne?"

"Sen söyle. Bence gerçekten ne istediğini sadece sen biliyorsun." "Ne istiyorsun Adamo?"

Dirseğimi kaldırdım ve elmacık kemiğinin üzerinde gezindim. Bana izin verdi, bir kez olsun geri çekilmedi, birlikte uyuduktan sonra kendi arabasının güvenliğini aramadı. "Seni daha iyi tanımak istiyorum. Sadece vücudunu değil, zihnini, geçmişini, karanlığını da."

Dinara acı acı gülümsedi. "Hayır, öyle değil. Şimdiye kadar tanıştığın versiyonumdan hoşlanıyorsan, hayır."

"Bırak da buna kendim karar vereyim. Seni farklı bir ışık altında görmemi sağlayacak bir şey olduğundan şüpheliyim. Ve eğer içinde barındırdığın karanlıksa, benim de kendime ait yeterince karanlığım var, bu yüzden ondan uzak durmuyorum."

Dinara çadırın tavanına baktı. Karnını okşadım ve piercingiyle oynadım.

"Tam olarak nedir bu?"

Bana dehşete düşmüş bir bakış attı. "Sakın bana Fabergé yumurtasının ne olduğunu bilmediğini söyleme?"

"Bu bir Rus yumurtası."

Kızgınlıkla başını salladı. "Bu sanat ve tarih. Karmaşık tasarım."

Piercinginden sarkan minik yumurtaya daha yakından bakmak için karnının üzerine eğildim. Kırmızı ve altın rengindeydi. "Bu orijinal mi?"

"Daha büyük Fabergé yumurtalarını yapan aynı üreticiler tarafından benim için özel olarak üretildi."

"Ama piercing için neden bunu seçtiniz?"

Kaşları çatıldı. "Bu benim tarihimin bir parçası. Babam doğduğumdan beri her yıl bana bir Fabergé yumurtası hediye etti ve onları odamdaki cam bir dolapta saklıyorum."

"Senin bir sanat meraklısı olduğunu hiç düşünmemiştim, özellikle de bu tür geleneksel sanatlar. Sen daha çok Andy Warhol ya da Jackson Pollock tarzı bir kıza benziyorsun."

"Yanılıyorsun."

"Çünkü bana kendin hakkında yeterince şey anlatmıyorsun." "Sen de tam olarak açık bir kitap değilsin."

Başımı eğdim. "Ne bilmek istiyorsun?"

"O kadar çok şey var ki, sadece birini seçmek zor," dedi ama sonra bakışları ön koluma kaydı. "Yanık iziniz. Neden lazerle aldırmadın ve Camorra dövmeni yeniden yaptırmadın?"

Geçmişimden gelen karanlık gölgeler şekillendi. Dövmemi görebilmesi için kolumu uzattım, gözlü bıçak ve İtalyanca Camorra sloganı. Ancak kelimelerin çoğu okunamıyordu, tıpkı göz gibi yanık izleri yüzünden bükülmüş ve bozulmuştu. "O gün beni değiştirdi. Var olmadığını sandığım bir yanıma uyandırdı. Dövmenin şekli bozulmuş hali bana bir hatırlatma ve aynı zamanda altında yatanlara dair bir uyarı."

Yakalandıktan ve işkence gördükten sonraki ilk birkaç hafta ve ay boyunca her gece kâbuslarla uyandım. Gücüm daha önce hiç bu kadar elimden alınmamış, beni bir başkasının merhametine bırakmamıştı. O günden önce Remo'nun merhametine kaldığımı ve onun ruh hallerine tabi olduğumu sanıyordum. Ama daha sonra ne kadar yanıldığımı anladım. Remo beni asla incitmek istememişti. Kendi sapkın yöntemiyle benimle ilgileniyordu. Bunu anlamak için düşmanın elinde olmak gerekti.

"Sana yapılanlar için hiç intikam peşinde koşmadın mı? Sana çektirilen acılar için? Outfit kardeşini cezalandırmak için seni hedef aldı. Hâlâ gençtin."

Dinara'nın ayrıntıları bilmesi beni şaşırtmadı. Ne de olsa Grigory her şeyi biliyordu ve belli ki kızıyla bilgi paylaşmaktan çekinmiyordu. Belki de Rus mafya babaları kızlarını İtalyanlar kadar şımartmıyordu.

Ara sıra intikam hayalleri kuruyordum, özellikle de başlangıçta. İşkencecilerimden birini elime geçirmenin ve bana yaptıklarını onlara yapmanın nasıl olacağını hayal ederek saatler geçirdim, ama sonunda

intikam takıntısını bıraktı. "Geçmişı arkamda bıraktım. İntikama ihtiyacım yok. Outfit'e ne olduğu umurumda değil. Nino ve Remo onlarla ilgilenir. İntikamın kimseye faydası olacağını sanmıyorum."

"Öfkelenmediğine inanamıyorum," diye fısıldadı.

"Öyleyim. Ama o zamandan kalan öfkemi yarışa ve mücadeleye yönlendiriyorum. Bu kadar yeter."

Bu tam olarak gerçek değildi. O gün bastırmakta giderek daha fazla zorlandığım bir şeyi uyandırmıştı. Karanlık tarafım - hala korktuğum ve sık sık hor gördüğüm bir tarafım. Ancak nadiren yaşadığım kabullenme anları ve bunların bana getirdiği huzur beni daha da korkutuyordu.

Yanık izimi takip etti. Oradaki deri dokunmaya ya da acıya karşı hassas değildi ama etrafındaki deri daha da hassastı. Dinara'nın parmak uçları yukarı doğru ilerleyip pazumdaki küçük bir yara izini ve ardından göğsümdeki yara izlerini keşfettiğinde tüylerim diken diken oldu. "Bunlar da mı senin işkencenden kalma?"

"Hepsi değil. Birkaç tane. Geri kalanlar dövüşlerden ve New York'ta Famiglia ile geçirdiğim zamanlardan."

"Kardeşinin seni oraya gönderecek kadar başka bir aileye güvenmesi bence çok garip. Babam başkalarıyla barış yaptığında bile, bu onlara değer verdiği birini oraya gönderecek kadar güvendiği anlamına gelmez."

"Remo'dan beni oraya göndermesini istedim. Kardeşlerimden, onların gölgesinden ve korumalarından uzaklaşmam gerekiyordu. New York'ta bana hiçbir şekilde özel davranılmıyordu. Ben bir hiçtim. Pis işleri yapmak zorundaydım ve hata yaptığımda Capo'ları beni cezalandırıyordu."

"Nereye gidersen git, asla bir hiç değilsin, Adamo. Kardeşlerinden ve Vegas'tan uzakta olsan bile, senin adın da benimki gibi bir ağırlık taşır. İsimlerimizi yük ve kalkan olarak taşırız. Anonim olmamızın tek yolu yeni bir isim almak ve başka biri olmaktır."

"Bunu yapmayı hiç düşündün mü? Babanı ve Bratva'yı geride bırakmayı? Yeni bir başlangıç yapmayı?"

Dinara başını salladı. "Bu benim kanımda var. Hayatımın bir parçası. Hayatın tüm yönlerini sevmiyorum ama ondan kaçmak da istemiyorum," dedi yaralarımın izini sürerek.

Ona her yara izini anlattım ve sonunda sustuğumda yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Avucumu üst baldırlarında ve oradaki ince yara izlerinde gezdirdim, sessiz bir soruydu bu.

Dinara içini çekerek yüzünü bir kez daha tavana çevirdi. "Bazen kendimizin en büyük düşmanı oluruz."

Başımı salladım çünkü bu geçmişte öğrendiğim bir gerçektir. Kabartıların kendi kendine oluştuğundan şüphelenmiştim. Bana bazı keş tanıdıklarımın bileklerinde kesmekten oluşan yara izlerini hatırlatıyorlardı. "Neden?" diye sordum. diye sordum.

"Eski acılarımı örtmek için uyuşturucu kullandım. Ama beni her anlamda uyuşturdular ve ben de ne olduğuna karar verdiğim sürece acı da olsa bir şeyler hissetmeye çalıştım."

Dinara'daki bir şey bana uzun süredir temiz olmadığım zamanlardaki halimi hatırlattı. Uyuşturucu benim olduğu gibi onun da geçmişinde kalmıştı ama bağımlılığının nedenlerini bilmek istiyordum. "Ne tür bir eski acı?"

Yüz ifadesi kapandı. "Kardeşinin benim hakkımda sakladığı gerçek, bana bakışını değiştirecek. Ama Remo'ya söyle, eğer ihtiyacı varsa bunu seninle paylaşması için ona izin verdim."

Remo hiç kimseden izin istemedi. Benden gerçeği saklamasının nedeninin bu olduğundan şüpheliydim.

Dinara üzerime tırmandı ve saçlarının yüzümü perdelemesine izin verdi. "Bir gün beni Vegas'a götürmeli ve bana şehrini göstermelisin."

"Yani seni annene mi götüreceksin?"

Dinara'nın dudakları benimkilere değdi. "Peki ya evet dersem?"

"Remo buluşmaya izin vermediği sürece bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Onu sonsuza dek benden uzak tutamaz."

İçimi çektim ve elimi Dinara'nın saçlarında gezdirdim. "Korkarım beni kardeşlerime karşı kullanıyorsun. Onlara sadık olduğumu bilmelisin."

"Biliyorum," dedi ve beni öptü.

Geri çekildim. "Bir yanım istediğin her şeyi yapmak istese bile beni etkileyemeyeceksin."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Dinara.

Dudaklarıyla beni susturmasına izin verdim. Remo'nun Dinara hakkında hangi sırrı açıklayacağından emin değildim. Bunun beni tereddüte düşürmeyeceğini, Remo'ya karşı bile ona yardım etmek istememe neden olmayacağını umuyordum. Kardeşim hayatında bazı çarpık şeyler yapmıştı ve Dinara'nın annesiyle olan şeyin de bu listede yer almasından korkuyordum. Kardeşlerimin yaptıklarına çoğu zaman katılmazdım ama onların yanında dururdum. Ya Dinara'nın sırrı bunu imkânsız kılıyorsa? Belki de Remo bu yüzden sırrı kendine saklamıştı ve belki de şimdi ben

Dinara'ya daha yakın olsaydı, aynı sebepten dolayı bunu ortaya çıkarırdı.
Sadakatimi test etmek için.

ELEVEN

Babam annemden nefret ederdi. Ne zaman onun adını ansam, yüzündeki her sert çizgide bir nefret belirirdi. Onun ölmesini istiyordu. Hayır, acı çekmesini ve ölmesini istiyordu. Basit bir ölüm onun için yeterli değildi. Pakhan olarak neredeyse herkesi öldürebilecek, son saatlerini olabildiğince dayanılmaz hale getirebilecek araçlara sahipti ve bu konuda kesinlikle bir çekincesi yoktu.

Ama annem Camorra bölgesinin tam ortasında, Las Vegas'ta, Camorra'nın Capo'sundan başkasının gözetimi altındaydı: Remo Falcone.

Remo Falcone genç bir kızın sadece uzak bir anısıydı ve benimle annem arasında duran şey oydu. Yardım olmadan atlatmak imkansızdı. Babam bana yardım etmezdi. Remo ona annemi vermedikçe, onu kendisi öldüremezdi. Peki ya Adamo?

Belki Adamo yardım edebilirdi ama eder miydi? Bilgi almak için onu kullanmak kolaydı ama bunun ötesinde ondan ne istediğimi.... sormayı düşünmem gerektiğinden bile emin değildim. Ama başka seçeneğim var mıydı?

Bu, duyguların araya girmesine izin vermeyecek kadar önemliydi, özellikle de boyutlarından emin değilken. Aramızdaki şey devam edebilir miydi?

Ama Adamo'nun aksine geçmişin dinlenmesine izin veremezdim. O da bana izin vermedi. Peki intikam peşinde koşmamak? İmkansızdı.

Geçmiş benim yükümdü.

Bazen geceleri anılar tazeydi ve burnumda annemin tatlı parfümünün kokusuyla uyandım, tenim ter içindeydi. Beni küçük ve zayıf hissettiren, uğruna çok çalıştığım her şeyi yok eden o gecelerden, o rüyalardan nefret ederdim.

Geçmiş

Annem beni arabadan çıkarıp tuğla bir binaya doğru sürüklerken, "Hadi Mandy," dedi. Bu isimden hoşlanmamıştım. Ama belki de uzun sürmezdi. Son beş isimim sürmemişti. Gerçek ismimi özlemiştim. Ekaterina ya da Katinka, babam bana hep böyle seslenirdi. Ama kötüydü.

"Mandy, acele et!" Sesi korku doluydu. Adamlar bizi haftalardır yaşadığımız evden alıp götürmüşlerdi. Bizi bir arabaya bindirmişler ve girişinde büyük bir neon tabela olan bir yere götürmüşlerdi. Bir kadının bacakları parlak renklerle parlıyordu ve bacaklarının arasında Şeker Tuzağı yazısı yanıp sönüyordu. Ona karşı koymadım, sadece peşinden yürüdüm. Bir bardan geçerken bana öğretildiği gibi bakışlarımı yere indirdim. Alkol ve duman kokuyordu ama hepsinden önemlisi, annemin sürdüğünden bile daha ağır bir parfüm kokuyordu. Dik merdivenlerden inerken neredeyse tökezliyordum. Ama gri gözlü bir adam kolumu yakaladı. Beni bıraktı ve annem beni daha da yakına çekti.

Penceresiz bir odaya vardık. İçeride başka bir adam bekliyordu.

Çok uzun boyluydu, siyah saçlıydı ve kollarını kavuşturmuş duruyordu. Yüz ifadesi beni korkutuyordu. Bela vaat ediyordu. Ama gülümsemenin bile bir şey ifade etmediğini biliyordum. Acı genellikle tatlı sözleri ve nazik gülümsemeleri takip ederdi. Gözleri neredeyse siyahtı ve saçları da öyle. Bana kısa bir süre baktıktan sonra gözlerini anneme ve erkek arkadaşı Cody'ye dikti. Cody'nin burnu kanıyordu. Nedenini bilmiyordum ama üzülmemiştim. O kötü bir adamdı. Babamdan farklı türde bir kötü. Annem görmese bile daha kötüydü. Annem babamdan nefret ederdi. Benim de ondan nefret etmem gerektiğini söylerdi.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu uzun boylu adam. Sesi derin ve kendinden emindi.

Annem elimi daha sıkı tuttu. Etrafıma bakındım. Gri gözlü adam masaya yaslanmış beni izliyordu. Gülümsemiyor ya da kızmıyordu. Hiçbir şey yapmadı, sadece sanki derimin altındaki karanlık kısımları görebiliyormuş gibi baktı. Parmak arası terliklerimin içindeki kirli ayaklarıma baktım.

"Elbette," dedi Cody. Sesi titriyordu. Başımı kaldırdım ve ona baktım. Ondan hiç böyle bir ses tonu duymamıştım. Sesi dehşete düşmüş gibiydi. Alnında ter parlıyordu ve ağlamak üzereydi.

"Ben kimim?" diye sordu adam. Çok yaşlı değildi. Sesi alçak ve sakindi ama Cody'nin yüzü buruştu.

"Sen Remo Falcone'sun."

"Ve?"

"Camorra'nın Capo'su." Sesli bir şekilde yutkundu. "Neredeyse altı aydır sizin için çalışıyorum efendim. Ama sizin tanıyacağınız biri değilim."

Cody'nin sesi çok ağırbaşlı geliyordu. Bana emirler yağdırırken hep kendinden emin ve öfkeliydi. Cody neden Remo Falcone'dan bu kadar korkuyordu? Cody gibi bir adam böyle hissediyorsa, ben de korkmalıyım.

"Kokain ve esrar satman gerekiyordu ama duyduğuma göre şuradaki hanımın yardımıyla küçük ve kârlı bir yan iş kurmuşsun. Belki de güç kurmakla çok meşgul olduğum için fark etmeyeceğimi düşündün."

Annemin elini elime dolaması acı vericiydi. Daha önce hiç kimsenin kadın kelimesini bu kadar iğrenerek söylediğini duymamıştım.

"Senin adın ne kadın?" Annem

kıpırdandı. "Eden."

"Gerçek adının bu olduğuna eminim."

Annem bir şey söylemedi. Benim gibi o da son birkaç ay içinde pek çok isim değiştirmişti. "Ne zamandır şehrimde yan iş yapıyorsun?"

Annem Cody'ye baktı.

"Ne yaptığını bilmiyordum!" diye mırıldandı. "Bugün ilk kez öğrendim."

"Ne tesadüf ki bunu seni yakaladığımız gün öğreniyorsun." Remo, masanın önüne bir dizüstü bilgisayar kurmuş ve ona bakmakta olan gri gözlü adama doğru başını salladı. "Kardeşim evinizden birkaç disk aldı. Söylediklerinizin yalan olduğunu kanıtlamayacaklarını varsayıyorum, değil mi?"

Cody'nin rengi soldu.

Remo tekrar anneme döndü. "Ne kadar para kazandın?"

"Bilmiyorum. Hiç para almadım."

"Başınızı sokacak bir eviniz ve geçmişi unutup bugünü de karartacak kadar uyuşturucunuz var, değil mi?" Remo anneme yaklaştı, onun ve benim üzerimde yükseldi. "Benim şehrimde kuralları ben koyarım ve kimse onlara karşı gelemmez."

"Bilmiyordum," dedi annem. "Bu Cody'nin fikriydi."

Cody ters ters baktı ama Remo ona döndüğünde başını eğdi.

"İşiniz daha ne kadar uzağa ulaşıyor? Bilmemiz gereken başkaları da var mı?"

"Hayır, sadece bizdik."

"Doğruyu mu söylüyor Eden?" Remo sordu.

"Evet. Daha yeni başladık."

"Daha yeni başladım. Camorra'yı dahil etmeden büyük iş planlarınız varmış gibi görünüyor."

Annem güzel kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı ve Remo'ya genellikle sadece erkek arkadaşlarına verdiği o gülümsemeyi verdi. "Sana müşterilerden bahsedebilirim. Eminim bununla çok daha fazla para kazanabilirsin. Biz hiç profesyonel olmadık. Sen ve Camorra'n her şeyi organize etseydiniz, milyonlar kazanabilirdiniz."

Remo gülümsedi ama bu hoş bir gülümseme değildi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Şuna bir göz atmalısın," dedi diğer adam. Remo döndü ve masaya doğru yöneldi. Birkaç dakika dizüstü bilgisayara baktı. Odada sessizlik hüküm sürüyordu. Her iki adamın yüzünde de ekranı izlerken herhangi bir duygu ifadesi yoktu. Remo masadan uzaklaştı. "Bu videoları Darknet'te mi sattın?"

Cody tepki vermedi. Sadece boş gözlerle ayaklarına baktı. Dua ediyormuş gibi görünüyordu ama bir şeye inandığından şüpheliydim.

"Evet, öyle yaptık. Yarışlardan ve kafes dövüşlerinden çok daha fazla para kazanabilirsin," dedi annem. Bana zaman zaman evde babamla birlikte olduğu annemi hatırlatıyordu.

Remo hiçbir şey söylemeden sadece bana baktı. Annem elimi bıraktı ve omzuma dokundu. Onun bakışlarıyla karşılaştım. Bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Neden Bay Falcone'a ne kadar iyi biri olduğunu göstermiyorsun?"

Başımı salladım. Bu sözleri son birkaç hafta içinde sık sık duymuştum. Remo Falcone'ye baktım ve o da bakışlarıma karşılık verdi. Bütün müşterilerin sevdiği gülümsemeyi zorlayarak ona yaklaştım. Parmak arası terliklerim sessizlikte yüksek sesle şaklıyordu.

İlk başta bunu yapmak istememiştım ama bu sadece işleri daha da kötüleştirmişti. Annem bana uslu durmam gerektiğini, o zaman her şeyin daha iyi olacağını söylemişti ve sonunda istediklerini yaptım. Hâlâ canım yanıyordu ama kavga etmediğimde annem daha iyi hissediyordu.

"Ne istersen yapar," dedi annem.

Gülümsemekten yanaklarım acıdı. Remo bana diğer erkekler gibi bakmadı. Bana ne kadar güzel olduğumu ve ne kadar iyi bir kız olduğumu söylemedi. Birden ifadesi tehlikeli, vahşi bir şeye dönüştü ve gözlerini benden kaçırdı.

Beni geçip annemi boğazından yakaladı. Cody bunu daha önce de yapmıştı. Başlangıçta beni rahatsız etmişti ama şimdi kendimi çok sık boşlukta hissediyordum. Annemin incindiğini görmekten hoşlanmamam gerektiğini biliyordum ama içimdeki her şey boştu.

"Remo," dedi diğer adam.

"Gerçekten kızını benimle gezdirmeye mi çalışıyorsun? Bölgemde böyle iğrenç şeylere müsamaha göstereceğimi mi sanıyorsun?" Sesi alçak bir uğultuya dönüştü. "Eminim çocuğunu becermemi bile izlersin. Seni aşağılık fahişe, uyuşturucunu aldığın ve Grigory'den uzakta olduğun sürece gözünü bile kırpamazsın."

Annem kızardı.

"Remo," dedi Nino kararlılıkla, başıyla bana doğru işaret ederek.

"Ona yapılan onca şeyden sonra bu bokun ona hala zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Baba?" diye sordum. Annem ondan hiç bahsetmezdi, bahsetse de bana sadece kötü şeyler anlatırdı.

Remo'nun gözleri bana doğru kaydı. Parmakları hâlâ annemi boğazından tutuyordu.

Cody arka planda ağlıyordu.

"Nino, çocuğu yukarı çıkar, ben bu durumla ilgilenirken ona yiyecek ve düzgün kıyafetler ver."

Annem bana yalvaran bir bakış attı. Tepki vermedim. Yalvarmak işe yaramaz anne, hatırlamıyor musun?

Nino önümde belirdi ve elini uzattı. "Hadi, Ekaterina."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Elimi onun elinin içine koydum ve onu dışarı kadar takip ettim. Kapı kapanmadan önce annemin inlediğini duydum. "Lütfen beni Grigory'ye teslim etme. Bana neler yapabileceğine inanamazsın."

"Muhtemelen ben de senin gibi bir pisliğe aynı şeyi yapardım."

Nino beni üst kata çıkardı. Bardan benim için bir kola aldı, sonra da yataklı ve banyolu bir odaya girdik. Kolamdan tereddütlü bir yudum aldım, sonra ona annemin bana öğrettiği gülümsemeyi yaptım. Başını iki yana salladı. "Bir daha buna gerek yok, Ekaterina. Baban yakında burada olacak, o zaman güvende olacaksın."

Artık güvende olmanın ne anlama geldiğini bilmesem de başımı salladım. Kendimi güvende hissettiğimi uzaktan hatırlıyordum. Babamın kollarında yatarken bana Rus masalları okuduğunu hatırlıyordum. Annem Rusça bir şey söylememe izin vermiyordu.

"Sen bir duş al, ben de kızlardan birinden sana kıyafet getirmesini isteyeyim."

Tekrar başımı salladım. O da başını salladı. "Kaçmayacaksın, değil mi? Seni içeri kilitlemek istemiyorum."

"Hayır," diye fısıldadım. Artık kaçmak istemiyordum. Annem beni yanına aldığından beri her şey kötüye gidiyordu. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum.

Başını salladı, sonra da dışarı çıktı.

Yatağa baktım, bir saatten kısa bir süre önce yattığım yatağı hatırladım. Cody'nin bodrumundaki bir yatak. Titredim. Benimle birlikte yatan yaşlı adam bizimle gelmemiştir. Nino arabada bize katılmadan önce bir süre onunla kalmıştı.

Sonrasında Nino'nun gözlerindeki ifade bana bazen babamın, hatta az önce Remo'nun gözlerinde gördüğüm ifadeyi hatırlatmıştı.

Yatağa uzandım ve beyaz, firfırlı geceliğimi çekiştirdim. Hepsi firfırları ve beyazı severdi. Kollarımı göğsümde kavuşturarak bekledim. Sessizlikten nefret ederdim. Genellikle annem, erkekler gittikten sonra televizyonda istediğim şeyi istediğim kadar izlememe izin verirdi. Televizyonun karşısında uykuya dalmak, düşüncelerimi, hafızamın tekrarlayıp durduğu erkeklerin seslerini dinlemekten daha iyiydi. Artık hiçbir şey yaşlı adamın söylediği sözleri bastıramıyordu. Kafamın içinde defalarca tekrarlandılar. "Tatlı küçük kız. İyi kız. Babana ihtiyacı olanı ver."

Avuçlarımı kulaklarıma bastırdım ama sesler kesilmedi.

Kapı açıldı ve bir kadın içeri girdi. Ellerimi kulaklarıma götürdüm. Bana baktı, gözleri büyük ve üzgündü ve bir yığın giysiyi yere bıraktı. "Bunlar sana büyük gelecek. Ama şu an giydiklerinden daha iyi, değil mi?"

Ona göz kırptım. Tekrar gitti ve ses daha da yükseldi. Mirıldandım ama kafamın derinliklerindeydiler, sesimden daha yüksekerdi. İleri geri sallandım, kafamın, bedenimin dışına çıkmak, seslerden uzaklaşmak istiyordum. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Ama şimdi gözlerimi kapatırsam, seslere yüzler de katılacaktı. Avuçlarım acıyordu ve kulaklarım çınlıyordu ama daha da bastırdım, tırnaklarım kafa derimi çiziyordu. "Dur," diye nefes nefese kaldım. "Dur."

Ama sesler fısıldamaya devam etti. Durmak asla işe yaramadı.

Kapı tekrar açıldı. Remo eşikte duruyordu. İçeri girdi ve ben sustum. Yüksek sesle mırıldanmak insanların tuhaf olduğunu düşünmesine neden oluyordu. Ellerimi yavaşça indirdim. Tırnaklarımın altına kafa derimi incittiğim yerden kan ve deri yapışmıştı. Pembe cilam yer yer soyulmuştu.

Remo'nun gri gömleğindeki kırmızı leke bir an için dikkatimi dağdı. "Annemi ve Cody'yi sen mi öldürdün?" diye sordum.

Remo kaşlarını kaldırdı. Babam her zaman kötü olan her şeyi benden saklamaya çalışmıştı ama annem bana her şeyi anlatmıştı. Remo da babam gibiydi. Gözlerinde aynı tehlikeli parıltı vardı. Onlar katildi. Annem kötü olduklarını söylerdi ama ne babam ne de Remo bana zarar vermişti. Annemin eve getirdiği iyi adamlar incitmişti.

"Hayır, yapmadım," dedi.

Önümde çömeldi ve bakışlarımı karşıladı. Diğer adamlar üzerimde kule gibi yükselmeyi tercih ediyorlardı. Üzgün ya da bana acımış gibi görünmüyordu. Sanki beni anlıyormuş gibi bakıyordu.

"Neden olmasın?"

Garip bir şekilde gülümsedi. "Çünkü onlar öldürmek için benim değilim." Anlamamıştım.

"Annen ölseydi üzülür müydün?"

Ellerime baktım. Annemi seviyordum. Ama üzgün değildim. Bazen ondan nefret bile ediyordum. "Ben kötü bir kıyım."

"İnsanlar seni daha az incitsin diye iyi bir kız olmaya mı çalışıyorsun?" Kaşlarımı çatıtm, sonra başımı salladım.

"Yapma," dedi sertçe.

Başımı kaldırdım.

"Sizi inciten insanlara karşı asla iyi olmaya çalışmayın. Onlar hak etmiyor

o."

Başımı salladım çünkü beklenen şeyin bu olduğunu düşünmüştüm.

"Baban birkaç saat içinde burada olacak, Ekaterina. "Baban birkaç saat içinde seni eve götüreceğim."

"Ev," diye tekrarlardım, kelimeyi test ediyordum. Sıcaklığı ve mutluluğu hatırladım. Babamın bana anlatmayı sevdiği masallar gibi çok uzak görünüyordu.

Doğruldu ve bana baktı. "Sen izin vermedikçe hiçbir şey seni yıkamaz. Eğer Vegas'a dönersen, bunu sona erdirmek için bir şansın olacak."

Hiçbir şey anlamıyordum. Vücudum uyumak için çığlık atıyordu ama buna karşı koydum.

"Pizza sipariş ettik. Biraz alabilirsin."

Başımı salladım. Sonra gözlerim yatağın karşısındaki duvara asılı televizyona kaydı. Remo komodine doğru yöneldi ve kumandayı alıp bana uzattı. Hemen açtım ve sesini yükselttim. Saat geç olduğu için bütün filmler yetişkinler içindi. Alien filminden tanıdık bir sahne gördüğümde durdum.

Bir kadın elinde bir pizza kartonuyla geldi ve yatağımın yanına koydu. "Böyle bir şey izlersen kâbus görürsün" dedi bana.

"Bu kâbusları seviyorum," diye fısıldadım.

"En kötü kâbuslarının bile korktuğu kâbus ol, Ekaterina," dedi Remo, kadınla birlikte gitmeden önce. Sesi daha da açtım ve bir dilim pizza aldım. Gerçekten aç değildim ama ağzıma tıktırdım.

Gözlerim yorgunluktan yanıyordu ama onları zorla açtım ve
TELEVIZYON.

Kapı çaldı. İkinci Alien filminden gözümü ayırmadım. Onlar Alien film maratonu yapıyorduk ve sadece gözlerimi ekranda tutarsam seslerin ve görüntülerin uzak kalacağını hissettim.

"Katinka," dedi babam usulca.

Gözlerimi ekrandan ayırdım, kapıda siyah takım elbisesi ve açık mavi kravatıyla babamı gördüğümde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Yüzü kederle kaplıydı. Arkasında Remo ve Nino duruyordu.

"Katinka?" Benim için her zaman kullandığı isim kulağa yanlış geliyordu. O farklı söyledi. Farklı hissettiriyordu. Artık bu ismin ait olduğu kızı tanı mıyordum. Ben o değildim.

Babam yaklaştı. Bana da farklı bakıyordu, sanki ondan korktuğumu düşünüyordu. Annem babamın kötü bir adam olduğunu, insanlara zarar verdiğini, onları öldürdüğünü, sonunda ona ve bana da aynısını yapacağını söylemişti. Ama babam bana hiç zarar vermemişti, annemin onlara iyi davranmam için eve getirdiği adamlar gibi.

Kumandayı yere bıraktım ve ona doğru hışım ile yürüdüm. Kendimi ona doğru atarken ciğerlerimdeki hava vınlıyarak boşaldı. Hâlâ hatırladığım kolonyayı sürüyordu ve giysileri belli belirsiz puro kokuyordu. Sertleşti ve bana sarılmadı. "Kötüydüm," diye nefes nefese bağırdım, bunu itiraf etmenin babamın beni affetmesini sağlayacağını umuyordum.

"Katinka, hayır," diye mırıldandı ve sonra kolları beni sıkıca sardı ve beni yerden kaldırarak kendine doğru çekti. Yüzümü onun boğazına gömdüm. Ağlamak istiyordum ama bir süre önce ağlamayı bırakmışım. Artık ne kadar üzgün olursam olayım bunu yapamazdım. Başımın arkasını kavradı ve ben çok küçükken yaptığı gibi beni salladı.

Ne yaptığımı bilmiyordu. Bilseydi, çok kızardı. Annem bana defalarca babamın sadece ona değil, bana da kızacağını söylemişti. Yapmak zorunda kaldığım şey için kirli ve kötü olduğumu düşünecekti.

Beni kollarına aldı ve bardan dışarı çıkardı. Önünde babamın adamlarının olduğu siyah bir araba bekliyordu. Onlara doğru yürümeden önce bize eşlik eden Remo'ya döndü. "Sözünü tutsan iyi edersin," dedi babam şiddet içeren bir sesle.

Remo gülümsedi. Babam bu sesi kullandığında erkekler asla gülümsemezdi. "Bu sana verdiğim bir söz değil Grigory. Bu söz Ekaterina için."

Neden bahsettiğini merak ederek ona baktım.

Baba başını salladı. "Kızım bir daha Vegas topraklarına ayak basmayacak. Bundan emin olacağım. Eninde sonunda, intikamımı almama izin vereceksin."

"Bagajındaki o pislikten intikamını al. Gerisi onu beklemek zorunda kalacak."

"Ona bir daha asla şiddet ya da karanlık dokunmayacak Falcone. Son nefesime kadar onu bunlardan koruyacağım."

"Onu içinde iltihaplanan bir şeyden koruyamazsın. Onu neyin beklediğini söyle. Bırak bu onun seçimi olsun."

Babam hiçbir şey söylemedi, sadece bana daha sıkı sarıldı. Döndü ve arabaya doğru yöneldi. Babamın adamları bana bakmadı. Geçmişte beni hep güldürmeye çalışmışlardı. Ben arka koltuğa çöktüm, babam da yanımdaki koltuğa oturdu ve kolunu bana dolamadan önce kemerimi bağlamama yardım etti. Bana en sevdiğim porselen bebeğimi kırdığım zamanı hatırlatan bir bakış attı. Hizmetçimiz onu tamir etmişti ama ondan sonra bir daha raftan çıkarılamayacak kadar kırılıyordu. Sonunda artık ona bakamıyordum çünkü baktığımda sadece onunla oynayamayacağımı hatırlıyordum. Beni üzüyordu.

"Anneme ne oldu?"

"O öldü ve sana zarar veren adamlar da öyle."

Başımı eğdim. O biliyordu.

"Özür dilerim."

"Özür dileme, Katinka. Bir daha asla gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim. Bir daha hiçbir şey sana dokunamayacak." Başımı öptü. "Yakında evde olacağız ve o zaman her şey eskisi gibi olacak. Olanları unutacaksın."

Asla unutmadım. Ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Kırılğan bir porselen bebeğe dönüşmüştüm. Şimdi, yarışlar arasında kısa bir ziyaret için Chicago'daki evime döndüğümde, kendimi daha da öyle hissediyordum.

Parmak uçlarımı Fabergé yumurtalarımın bulunduğu rafın kenarında gezdirdim. Onlardan yirmi bir tane vardı. Babam her yıl doğum günüm için bir tane alırdı, annem beni yanına aldığı anda bile. Onunla birlikte eve döndüğüm gün bana o yumurtayı vermişti ve ben de onu rafıma, diğerlerinin yanına koymuştum. Her şey hatırladığım gibiydi. Sadece ben değişmiştim. Geçmişimin güzelliğiyle çevrelenmişken, artık ait olmadığım bir hayatın davetsiz misafiri gibi kendimi yersiz hissediyordum.

"Katinka," kelimeyi test ettim. Hâlâ sanki başka birinden bahsediyormuşum gibi geliyordu. Muhteşem bir Rus Mavisi olan kedimiz Tolstoy, belki de sıkıntımı hissederek baldırına sürtündü. Başını okşadım ve mırıldamasına neden oldum.

Babam bana unutturmaya çalışmış, korkuları geride bırakabileceğimizi düşünerek bir süreliğine benimle birlikte Rusya'ya geri dönmüştü ama onlar beni takip etti.

Sonunda o da bir zamanlar olduğum Katinka olamayacağımı anladı. Gözlerinde acıma ya da üzüntüyle bana her baktığında, ben de bunu hatırlıyordum. Artık bana öyle bakmıyordu. Eskiden olduğumdan daha güçlüydüm. Kimsenin acımasına ihtiyacım yoktu.

Adamo'nun da neler olduğunu öğrendiğinde bana farklı bakıp bakmayacağını merak ediyordum.

TWELVE

Vegas'a dönüş yolculuğuma bir önsezi duygusu eşlik etti. Dinara'nın geçmişinde belli ki dehşet vardı. Muhtemelen kardeşlerim tarafından yaratılmıştı. Bunu öğrendiğimde ona farklı bir gözle bakacağımdan endişeleniyordu ama ben de kardeşlerime, özellikle de Remo'ya olan eski kırgınlıklarımın açığa çıkmasından korkuyordum. Remo sadakatimi kaybetmem için çok şey yapmıştı ama belki de gerçek ilişkimizi yok edecek ya da en azından gençlik yıllarımda ona karşı hissettiğim kin dolu hoşgörüye geri döndürecekti.

Kamptan ayrılmadan önce Remo ve Nino'ya bu hafta sonu tekrar ziyaret edeceğime dair bir mesaj göndermiştim ama nedenini söylememiştim. Belki Remo'nun bir fikri vardı. Son birkaç haftadır gönderdiği mesajlar Dinara'yla benim ilişkimiz hakkındaki şüphelerini ortaya koymuştu. Konu insanların sırlarını ortaya çıkarmak olduğunda ağabeyimin her zaman bir tür altıncı hissi olmuştur.

Şeker Tuzağı'na doğru sürdüm çünkü Remo, Nino ve onunla orada buluşmamı istemişti. Genelde oradan uzak dururdum çünkü bana göre fazla umutsuzluk kokardı. Remo'nun, ziyaretimden şüphelendiği her neyse onu tartışmak için en iyi yer olduğunu düşünmesi hayra alamet değildi. Genelev koridorunun kasvetli ışığına adım atmak bana her zaman bir tür arafa giriyormuşum hissi verirdi.

Koridor, mekanın cehennemi havasını daha da yoğunlaştıran kırmızı kadife ve siyah ciladan oluşan bir bar alanına açılıyordu. Burada direkler ve

Kadife perdeli kabinler ve fahişelerin müşterilerini mahremiyet için götürdükleri ana odadan ayrılan birkaç kapı. Kırmızı ve siyah renklerin hakim olduğu bir başka uzun koridor da Remo'nun ofisine açılıyordu.

Penceresiz uzun odaya girdiğimde Remo'nun gözleri neden orada olduğumu bildiğini söylüyordu. Nino koltukta oturmuş, beni onaylamaz bir ifadeyle süzüyordu. Remo'yla kavga etmek istediğimi düşünüyordu ama durum öyle değildi. Ama Nino'nun aksine benim bir vicdanım vardı ve bazen Remo'nun acımasızlığıyla çatışıyordu.

"Ziyaretlerin yeniden sıklaşmaya başladı ama bu basit bir aile buluşması değil, değil mi Adamo?" Remo kollarını geniş göğsünün önünde kavuşturarak sordu. Üzerinde egzersiz kıyafetleri vardı, muhtemelen masasıyla kanepenin arasında tavandan sarkan ağır çantayı tekmelediği için. Koyu renk gözlerinde bir miktar şüphe vardı. Belki de bana geri yansıyan kendi duygularımdı.

"Dinara'yla işler nasıl gidiyor?" Nino sakın bir şekilde sordu, gerginliği azaltmaya çalışıyordu ama yanlışlıkla arı kovanına çomak soktu.

Gözlerimi kısıtım. "O hâlâ yarışların bir parçası ve son birkaç haftadır sık sık konuşuyoruz." Yalan değildi ama kesinlikle gerçek de değildi.

Remo'nun sırtarak cevap vermesi bildiğini gösteriyordu. Umurumda değildi. O söylememişti Dinara'dan uzak durmalıyım ve öyle yapsaydı bile onu dinlemezdim. Onun yakınlığı beni çok yüksek sesle çağırıyordu. Düşmanla aynı yatağa girmek onunla benim ortak noktamızdı.

"Dinara hakkında cevaplar istiyorsun. Sana vermek istemediği cevaplar." "Bana veremeyeceği cevaplar. Görünüşe bakılırsa geçmişini her yönüyle biliyor. Sen ve Nino." Her zamanki poker suratını koruyan Nino'ya başımı salladım, herhangi bir tepki göstermesini beklemiyordum. Karısı Kiara ve çocukları ondan bir duygu koparmak için en güvenli bahisti. Kiara'yla evlenmeden önce herkes onun hiçbir şey hissetmediğine ikna olmuştu. "Dinara bana gerçeği söylemeni istediğini söyledi."

"Öyle mi? Umarım ona emir almadığımı ve izne ihtiyacım olmadığını hatırlatmışsınızdır. Onun sırlarını saklamak sadece onun iyiliği için değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Söyleyeceğin her şeyin beni şok edeceğinden ya da yaptıklarından dolayı sana kızmama neden olacağından endişeleniyorsan, seni tanıdığımı unutuyorsun Remo. Yaptığın her aşağılık eylemi biliyorum. Söz konusu sen olduğunda hiçbir şey beni şok edemez."

Remo'nun yüzü sertleşti. "Nino, neden Adamo'dan bilgi toplamıyorsun? *talepleri.*"

Nino tek kelime etmeden ayağa kalktı ve masanın üzerindeki bilgisayara yöneldi. Remo'ya uyarıcı bir bakış fırlattı. Belki de sır ikisini de koruyordu.

"Bugün ne keşfedeceğini düşünüyorsun?" Remo sordu.

"Dinara geçmişte bazı şeyler yaşadı. Grigory ve seninle ilgili bir şey. Annesi onunla kaçmaya çalıştı ama sen onları yakaladın ve Dinara'yı babasına geri verdin. Eden'ı da her ne hikmetse kendine sakladın. Belki Eden ve Dinara bizim bölgemizde seni kızdıracak bir şey yapmışlardır. İkimiz de senin eskiden şimdikinden daha psikopat olduğunu biliyoruz." Remo ve Nino'nun Vegas için kavga ettikleri, gece baskınlarından eve döndüklerinde yüzlerinde kan ve şiddetin parladığı günleri hatırladım.

"O zaman çok kızmıştım. Grigory de öyle," dedi Remo. "Acaba Dinara'nın bana karşı senin desteğine ihtiyacı olduğunu düşünüyor musun ve eğer isteseydi verir miydin?"

"Sadakatimi mi sınırıyorsun?"

"Yapmalı mıyım?"

Nino sabırsız bir ses çıkardı. "Sadakatin test edilmesine gerek yok." "O haklı. Ben ailemize ve Camorra'ya sadığım." Kolumu kaldırdım Camorra dövmesi ile. "Ama bu, Dinara'ya zarar veriyorsan seninle kafa kafaya gelmemi engellemeyecek anlamına gelmiyor."

Remo karanlık bir kıkırdamayla, "Görüyorum ki seni yakalamış," dedi.

Nino bilgisayar ekranından başını kaldırarak, "Tamamdır," dedi. Remo tekrar bana dönmeden önce sarsak bir şekilde başını salladı.

"Belki bir gün söz konusu ben olduğumda en kötüsünden şüphelenmeyi bırakırsın." Remo bana sert bir gülümseme verdi. "Ben iyi bir adam değilim ama Eden ve Dinara hakkında ne düşünüyorsan yanılıyorsun." Nino'ya başıyla selam verdikten sonra döndü ve gitti.

Kapalı kapıya kaşlarımı çattım. Bunun bir test olmadığını söylese bile Remo'nun tepkimi görmek, sadakatimi ölçmek için kalacağını düşünmüştüm.

Nino bir USB çubuğunu kaldırdı ve koltuğun önündeki masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Otursan daha iyi olur."

"Bununla başa çıkabilirim." Hayatımda yeterince ölüm ve işkence görmüştüm, bu USB çubuğunda her ne bekliyorsa ona karşı sertleşmişim. Cihazı elinden kaptığım gibi dizüstü bilgisayarın içine soktum ve bu işi bir an önce bitirmek istedim.

Nino gitmedi. Arkamdaki duvara yaslandı.

İlk başta ekranda ne olduğunu anlamadım. Kamera boş bir odadaki bir yatağa yönlendirilmişti. Bu Eden'in Camorra için çalışmaya nasıl başladığını gösteren bir video muydu? Ya da daha kötüsü, Remo'nun kadınla ilk karşılaşmasının videosu mu? Onu Dinara'nın annesiyle sevişirken görmeye pek hevesli değildim ama bu, odadan neden çıktığını açıklıyordu.

Sonra beyaz gecelikli bir kız belirdi, kesinlikle yetişkin bir kadın değildi. Yüzüne ve kızıl saçlarına bir kez baktığımda bunun sekiz ya da dokuz yaşlarında genç bir Dinara olduğunu anladım. Sadece iç çamaşırı giymiş, yüzünün büyük bir kısmını maskeyle kapatmış şişman bir adam onu takip etti ve bir sonraki adımın ne olacağından korkarak midem bulandı. Kız başını çılgınca salladı. Onu Dinara olarak bile düşünemiyordum. Sonra bir kadın belirdi, aynı kızıl saçlar ve uzaktan tanıdık yüz hatları. Eden. Dinara ile konuştu ve sonra tekrar gözden kayboldu.

Tam olarak ne beklediğimden emin değildim. Elde ettiğim şeyden değil. İzlemeye devam ederken kalbim çılgınca atıyor, göğsüm sıkışıyordu. Boğazıma bir safra kaçtı. Önümdeki dehşeti ne kadar süre izlemeyi başardığımdan emin değildim. Kısa süre sonra mide bulantısı vücudumdaki mutlak öfkeyle savaştı.

Dizüstü bilgisayarı kaptığım gibi duvara fırlattım ve parçaladım. Ekran sonunda karardı ve korkunç sesler kesildi. Nefes alışım sanki koşmuşum ya da savaşmışım gibi sertti ve adrenaliniindeki artış da aynı şeyi gösteriyordu. Ama hâlâ kanepede aynı yerde oturuyordum. Parmaklarım uyluklarıma gömülmüş, öfke ve yok etme isteğiyle titriyordum.

"Remo ve ben Bratva'nın Grigory'nin karısını aradığını öğrendik. Şehirde olduğuna dair bir ihbar aldık ve onlara şantaj yapmak umuduyla onu aramaya çıktık. Bulduğumuz şey beklediğimiz gibi değildi. Eden ve erkek arkadaşı kızıyla birlikte bu tür videolar üretmiş ve bunları Darknet'te satmışlardı. Grigory'yi bilgilendirdik ve kızını ona geri verdik."

Yok edilmiş ekrana boş boş baktım. Bu yeterli değildi. Daha fazlasını yok etme, öfkelenme ve incitme ihtiyacını bastırmak neredeyse imkânsızdı. Bu tanıdık bir arzuydu, yıllar boyunca ara sıra hissettiğim -ama hiçbir zaman bu kadar güçlü, bu kadar her şeyi tüketen- ve her zaman görmezden geldiğim bir arzuydu. Videonun ancak üç dakikasını izleyebildim, daha başlamadan kapatmak zorunda kaldım, Dinara'nın yaşadığı dehşeti göremedim. Onları durduramamıştı. Pek çok dehşet hayal etmiştim ama hiçbiri izlediklerime yaklaşamamıştı.

"Gözlerindeki o bakışı bir daha görebilecek miyim diye hep merak etmişimdir."

Kanım kulaklarımda çalkalanırken ve nabzım şakaklarımda zonklarken bakışlarımı Nino'ya doğru sürükledim. "Ne bakışı?" Sesimi zar zor tanıyabildim. Zehirle doluydu ama kardeşime yönelik değildi.

Nino, ben ekrandaki dehşete dalmışken içeri girmiş olması gereken Remo'ya doğru kısa bir bakış attıktan sonra, "Genellikle sadece Remo'nun gözlerinde gördüğüm bir bakış. Kan ve şiddet açlığı. Ölüm ve yıkım ihtiyacı. Bebekken ve daha küçük bir çocukken tıpkı Remo'ya benziyordun. Ve zaman zaman benzer bir öfke parlardı."

Genç halimin fotoğraflarını görmüştüm ve Nino haklıydı. Yaşım ilerledikçe kardeşlerimden, özellikle de Remo'dan farklı olmaya çalışmıştım. İngiltere'de yatılı okulda geçirdiğimiz süre içinde normal insanları, onların değerlerini ve aile dinamiklerini ilk kez görmüştüm ve kısa süre sonra bunlar ulaşmak istediğim hedefler haline gelmişti. Kendi doğam sık sık başka bir yöne çağırsa da normalliğe susamıştım. Daha iyi olmak istiyordum, intikam almak yerine affetmek, kınamak yerine sempati duymak istiyordum. Nino ve hatta Remo'nun aksine merhamet hissedebiliyordum. Bu da başkalarına eziyet etme arzumu - hak etmiş olsalar bile - çok daha kötü hale getiriyordu.

"Sanırım bu Falcone kanı, değil mi?" Sessizce söyledim.

Remo çarpık bir gülümsemeyle, "Bakış açınıza bağlı olarak lanet ya da nimet olabilir," dedi. Bir yığın CD'yi kaldırdı ve bana doğru uzattı. "Eden ve kızını bulduğumuzda bunlara el koyduk."

Ayağa kalktım ve bir an için bacaklarımın pes edeceğinden endişelendim, sonra ona doğru yürüdüm ve onları tuttum. Kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım. "Sen buna bir son ver."

"Elbette," dedi Remo. "Nino, Dinara'yla birlikte kameranın önünde bulduğumuz o iğrenç pisliği öldürdü ve ben de Eden'in erkek arkadaşını Grigory'ye verdim, böylece umutsuzca susadığı intikamını alabilsin."

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım. "Neden ona Eden'ı vermedin? Kızına yaptıklarından sonra ölümü hak etmişti."

Remo'nun ağzı zalimce çarpıldı. "O bundan daha kötüsünü hak ediyor. Ama bunun ne olduğuna karar vermek sana, bana ya da Grigory'ye düşmez."

Yavaş yavaş anlamaya başladım. Remo'nun karmakarışık mantığı, kendi anne sorunlarımızdan etkilenerек ortaya çıkmıştı. Elimdeki CD yığınının dehşetle baktım, her birinin Dinara'nın geçmişindeki acı dolu bir anı temsil ettiğini biliyordum, her şeyi değil ama pek çok şeyi açıklayan dehşetler. Ekrandaki kızın nasıl olup da büyüüp birlikte vakit geçirmeyi sevdiğim o güçlü kadına dönüştüğünü değil. "Yani hepsi Dinara'yı farklı istismarcılarla mı gösteriyor?"

"Evet," dedi Nino. "Bazıları birden fazla kayıta yer alıyor. Toplamda on erkek ve bir kadın var."

Dudaklarım tiksintiyle büküldü. Duygularımı dizginlemek zordu. Geçmişte böyle bir durumda ilaçlarla rahatlama arzusu beni ele geçirirdi ama şimdi bedenimin istediği tek şey kandı. Bol miktarda ve olabildiğince acımasızca geri çekilmiş. Bu kez onu bastırabileceğimden emin değildim, hatta denemek istediğimden bile. "Onu taciz edenler, onları da öldürdün mü?"

"Altı adam ve bir kadın hâlâ hayatta," dedi Nino. "Biz sadece ellerini kendilerine saklayacaklarından emin olduk."

"Neden onları öldürmedin?" Ama ben biliyordum. Remo'nun Eden'i öldürmemesi ve Grigory'nin de bunu yapmasına izin vermemesiyle aynı nedenden dolayı, çünkü bu onların hakkı değildi.

"Dinara'ya söyle," dedi Remo. "Kayıtlardaki herkesin adını ve nerede olduklarını biliyoruz. Eğer isterse ona verebiliriz."

"Benim için değil ama," dedim alaycı bir şekilde. Ve lanet olsun anladım. Remo'nun çarpık psikopat mantığı ilk kez tüm acımasızlığıyla bana mantıklı geliyordu. Bana adreslerini verirse, o piçlerin her birini ziyaret eder ve onlara ölene kadar işkence ederdim. Kardeşlerimden daha iyi olmayı istemek mi? Doğamdan daha mı?

İmkansız.

"Ya Dinara seninle konuşmak isterse?"

"O zaman benimle yüz yüze konuşabilir. Telefon görüşmesi yok."

Gözlerimi kısmıştım. "Dinara Vegas'ta güvende olacak." Sözcükler niyet ettiğim gibi bir soru gibi değil, daha çok tehditkâr bir tonda bir ifade gibi çıkmıştı.

Remo başını öne eğdi. "Ona zarar vermek isteseydim, bölgemizde yarışmaya başladığından beri geçen aylar içinde bunu yapardım. Saygısızlığın için kıza olan duygularını suçlayacağım."

"Şimdi ne yapacaksın?" Nino sordu.

İntikam yemini etme ve hemen öfkelenme dürtümü bastırdım. "Dinara ne yapmamı isterse."

Remo bakışlarımı karşıladı ve başını salladı. "Onun ihtiyacı olan şey seni asla girmemeye yemin ettiğin bir yola sokacak. Biz Falconların çok iyi bildiği bir yoldur bu. Kan ve ölümle döşelidir ve bir kez yürüdüğünde başka hiçbir yol sana yetmeyecektir."

Bunu inkâr etmedim çünkü kan ve acı isteyen içimdeki şeytanların çağrısı uyuşturucu arzumdan daha güçlüydü. Daha da ödüllendirici olacaklarını vaat ediyorlardı ve ben de onlara inanmaya hevesliydim. İşkence ve cinayetlerden kaçınmamın bir nedeni vardı. Onlardan çok fazla zevk alıyordum. Suçluluk duygusu sonradan yerleşti -olmam gereken kişinin yasını tuttuğumda.

Remo'dan ne kadar farklı olmak istesem de, bazen ona diğer kardeşlerimden daha çok benzediğimi düşünürdüm. Nino işkence yapıyordu çünkü bu etkili bir caydırıcılık ve cezalandırma yöntemi, aynı zamanda kurbanın ölüm süresini uzatırken azami hasara yol açan bilimsel bir meydan okumaydı. Savio işkence yapardı çünkü bu bizim işimiz için gerekli bir kötülüktü. Remo işkence yaptı çünkü bundan zevk alıyordu, çünkü onun için bu saf duygularla bağlantılıydı... ve benim için de aynıydı.

"Neden geceyi malikanede geçirmiyorsun? Hep birlikte yemek yeriz ve sen de sakinleşmek için zaman bulursun," dedi Nino sakin bir ses tonuyla.

Başımı salladım. Dinara da henüz kampa dönmemişti ama dönmüş olsa bile onu korkmuş bir kız olarak değil de tanıştığım kadın olarak görmek için bir güne daha ihtiyacım vardı. Belki de bir gece bunun için yeterli olmayacaktı. "Yine de Kiara'yla konuşmam gerek."

Nino başını salladı. Kiara çocukken amcası tarafından istismar edilmişti, Dinara'dan birkaç yaş büyüktü ve belki Dinara'nın duygularına biraz ışık tutabilirdi.

Arabamın yalnızlığında, Dinara'nın geçmişinden kısa anlık görüntüler alevlendi.

Eden'i Grigory ve Remo'nun zalimliğinin bir kurbanı olarak görmüştüm. Kadını tarafından hor görülen bir adam ve çoğu kadına karşı nefret duyan başka bir adam. Mantıklı bir açıklama gibi görünüyordu.

Köşk ön camımın önünde belirdiğinde rahat bir nefes aldım. Uzun zamandır ilk kez evimin kaotik atmosferinden, dikkat dağıtıcı doğasından umutsuzluğa kapılmıştım. Düşüncelerimle baş başa kalmak istemiyordum.

İçeri adımımı atar atmaz çocuklar etrafıma doluştu, hep bir ağızdan konuşuyor, bana maceralarını anlatmaya ve son birkaç yarışla ilgili anlattıklarımı dinlemeye can atıyorlardı. Remo ve Nino zaten ortak alandaydı ve eşleriyle birlikte uzun yemek masasında oturuyorlardı. Ne Fabiano ve Leona ne de Gemma ve Savio oradaydı. Belki de randevu geceleri vardı.

Kiara Nino'nun söylediği bir Şeyi dinliyordu, sonra bakışları bana kaydı ve nazikçe gülümsedi. Fina ayağa kalktı ve bana kısa bir süre sarıldı, keskin mavi gözleri yüzümü kontrol ediyordu. Sanırım yüzümden düşen bin parçaydı. "Yine kendini kaybetmeyeceksin değil mi?" diye fısıldadı.

Gençliğimde zor durumlarla başa çıkma yöntemlerimi hatırlayarak alaycı bir şekilde gülümsedim. "Ben artık bir çocuk değilim."

"Değilsin," diye onayladı ve çocukları masaya götürürken Kiara'ya yer açmak için geri çekildi.

"Neden mutfaktan yiyecekleri almama yardım etmiyorsun?" Kiara sordu. Başımı salladım ve onu uzun koridordan geçerek geniş mutfağa kadar takip ettim.

Geçmişte, sadece kardeşlerim ve ben varken ve beslenmemiz çoğunlukla paket pizzadan ibaretken, oda boş bir alan gibi görünüyordu. Ailemiz genişledikten ve ara sıra sağlıklı seçeneklerden hoşlanan kadınlar da aramıza katıldıktan sonra bu durum değiştii.

Fırına bakma riskini aldığımda kuru bir kahkaha attım.

Kiara'nın kaşları kalktı. "Ne oldu? Yandı mı?" Aceleyle yanımdan geçti ve güvecini kontrol etmek için fırını açtı.

"Hayır," dedim. "Sadece kısa bir süre önce Dinara'ya peynirli makarnanızdan bahsettim, o da ilk kez konserve yemeğini tattıktan sonra."

Kiara fırını kapatıp kapattı ama güveci çıkarmak için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine hafif şaşkın bir ifadeyle mutfak tezgahına yaslandı. "Ona ailemizden mi bahsettin?"

Omuz silktim. "Ufak tefek Şeyler. Fazla değil. Ama senin peynirli makarnanın onu yemek konusunda ikna edeceğine söz verdim."

Kiara gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı. "İkiniz birlikte çok zaman geçiriyorsunuz. Onu bizimle tanıştırmayı düşündüğünüze göre ciddi bir Şey olmalı."

Birdenbire yerimde duramadığımı hissettim. Kiara'nın yanındaki tezgâha yaslandım ama ona doğrudan bakmadım. "Ciddi değiliz. Neye sahip olduğumuzu tanımlamadık. Bu daha çok çıkarları olan bir arkadaş durumu."

"C.J. ile olduğu gibi mi? Yoksa hâlâ onunla da mı görüşüyorsun?" Kiara sesinde en ufak bir yargılama belirtisi olmadan sordu. Onun hakkında takdir ettiğim Şey buydu. İnsanları yargılamazdı. Dinler ve anlamaya çalışırdı.

"Hayır, Dinara ile bir Şeylere başlamadan önce onunla ilişkimi bitirdim." Duraksadım, C.J. ile geçirdiğim zamanı Dinara ile geçirdiğim zamanla karşılaştırdım. Farklı hissettiriyordu. Farklı olmasını istiyordum. C.J. ile birlikte bir gelecek düşünmemiştim, uyanık olduğum her anı onunla geçirmek istememiştim ama Dinara ile...

Kiara koluma dokundu. "Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla bu sadece arkadaştan öte bir şey."

Kıkırdadım. "Dinara'nın en başta beni arama nedenini ve şimdi bildiklerimi göz önünde bulundurursak, değerlendirmene katılacağını sanmıyorum."

"Geçmişle ilgili gerçeği öğrenmek ve annesiyle iletişime geçmek için seninle birlikte olduğunu mu düşünüyorsun?" Ses tonundaki korumacı ifade içimde bir gülümseme yarattı. Kiara ailenin her üyesini korumaya çalışırdı.

"Yarışlara katıldığında annesinin hayatta olduğunu bilmiyordu ama kesinlikle benim aracılığımla bilgi edinmeyi umuyordu," dedim. "Ama her geceyi benimle geçirmesinin nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. İkimizin de uyuşturucu geçmişi var. Sanki derin, açıklanamaz bir düzeyde birbirimize bağlıyız."

Yüzümü buruşturarak başımı salladım. "Kahretsin, lanet olası bir yıldız falı gibi konuşuyorum."

"Sen aşıksın," dedi Kiara, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Alarm zillerim çaldı. Aşık olmak, Harper aptal ve saf genç kalbimi kırdığından beri kaçınmaya çalıştığım bir şeydi. Duygularımı incitmek artık o kadar kolay değildi. Hiç kimse deneyecek kadar yakın olmamıştı.

"Bilmiyorum. Ama durum böyle olsa bile, Dinara bir Bratva prensesi. Babası bizim düşmanımız. Grigory ya da Remo'nun barış yapmaya hevesli olduklarından şüpheliyim. Gemma'nın ailesiyle olanlardan sonra Remo'nun ateşkes yapmaya kalkışması Camorra'da büyük bir fırtınaya yol açar."

Kiara yavaşça başını salladı, yüz ifadesi sempatikti. Koluma dokundu. "Remo başkalarının fikirlerini önemsiyor gibi değil. Eğer Bratva'yla barış yapmanın taktiksel bir avantaj olduğunu düşünüyorsa, bunu yapacaktır. Bok fırtınası olsun ya da olmasın." Kızardı.

Kiara'nın küfürlü sözler söylemesini izlemek her zaman komikti. Onları kullanmaktan rahatsız olduğu belliydi. "Ve senin için neredeyse her şeyi yapacağını biliyorsun, Adamo."

İçimi çektim. "Evet, biliyorum." Remo bir aile babasıydı. Herhangi birimiz için hayatını ortaya koyabilirdi. Ama ben kendimi aşıyordum. Dinara ve ben henüz gerçekten çıkmıyorduk. Onun ne istediğinden emin değildim, şimdi her zamankinden daha az. "Nino sana Dinara'nın geçmişinden bahsetti mi?" Dikkatle sordum. Kiara'yla cinsel istismar konusunu açmaktan çekiniyordum, eski yaraları deşmek istemiyordum. Ailemize ilk katıldığında ne kadar itaatkâr ve korkak olduğunu hâlâ hatırlıyordum ve hem onun hem de Dinara'nın maruz kaldığı dehşeti düşünmek beni öfkeliendiriyordu.

"Evet, bahsetti ve bana bugün öğrendiğinizi söyledi."

"O iğrenç sapıkların yaptığı kayıtlardan birkaç dakika gördüm." Yutkundum, nabzım yeniden vahşice atmaya başlamıştı. Kiara'yla konuşmak beni sakinleştirmişti ama şimdi önceki öfkem çirkin yüzünü yeniden gösteriyordu. "Remo bana kayıtların olduğu CD'leri verdi. Olaya karışan herkesin isimlerini bildiğini söyledi. İkisini de Dinara'ya vermemi istiyor."

Kiara şaşırmış görünmüyordu. Geçmişte bu konuşma onda muazzam bir endişeye yol açardı ama şimdi verdiği tek tepki vücudunda belli belirsiz bir gerginlik ve parmaklarının bulaşık havlusunu yoğurmasıydı. "Remo'nun kendine has bir düşünce tarzı var."

"Bence Dinara'nın intikam almasını istiyor. Ona göre, annesini bile taciz edenlerin öldüğünü görmek istemesi çok doğal." Bu konuda ne hissettiğimden tam olarak emin değildim. Bir yandan intikam alma ihtimali beni heyecanlandırıyor, diğer yandan da Dinara'nın başına gelecekler konusunda endişeleniyordum.

"Peki Dinara ne istiyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana söylemedi. Gerçeği bilmek istedi. Bir kez öğrendi mi, onunla ne yapacağını bilmiyorum. Belki de babasından intikam almasını isteyecektir."

Kiara merakla, "Sanki onun yerine sana sormasını istiyor gibisin," dedi.

Haklıydı, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Eğer Dinara'nın isteği kendisine zarar verenlerden intikam almaksa, bunu babasından ya da Dima'dan değil benden istemesini istedim. İşin kötüsü, bunun tek nedeni Dinara'ya yardım etmek istemem değildi, küçük bir parçam da kan dökmek için bir neden arıyordu. "Sence ne istiyor? Muhtemelen hepimiz arasında onu anlayan tek kişi sensin."

Kiara önce hiçbir şey söylemedi, gözleri sanki sözlerim onu yıllar öncesine götürmüş gibi uzaktı. Cevap vermek yerine fırını açtı ve güveci çıkardı, yüzündeki gergin ifadeden söyleyeceklerini tarttığı belliydi. "Herkesin travmayla başa çıkma yolu istismarcılarından intikam almak değildir. Kardeşlerinin ve hatta belki de senin bakış açına göre bu mantıklı, hatta belki de tek seçenek gibi görünüyor ama bazı insanlar şiddet yerine uzlaşma ve açıklayıcı bir konuşma arar. Dinara'nın neye ihtiyacı olduğunu ve ne istediğini onu tanımadan söylemek mümkün değil."

Dinara'yı tanıyordum ya da en azından şimdiye kadar görmeme izin verdiği kadarını biliyordum ama nedenlerinden emin değildim. Sert bir kızdı, bu yüzden intikam tamamen ihtimal dışı görünmüyordu. "Peki ya sen Kiara? Nino öldürdü

mümkün olan en acımasız Şekilde. Senin adına intikam aldı. İntikam almak istedin mi? Yoksa tacizcinizle barışmayı mı tercih ederdiniz?"

Kiara'nın yüzü acıyla titredi ve gülümsemesi biraz daha sarsıldı. Bu küçük işaretler bana bunca yıl sonra bile olayların hala peşini bırakmadığını gösterdi. Belki de bu kadar korkunç bir Şeyin üstesinden gelmek imkansızdı. Dinara'nın geçmişinin ağırlığını sonsuza kadar omuzlarında taşıyacağını düşünmek beni üzüyordu. "Onu asla affedemezdim. Onun gitmesine ihtiyaım vardı ama bunu asla yapamazdım. Nino bunu yapmaya karar vermemiş olsaydı, bunu isteyebileceğimi bile sanmıyorum. Kararı, *ağırlığını* benim ellerimden aldı. Belki amcamı kaderinden kurtarabilirdim ama bunu yapmak istemedim. Eğer yaşasaydı, Nino beni korusa bile her zaman benim için tekrar geleceğinden korkacaktım. Huzur bulmak için onun ölümüne ihtiyaım vardı."

"Yani amcanı o Şekilde öldürdüğü için Nino'ya minnettarsın."

"Hem Nino hem de Remo için öyleyim. ldğn öğrendiğimde rahatladım. Bunun için kendimi hiç suçlu hissetmedim. Bu benim iyileşmem için gerekli bir adımdı."

"Sence Dinara, onun intikamını almak için gerçeği öğrenmemi mi istedi?"

"Bilmiyorum. Benim o zamanlar olduğum gibi çaresiz değil. Babası ve adamları ona destek oluyor. Nino'nun söylediğine göre, babası olanları biliyor, bu yüzden Dinara bunu bir sır olarak saklamak zorunda değil. Babasından kendisini taciz edenleri öldürmesini isteyebilir ve o da bunu yapar, değil mi?"

"şüphesiz bunu yapardı ama Camorra topraklarında kan dkerse Remo'nun gazabını ve misillemesini göze alırdı."

"Remo intikamın gerçekleşmesini istiyor."

"Her Şeyin kendi istediği gibi olmasını istiyor ve bence onun için kan dökmesi gereken tek bir kişi var, o da Dinara. Dinara için herkesi ldrseydim, Remo bana hiçbir Şey yapmazdı. Ben onun kardeşiyim. Kızardı ama hepsi bu olurdu. Belki Dinara şpheleniyordur. Belki de babasının ya da Dima'nın hayatı yerine benim hayatımı riske atmayı tercih eder."

"Seni böyle kullanacağını mı düşünüyorsun? Kendisinin ve babasının yapamadığını yapmak için?"

"Bu, onun bizim bölgemizde yarışmasına neden izin verdiğini açıklar."

Kiara kahverengi gözlerinde endişeyle bana baktı. Küçük bir i geçirdi. "Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Onunla konuşmak. Aldatmak bir ilişki için iyi bir başlangıç değildir."

Bunu ilk kız arkadaşım Harper'da zor yoldan öğrenmiştim. Derin ihanet duygusunun üstesinden geldim ve o zamanki dengesiz genç değildim ama eğer benim ellerimle intikam almak Dinara'nın en başından beri planladığı şeyse, kesinlikle izlerini bırakacaktır. Yine de nedense Dinara'nın böyle hilekâr olabileceğini hayal edemiyordum. Annesi hayatta olduğu ve kayıtların varlığından ya da kardeşlerimin onu taciz edenlerin isim ve adreslerini topladığından haberi olmadığı için gerçekten şok olmuştu. Aklında intikam olsa bile, bu sadece soyut bir kavram olabilirdi.

Kiara gülümsedi. "Onunla konuş. Ona bildiklerini anlat ve nasıl tepki vereceğini gör, sonra onunla teması kesmek isteyip istemediğine karar verebilirsin."

Başımı salladım. "Dinara öğrendikten sonra ona farklı davranacağımdan endişeleniyordu. Şimdi düşünüyorum da, şimdi bildiklerimi bilmeden nasıl davranabilirim ki? Derin yaralar bırakmış olması gereken korkunç şeyler yaşadı."

"Kesinlikle, ama onunla tanıştığınızda bu yaralar zaten onun bir parçasıydı.

O değişmedi. Hâlâ tanıştığınız kız."

Dumanı tüten peynirli makarna güvecini işaret ettim. "Yemeği bir an önce masaya götürmezsek, korkarım bu aç grup bizi yiyip bitirecek."

Kiara salata dolu bir kâse kapmadan önce kolumu kısa bir süre sıktı. Güveci taşıdım ve zihnim sayısız düşünceyle çalkalanırken bile ailemle geçirdiğim kaotik akşamın tadını çıkarmaya çalıştım. Bir yanım bu karşılaşmadan korksa da Dinara'yı tekrar kollarıma almaktan başka bir şey istemiyordum.

THIRTEEN

Adamo

Las Vegas'tan kampa dönüş yolumuz sonsuza kadar sürecek gibiydi. Gördüğüm korkunç görüntüler dışında sokağa ya da herhangi bir şeye odaklanmak zordu. Geceme musallat olmuşlardı. Dinara için durumun ne kadar kötü olduğunu düşünmeden edemiyordum. Zaman zaman aynı çadırı paylaşıyorduk ve uykusu sık sık anlaşılmasız mırıldanmalarla bölünüyordu. Ne zaman rüyasında ne gördüğünü sorsam, cevap vermekten kaçınırdı.

O çaresiz, sinmiş kızla, birlikte çok zaman geçirdiğim sert ve kendinden emin kadın arasında bağlantı kurmak inanılmaz derecede zordu. Üzücü bir hikâye bekliyordum ama bu değildi. Bir gece uykusu bile vücudumdaki duygu selini yatıştırmayı başaramamıştı.

En son iki gün önce o Chicago'ya, ben de Las Vegas'a gitmeden önce görüştüğümüzde, geçmişini öğrendiğimde ona farklı bir gözle bakacağımdan endişelenmişti. Abarttığını düşünmüştüm. Onun hakkındaki düşüncelerimi hiçbir şeyin değiştiremeyeceğinden emindim. Şimdi emin değildim.

Dinara'nın arabada üzerine uzandığımda verdiği tepki, vücudunun kontrolünü her zaman elinde tutma ihtiyacı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Gerçeği öğrenmeden önce bile onun güçlü olduğunu düşünürdüm, şimdi ise gücü neredeyse insanüstü görünüyordu.

Kampın ilk çadırları görüldüğünde göğsüm sıkıştı. Onu tekrar göreceğim için, yapmamaya söz verdiğim şeyi yapacağım için, onu yeni bir ışık altında göreceğim için çok gergindim. Ve sadece bu da değil, onun niyetleri hakkında küçük bir şüphe damlası kaldı. Belki de annesini ve diğer herkesi öldürmeden dönersem hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Hızlı bir taramayla Dinara'nın Toyota'sının kampın batı tarafındaki en uç noktada olduğunu gördüm. Arabamı o yöne çevirdim.

Beni fark ettiği anda Dinara, çukurdaki kızlardan biriyle konuştuğu yerden bana doğru yöneldi. Bu gerçeğin anıydı.

Adamo'nun Vegas'tan dönüşünü sabırsızlıkla bekliyor, Remo'nun geçmişimi ona anlatıp anlatmadığını merak ediyordum. Bir yanım bilmesini istiyordu, çünkü bu işleri kolaylaştıracaktı. Adamo yaptığım şeyi neden yaptığımı bilirse yardım etmeye daha istekli olabilirdi. Öte yandan, birlikte geçirdiğimiz zamandan, seksten ve sohbetlerden, bana eşitiymişim gibi davranmasından keyif almıştım. Beni kırılabilir biri olarak görmüyordu. Ona gücümü kanıtlamıştım. Ama geçmişimi öğrendiğinde, bunların hiçbir önemi kalmayacaktı.

İnsanlar öğrendiklerinde sadece bu yönümü gördüler, sanki beni tanımlayan tek şey buymuş gibi. Taciz edilen çocuk. Tecavüze uğrayan kız. Şüphesiz bu benim büyük bir parçamdı ve bugüne kadar peşimi bırakmadı ama bu yüzden özel muamele görmek istemedim. Herkes gibi muamele görmek istiyordum, kırılabilir, savunmasız ya da hasarlı biri gibi değil. Ben bunların hiçbirini değildim.

Adamo'nun arabası kampa yanaşır yanaşmaz, melek sesli, aynı zamanda harika bir aşçı olan çukur kız Kate'in yanından ayrılıp ona doğru yöneldim. Adamo arabadan indiğinde nabzım hızlandı. Bir bakışıyla Remo'nun ona yeterince şey anlattığını anladım. Beklendiği gibi

Adamo'nun bana bakış açısını değiştirdi. Ben sadece Dinara, Bratva prensesi ve yarış pilotu değildim. Daha önceki zavallı kızdım.

U dönüşü yaptım ve arabama geri döndüm, böyle bir yüzleşme havasında değildim.

Öfkeliydim ama bunun da ötesinde korkuyordum; Adamo ile aramızda gelişen bağı, rahat etkileşimimizi kaybetmekten korkuyordum. Yarış kampının bir parçası olmayı sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Kimse daha önce kim olduğumu, neler yaşadığımı bilmiyordu. Chicago'da ise herkes biliyordu ve aradan geçen yıllara rağmen bana bakışlarından ve davranışlarından bu anlaşılıyordu. Seyirciler bile bunu yapamıyorsa geçmiş nasıl geride bırakabilirdim ki?

Buradaki insanların bana aynı şekilde bakmasından, Adamo'nun bana bu şekilde bakmasından çok korkuyordum. Dima'yla ilişkimizin yürümemesinin, ilişkimizin en başından mahkum olmasının nedenlerinden biri de buydu. Başlangıçta onu bir ilişki için güvenli bir seçim gibi gösteren şey, nihayetinde tabutumuza çakılan çivi olmuştu.

Kısa süre sonra adımlar beni takip etti ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Korkmaktan nefret ederdim. Bu bana Adamo'nun beni benzettiğı o kızı hatırlatıyordu. Bir daha asla o kız olmak istemedim.

"Dinara!" Adamo seslendi ve sonunda arabamın yanında bana yetişti.

Ona doğru döndüm ve gözlerinin içine baktım, bir şey söylemesini bekliyordum ama aynı zamanda bunun ne olacağından da çok korkuyordum. Adamo omzuma dokundu. Bu basit dokunuş bile geçmişteki tüm dokunuşlarımızdan daha tereddütlü görünüyordu.

Adamo tek kelime etmeden beni izledi. Söylemesine gerek yoktu. Gözleri açık bir dil konuşuyordu: acıma dili. Bundan daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktu. "Remo sana her şeyi anlattı mı?"

Adamo'ya tamam demiştim, Remo'ya da tamam demiştim ama belki de aptal bir yanımla Adamo'nun bu işin peşini bırakacağını ummuştum. Bu aptalcaydı. Eninde sonunda öğrenecekti. Planıma devam etmek istiyorsam bu kaçınılmazdı.

Adamo bir elini saçlarında gezdirdi ve gözlerini başka tarafa çevirdi. Gözlerinde sayısız duygu yüzüyordu. "Evet, her şey değil ama yeterince."

Doğruyu söylemiyordu. Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti.

Arabadan iterek uzaklaştım. "Yapma. Beni korumak için bana yalan söyleme."

İnsanların bunu yapmasından bıkmıştım. Kalbimi kırsa bile acı gerçeğı hak ediyordum.

Adamo ellerini ceplerine soktu. Yüzündeki ifade şefkati daha da artırdı.

Ve ben buna dayanamadım. "Tam olarak ne dedi?" Çok öfkeliydim ama aynı zamanda umutsuzluğa kapılmıştım. Hepsi Adamo yüzünden, gelecekte bana nasıl davranabileceği yüzünden. Dima'ya karşı hiç böyle bir şey hissetmemiştim, sanki kalbim parçalanacaktı gibi.

"Fark eder mi?"

"Tabii ki öyle!" Alay ettim. "Seni bu kadar yakından ilgilendiren bir konuda karanlıkta kalmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu hayal edebiliyor musun? Bana bakışından anladığım kadarıyla Remo'nun söyledikleri yüzünden epey sarsılmışsın. Belki de her şeyi bilen tek kişi o çünkü o zamanlar her şeyle ilgilenen oydu. Ben bile her şeyi bilmiyorum, sadece babamın, senin ve kardeşlerinin bana söylediği yalanları ve yarı gerçekleri biliyorum."

Boğazımın arkasındaki hain ağırlığı, gözbebeklerimin arkasındaki karıncalanmayı hissedebiliyordum - gözyaşlarının habercisi. Böyle bir şey olmayacaktı. Ağlamak uzun zamandır kendime izin vermediğim bir zayıflık işaretiydi.

Rahatlama arzusu gelgit gibi kabarıyor, durdurulamıyor, dalgaların kumu ele geçirmesi gibi kararlılığımı yavaşça yiyip bitiriyordu. Tadından, kokusundan, ağızımdaki vıcık vıcık kâğıt hissinden nefret etmeme rağmen el yordamıyla bir sigara buldum. Asla sigara içen biri olamayacaktım çünkü bundan zevk alıyordum. Ama hiç yoktan iyiydi, alternatifinden daha iyiydi. Endişeli zihnimi yatıştıracak, karanlık arzusun çağrısını susturacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Adamo yaklaştı, keskin gözleri titreyen parmaklarımı taradı. Belki de işaretleri biliyordu. Ne de olsa o da karanlık arzularla içli dışlıydı.

Kendimi onun dokunuşuna hazırladım ama elleri kot pantolonunun içinde kaldı. Karanlık gözleri benimkileri aradı. Derin bir nefes alarak başımı başka yöne çevirdim ve ona profilimi gösterdim. "Yalan söylemiyorum," dedi, sonra derin bir nefes aldı. "Remo bana senin ve onların videosunu gösterdi."

Yüzümün renginin solduğunu ve boğazımın düğümlendiğini hissettim. Her şeyi, hatta onların çoğunu hatırlamam için çok uzun yıllar geçmişti. Parça parça hatırlıyordum. Uykularıma dadanan kâbus gibi olaylar, birbirinden kopuk bölümler ya da hareketsiz görüntülerden oluşan flaşlar halindeydi. Mümkün olduğunca unutmak için çok çalışmış, bu süreci hızlandırmak için alkol ve uyuşturucu kullanmıştım. "Sen-" Ses tellerim dondu ve daha fazlasını söyleyemedim.

Vücudumda öfke, korku ve hayal kırıklığı ile savaştı. Yine başkaları benim ve hayatım hakkında benden daha çok şey biliyordu.

Adamo daha da yaklaştı, sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi çok dikkatliydi. Kaçmak hiçbir şeyi çözmemişti. "Neredeyse hiçbir şey izlemedim. Nereye gittiğini fark edene kadar sadece birkaç dakika. Daha fazla izlemeye dayanamadım."

Öfkeyle baktım. "İzlemeye dayanamadın mı? Senin bile izleyemediğin şeyleri ben yaşadım."

Buna neden kızdığımdan bile emin değildim. Büyük bir parçam daha fazla dehşetimi görmediği için mutluydu. Küçük bir parçam ise bana yapılanları düşündüğümde hala utanıyordu. Yıllarca süren terapi, ilaçlar ve dikkat dağıtıcıların bile susturamadığı çirkin bir sestti bu.

Adamo başını salladı, yüz ifadesi aynı anda hem nazik hem de ciddiye. Ona olabildiğince sert bir yumruk atmak istedim. Bunun yerine bir elimi yumruk yaptım ve sigaramdan derin bir nefes daha çektim. Parmaklarım titriyor, dumanın düzensiz bir zig-zag çizerek yükselmesine izin veriyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandı ipek gibi bir sesle. "Önce senden izin almadan hiç izlememeliydim. Bu senin kişisel alanında çekildi."

Alay ettim. "İnan bana, o zamanlar kimse kişisel alanımı önemsemiyordu." Zihnimin arkasında anıların kalıntıları titreşirken ürperdim. Kelimeler, kokular, görüntüler bilinçaltımda kalıcı izler bırakmıştı.

"Dinara, ben-" Bir nefes bıraktı.

Adamo'nun bakışlarıyla karşılaştım. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Ben kırılabilir değilim, Adamo. O zamanlar olanlar beni yıkmadı, şimdi ve gelecekte ne olursa olsun beni yıkmayacak." Sesim saf çelik gibiydi, tıpkı kalbimi yavaşça kaplayan koruyucu kaplama gibi.

"Ne demek istiyorsun?" Adamo gerçekten kafası karışmış bir şekilde sordu. "Seni kırmak şöyle dursun, incitecek bir şey yapmaya bile niyetim yok."

"Şimdi bana baktığında gözlerindeki bakış... bu yaşadığımız şeyin bittiği anlamına geliyor."

Elimizde ne vardı? Ona bir isim bile koymamıştık, birçok olasılığa karşı gelen bir şeyi tanımlamamıza izin vermemişti. İlişkimize çok fazla önem vermeme izin vermemiştim. Kendime bunun sadece eğlenmek ve bir Falcone'a yakınlaşmakla ilgili olduğunu söylemeye çalışmışım, ama şimdi bağımızın gözlerimin önünde parçalandığını görünce, bunun sadece

Eğlenceli. İzin vermem gerekenden daha fazla. Babamın kabul edebileceğinden daha fazla.

Başını eğdi ve bakışlarımı kendi bakışlarıyla yakaladı. Sıcak ve baharatlı kokusu etrafımı sarmıştı. "Sana nasıl bakıyorum?"

Acı acı güldüm ve parlayan ucu yüzüne doğru tuttum. "İşte böyle. Remo beni ona geri verdiğinde babamın bana baktığı gibi. Sanki kırılmış bir kuklaymışım gibi. Her gün oynamak için dışarı çıkardığın en sevdiğin kukla ama birden onarılamaz bir çatlak oluştu ve şimdi onunla bir daha asla oynayamıyorsun çünkü oynarsan parçalanacağından korkuyorsun. Bu yüzden onu bir rafa koyuyor ve neredeyse hiç bakmıyorsun çünkü ne zaman baksan kaybettiğin şey için üzülüyorsun. Bana böyle bakıyorsun, Adamo. O yüzden sen kendi yoluna git, ben hayatta kalacağım."

İlişkimizin devam etmesine izin vermezdim çünkü Adamo acıma duygusuyla hareket ediyordu, çünkü zavallı benimle ilişkisini bitirecek cesareti yoktu.

Ben hayatta kalan biriydim. Adamo'nun çekip gitmesine rağmen hayatta kalacaktım, karanlık arzum olmadan değil ama öyle ya da böyle hayatta kalacaktım. Yine de bunun son vedaımız olabileceği düşüncesiyle midem bulanıyordu - v e d a bizim için kaçınılmaz olsa bile.

Adamo başını salladı. "Saçmalık. Seninle hiç oynamadım ve kendi yoluma gitmeyeceğim. İlişkimiz bitmedi ve aramıza kama sokmana izin vermeyeceğim." Omuzlarımı kavradı, hiç de nazik değildi ve aptal kalbim umutla çarptı. "Aramızda hiçbir şey değişmedi."

Yine de her şey öyleydi. Gözleri gerçeği söylüyordu. Eğer bir şans istiyorsak, Adamo'nun beni gerçeği öğrenmeden önceki kız olarak görmesi gerekiyordu. Beni videodaki zavallı kızıdan ayrı bir varlık olarak görmeliydi. Görebileceğinden emin değildim. Babam denemiş ve başarısız olmuştu. Bunun için ona hiç kızmadım. O benim babamdı. Bana bakışını kabullenmiştim çünkü biz bir aileydik. Ama aynı şeyi Adamo için yapamazdım. Yapamazdım. Hayatımın bu bölümünün sadece Dinara için olmasına ihtiyacım vardı, zavallı istismara uğramış Katinka için değil. "O zaman sık beni, Adamo. Beni iki gün önce yapacağın gibi becer, kırılabilirilmişim gibi değil." Sigarayı düşürdüm ve çizmelerimin altında ezdim. "Yoksa şimdi bana acıdığın için yapamıyor musun?"

Adamo boynuma sarıldı, gözlerinde sıcaklık ve öfke savaşıyordu. "Karşımdaki kıza acımıyorum, Dinara. Geçmişteki o kıza acıyorum. Ama sen... sen çivi gibi sağlamsın. Benim merhametime ihtiyacın yok."

Başımı salladım, sözlerini onaylamak için olduğu kadar o küçük kızın her parçasını gerçekten geride bıraktığıma kendimi ikna etmek için de. Derinlerde bir yerde onun hala

Beynimin karanlık bir köşesinde, küçük ve korkmuş bir halde, patlamakla tehdit ediyordu. Onun oradan çıkmasını istiyordum ve artık bunu nasıl başaracağıma dair bir fikrim vardı.

"Becer beni," diye nefes aldım.

Adamo beni vücuduna doğru çekti, dili ağzımın içine daldı. Ona doğru açıldım, kollarımı boynuna doladım ve vücutlarımızı birbirine yapıştırdım. Adamo atletimin üzerinden göğsümü sıktı, sonra çakıllı meme ucumu çekiştirdi. Parmaklarımı dalgalı saçlarında gezdirdim, alt dudağını ısırđım ancak bir an sonra dilimle yatıştırdım. Avucunu kasıklarđma bastırdı ve ben de çıplak tenimde dokunuşunu hissetmek isteyerek ona doğru eğildim.

"Bir oda bulun," diye seslendi biri. Kim olduğunu anlayamayacak kadar öpüştüğümüz için kafam karışmıştı. Adamo elimi tuttu ve beni kendine çekti. Onu takip ettim, kalbim göğsümdede çılgınca çarpıyor, merkezim ihtiyaçla karıncalanıyordu. Adamo beni eski benzin istasyonuna sürükledi, şaşkın bir Crank'in yanından geçti. "Çık dışarı," diye hırladı Adamo ve Crank mırıldanarak küfretti. Sonra eski dondurucunun ve dağınık kutuların bulunduğu arka odaya girdik. Küflü karton ve çürümüş bir şeyin kokusu burnumu tıkadı.

Adamo kapıyı kapattı ve beni dondurucunun kenarına doğru bastırdı, elleri fermuarımı hızla çekiyordu. Şortumu indirmeye zahmet etmedi, sadece elini külotumun içine soktu ve orta parmağını içime soktu. Beni sert ve hızlı bir şekilde parmaklarken avucunun topuğu klitorisime sürtündü.

Adamo ağzımdan inilti üstüne inilti çıkarırken gözlerimiz kilitli kaldı, dudaklarım aralandı. Uyarılmışlığım külotumu ıslatıyor, Adamo'nun parmağının kolayca girip çıkmasını sağlıyordu. İkinci bir parmak daha ekledi ve daha da sert bir şekilde içime girdi. Gözlerindeki arzu tenimin her santimini yakıyordu. Acıma belirtisi yoktu, sadece şehvet vardı.

Serbest bırakıldığımı haykırdım ama Adamo şortumu indirip beni dondurucuya kaldırmadan önce kendime gelmem için bana zaman tanımadı. Bacaklarımı ayırdı ve birkaç derin yalama yaptı, beni titretti ve saçlarına yapışmamı sağladı. Sonra doğruldu ve sikini çıkardı. Ayak bileklerimi kavradı ve sert bir hamleyle içime dalmadan önce onları omuzlarına dayadı. Bana alışmam için zaman vermedi, onun yerine içime daldı. Öne doğru eğildi, bacaklarımı vücuduma yaklaştırdı ve

Böylece daha da derine indi. Titrek bir nefesin ardından nefes aldım, ayak parmaklarım hislerin gücü altında sıkıca kıvrıldı.

Acıma duygusunun yerini öfke ve arzu almıştı ve Adamo'nun bakışlarında kendimi kaybederken yeniden Dinara olmuşum. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim, kalçalarım onu itiş kakış karşıladı ve sonra tekrar boşalırken dudaklarım bir çığlık için yırtıldı. Adamo kısık bir iniltiyle içimden çıkmadan önce bana daha da sert bir şekilde çarptı.

Nefes nefese gözlerimi kapattım. Bunun bitmesini istemiyordum. Ne bugün, ne yarın, belki de hiç.

Adamo kontrolümü ona kaptırmak istememi sağladı. Sanki korkmadan kontrolümü ona kaybedebilmişim gibi hissettirdi.

Adamo da ben de rahatladığımızda bakışlarımla karşılaştı. Yüzü ter içindeydi ve gömleği vücudunun üst kısmına yapışmıştı. "Daha bitmedi," diye homurdandı.

Sertçe nefes alarak başımı salladım. "Biz değiliz."

O anda Adamo bana çirkin gerçeği öğrenmeden önce baktığı gibi baktı, sanki onun için hala sert, yarışçı Dinara'ymışım gibi. Bu yeni dokunaklı ifadenin geri döneceği anlar olacağını biliyordum ama beni bu kadar canlı hissettirebildiği sürece, küçük hatırlatmalarla yaşayabilirdim.

FOURTEEN

Geceyi Adamo'nun çadırında birlikte geçirdik. Uyku benden kaçtı. Düşüncelerim bir önceki günün olayları ve dışarıda hala benim videolarımın olduğu bilgisi etrafında dönüyordu. Artık kameranın hep bana dönük olduğunu hatırladığımı biliyordum. Yıllar geçtikçe anılarımın karanlığında kaybolmuştu. Diğer görüntüler daha belirgindi.

Adamo'nun sıcak kokusu beni içine çekti, kollarından birini belime attı. Onun yakınlığı, ihtiyacım olduğunu asla itiraf edemeyeceğim bir teselli sağladı. Çoğunlukla karanlıkla örtülü olsa da çadırın tavanına baktım. Sadece ateşten ya da arabalardan gelen bir ışık bize doğru süzülüyordu. Seslerin alçak mırıltısı bana diğerlerinin de uyuyamadığını söylüyordu.

"Uyuyamıyor musun?" Adamo'nun uykulu sesi çınladı ve beni sıçrattı. "Çok fazla düşünce var," diye itiraf ettim.

Adamo başını salladı, burnu yanağımı okşadı. "Neye ihtiyacın olursa olsun, ben buradayım. Yarışlara katılmanın, benim yakınlığımı istemenin bir nedeni olduğunu biliyorum ve nedenlerini açıklamaya hazır olduğunda, seni dinlemek için buradayım."

Sesindeki kuşkuyu duyunca yutkundum. Onun yerinde olsaydım, ben de nedenlerim konusunda dikkatli olurum ve bunlar tamamen masum değildi. "Seninle yatmak, seninle bu kadar çok zaman geçirmek bir planla ilgili değil. Bunun olmasını hiç istemedim. Ben sadece

Geçmişime, en azından babamın kasıtlı olarak karanlık tuttuğu köşelere biraz ışık tutması için kötü şöhretli Falcone klanının bir üyesini tanımak. En iyi seçeneğin sen olacağını düşündüm. Kardeşlerinin itibarı daha da az davetkâr. Kimliğim hakkında sana hiç yalan söylemedim. Başından beri, sadece bir Falcone'un bana verebileceği bir şeyi aradığımı biliyordun."

Adamo kıkırdadı. "Ben en az tehlikeli seçeneğim, öyle mi?"

Küçük bir kahkaha attım. "Vegas'a gitmek kafamda bile kötü bir fikir gibi görünüyordu ve ailenizi araştırmaya başladığım andan itibaren beni büyülediniz."

"Seni büyüleyen neydi?"

"Yarış, kesinlikle. Ama bundan daha fazlası, kafes dövüşleri sırasında bazen gözlerinde gördüğüm çatışmaydı. Sanki kana susamış bir parçan vicdanıyla savaşıyordu. Bana kendimi hatırlattın. Babam ışığa ait olduğumu düşünüyor ama ben oraya uymuyorum."

Adamo yüzünü benimkine yaklaştırmak için kendini yukarı kaldırdı ama genel hatlardan fazlasını seçemeyecek kadar karanlıktı. "Susadığın kan Vegas'ta mı?"

Hiçbir şey söylemedim. Son birkaç ay içinde amacım değişmişti. "Geçmişim hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ve babamın bana söyleyemediklerini sadece Remo'nun söyleyebileceğini biliyordum. Onun herhangi bir bilgi vereceğine dair pek umudum yoktu. Belki babamla hâlâ işbirliği yapıyor olsalardı, ama artık aralarındaki ilişki düşmanca bir hal aldığından, bu ihtimalin zayıf olduğunu biliyordum. Ama şansımı denemek zorundaydım. Bir parçam, bilmek istediğim şeyi bileceğini umuyordu."

"Şimdi ne istiyorsun?"

Tam olarak ne istediğimi belirlemeye çalıştığımda kalbim hızlandı. İçten içe sadece bir seçenek tatmin edici geliyordu. "Başlangıçta planladığım şeyi yapmalıyım. Bundan sonra ne yapacağıma gerçekten karar vermeden önce her şeyi öğrenmeliyim."

"CD'ler arabamda. İster misin?"

Hemen başımı salladım. "Henüz değil," diye fısıldadım. Bir gün onları izlemeye çalışacaktım ama şimdi değil, bana soğuk ve sert gerçeği tüm iğrenç ayrıntılarıyla gösterecekler bile. Bu yüzleşmeye hazır değildim.

Adamo yanağını okşadı. "Seni Vegas'a götürmemi ister misin? Remo ile buluşmaya. Değil mi?"

Beni muhtemelen yıllarca sürececek bir istismardan kurtaran adamla yıllar boyunca sayısız kez karşılaşmayı hayal etmiştim. Babam hiçbir zaman

Capo hakkında olumlu sözler. Şimdi bunun nedeninin Remo'nun annemi tutması ve babamın onu öldürmesine izin vermemesi olduğunu tahmin ediyordum. Nedeninden emin değildim. Remo Falcone'nin bir kadının hayatına son vermekten çekinmesi pek olası görünmüyordu.

"Evet." Adamo'nun sessizliği aramızdaki karanlığı doldurdu. "Camorra'ya sadık olduğunu biliyorum ve senden onlara ihanet etmeni istemiyorum. Eğer izin verirse Remo'yla resmi olarak tanışmak istiyorum."

"Bir sonraki yarıştan sonra Vegas'a gidebiliriz."

"Önce Remo'ya sorman gerekmez mi?" Adamo Capo'nun kardeşi olsa bile, Camorra babamın örgütünden tamamen farklı işlemiyorsa, ki bundan ciddi olarak şüpheliyim, uyulması gereken bazı kurallar vardı. Tüm suç örgütleri katı bir hiyerarşik yapıya dayanır.

"Vegas'a yaptığım son seyahat sırasında, konuşmak için onu görmek isteyebileceğinizi söyledim. O da kabul etti."

Yukarı ittim. "Nereden biliyorsun? Belki de annemi bunca yıl sakladığı için kardeşine suikast düzenlemem gerekiyordur? Gerçek nedenlerimi bilemezsin. Yalan söylüyor olabilirim."

"Gerçek nedenlerini henüz ortaya koymadın, belki şu anda sen bile tam olarak bilmiyorsun ama Remo kendini koruyabilir ve o bir oyun ve kurnazlık ustası. Onu kandırmak zor, beni kandırmaktan çok daha zor."

Öfkelendim. "Bence kendini küçümsüyorsun."

"Hayır, insanları okumakta ve hatta istersem manipüle etmekte çok iyiyimdir, Falcone geninden geliyor ama Remo bu konuda tam bir usta. Bunu o icat etmiş olabilir."

"Yani Remo nedenlerimi belirlemek için beni mi görmek istiyor? Kendisi, siz ya da Camorra için bir risk oluşturup oluşturmadığımı öğrenecek."

Adamo kolumu okşadı. "Hayır, seninle bu yüzden tanışmak istediğinden şüpheliyim. Remo'nun anneni ve videoları saklamasının bir nedeni vardı ama bana her şeyi anlatmadı. Sen de o da gerçeğin bir kısmını saklıyorsunuz ve ikinizi bir araya getirerek her şeyi ortaya çıkarmayı umuyorum."

"Ama kardeşinizin neden böyle bir şey yaptığına dair şüpheleriniz var?"

"Remo'yu tanırım. Değerleri yıllar içinde hiç değişmedi. Eskiden olduğu gibi çarpık ve ahlaki açıdan kuşkulu."

"Ahlaki değerleriniz sosyal olarak kabul edilebilir değil."

Adamo güldü. "Ben bir Falcone'um. Çarpık ahlak benim gen havuzumda var."

"Zahmete değmediğime ne zaman karar vereceksin acaba?"

"İçimden bir ses bana çektireceğin her sıkıntıya değeceğini söylüyor."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için dudağımı ısırđım. Adamo ile geçirdiğim her gün beni daha çok etkiliyordu. Etrafta olmadığında onu özlüyordum ve sürekli onu ve onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu düşünüyordum. Yolumun beni nereye götürdüğünden emin değildim ama Adamo'nun en azından bir süre daha bana katılacağını umuyordum. Geleceğe çok fazla bakmaya cesaret edemiyordum.

"Dima bizimle Vegas'a gelemez. Bu Remo'nun hoşuna gitmez," dedi Adamo.

Dima ile pek konuşmazdık ama Chicago'ya yaptığım son seyahatten sonra benimle birlikte kampa dönmüştü. Bunun babamın emriyle mi yoksa kendi koruyucu damarının ortaya çıkmasıyla mı olduğundan emin değildim. "O zaman gizlice kaçmamız gerekecek. Ona geride kalmasını söylersem beni dinleyeceğinden şüpheliyim. Eğer babam ona beni koruması için emir verdiyse, hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermeyecektir."

"Bir sonraki yarıştan sonra gizlice kaçacağız. Parti sonrası için nadiren uzun kalır. Belki içkisine birkaç uyku hapi atabilirsin. Sana sert bir şeyler verebilirim."

Başımı salladım. Adamo'ya kendim konusunda güveniyordum ama Dima'nın hayatı konusunda güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. Ne de olsa o bir Bratva askeriydi ve kesinlikle Adamo'nun öldüreceği ilk kişiydi. "Ben hallederim."

Adamo kıkırdadı. "Pekâlâ. Ama endişelenmene gerek yok. Dima'dan kurtulmak isteseydim, bunu korkakça yapmazdım. Onu ölümüne bir dövüşte yenerdim."

"Bu da bir teselli," dedim kuru bir sesle.

Adamo yüzlerimizi daha da yaklaştırdı ve beni öptü. Öpücük tatlı ve biraz da sahipleniciydi. Çekilmeden önce dudağımı ısırđı. "Neden Dima?"

"Onunla neden çıktığımı mı soruyorsun?"

"Evet," dedi. "Onunla birkaç yıldır birlikteydiniz, değil mi?" "Üç yıl."

"Peki neden o? İlk başta bizi kıskandığını düşünmüştüm ama artık o kadar emin değilim. Kesinlikle onaylamıyor ama bunun seni kendisi için istediğinden mi yoksa başka bir nedeni mi olduğundan emin değilim. Ama ona kesinlikle sanki eski sevgilin değil de kardeşinmiş gibi bakıyorsun."

"Kıskanıyor musun? Bir yılı aşkın süredir onunla birlikte olmadım, başka kimseyle de olmadım."

"Sadece merak ettim. Hâlâ eski bir sevgiliden çok koruyucu bir ağabey gibi davrandığını düşünüyorum. Bu çok garip."

"Bir Falcone ile Mikhailov'un sevişmesinden daha mı tuhaf?" Parmaklarımı Adamo'nun kaslı göğsünde ve karın kaslarında gezdirerek sordum.

Adamo kıkırdadı. "İyi denemeydi."

İçimi çektim. Dima'yı neredeyse tüm hayatım boyunca tanımıştım. Annem beni alıp götürmeden önce de arkadaşımdı ve sonrasında da arkadaşlığını aradığım kişi o olmuştu. Yetişkinlerin aksine, bana acıma ve dehşetle bakmadı. Neler olduğunu gerçekten bilmiyordu. Bu daha sonra değişecekti ve bana davranış şekli de değişecekti, ama her zaman yanımda oldu.

Yanımda duran sigara paketine uzandım ve bir sigara yakıp derin bir nefes çektim. Genelde bu çok kişisel hissettiren bir konuydu ama Adamo ve ben ilişkimizde kendimden daha fazla şey paylaşmak istediğim bir noktaya ulaşmıştık. Bu şaşırtıcı ve ürkütücü bir farkındalıktı.

Başımı Adamo'ya çevirmeden önce bir duman çıkardım "Kontrol bende olsun istedim, cinselliği kendi şartlarımla yaşamak istedim. Geçmişte..." Sesim kesildi. Tekrar konuşmadan önce birkaç nefes sigaramın parlayan ucuna baktım. "Bana yapılanlar... her şey benim kontrolüm dışındaydı. Acıya, korkuya ve aşağılanmaya katlanmak zorundaydım. Ama Dima ile, acı verici olsa bile, bu benim seçimimdi. Benim seçimim olmasına izin verdi. Dima güvenli bir seçenektir. Korumam olarak beni koruması gerekiyordu. Bana zarar verseydi babam onu öldürürdü. O baştan aşağı babamın adamı. İstemediğim bir şeyi asla yapmayacağını biliyordum. Onunla istediğimi yapabilir, çocukken benden alınan gücü geri alabilirdim."

Dima ile seks yapmak... bir bakıma özgürleştiriciydi çünkü benim şartlarımla olmuştu. Bana zorla dayatılmamıştı. Her şey benim seçimimdi. Ama hiç doğru hissetmemiştim. Adamo'ya kadar kontrolümü hiç bu kadar elimden bırakmamıştım. Dima ve ben bir çıkar bağıydık. Dima muhtemelen bunun kendisine uzun vadede avantaj sağlayacağını ummuştu çünkü Bratva tarafından yetiştirilmiş bir yetim olarak seçenekleri sınırlı olacaktı. Ama aynı zamanda bana yardım etmek istemişti. Ve benim için bu, hem prangalarımın bir kısmını kırmak hem de babamı sırtımdan atmak anlamına geliyordu. Beni Dima'yla bir ilişki içinde görmek babama geçmişin üstesinden gelebileceğime ve bir hayat yaşayabileceğime dair umut vermişti.

Normal bir hayat. Yaşadıklarımı yaşamamış olsaydım, adamlarından biriyle çıkmamdan bu kadar heyecan duya ca ğ ı n d a n ş ü p h e l i y i m .

Adamo başını salladı ve yüz ifadesini göremesem de uyardım. "Acımak yok." Sesimin tınısı neredeyse vahşiydi.

"Acımak yok. Biz Falconlar acımayız," dedi kararlı bir şekilde ve sigarayı elimden kapıp kendisi de bir nefes çekti.

"Neredeyse unutuyordum," dedim alaycı bir tavırla. Adamo beni tekrar öptü, eli çıplak karnımın üzerinde kayarak tüylerimi diken diken etti. Yine dikkat dağıtıcı bir şekilde göğüs ucumdaki piercing ile oynamaya başladı. Sigaranın parıltısı yüzüne gölgeler düşürüyor, koyu renk gözlerine yansıyor.

"Söyledikleriniz mantıklı. Umarım ben de başka bir güvenli seçenek değilimdir."

Adamo biraz daha sert çekiştirince bir iniltiyi yuttum. "Seninle seks yapmanın güvenli bir seçenekle hiçbir ilgisi yok, bu her türlü kontrolü benden tamamen koparan vahşi bir yolculuk."

Adamo dudağımın kenarını öptü ve sigarayı söndürdü. "Yani bu sadece seks ve kirli orgazmlarla mı ilgili?"

Öyle değildi. Artık değildi. Bedenim sürekli onun dokunuşunu arzulasa bile. Tırnaklarımı göğsünde ve karın kaslarında gezdirdim. "Başka ne hakkında olabilir ki? Tüm kirli orgazmlardan gerçekten zevk alıyorum. Hiç şikâyet etmedin."

Adamo meme ucumun üzerine eğildi. "Hiçbir şikâyetim yok. Becerikli ağzın ve amının sikimden sağdığı her kirli orgazm çok takdir ediliyor." Meme ucumu diliyle fiskeledi. Sonra aşağı indi, sıcak nefesi göbeğimin üzerinde geziniyordu. Yüzünü amıma gömdü, ona olan şehvetimi yaladı. "Ben de senin amının şikâyet ettiğini duymadım."

"Kapa çenenı," diye soludum ve ağzı ve dili amımı bir enstrüman gibi çalarken o da kapadı. Kontrolü kaybetmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Ertesi günkü yarış sırasında odaklanmakta zorlandım. Bunun bir nedeni uykusuzluktan çünkü Adamo ve ben sabahın erken saatlerine kadar birbirimizi meşgul etmiştik. Diğerı ise Remo'yla yaklaşan buluşmamla ilgili düşüncelerimin dikkatimi dağıtmasıydı. Anneme bir yıldan uzun süredir olmadığım kadar yakın olacaktım.

On yıl. Onu sadece kâbuslarımda görmüştüm. Gerçek daha mı kötü olurdu?

Onu görmek isteyip istemediğimden emin değildim. Öldüğünü düşündüğümde, her zaman onunla yüzleşmek için bir şans dilemiştim, ama şimdi bu seçenek gerçek ve elimin altında olduğu için, sadece düşüncesi bile göğsümü daraltıyordu. Geçmiş hala ara sıra peşimi bırakmasa da, çoğu gün kontrolüm altındaydı. Ya onu görmek bir daha kapatamayacağım yaralar açacaksa?

Yarışı on beşinci sırada bitirdim. Şimdiye kadarki en kötü sonucumdu, ama hırsıma rağmen bu bile pek önemli değildi. Tek düşünebildiğim sabah erkenden Vegas'a doğru yola çıkacak olmamızdı.

Dima yarıştan sonra partiye katılmadı ve bunun yerine hemen çadırına saklandı. Ben de peşinden gittim. Onu kontrol etmek istiyordum ve Vegas'a gitme planımıza engel olmaması için ona uyku haplarını vermem gerekiyordu. Yanımda babamın adamlarından oluşan bir eskorta gerçekten ihtiyacım yoktu. Bu Remo'nun bilgisinden vazgeçmesini sağlamazdı. Bizi silahla kovardı.

"Dima?" Seslendim. Çadırının kapısını çalamazdım. İçeride bir şekil değişti ve sonunda kapak açıldı ve Dima kafasını dışarı çıkardı. Üzerinde sadece boxer'ı vardı, daha önce sayısız kez gördüğüm bir manzaraydı ama şimdi garip geliyordu. Göğsünde Bratva'nın işareti olan çapraz Kalaşnikof dövmesi vardı. *"Ne istiyorsun?"*

Votka dolu iki bardağı kaldırdım. *"Yarıştan sonra içkimizi paylaşmadık."*

"Kutlamak için bir neden yok, değil mi? Bugün ikimiz de iyi değildik."

Dima yarışlarda başarılı olmayı hiç önemsememişti. Benim için kalmıştı. *"Votka her durumda doğrudur. Anmak için, kutlamak için ve öylesine."*

Dima'nın yüzünde bir gülümseme titreşimi belirdi ve sonra kayboldu.

Ona bardaklardan birini uzattım ve çadırdan çıkarken bardağı kabul etti. Doz çok yüksek değildi. Kısa sürede uykuya dalmasını ve sabaha kadar uyumasını sağlayacaktı. Aksi takdirde hafif uykusu zorlayıcı olabilirdi.

Votkayı bir yudumda boşaltmadan önce bardakları tokuşturduk ve ardından bir tıslama duyduk. Sırıttım. Babamın aşçısının yaptığı ev yapımı bir votkaydı ve mağazalardan, özellikle de Amerika'dan alabileceğinizden daha sertti. Dul bırakan, babamın adamları arasındaki lakaplarından biriydi.

Dima yüzümü taradı. *"Senin için endişeleniyorum, Dinara. Anneni öğrendiğinden beri benden uzaklaştın. Artık planların konusunda bana güvenmediğini hissediyorum."*

Tam on ikiden vurmuş olsa da alay ettim. *"Beni Adamo'yla sevmediğin için geri çekildin. Sana yer verdim."*

"Ona güvenmek gibi bir hata yapmayın. Bir kurt, koyun postuna bürünse bile yine kurttur."

"Sen de koyun değilsin. Hayatımda hiç koyun yok. Ve unutma, ben de bir kurdum."

Dima güldü. *"Öylesin."*

Bakışlarım tekrar partiye kaydı. İnsanlar ateşin etrafında dans ediyor, bugün hazırladıkları karışımla çoktan sarhoş olmuşlardı. Adamo, Crank'le konuşuyordu ama bana doğru bakışlar fırlatmaya devam ediyordu.

"Dönsen iyi olur," dedi Dima soğuk bir sesle. *"Seni bekliyor."*

Ona kızgın bir bakış attım ama o çadırın içine girip kapıyı kapattı. Partiye ulaştığım anda biri elimden tuttu ve beni ateşin etrafındaki dans çemberinin içine çekti. Onlara karşı çıkamayacak kadar sersemlemiştim. Bunun yerine bedenimin müzikle sallanmasına izin verdim.

Adamo beni izlerken sırtıttı. Yanından geçerken tişörtünü tuttum ve onu kendime çektim. Saniyeler boyunca önümde ne olduğunu unuttum ve sadece anı yaşadım, ritmin içinde var oldum. Müzik eşliğinde dans ederken botlarım kuru toprağı karıştırıyordu.

Adamo ve ben onun çadırına doğru gizlice gittiğimizde parti hala tüm hızıyla devam ediyordu. Bunu daha önce de yaptığımız için kimse şüphelenmedi. Artık ilişkimiz bir sır olmaktan çıkmıştı. Neyse ki insanlar işimize burunlarını sokmuyorlardı. Çoğunun örtbas etmek istediği kendi sırları vardı. Bu konuda yorum yapan tek kişi Dima'ydı. Babama bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordum ama bundan şüpheliydim. Babam bilseydi bana sorardı.

Adamo ve ben çadırı söküp onun arabasına bindiğimizde saat sabahın dördüydü. Adamo gaza neredeyse hiç dokunmadı ve bunun yerine arabanın kamptan yavaşça uzaklaşmasına izin verdi. Epey uzaklaştığımızda hızlandı ve Vegas'a doğru yola çıktık.

Bakışlarım, sadece ara sıra Joshua ağaçları ya da taş oluşumlarıyla bölünen monoton manzarayı takip etti.

"Ne kadar sürer?"

"Yolculuk yaklaşık üç saat sürer. Vegas'a vardığımızda trafiğe bağlı olarak belki dört."

"Remo geldiğimizi biliyor mu?"

"Ona bir mesaj gönderdim. O ve Nino bizi Şeker Kapanı'nda bekleyecek."

Şeker Tuzağı... Bu isim bir çağrışım yaptı ve sonunda zihnimde sanki bulanık sulardan çıkarılmış gibi bacakları açık bir neon tabela görüntüsü oluştu. Bu anıyla birlikte karnımda sıkı bir his oluştu. "Hemen geri dönecek miyiz?"

Adamo bana temkinli bir bakış fırlattı. "Belki de birkaç saatten fazlasına ihtiyacın olacak. Strip'te bizim için bir otel ayırttım. Camorra'ya ait."

"Geceyi ailen yerine benimle bir otelde geçirmek zorunda değilsin. Bana güvenmediklerini biliyorum."

"Ailemin burnunu işime sokması ve bana senin hakkında milyonlarca soru sorması yerine geceyi beş yıldızlı bir otelde muhteşem bir kıvılcık saçıyla geçirmek büyük bir yük."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne tür sorular?"

"Baldızlarım senin hakkında her şeyi bilmek istiyor. Hayatıma giren gizli bir kız yüzünden hepsi meraktan ölüyor."

"Adamo Falcone'nin hayatındaki gizli kız. Bu başlığı sevdim."

Ben bunu düşünmeden elini uzattım ve tekrar çekmeden Adamo parmaklarımızı birleştirdi. Bana bilmiş bir gülümseme verdi ve üzerimize sessizlik çöktü. Bazen kendimi onun gözlerinin sıcaklığında kaybederdim. Sanki sakladığım her karanlık sırrı ona emanet edebilmişim gibi hissettiriyorlardı.

Bu farkındalığın getirdiği duygu seliyle nabzım hızlandı ve başımı başka yöne çevirdim. Pencereden dışarı baktım, Remo ve Nino Falcone ve Las Vegas hakkında hatırladıklarımı hatırlamaya çalıştım. O zamanlar beni günlük cehennemimden kurtaran ve babama geri veren adamlar dışında kim olduklarını anlamamıştım. Bir süre için kahraman gibi görünmüşlerdi. Ama sonunda babam, yaptıkları her şeyin Bratva'yla sallantılı bir ateşkes sağlamak için iş amaçlı olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Babam annemin ölümü hakkında yalan söylemişti, bu yüzden anlattıklarının ne kadarının yalan olduğundan da emin değildim. Yine de, Camorra gerçekten fedakar gündemleriyle tanınmıyordu.

Ufukta Las Vegas görüldüğünde, karnım döndü ve ağzım kurudu. On yılı aşkın bir süre. Bu şehri uzun zaman önce terk eden kız artık yoktu ya da ben öyle umuyordum.

"Ne kadar sürecek?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Adamo elimi sıktı ama onun dokunuşu bile beni sakinleştirmedii. "On dakika."

Kendimi önümdekilere hazırlamak için yeterli zamanım yoktu. Hedefime yaklaştıkça içimdeki sükûnete ulaşmak imkânsız görünüyordu.

On dakika sonra Şeker Tuzağı'nın önünde durduk. Kapıyı iterek açtım ve Adamo'nun elinden kurtuldum. Göğsümdeki sıkışıklığa karşı savaşıarak derin bir nefes aldım. Neon tabelayı görmek bile geçmişten, Remo'nun beni babama geri vermesinden önceki günlerden ve haftalardan anıları canlandırdı. Las Vegas benim için korkunç anılarla doluydu. Gerçi tek şehir de değildi. Annem ve ben buraya taşınmadan önce bile, bize sığınak sağlayan adamların beni istismar etmesine izin vermişti.

"Dinara?" Adamo yanıma yaklaşarak dikkatle sordu. "Ben iyiyim," diye bastırdım o sormadan önce. "Yolu göster."

Adamo elimi tuttu ve beni Şeker Tuzağı'na açılan eski püskü siyah kapıya doğru götürürken ona izin verdim. Burası bir genelevdi, yıllar önce o meşum günden beri adımımı attığım ilk yerdii ve geleceğimi belirleyecekti.

FIFTEEN

Adamo kapıyı açtı ve benim için açık tuttu. Vestiyerin ve bir masada oturan iri yarı siyah bir fedainin bulunduğu loş ön odaya adım attım. Gözleri Adamo'ya kaymadan önce kısa bir süre bana dikildi ve Adamo başıyla onayladı.

Adamo hiçbir şey söylemedi, sadece adama gergin bir gülümseme verdi, sonra da beni peşinden sürükledi. Onu Şeker Kapanı'nın bar bölümüne kadar takip ettiğimde bacaklarımda kurşuni bir his vardı; burada müşteriler fahişelere göz atabiliyor ve asıl iş için arka odalardan birine geçene kadar onlarla sohbet edebiliyorlardı. Şimdi bar tezgahının arkasında içki dolabını kontrol eden koyu tenli bir adam dışında alan çoğunlukla terk edilmişti. Müşteriler için hâlâ çok erkendi.

Gözlerim kırmızı deri kabinlere, siyah lake dekora ve gümüş direkli dans platformlarına takıldı. Ne renk düzeni ne de işletmenin genel havası değişmişti. Ama şimdi daha küçük ve daha az ürkütücü görünüyordu. Geçmişteki küçük, perişan kız için her şey çok daha büyük görünmüştü. Şimdi burası diğerleri gibi pis bir bardı, babamın Chicago'da sahip olduklarından çok da farklı değildi. Oraya adım atmama izin verilmiyordu ama fotoğraflarını görmüştüm. Babamın Bratva'daki bölümü için Darknet'in yanı sıra internetteki kulüp ve barların tüm çevrimiçi varlıklarıyla ben ilgileniyordum. Bir tutkum vardı

Bilgisayar bilimleri için, bu yüzden kendimi işe yarar hissetmenin ve elimdeki sonsuz miktardaki parayı haklı çıkarmanın bir yoluymuştu.

Çıtayı geçerken nabzım yavaşlamadı, tehlikeye dair bir ipucu yakalayamasam bile. Adamo bana endişeli bir bakış daha attı çünkü daha da yavaşlamıştım. "Kardeşlerimle buluşmak zorunda değiliz. Kampa dönebiliriz."

"Hayır," dedim sertçe. "Remo'yla konuşmam gerek."

Hayatımın, geçmişimin bazı kısımları kontrolüm dışında kalmıştı ve kontrolü geri almaya ihtiyacım vardı. O yollardan geçmiş biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

Adamo başını salladı ama ikna olmadığı belliydi. Anlayamıyordu. Kimsenin gerçekten anlayabileceğinden emin değildim. Başından özellikle annesiyle ilgili çok kötü şeyler geçmişti ama ona saldırması, kardeşlerinin ya da onun hayatı söz konusu olduğunda anlık bir şeydi. En derin arzularım çok daha öteye gitti.

"Seni onlara götürmeden önce kardeşlerimle konuşmama izin ver, tamam mı?" dedi. "Neden içecek bir şeyler almıyorsun? Eminim Jerry sana ne istersen memnuniyetle verecektir."

Jerry barın arkasından baktı ve bana hızlı bir gülümseme verdi, koyu teninde bembeyaz dişleri vardı.

Adamo'nun elini bıraktım ve o da arka kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Bara doğru yöneldim ama oturmadım. "Votkanız var mı?"

Jerry sırttı. "Elbette. Ve eğer söylemem gerekirse iyi bir tane."

Bana cömert bir bardak Moskovskaya doldurdu, kesinlikle en kötü votka değildi. Bir yudum aldım, gözlerim Adamo'nun kaybolduğu kapıya döndü.

Şimdiye kadar Dima ortadan kaybolduğumu fark etmiş ve babama haber vermiş olmalıydı. Bu yüzden cep telefonumu kamptaki arabamda bırakmıştım. Babamın beni buraya kadar takip etmesini ve kurtarılmak istemediğim ya da buna ihtiyacım olmadığı halde askerlerini beni kurtarmaya göndermesini istemiyordum. En azından onun aklındaki türden bir kurtarmaya.

Kapı açıldı ve Adamo içeri girdi, ardından iki uzun adam geldi. Hafızamda hem Remo hem de Nino Falcone dev gibiydiler, ama şimdi Adamo'nun onların boyunda olduğunu fark ettim. Küçük bir kız için çok daha uzun görünüyorlardı. Bardağı hızlı bir yudumda boşalttım, yanmanın ve ortaya çıkan sıcaklığın tadını çıkardım.

Hareketlerimi takip ettiğinde Remo'nun ağzı seğirdi. Gözlerinde tanıma ve karanlık bir eğlencenin izleri vardı. Acıma belirtisi yoktu. Kardeşi

Nino'nun yüzü tamamen duygusuzdu, tıpkı hatırladığım gibi. Bana yaklaşımlarını beklemedim, onun yerine başım dik bir şekilde onlara doğru yürüdüm.

Şöhretlerinin farkındaydım ve Adamo'nun koruması da bir yere kadar devam ederdi. Onlar onun kardeşleriydi ve benim arkadaşlığımdan hoşlansa bile, sadakati olması gerektiği gibi Camorra'ya ve ailesine bağlıydı.

Remo'ya elimi uzattım. "Uzun zaman oldu."

Remo ağzını bir kez daha oynatarak başını salladı ve kısaca elimi sıktı. "Gerçekten de öyle. Değişmişsin."

Adamo yanımda durdu ve kalçama dokundu. Kısa bir süre ona doğru baktım, yakınlığı ve birlikteliğimizin açık işareti karşısında şaşırmıştım. Bunun göğsümü votkadan daha fazla ısıttığını inkâr edemezdim.

Hem Nino hem de Remo Adamo'nun hareketine baktılar ama yorum yapmadılar. Babam bu sevgi gösterisi karşısında muhtemelen Adamo'yu öldürmeye kalkıştırdı.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Ben de öyle dedim. "Değişim kaçınılmazdır."

Nino başını eğdi ve elimi sıktı. "Konuşmamıza ofiste devam etmeye ne dersin?"

"Kulağa makul geliyor," dedim.

Remo ve Nino kapıdan geri dönmeden önce birbirlerine baktılar.

Adamo cesaret verici bir şekilde gülümsedi, başparmağı kalçamda geziniyordu. "Vegas'ta güvendesin." Koyu renk gözlerinde kesinlikle şüphe yoktu.

"Biliyorum," dedim ve onu kısaca öptüm. Kardeşlerini takip ederek uzun bir sıra kapalı kapının önünden geçtik. Bunlardan birinin geceyi geçirdiğim odanın kapısı olduğunu fark ettiğimde karnım döndü. O güne dair başka anılar da şekillenmeye başladı. Cody'nin o ana kadar karanlıkta kalmış olan yüzü iç gözümün önünde belirdi ve beraberinde bir tiksinti dalgası geldi.

Remo, ofisi olduğunu tahmin ettiğim yerin kapısını açmadan önce omzunun üzerinden bir bakış attı. Yüzümü taradı ve Adamo'nun kardeşinin diğer insanların zayıflıklarını ve en karanlık duygularını tanıma yeteneği hakkındaki sözlerini hatırlayarak kendimi çelikleştirdim.

Boks çuvalı, masa ve kanepenin bulunduğu ofise girdiğimde, on yıl önceki olaylar gözümün önünde canlanırken nefesim kısa bir süre boğazımda düğümlendi. Cody'nin dehşete düşmüş ifadesi, annemin

Capo ile pazarlık ve onun öfkesi. Adamo kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapattı ama ben yine de sıçradım. Bu sıkıntı belirtisi için kendimi tekmeleyebilirdim çünkü fark edilmedi. Üç adam da sıçradığımı fark etti. Kendimi toparlamazsam beni sürünün içindeki koyun olarak göreceklardı, başka bir kurt olarak değil.

Adamo tekrar belimi okşadı ve desteğini takdir etsem de ve sonunda ona bunu söyleyecek olsam da, güç göstermem gerekiyordu. Buraya kadar geçmişte olduğum kız gibi sinmek için gelmemiştim. Onun ötesine geçmiştim. Değişmiştim.

Ulaşamayacağı bir yere çekilip masasına yaslanmış, keskin gözlerle bizi izleyen Remo'ya yaklaşmadan önce ona gergin bir gülümseme verdim. Adamo'nun ona ilişkimiz hakkında ne söylediğini ve Capo'nun bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordum. "Yıllar boyunca senin hayatından haberdar olmaya özen gösterdim," dedi Remo gizemli bir şekilde.

Bir tepki göstermedim. Gösterişli bir hayat yaşamayı seven bir Pakhan'ın kızı olarak, tercih ettiğimden daha sık göz önündeydim. Hiçbir zaman saklanmadım ve babam da buna izin vermezdi. Tüm dünyanın görmesi için güzel elbiseler giyerek göz önünde olmamı isterdi. Döndükten sonra dedikodular yayılmış olsa da çok az insan geçmişten bahsetmeye cesaret edebilirdi. "Ben de öyle. Sen ve kardeşlerin yıllar boyunca işleri ilginç hale getirdiniz."

Remo'nun gözleri eğlenceyle parladı.

"Camorra'nın kaptanı neden düşmanın kızıyla ilgilensin ki? Benim hayatım seninkiyle aynı heyecanı vermedi."

Adamo ve Nino konuşmamızı izlediler ama müdahale etmediler.

"Senin hakkındaki değerlendirmemde haklı olup olmadığımı görmek istedim."

Gözlerimi kısmıştım. "Ne değerlendirmesi?"

"Eğer düşündüğüm kadar güçlü olduğunu kanıtlarsan."

Alay ettim. "İnsanların onu kullanmasına ve istismar etmesine izin veren korkak bir çocuktum. Güçlü değildim. Eskiden olduğum kişi değilim. Ben değiştim."

Remo masadan uzaklaştı ve bana yaklaşarak üzerime çıktı, bu da Adamo'nun gerilmesine neden oldu. Remo'nun bakışlarını tereddütsüz karşıladım. Belki de ondan korkmamam aptallıktı ama onu sadece beni işkencecilerimden kurtaran adam olarak görebiliyordum. "O zamanlar bile senin gücünü gördüm, sen göremesen bile. Bugün burada olman, haklı olduğumu gösteriyor. Belki dış görünüşün değişti ama özünde hayatta kalan aynı dirençli çocuksun."

Yutkundum, çünkü sözleri uğraşmak istemediğim duygularımı uyandırdı. Adamo bir adım daha yaklaştı ve yüzündeki korumacı ifade pek de hayra alamet değildi. Bu Remo ve benim aramdaydı. Eğer geçmişimle yüzleşmek istiyorsam Remo'yla yalnız konuşmalıyım. Adamo'ya bebek bakıcım ve korumam olarak ihtiyacım olduğu sürece bilgi konusunda bu kadar açık sözlü olmayacağına dair bir his vardı içimde. Beni test ediyordu. Boğazımı temizledim ve Adamo'ya baktım. "Remo ile yalnız konuşmam gerek."

Remo isteğime şaşırdıysa bile bunu iyi sakladı.

Nino başka bir şey söylemeden gitmeden önce ağabeyiyle bakıştı. Adamo ise beni yanına çekti. "Sorun nedir?"

"Kardeşin ve benim yalnız konuşmamız gerekiyor."

"Hâlâ bana güvenmiyor musun?" Adamo alaycı bir tavırla sordu.

"Hayır," diye homurdandım. "Öyle değil. Ama bugün öğreneceğim gerçek benim gerçeğim. Başka biriyle paylaşmadan önce işlemek istediğim bir gerçek. Seninle bile. Bu benim geçmişim."

Adamo iç çekti. Eğildi ve beni öptü. "Tamam, ama bana ihtiyacın olursa burada olduğumu unutma."

Kardeşine öyle bir uyarı bakışı gönderdi ki, her şeye rağmen kalmasını isteyesim geldi. Remo ve ben nihayet yalnız kaldığımızda, bir süre sessizlik çöktü üzerimize. Remo beni yakından izliyordu ve gördüğü her şey onu memnun ediyor gibiydi. "Adamlarımdan çok azı benim yanımda kendini rahat hisseder. Çoğu kadın benim yerime bir dövüş köpeğiyle kafese kapatılmayı tercih eder, ama sen baş başa görüşmek istiyorsun ve hiç de korkmuş görünmüyorsun?"

"Senden korkmak için bir nedenim var mı?" diye sordum.

Yine ağzı seğirdi. "Bence bu soruyu Vegas topraklarına ayak basmadan önce kendiniz için zaten yanıtladınız."

Omuz silktim. "Varsayımlarım vardı ama tabii ki emin olamazdım. Babam senin düşmanın. Sen ve o karşılaşsaydınız birbirinizi öldürürdünüz."

"Baban düşman listemin ilk onunda değil, Dinara. Muhtemelen yaşayacak."

Dudaklarım inceldi. "Babam sadık takipçilerden oluşan bir orduya sahip güçlü bir adamdır."

Remo kıkırdadı. "Ahh, ne de olsa bir Bratva prensesi? Camorra topraklarına bu kadar pervasızca girdiğin ve yarış kampımızın bir parçası olduğun düşünülürse, babanın işlerini umursamadığın düşünülebilir."

"Ben babama sadığım, tıpkı Adamo'nun size ve Camorra'ya sadık olduğu gibi."

Remo'nun gözlerinde bir şeyler değişti ve tehlikeli bir zeminde ilerlediğimi fark ettim. "Sadakatini test ettin mi?"

"Yapmadım ve yapmayacağım. Adamo'nun kendi yeri var, benim de kendi yerim."

"Ama çizgiler bulanıklaştı, değil mi? Sen ve Adamo son birkaç haftadır yakınlaştınız," dedi Remo ve derin sesinde şüphe ve tehdidin izleri belirdi.

Bunu inkâr etmenin boşuna olacağını biliyordum. Adamo'nun kardeşine ne kadarını anlattığından emin değildim ve Remo'nun yalanın kokusunu alacağına dair bir his vardı içimde. "Evet. Yarış tutkusunu paylaşıyoruz."

"Ama yollarınızın kesişmesinin nedeni bu değil, Dinara, haksız mıyım? Irk kampımıza katılmanızın bir sebebi vardı."

"Yaptım," dedim kararlılıkla, gözlerimi kaçırmadan. Bakışlarımı indirsem ya da konudan kaçmaya çalışsam, Remo bunu bir suçluluk itirafı olarak görebilirdi. Başlangıçta Adamo'nun yakınlığını Falconeler hakkında bilgi edinmek ve Remo'yla bağlantı kurmak için aradığım için kesinlikle suçluydum, ama onunla yatmak ya da onunla bu kadar çok zaman geçirmek hiçbir zaman bu amaca hizmet etmemişti. Bedenim ve ruhum bunu arzuluyordu. Adamo'yla birlikteyken, yıllardır peşimi bırakmayan uyuşturucuya nadiren özlem duyuyordum. O benim tercih ettiğim uyuşturucuydu. "Babam geçmişim hakkında bana mümkün olduğunca az bilgi vermeye özen gösterirdi. Karanlıkta bıraktığı kısımları ortaya çıkarabilecek tek kişinin sen olduğunu biliyordum."

"Yani bunu yapacağımı mı düşünüyorsun? Karşılığında bir şey istemeden neden bilgi vereyim ki? Ve babanın aksine senin sunacak değerli bir şeyin yok."

Bir an için afalladım. Babam her zaman Remo'nun geçmişimle ilgili bana yardım etmeyeceği konusunda ısrar etmişti. Çılgın Capo tarafından öldürülmezsem şanslıydım. Yine Remo'nun gözlerindeki meydan okuma ışıltısını fark ettim. Adamo'nun kardeşinin manipülasyon becerileri hakkındaki sözlerini hatırlayarak omuzlarımı dikleştirdim. "Babam annem için sana çok şey teklif etmiş olmalı. Onu kendi elleriyle öldürmekten başka bir şey yapmak istemezdi. Ama teklif ettiği şey senin için asla yeterli olmadı, bu da istediğin hiçbir şeye sahip olmadığı anlamına geliyor. Belki de herkesin söylediği kadar sapkınsın ve annemin kaderini babamın başına kakıp onunla alay etmek istiyorsun, ama o zaman da yıllarca süren barışın bir anlamı kalmıyor."

Remo'nun gülümsemesi genişledi. "Devam et. Analizlerinizden keyif almaya başlıyorum."

"Belki de benim ortaya çıkmamı beklediniz. Belki de bilgi vermek istediğiniz kişi babam değildir."

"Peki neden seni seçeyim, Dinara?"

"Çünkü bu benim geçmişim. Gerçeği bilmek benim hakkım. Başka kimsenin değil." Remo başını eğdi. "İyi dedin."

"Peki bana her şeyi anlatacak mısın?"

"Konuşacağım ama önce Adamo hakkında konuşmak istiyorum." "Adamo yetişkin bir adam. Kendini koruyabilir."

"Biliyorum ama tek başına yürüyemeyeceğin bir yol için yakında yine onun yardımına ihtiyaç duyabileceğini hissediyorum. Ondan istediğin şeyi yapacaktır çünkü seni önemsiyor ve bu onun karşı koyamayacağı bir yol. Adamo'dan istediğin şeyin o yolun sonuna ulaştığın gün bitmeyeceğinden emin olmalısın, çünkü biterse, şimdi bitirsen iyi edersin."

"Adamo ve ben ciddi bir ilişki içinde değiliz. Birlikte eğleniyoruz. Hepsi bu kadar."

Remo daha yakına eğildi ve ben istemsizce geri çekildim. "İkinizin arasındaki şey sevişmenin ötesine uzanıyor. İkiniz de aynı kötü alışkanlıkları paylaşıyorsunuz."

"Adamo ve benim bunu kendi başımıza çözmemiz gerekiyor."

Remo bana öyle bir baktı ki sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı. Küçük kardeşini koruduğu için ona kızmamıştım. Eğer Adamo babamla tanışırsa... işler hiç de farklı olmazdı. Babam onu korkutup kaçırmaya ya da en azından bana doğru davranması için korkutmaya çalışırdı. Eğer Remo Falcone'un kardeşi olmasaydı, muhtemelen onu öldürürdü bile. Belki de beni korumak için tek seçeneğin bu olduğunu düşünürse yine de yapardı.

"Belki de şimdi neden burada olduğunuzu konuşmalıyız. Bilmek istediğin her şeyi sor."

"Babam bunca yıldır annemin hayatta olduğunu biliyor muydu?"

Remo başını salladı. "Ona aksini hiç söylemedim. Onu öldürmek için hiçbir nedenim yoktu." "Senin yoktu ama babamın vardı. Peki neden babamın onu öldürmesine izin vermedin?"

Onu kendisi mi öldürecek? Bunu yapmak istediğini gözlerinden okuyabiliyorum. Önünde duran tek şey sensin," dedim.

"Çünkü," diye homurdandı Remo. "Bu senin ayrıcalığın. Babana, sen onun kaderine karar verecek yaşa gelene kadar onu kendi bölgemde tutacağımı söyledim. Onu öldürmek için daha erken geleceğini düşünmüştüm."

Önümde duran hediye, Remo'nun sunduğu hediye, fark ederek donakaldım. Babam bu bilgiden hiç bahsetmemişti. Tabii ki

bahsetmemişti.

Beni ışığın içinde istiyordu ve Remo'nun önerdiği şey cehennemin derinliklerine götürüyordu. "Onu öldürebileyim diye benim için sakladın mı?"

Annemi öldürmek. Bunu soyut fantezilerimde kaç kez düşündüğümün sayısını unutmıştım ama hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Kalbim hızlandı. Son birkaç gün içinde fikir şekillenmişti ama Camorra her zaman yoluma çıkmış, istediğimi elde etmek için aşmam gereken bir engel gibi görünmüştü. Şimdi beni durduran tek şeyin kendim olduğunu fark ettim. Eğer bunu yapmak isteseydim, onu şimdi bulabilir ve hayatına son verebilirdim.

"Onu öldürün ya da yaptığı onca şeyden sonra onun gibi biri için uygun gördüğünüz başka ne varsa yapın."

"Beni kırdın mı?" Bir Capo'ya yakışmayacak bir tonda olsa da kırptım.

"Sana baktığımda kırılmış birini görmüyorum. Ve eğer öyle olduğunu düşünüyorsan, o zaman kendini düzeltmeye çalışmalısın çünkü başka kimse bunu yapamaz."

Başımı salladım. Babam denemişti, Dima denemişti, Adamo bile deniyordu ama içten içe olanları atlatmamın tek bir yolu olduğunu biliyordum.

"Ya onun özgür olmasını istiyorsam? Ya onunla barışmak istiyorsam? Herkesin hayatına devam etmek için annesini öldürmesi gerekmez." Söylemesi riskli bir şeydi ama Remo beni yanlış adımda yakalamıştı.

Yüz ifadesi tehlikeli bir hal aldı. "Bu doğru. Bazı insanlar istismarcılarıyla barışabilir ama bizim türümüz bunu yapamaz."

Bizim türümüzden. Babam beni her zaman karanlıktan uzak tutmaya çalışmıştı ama onun çağrısı kalbimde her zaman yüksek ve netti. "Onu öldürmeyi hiç düşünmedim."

Remo bana inanmadığını belli eden bir bakış attı.

"Ayrıntılı olarak," diye düzelttim. "Onun öldüğünü sanıyordum, bu yüzden bunu hiçbir zaman geçerli bir seçenek olarak görmedim. Çaresiz bir zihnin imkânsız fantezisiydi."

"Bu artık imkânsız bir hayal değil, Dinara. Bu senin intikamın. Elinin altında. Tek yapman gereken onu almak."

Yutkundum. "Onu şimdi öldüremem. Henüz öldüremem. Daha önce hiç kimseyi öldürmedim," diye itiraf ettim. Birinin öldürülmesine tanık bile olmamıştım. Bir keresinde babam ofisinde askerlerinden birini vurduğunda kazara bir cinayetin ardından içeri girmiştim. Ama adam ölmüştü ve kanlar içinde yatıyordu. Son uyanma anlarında gözlerinin içine bakmamıştım.

Remo omuz silkti. "Kimse hatasız değildir."

Homurdandım. "Bazı insanlar öldürmekten kaçınmayı bir erdem olarak

görebilir."

"Bunlar genellikle hayatın karanlık tarafını hiç görmemiş ve onu kendi isteğinize göre bktğnzde ne kadar iyi olabileceğini tatmamış insanlardır."

"Yeterince karanlık gördüm..." İçimde gerçekten hissetmeye çalışarak durakladım. Doğru teşvik verildiğinde tetiği ekebileceğimden şüphem yoktu, özellikle de kendimi ya da değer verdiğim insanları korumak için. Ama intikam farklı bir şeydi. Daha da karanlık bir dürtüden kaynaklanıyordu.

Yine de onun çağrısını takip etmek istedim.

SIXTEEN

Dinara'nın Remo'yla konuşmasını beklerken neredeyse bar taburesinde zıplıyordum. Onunla tek başına uğraşmak zorunda kalması hiç hoşuma gitmiyordu.

"Remo ona yardım etmek istiyor. Gergin olman için bir neden yok," dedi Nino.

dedi. Yanımdaki bar taburesine oturdu ve her zamanki analitik sakın ifadesiyle bana baktı.

"Başlangıçta Kiara'nın Remo ile aynı odada olması sizi rahatlatır mıydı?"

"Kiara'nın korunmaya ihtiyacı vardı ve sadece bana güvendi. Dinara kendini idare edebilecek bir kadına benziyor. Remo'nun gözünü korkutmasına izin vermeyecektir. Endişelenmene gerek yok." Gözlerini düşünceli bir şekilde kıstı. "Ama yaptığınız karşılaştırma Dinara'yla ilişkinizin fiziksel boyutun ötesine geçtiğini kanıtlıyor. Onu duygusal açıdan da önemsiyorsun."

Gözlerimi onunkilerden ayırdım. "Karmaşık bir durum." "Gerçekten de öyle."

Adım sesleri duyuldu ve arka koridorun kapısı açıldı. Dinara bara adımını attığında son derece solgundu. Bu, Remo'yla yalnız kaldıktan sonra birçok insanın sergilediği bir görünümdü.

Tabureden atladım ve ona doğru koştum. Omzuna dokunarak bakışlarını kendime çektim. "İyi misin?"

Dinara dalgınca başını salladı. "Evet." Kısık sesle güldü. "Ya da belki de değil."

"Remo ne dedi?"

Dinara, üzerinde el yazısıyla yazılmış bir not bulunan bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Bana annemin çalıştığı barın adresini verdi."

"Dinara," dedim yavaşça. Remo kendisine ve kardeşlerime yaptıklarından dolayı annemizi hep öldürmek istemişti. İntikam onun itici gücü olmuştu. Onun için herkesin kendisiyle aynı mantığı izlemediğini anlamak imkânsızdı.

"Beni oraya götür," dedi Dinara, endişelerimi dile getirmeme izin vermeyerek. Nino'nun bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum, muhtemelen duygusal bağ seviyemizi ölçmek için beden dilimizi analiz ediyordu.

İçimi çektim ve Remo'nun ofisine gidip onunla yüzleşme isteğime direndim. Zaten bu ikiyüzlülük olurdu çünkü Dinara'nın geçmişini öğrendiğimden beri aklımda onun intikamını almak vardı. Ama onu bundan korumak istiyordum. Yanından geçip arabama doğru yürürken Nino başıyla bizi onayladı. Ben adrese doğru ilerlerken Dinara yanımda gergindi. O bara daha önce sadece bir kez gitmiştim. Daha salaş genelevlerimizden biriydi, vakit geçirmekten hoşlandığım bir yer değildi.

"Annemi gördüğünde ne yapacaksın?" diye sordum. Annemi yıllar sonra ilk kez genç bir kızken gördüğümü hatırladım. Bir akıl hastanesindeydi, görünüşe göre huzur isteyen kırık bir kadındı. O zamanlar kardeşlerimin sürekli kan ve ölüm ihtiyacının ötesine geçmek istemiştim. Daha iyi olmak istemiştim. Bunun yerine kaderi değiştirmeye yönelik umutsuz girişimim beni sadece önceden belirlenmiş yolumun daha da derinlerine itti.

Dinara bana döndü, deniz mavisini gözleri kocaman açılmıştı. "Bilmiyorum." "Sanırım Remo onu öldürmen için sana izin verdi."

"Verdi. Ona istediğimi yapmam için bana izin verdi. Buna benim ayrıcalığım dedi."

Ağabeyimin sesine benziyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Seçeneklerin var."

"Hangi seçenekler?" Dinara sertçe fısıldadı. "Onu öldürmeyi düşünmediğimden değil. Hayatta olduğunu öğrendiğimden beri her gece onun ölümünü nasıl göreceğimi hayal ediyorum. Bu fikri aklıma kardeşin sokmadı. Başından beri oradaydı." Şakağına doğru eğildi.

Elini tuttum, parmaklarımızı birleştirdim.

"Annemi bıçakladığın günden önce onu öldürmeyi hayal ettin mi?" diye sordu.

"Uzun bir süre boyunca annemi öldürmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine inandım. Hatta bir parçam onunla barışabileceğimizi ve en azından işlevsiz bir aile olabileceğimizi umuyordu. Kardeşlerime zarar verdiğinde ben doğmamıştım. Her zaman sadece hikayeleri duymuştum ve onlar bile seyrektiler. Remo, annemin onları öldürmeye çalıştığı günün dehşetini benden uzak tutmaya çalıştı. Ama onun ailemiz üzerindeki korkunç etkisini kendi gözlerimle görmem gerekiyordu." Nino bir keresinde annemizin bileklerini nasıl kestiğini, bebek Savio'yu nasıl uyuşturduğunu ve odayı ateşe vermeden önce Remo'yu da kesmeye çalıştığını anlatmıştı. Remo, Nino ve Savio'yu zalim bir kaderden kurtarmıştı. Annemiz o sırada hâlâ bana hamileydi ve eğer sinsi planında başarılı olsaydı, ben hiç doğmamış olacaktım. Çok uzun süre sessiz kaldığımı, düşüncelerimin içinde kaybolduğumu fark ettim ve hikayeme devam ettim:

"O gün onu, değer verdiğim herkesi öldürmeye çalışırken ve bunu yaparken gülümserken gördüğümde, onun ne olduğunu anladım. Kardeşlerimin sorunlarının, tüm mücadelelerimizin kökeninde o vardı. Babamız ondan daha iyi değildi ama en azından ölmüştü ve artık karanlık gölgesini üzerimize düşüremezdi. O anda onu öldürmek istedim ve bundan asla pişman olmadım. Yine de kardeşlerimin bunu yapmasına sevindim. Bu onların ayrıcalığıydı."

"Onu ölü görmek kardeşlerine yardımcı oldu mu? Onu kendileri öldürmek?"

Bunu düşündüm. Kardeşlerimle bu konu hakkında hiç konuşmamıştım. Annemizin ölümü konusu cesediyle birlikte gömülmüştü. O artık yoktu. Belki kardeşlerim eşleriyle bu konu hakkında konuşuyorlardı ama benimle kesinlikle konuşmuyorlardı ve ben de bu konu hakkında konuşmaya asla cesaret edememiştim. Geçmiş geride bırakmak benim için mutluluğu bulma yolunda büyük bir adım olmuştu.

"Onlara yardımcı olduğundan emin değilim. Onları değiştirmedim. O zamana kadar hepimiz zaten farklı bir yola giremeyecek kadar berbat durumdaydık ama belki bir süreliğine içlerini rahatlatmıştır."

Dinara yutkundum. "Seni ve gerçeği aradığımda istediğim şey huzurdu. Geçmişimde bana musallat olan hayaletleri ortaya çıkarmak, onlarla yüzleşmek ve dinlenmelerini sağlamak istiyordum ama birçoğunun hâlâ etrafta olduğunu bilmiyordum."

"Annemi ve seni taciz edenleri mi kastediyorsun?"

Başıyla onayladı. Arabayı genelevin yarı boş otoparkına çektim ve motoru durdurdum ama inmek için bir hamle yapmadım çünkü Dinara da

yapmadı. Genelevin ön kapısına doğru temkinli bir bakış attı.

Kuruluş. Önünde penceresi olmayan tuğla bir binada basit bir çelik kapıydı.

Elini sıktım. "Ben buradayım."

Dinara daha kararlı bir şekilde başını salladı ve kapıyı iterek açtı. Onu bıraktım ve arabadan inerek genelevin girişine doğru onu takip ettim. Girişin önünde dondu kaldı ve bana döndü, gözleri çılgına dönmüştü. Silah kılıfıma uzandı ama nazik bir dokunuşla onu durdurdum. "Onu barın ortasında vuramazsın. Eğer onu öldürmek istiyorsan, bunu özel bir yerde yapmalısın."

Dinara elini çekti ve bir an için kaybolmuş gibi baktı. "İhtiyacım olduğunda bana silahını verir misin? Üzerimde hiç silah yok."

"Ateş edebilir
misin?" "Dima
öğretti."

"İhtiyacın *olursa* silahımı alabilirsin." Yine de Dinara'nın, kendisine gümüş tepside sunulan seçenekten bu kadar kısa bir süre sonra bu türden muazzam bir karar vermek için fazla kendinden geçmiş görüldüğünü düşündüm.

"Bu benim kararım," diye kestirip attı, gözleri daha da odaklanmıştı. "Benim geçmişim, benim kararım. Beni durdurmaya çalışmayın."

"Yapmayacağım," diye söz verdim.

Binaya adım atmadan önce derin bir nefes aldı, hemen ardından da ben geldim.

Genelevin loş ışıklı barına girdiğimizde hava duman, dökülen bira ve terle doluydu. Barda birkaç adam oturmuş fahişelerle sohbet ediyordu ve yarım düzine kabin de doluydu. Bazılarında fahişeler ve müşterileri sohbet etmeyi çoktan geçmişlerdi. Daha iyi bir işletmemizde her türlü dokunma arka odalarla sınırlıydı, ancak burada işler biraz daha açık bir şekilde ele alınıyordu. Fahişelerden biri şişman bir adamın pantolonunu okşuyor, adam da onun göğüslerini avuçluyor ve boynuna salyalarını akıtıyordu.

Dinara fark etmemiş gibiydi. Gözleriyle odayı taradı, ben de aynısını yaptım ama Eden olabilecek kimseyi göremedim. "Hadi bar tezgahına gidelim," dedim.

Bardaki adamlar Dinara'yı aç gözlerle süzdüler ama onlara attığım bakış, bakışlarını aceleyle kaçırmalarına neden oldu. Yirmili yaşlarında, sırık gibi sarışın bir adam olan barmen yanımıza geldi. "Bay Falcone," dedi saygılı bir baş hareketiyle. "Sizin için ne yapabilirim?"

"İki votka ve Eden'ın nerede olduğunu söylersin."

"Arka odada bir müşteriyle birlikte. Onu getirmemi ister misin?"

Dinara hızla, "Hayır," dedi.

Barmen bana sorgulayıcı bir bakış attı ve ben de başımı salladım. "Onu bekleyeceğiz. Bırakalım işini bitirsin. Ama bize şu içkileri getir. Bir kabinde bekliyor olacağız."

Elimi Dinara'nın sırtına koyarak onu köşedeki bir kabine doğru yönlendirdim. Rahatımıza baktık ve bir süre sonra garson içkilerimizi getirdi. Dinara etrafına bakındı, yüzü sertleşmişti. "Burası iğrenç bir yer."

"Babanın genelevleri daha mı iyi?"

"Çoğu öyle değil, hayır. Ama birkaç tane daha lüks işletmesi var."

Dinara votkasından bir yudum aldıktan sonra tekrar bıraktı. Ona yaklaştım, bakışlarını aradım.

"Yanımda olduğun için teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bana güvenmemek ya da kendi işine bakmak için her türlü nedene sahipsin ama bunun yerine bana yardım etmeyi seçtin, ben bir sürtük gibi davrandığımda bile."

"Sen bir sürtük değilsin. İnatçı ve iradeli birisin."

Güzel yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ama hızla kayboldu.

Gözleri bara doğru kaydı ve ben de bakışlarını takip ettim. Bir kadın ve bir adam arka kapıdan bara girmişlerdi. Adamın kolu kadının beline dolanmıştı ve kadın adama doğru eğilmiş, flörtöz bir gülümseme takınıyordu. Kadının saçları bordo kırmızısı rengindeydi ve teni bronzlaşmıştı ama elmacık kemikleri belirginleşmişti.

Dinara dondu kaldı. "Bu o."

Sesi küçük ve korkmuş geliyordu, tıpkı kayıtlardaki o kız gibi. Ona güç vermek umuduyla başparmağımı elinin üzerinde gezdirdim. Gözlerimi hâlâ müşterisinin üzerinde olan annesine diktim. Damarlarımda nefret yanıyordu. Nefret ve Dinara'nın adına intikam alma açlığı. Keşke kadını onun için halletmemi isteseydi. Tereddüt etmezdim - aksini düşünmek lanet bir yalan olurdu. Bu konuda tereddüt bile etmezdim.

Eden müşterisini gitmeden önce son bir kez öptü, sonra hoş gülümsemesi düştü ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bardaki erkeklere dönmeden önce arkasından kaşlarını çattı. Bizi fark etmemişti.

"Gitmem gerek," diye bastırdı Dinara. "Şimdi."

Sarsılarak ayağa kalktı, gözleri dehşete kapılmıştı. Ayağa kalktım, elini tuttum ve onu olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıkardım. Eden'in bizi görüp görmediğinden emin değildim.

Dinara'yı tanıyabilir miydi?

Onu yolcu koltuğuna itip önüne çömeldiğimde Dinara nefes nefese kalmıştı. Kalçalarına dokundum. "Hey. Bana bak. Ben buradayım. Seni koruyabilirim."

"Biliyorum," dedi soluk soluğa ve yavaşça nefes alıp vermesi sakinleşti ve gözleri gerçekten yüzüme odaklandı. "Ama kendimi korumam gerekiyor. Bunun yerine sanki hâlâ o zamanki küçük kızmışım gibi kendimi kaybediyorum. Güçlü olmalıyım ama değilim." Sesindeki ve gözlerindeki umutsuzluk beni derinden yaraladı.

"Öylesin," dedim kararlılıkla. "Ama kendine zaman tanımalısın. Annenin öldüğünü düşünürken onu kanlı canlı görmeye başladın. İşleri yoluna koymak için zamana ihtiyacın var."

"Beni kampa geri götür," diye fısıldadı Dinara. "Vegas'tan çıkmam gerek."

"İhtiyacım var-" Başını salladı. "Sadece beni götür."

Kapıyı kapatıp direksiyonun arkasına geçmeden önce eğildim ve onu öptüm. Dinara'yı tanıdığımdan beri ilk kez korkmuş bir çocuk gibi görünüyordu ve öyle algılanmak istemiyordu. Güçlü olmak için çabaladığını görebiliyordum, ama videolardaki kız, geçmişten gelen bir gölge, gözlerinde oyalanıyordu.

Dinara kampa dönerken son derece sessizdi. Annesini gördüğünde gözlerindeki o perili bakışı unutamıyordum. Artık ifadesi kontrollüydü ve gözleri kapalıydı. Bu neredeyse öncekinden daha kötüydü çünkü içinde gerçekten neler olup bittiğini bilmiyordum.

Arabayı kampın kenarına park ettikten sonra ikimiz de kıpırdamadık. "Bir daha dönmek üzere Chicago'ya kaçmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Onu kaybetme fikrinin beni ne kadar üzdüğünü fark ettim. Ona izin veremezdim.

Git.

Dinara bana bakmadı, bakışları ileriye yönelmişti. "Hayır, bakmayacağım. Yapmayacağım ihtiyacım olanı orada bulabilirim."

Dima sanki beni infaz etmeye gidiyormuş gibi bize doğru yaklaştı. Kana olan açlığım hâlâ yüksek sesle beni çağırıyordu, bu yüzden bir

parçam onun denemesini istiyordu.
"Harika," diye homurdandım.

"Bırakın onu ben halledeyim. Lütfen geride durun."

Dinara dışarı çıktı ve ben de onun sözlerine rağmen hızla onu takip ettim. Onunla uğraşmasına izin versem bile, arkasını kollayacaktım.

Dima Rusça bir şeyler söyledi ama Dinara onu duymazdan geldi. Tek kelime etmeden yanından geçip arabasına doğru yürüdü. Onunla başa çıkma yöntemi bu muydu? Onu takip etmek üzereydim, içinde bulunduğu durumda yalnız kalmasını istemiyordum ama Dima yolumu kesti. "Onu nereye götürdün?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Omzumu tuttu ve ben de gözlerimi kısıarak onu ittim. Saygısızlığıyla beni cidden kızdırmaya başlamıştı. Dinara olmasaydı, ona bıçağımın tadına baktırabilirdim. Belki bu damarlarımdaki kan isteğini dindirebilirdi.

Kendime gelmem gerekiyordu.

"Onu Vegas'a götürdün, değil mi? Pakhan'ıma söyledim. Kardeşine çok kızmış."

"Eminim kardeşim bunu duyunca çok üzülecek," dedim alaycı bir tavırla. Dima ters ters baktı ve daha yakına eğildi. "En son bu kadar korkmuş görüldüğünde, hastalığı nüksetti ve neredeyse ölüyordu. Eğer ona bir şey olursa, onu öldürürüm. sen."

Yüzüne vurdum. "O benim ve güvende olduğundan emin olacağım, o yüzden siktir git."

"Gerçekten senin olabileceğini düşünüyor musun?" Dima, Dinara'nın peşinden gitmeden önce bana sert bir bakış attı. Dinara'nın geçmişi hakkında benden daha fazla şey bilmesinden nefret ediyordum. Uyuşturucu geçmişi hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu. Kendi deneyimlerimden, uyuşturucu çağrısının bazı anlarda hâlâ yüksek sesle yapıldığını biliyordum ve Dinara şu anda oldukça sarsılmış durumdaydı.

Gözlerimle Dima'yı takip ettim ve Dinara içine çekildiği arabayı açmayınca rahat bir nefes aldım. Dima hışımla kendi arabasına doğru gitti, muhtemelen Grigory ile tekrar iletişime geçecekti. Belki de Remo'dan Bratva'nın saldırmaya karar vermesi ihtimaline karşı yarışlar için daha fazla koruma göndermesini istemeliydim. Ben Dinara'ya yaklaşmaya karar vermeden arabası uzaklaştı.

"Siktir," diye mırıldandım. Onu takip etmemek için kendimi çok zor tuttum. Eğer bir sapık gibi davranırsam çok kızardı. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğuna inanmak zorundaydım. Yakın çevremizde uyuşturucu alabileceği herhangi bir yer yoktu, bu yüzden olanları unutmak istiyorsa ucuz likörle yetinmek zorunda kalacaktı.

Bir saat sonra döndü, hem de çok erken değil, çünkü neredeyse aramaya çıkacaktım. Hemen yanına gittim. Arabasına yaslanmıştı ama gözlerini kaçırıyor ve sigarasının ucunu yakarken çakmağına odaklanıyordu. Onda alkol ya da esrar kokusu almadım.

"Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var, Adamo. Konuşmak istediğini biliyorum ama şu anda kafamdaki seslerle uğraşmak bana yetiyor. Sadece bana zaman ver." Bir an için gözleri benimkilerle buluştu ve isteğine saygı duymamı istedi.

İsteksizce başımı salladım. "Tamam, beni nerede bulacağını biliyorsun. Bensiz aptalca bir şey yapma."

Yüzünde bir gülümseme titreşimi belirdi. "Merak etmeyin."

Hızlı bir öpücükten sonra, yapmak istediğim son şey olsa da döndüm ve onu yalnız bıraktım. Bir sonraki yarışımız üç gün içinde planlanmıştı, yani yapacak yeterince işim yokmuş gibi değildi. Arabamın bir kez daha kontrol edilmesi ve Crank ile benim yarış istatistiklerinin üzerinden geçmemiz gerekiyordu.

O gece Dinara'yla seks yapmaya başladığımızdan beri ilk kez birbirimizi görmedik. Çadırımda yatarken, onun kampın hemen karşısında olduğunu bilmek ve ne yaptığını, nasıl hissettiğini merak etmek garipti.

Dört gün sonra büyük bir parti vardı çünkü sezonun yarısına gelmiştik. Son birkaç günde yaşadığım olaylardan sonra dans edecek havada olup olmadığımdan emin değildim, sarhoş olmak başka bir konuydu. Bu noktada bu cazip bir seçenek gibi görünüyordu.

Sabah Dinara'yı görmedim ve içimde giderek artan bir istek olmasına rağmen onu arama dürtüsüne direndim.

Bunun yerine Crank ve diğer birkaç kişiye bu gece için merkezde büyük bir ateş çukuru kurmalarında yardım ettim ve tüm kalabalığa mangal yapmak için et aldım. Camorra yarışçıları eğlendirmek için her zaman büyük kutlamalara sponsor olurdu. Ne de olsa onlardan çok para kazanıyorduk. Crank ve ben bagajımı boşalttığımızda Dinara'yı o gün ilk kez gördüm. Kollarını arkasına dayamış ve gözleri kapalı bir şekilde kaputunun üzerine oturmuştu. Dima yanında durmuş onunla konuşuyordu, ama hiçbir belirti vermiyordu.

onu dinliyordu. Kilometrelerce uzakta gibiydi. Aklının onu nereye götürdüğünü ancak hayal edebilirdim.

Sonunda Dima sinsice uzaklaştı. Peşinden koştum ve arabasına binemedi ona ulaştım. "O nasıl?"

Dima alay etti. "Bana mı soruyorsun? Son birkaç gündür neler olduğunu ben bile bilmiyorum. Onu götürdün ve şimdi berbat durumda. Annesini görmesine izin verdin mi?"

"Siz ve Grigory bundan hoşlanmasanız bile Dinara'nın geçmişini her yönüyle keşfetmeye hakkı var."

Dima eğildi, gözleri uyarırcasına parladı. "Dikkatli olmalısın Falcone. Kardeşlerin seni korumak için burada değiller ve Dinara söz konusu olduğunda Grigory sonuçları umursamayacaktır. Ona bir şey olursa kalbini söküp köpeklerle yedirir."

Karanlık bir şekilde gülümsedim. "Deneyebilir." Döndüm ve sırtımı Dima'ya döndüm. Beni gerçekten korkutabileceğini mi sanıyordu? Beni ve kardeşlerimi ölü görmek isteyen düşmanlarımın sayısını unutmuştum. Grigory'nin sıranın sonunda lanet olası sırasını beklemesi gerekecekti.

Kampın öbür ucunda Dinara bakışlarımı yakaladı. Dima ile yüzleşmemi izlemiş olmalıydı. Gözlerini kaçırmadı ve ben de bunu bir davet olarak algılayarak ona yaklaştım. Güneş gözlüklerini rahatça taktı ama bu muhtemelen fark ettiğinden daha büyük bir duygusal kargaşa itirafıydı. Asıl bilmek istediğim şeyi, her şeyle nasıl başa çıktığını sormak yerine, "Bu geceki partiye katılacak mısınız? Çok eğlenceli olacak."

Tuhaf bir gülümsemeyle "Bir patlama," dedi. "Kaçırmak istemeyeceğim bir şeye benziyor."

"Gün batımından hemen önce başlar."

Ona yakın olmamak, dokunmamak garipti ama Dinara yine de kapüşonuna yaslandı ve yakınlığımı aramak için bir hareket yapmadı. Her şeyi sindirmek için hâlâ zamana ihtiyacı varsa, bunu ona verecektim. "Orada olacağım."

Başımı salladım ve gözlerindeki ifadeyi görmek için güneş gözlüklerini çıkarma isteğime karşı koydum. Bunun yerine geri çekildim ve Crank'in yanına döndüm. "Cennette sorun mu var?" diye sordu, eski bir şarap fiçisinden yaptığı mangallardan birini yakmasına yardım ettiğimde.

"Dinara ve ben zaman zaman ayrı kalmaktan hoşlanıyoruz. Kalçalarımızdan bağlı değiliz."

"Sen öyle diyorsan," dedi Crank. Kampta yaşamının sorunu buydu.

Gün batımından kısa bir süre önce, pit kızları ve yarışçıların yakınlardaki barlarda buldukları diğer kadınlar da dahil olmak üzere kampın tüm üyeleri parti için toplanmıştı. Ortadaki ateş çukurundan yükselen alevler gökyüzüne doğru kıvrılarak geceyi aydınlatıyor ve bedenlerimizi sıcaklıkla dolduruyordu. Mangalda pişmiş et ve esrar kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu. Tek bir tat ya da sürüklenme olmadan sizi yüksek hissettiren baharatlı bir karışım.

Mangallardan birinin başında durmuş, kalabalığı tararken beni meşgul edecek pirlolaları çeviriyordum. Mangallar ve ateş çukuru sayesinde hava hâlâ sıcaktı ve birçok parti davetlisi yarı çıplak dans ediyordu. Kızların hiçbiri bikini üstü ve külottan fazlasını giymiyordu ve erkeklerin çoğu bile şimdiye kadar tişörtlerini atmıştı. Ben de onlardan biriydim ama barbeküye o kadar yakındım ki kıyafetsiz olmama rağmen göğsümü ince bir ter tabakası kaplamıştı.

Sonunda Dinara'yı keşfettiğimde donup kaldım. Partinin başından beri onu arıyordum ama ya şimdiye kadar kalabalığın içinde saklanmıştı ya da partiye ancak şimdi katılmıştı. Güneş ufkun arkasında kaybolmaya başlamıştı. Barbekü maşasını Crank'e doğru ittim ve Dinara'ya daha yakından bakmak için barbeküdeki yerimden ayrıldım. Bu manzara kaçırılmayacak kadar güzeldi.

Batan güneşin altında yalınayak dans ediyordu, kızıl saçları sönük parıltıda alev alev yanıyordu. Kusursuz derecede güzeldi, kusursuz derecede güzeldi. O kahkaha, hafiflik ve mutluluktu.

Gözlerimiz buluştu ve bir an için durur gibi oldu, maskaralığında hafif bir aksama oldu, sonra başını geriye attı ve güldü. Dengesini kaybedip bana doğru tökezleyene kadar kendi etrafında dönmeye başladı. Göğsüme sertçe çarptı, hâlâ kıkırdıyordu. Gözleri zoraki bir mutlulukla parlıyordu. Altında yatan karanlığı kimse görmedi.

"Başarana kadar numara yap," diye nefes aldı ve dudaklarını dudaklarıma çarptı. Öpüşürken kalabalığın tezahüratları altında yere yuvarlandık. Onu da yanıma alarak sırt üstü yuvarlandım. Kalçalarıma sarıldı ve bir savaş çılgılığı attı.

Gülümsedim.

Başarana kadar numara yap. Şeytanlarını, umutsuzluğunu aşmak için ihtiyacı olan şey buysa, bunu onun için yapabilirdim. Nefesi alkol ve marihuana kokuyordu ama ani neşesini açıklayacak kadar sarhoş ya da kafası güzel değildi. Unutmak, mutlu olmak istiyordu ve bunu zorlamaya kararlıydı.

Kalabalık etrafımızda bir daire çizerek dans etmeye başladı ve Dinara uzun bir öpücük için tekrar eğildi. Genelde herkesin önünde sevgi gösterilerinde pek açık olmazdı ama ben tereddüt etmeden ona sarıldım ve onu öptüm, herkesin onun benim olduğunu görmesini istiyordum-şimdi ve bana izin verdiği sürece.

"Dans et benimle. Bu geceyi unutmama yardım et," diye mırıldandı, gözleri umutsuzluktan neredeyse ateşlenmişti. "Bu gece sadece biz olalım. Kimsenin kızı ya da kardeşi değil. Anın içinde olalım. Geçmiş yok, gelecek yok."

Ben de karşılık olarak kıcını alkışladım ve kalabalığın sevinçle kükremesine neden oldum. Dinara'nın gözleri önce öfkeyle, sonra da istekle parladı. Kalçalarını kavradım ve doğruldum. "Sadece biz." Kadın dansçılardan birine başımı sallamadan önce onu sertçe öptüm. Dinara'yı yakaladı ve dans çemberinin içine çekti. Ayağa fırladım ve onlara katıldım. Ayaklarımız ağrıyana, alkol ve elden ele dolaşan eklemler yüzünden etrafımız bulanıklaşana kadar dans ettik.

Dinara yanımdan hiç ayrılmadı, ritimle dans ederken bedenlerimiz birbirine karıştı. Vücudunu benimkine bastırıldığını hissetmek ve gözlerindeki ateşi görmek, ona olan arzum içimde alevlendi ve kısa süre sonra aletim karnına saplandı. Gözleri şehvetle parlıyordu. Eğildim ve kulağını öptüm. "Seni şimdi becermem gerek, Dinara."

"O zaman sık beni," dedi. Onu yerden kaldırdım ve partiden uzaklaştırırken bacakları kalçalarıma dolandı. Saklanmak artık bir seçenek değildi. Artık herkes bizi biliyordu ve ben de bilmelerini istiyordum. Tüm dünyanın Dinara ve beni bilmesini istiyordum, hatta Bratva ve katil babasının bile.

Ertesi gün öğleden sonra, duş almaya giderken Crank yanıma yaklaştı. Başım zonklamaya başlamıştı. Dinara ve ben sabahın erken saatlerine kadar birbirimizi uyanık tutmuş, hatta baş başa geçirdiğimiz zamanların arasında partiye geri dönmüştük. En son ne zaman bu kadar sarhoş olduğumu hatırlamıyordum bile. İstedğim son şey biriyle konuşmaktı, özellikle de Crank'in ifadesi söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı söylediği için. "Sorun mu var?" Tuvalet karavanına giden ilk basamakta onu beklerken sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Dinara'nın etrafta uyuşturucu aradığını duydum, Adamo."

Gözlerim kamp boyunca arabama ve Dinara ile geceyi geçirdiğimiz çadıra doğru kaydı. Onu hiçbir yerde göremedim, muhtemelen hâlâ uyuyordu. "Ne tür uyuşturucular?"

"Seçici değildi. Ama kokain ya da eroin onun tercihiydi."

Yavaşça başımı salladım. Yarışlar sırasında uyuşturucuya karşı bir kural yoktu. Bazı yarışçılar Camorra'nın uyuşturucu satıcılarının sadık müşterileriydi, çoğunlukla ecstasy ve LSD kullanıyorlardı. Ve dün gece birçok insanın ottan daha fazlasıyla kafayı bulduğunu biliyordum. İşimizin bu tarafına bulaşmadım. Uzun yıllardır temiz olsam bile daha ağır uyuşturucularla uğraşmak benim için çok riskliydi. Kolay kolay güvenmemeyi öğrenmiştim, en azından kendime.

"Bilmek isteyebileceğini düşündüm," dedi

Crank. "Ona mal satan oldu mu?"

Homurdandım.

Crank bana çarpık bir gülümseme verdi. "Senin kızın olduğu için senden izin almadan kimse bunu yapmaya cesaret edemezdi."

Dinara muhtemelen benim ya da herhangi birinin damgasını yemekten nefret etse de ona karşı çıkmadım. "Güzel. Uyuşturucularını gizli tuttuklarından emin olmak için gidip onlarla konuşacağım."

Hızlı bir duştan sonra, aynı zamanda ilaç dağıtıcımız olarak çalışan yarışçılardan birine gittim ve ona Camorra bölgesinde kimsenin Dinara'ya bir şey satmaya cesaret edemeyeceğinden emin olmasını söyledim. Haber yakında yayılacaktı. O benimdi ve her kim ona bir şeyler vermeye cüret ederse bunu kanla ödeyecekti.

Çadırıma geri döndüm ama Dinara ortadan kaybolmuştu, ben de onu aramaya çıktım ve sonunda Toyota'sında buldum.

Arabasının açık kaputunun altına eğilmiş, motorla uğraşıyordu. Uzun bacakları kot şortunun altından görünüyordu ve omurgasının yumuşak çıkıntıları dilimi onları izlemeye davet ediyordu ama ona yakın olma isteğimi dizginledim. Önce konuşmamız gereken konular vardı. Beni fark edince doğruldu ve gözlerini kıstı. "Sorun nedir?"

Sinirimi bastırmaya çalışarak arabaya yaslandım. Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi davranıyordu ve yine o mesafeli haline dönmüştü. Ama teninin solgunluğu ve gözlerini kısarak ışığa bakması dün geceki eğlencenin gerçek yüzünü ortaya koyuyordu. "Bu benim ırkım ve insanlar bana bir şeyler söylüyor. Camorra'dan onay almadıkça kimse uyuşturucu işine girmez."

"Biliyorum. Bu yüzden birilerine bana bir şeyler alıp alamayacaklarını

sordum. Kendim bir şey almakta zorlanacağımı tahmin ediyordum çünkü insanlar ne yapıp yapmayacağıma senin karar verebileceğini düşünüyor."

"Sen bana gelmedin."

"Bana uyuşturucu satmazdın, değil mi? Kızgın bakışlarına bakılırsa, şimdi bir ders alacağım. Dün geceden sonra beyin kapasitem var mı emin değilim."

"Hayır, tabii ki uyuşturucu almana izin vermeyeceğim! Ben kendim aldım. Eroin, kokain, hatta kristal. Vücuda ne yaptığını biliyorum. Seni mahveder. Vücudunu, zihnini, her şeyini."

Acı acı güldüm. "Daha önce şeytanla dans ettim. Ne yaptığını biliyorum." Bir yanım Adamo'nun ilgisinden memnundu ama daha büyük bir yanım da yakalanmış ve savunmaya geçmiş gibi hissediyordu. Dün geceden, çarpık duygularımı unutmaya çalışmaktan çok yorgundum. Partide ve Adamo'yla geçirdiğim birkaç saat boyunca annemi unutmuştum ama bu sabah her şey tekrar yüzüme çarpmıştı. Gerçeklerden kaçamazdım, en azından uzun süre kaçamazdım, eski kötü alışkanlıklarım olmadan kaçamazdım.

"Ne zamandır temizsin?"

Kaputu kapattım ve iç çektim. "Neredeyse bir yıl oldu."

Adamo'nun gözlerinde endişe ve hayal kırıklığı savaşıyordu. "Ve şimdi onu pencereden atmak istiyorsun, ne için?"

Vegas'tan döndükten sonraki ilk gece, herkes bana bir şeyler satmayı reddettikten sonra çadırımda tek başıma kaldığımda da aynı şeyi düşünmüştüm. Bir an için bir sonraki büyük şehre, kimsenin beni tanımadığı, Adamo'nun kızı olduğumu bilmediğı, buradaki herkesin beni böyle çağırđığı bir yere gitmeyi düşünmüştüm. Kararlılığımın son kırıntılarıyla olduğum yerde kaldım ve gecenin çoğunu çadırımın tavanına bakarak geçirdim, uykuya dalmaktan ve Vegas'a yaptığım son seyahatin uyandırdığı yeni anıların peşimi bırakmamasından çok korktum. Temiz olmak ve temiz kalmak bir mücadele olmuştu. İşte bu

On dört yaşımdan beri uyuşturucudan uzak durmayı başarmıştım ve annem yüzünden neredeyse her şeyi bir kenara atıyordum. Hayatımı bir kez mahvetmişti ve neredeyse ona bunu tekrar yapma gücü verecektim. Kendime öfkeliydim ama her zamanki gibi bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydum.

Ters ters baktım. "Annemi gördüğünden beri zihnimin ne tür görüntüler canlandırıldığını hayal bile edemezsin. O kadar çok gömülü şey ortaya çıktı ki. Beni yiyip bitiriyor ve bunu durdurmanın tek yolunun kendimi uyuşturucuyla bayıltmak olduğunu biliyorum."

Adamo yaklaştı. Bana dokunmak, hatta belki de sarılmak istediğini anlayabiliyordum ve bunu yapmasını istiyordum ama yine de kıpırdamadım. Dün gece bedenlerimiz tutku ve coşkuyla birleşmişti, şimdi her dokunuşum başa çıkmak istemediğim duygularla dolacaktı. "Etkisi geçtiğinde anılar iki kat daha kötü bir şekilde geri gelir, Dinara. Onlardan kaçamazsın. Ben de denedim."

Kahretsin, kollarına atılmamak için kendimi zor tuttum. Onun tarafından tutulmak istiyordum ama zayıf görünmek de istemiyordum. Gerçi bunun için muhtemelen biraz geç kalmıştım. Vegas'ta kendimi tamamen kaybetmişim. Annemi görmek içimi burkmuş, kendimi küçük bir kız gibi hissetmeme neden olmuştu. Babam artık güzellik bakımlarının parasını ödemediğinden ve ucuz bir fahişe olarak çalıştığından beri yıllar içinde çok değişmişti ama zihnim geçmişteki görüntüleri canlandırmıştı.

"Ne yapmam gerekiyor?" Ona biraz daha yaklaşarak sessizce sordum.

"Her neyse, ben senin yanıdayım ama uyuşturucuya ihtiyacın yok Dinara."

"Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun. Bilemezsin. Benim yaşadıklarımı yaşamadan bilemezsin. Acıyı bir süreliğine dindiren tek şey ilaçlar."

"Bu şekilde olmak zorunda değil."

O haklıydı. Şu anda bulunduğum yere gelmek için çok mücadele etmişim. Adamo yanağıma dokundu ve ben de ona doğru eğildim. "Bu saçmalığı geride bırakmanın bir yolunu bulacağız. Birlikte."

Başımı salladım. "Birlikte."

SEVENTEEN

Dinara o gece çadırımda bana katıldı ama huzursuzdu. "Başka bir yere gidebilir miyiz? Çadırımız olmadan dışarıda uyuyabileceğimiz, herkesten uzak bir yere? Her şey üstüme üstüme geliyor gibi hissediyorum." Sesi tereddütlüydü.

"Elbette," diye mırıldandım.

Her şeyi topladık ve arabamı kamptan yaklaşık bir mil uzağa sürdük. Yarın yarış günü değildi, bu yüzden sorun olmadı. Uyku tulumlarımızı ve yastıklarımızı yere sererek yıldızların altında geniş bir yatak oluşturduk. Bir süre birbirimizin yanında oturup karanlığa baktık. Uzakta kamptan gelen ışıklar ufku aydınlatıyordu ama yakında onlar da sönecekti. Arkamızdaki gaz lambasını, yüzlerimizi görebileceğimiz kadar ışık yaratması için mümkün olan en küçük aleve ayarlamıştım. "Bana verdiğin kayıtları izlemeyi düşünüyordum ama korkuyorum. Annemi görmek bile beni bu kadar tedirgin ettiyse, tüm o adamları ve yaptıklarını görmek bana ne yapar?" Ağzını kapattı, pişmanlık yüzünden okunuyordu. Dinara'yı tanıdığımdan beri geçen aylar içinde onun hakkında bir şey öğrenmiştim: zayıflığını ya da zayıflık olarak algıladığı şeyleri kabul etmekten nefret ediyordu. Parmaklarımızı birleştirdim.

"İstersen izlerken yanında olabilirim," dedim, Dinara'nın istismarını görme düşüncesi midemi bulandırsa da. Birkaç tane izlemek

dakikalar zaten çok fazlaydı. Ama Dinara için bunu yapardım.

Başını bana doğru çevirdi. "Beni bu şekilde görmeni istediğimi sanmıyorum, zaten gördüğünden daha fazlasını değil." Başını iki yana salladı. "Kahretsin, bu çok berbat bir şey."

"Onları senin için yakabilirim. Eğer Remo onları bana vermeseydi, var olduklarını asla bilemeyecektin. Sadece hiç öğrenmemiş gibi davran."

"İstismarcılarımı görebilmem ve kaderlerine karar verebilmem için onlara sahip olmamı istedi. Kardeşinin tek derdi Kıyamet Günü, değil mi?"

Kıkırdadım. "Dini anlamda değil, ama göze göz kesinlikle onun tarzı. Gerçi o bir gözle yetinmezdi. Gözlerini, dilini ve en az bir organını almadan önce bunu bile düşünürdü."

"Beni taciz edenlere ne yapardı?"

Muhtemelen benim de hayalini kurduğum şeydi. Hayatımın çoğunu Remo'dan daha iyi olmaya çalışarak geçirmiş olmam ironikti. "Onlara ölüm için yalvarana kadar işkence et, vücutlarının her parçası kırılana kadar ve zihinleri de. Diğer istismarcıların neler olduğunu öğrenmesini sağlardı, böylece sıradakinin kendileri olduğunu bilerek altlarına işeyeceklerdi. En az suçlu olandan bir numaraya doğru ilerler, en iyisini sona saklardı." Sesim heves ve karanlık bir açlıkla çınılıyordu. Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim, kanım damarlarımda çarpıyordu.

Dinara yüzüme baktı. "Çok düşünmüşsün gibi görünüyor." Çarpık bir şekilde gülümsedim. "Ben bir Falcone'um. Çarpık şeyler kanımda var."

Bana yaklaştı ve üzerime eğilerek beni geriye itti. Kalçalarımın otururken saçları yüzlerimizi örtüyordu. Ciddileşti. "Hayatıma devam etmeme yardımcı olabilecek tek bir şey var. Uyuşturucu değil ve kesinlikle affetmek de değil."

"Söyle bana." Ama içten içe ne istediğini, benden ne isteyeceğini biliyordum ve aynı kesinlikte onu reddetmeyeceğimi de biliyordum. Kahretsin, olmasını istiyordum. Bu kadar çok istememeliydim.

"Onu öldürmeme yardım et, her birini öldürmeme yardım et." Beni sertçe öptü, sonra aramıza uzandı ve pantolonumun üzerinden beni kabaca ovdu. Boynunu kavrayarak öpücüğe daha büyük bir güçle karşılık verdim. Bir hırıltıyla bizi ters çevirdim ve pantolonumun fermuarını açmadan önce onun şortunu aşağı ittim. Külotunu yana kaydırarak, sert bir vuruşla ona çarptım. Bir iniltiyle ayağa kalktı. Bakışlarımız kilitlendi ve onun bakışlarında güven ve ikimizin de itiraf edemediği bir duygu yatıyordu. Sadece pantolonlarımız ve inlemelerimiz

Bedenlerimiz birleşirken boşluğa düştük. Bu anın bizi fiziksel yönden çok duygusal düzeyde nasıl yakınlaştırdığını hissedebiliyordum.

Daha sonra yan yana uzandık, ikimiz de sessizce yıldızlı gökyüzünü seyrettik. Dinara bir sigara çıkarıp yaktı ve uzun bir nefes çektikten sonra bana uzattı. Sigarayı tekrar bırakmaya çalışıyordum ama bugün bu arayışa başlamak için iyi bir gün değildi ve önümüzdeki birkaç haftanın daha iyi olacağından şüpheliydim. İzmariti aldım ve derin bir nefes çektim.

"Ve? Bana yardım edecek misin?"

Güzelim gece göğünü karartan bir duman çıkardım. "Evet."

Sesimde hiç tereddüt yoktu, aklımda en ufak bir şüphe kırıntısı bile yoktu.

Dinara başını omzuma yasladı ve ben de kolumu ona doladım. "Ben hiç kimseyi öldürmedim. Kimseyi gerçekten incitmedim bile."

Ben aynı şeyi söyleyemezdim. Bir Falcone olarak, küçük yaşlardan itibaren şiddete alışmak bana düşmüştü. "Eğer sen yapamıyorsan, ben senin için yapabilirim."

Dinara başını kaldırdı. "Hayır, seni suikastçım olarak kullanmak istemiyorum. Planım asla bu değildi. Lanet olsun, buraya geçmişim hakkında daha fazla bilgi edinmek için geldiğimde, bunun seninle birlikte bir ölüm çılgınlığı planı yapmamla sonuçlanacağını düşünmemiştim."

Yüzünü aradım. Sesinde en ufak bir yalan belirtisi bile göremedim. "Ama benim ve kardeşlerimin annemizi öldürmesini merak ediyordun."

"Tabii ki öyleydin. Annesini bıçaklamış biriyle tanışırsanız, hayatınız muhtemelen birçok ilginç olayla dolu olsa bile, bu onun hakkında en ilginç şey olacaktır."

"Baban Pakhan. Senin hayatın da kesinlikle sıkıcı olmamış."

Dinara'nın ağzı sıkı bir çizgiye dönuştü. "Babam bana bir prenses hayatı, daha doğrusu bir çariçe hayatı yaşatmaya çalıştı. Gardırobum giyebileceğimden çok daha fazla elbiseyle dolu ve milyonlar değerinde mücevherlere sahibim. Evimizde her küçük talep için personel var. Rusya'da balolara, Chicago'da partilere katıldım. Sıkıcı bir hayat yaşadım."

"Sanki başka birinin hayatını yaşıyormuşsun gibi geliyor. Seni balo elbisesi içinde, kendini beğenmiş insanlarla sohbet ederken hayal edemiyorum."

"Kendimi bir sahtekâr gibi hissettim."

"O zaman neden yaptın? Neden babana onun sen olmadığını söylemedin?"

"Bunun ben olmadığımı biliyor ama böyle biri olabileceğimi umuyor. Çevremizdeki diğer birçok kız gibi anlamsız eğlencelerden hoşlanmamamın acı çekmeye devam edeceğimin bir işareti olduğunu düşünüyor. Bana hayatın bu yönünü göstererek beni düzeltebileceğini düşünüyor. Ben de ona şaka yapıyorum çünkü bu onu daha iyi hissettiriyor. Bunu işim olarak görüyorum ve çok iyi para alıyorum."

Kıkırdadım. "Bu da bir bakış açısı. Ama dans pistlerinde vals yapmak yaptığınız işin sadece küçük bir parçasıydı."

"Dima beni maceralara, yarışlara ve partilere, Chicago'nun ayak basmamam gereken yerlerine götürdü."

"Ama baban biliyordu."

"Dima onun adamı. Ona her şeyi anlatıyor ama babam benim evcilleştirilemeyen yanımı kabul etti ve tanıklık etmek zorunda kalmadığı sürece bunu yaşamama izin verdi."

"Belki eninde sonunda senin böyle biri olduğunu, ehlileştirilemez ve güçlü olduğunu, bunu geçmişteki korkularının bir işareti olarak değil, istediğin için yaptığını kabul eder."

"Belki," diye kabul etti ama kelimenin içini şüphe doldurdu. "Kardeşinin elinde beni taciz eden adamların isim ve adreslerinin olduğundan bahsetmiştin."

"Sabah onu arayacağım ve bana e-posta ile göndermesini isteyeceğim."

"Seni de benimle birlikte bu karmaşanın içine sürüklediğimi öğrenirse muhtemelen çok kızacaktır."

Remo intikamdan ve kanlı kan davalarından yanaydı, özellikle de korkunç anneler söz konusuysa, ama Dinara'nın nedenlerinden kesinlikle bıkmıştı. Ben kendimi koruyabilecek durumdayken hâlâ beni koruması gerektiğini düşünüyordu.

"Dima'dan bana yardım etmesini istemeyi düşünüyordum, hatta belki babamdan bile.

İkisi de bana zarar veren herkesi öldürecekti."

Kaşlarımı çattım. "Sana yardım edeceğimi söylemiştim. Başkasından istemen için bir neden yok, özellikle de baban bölgemizi ihlal ederse Remo mutlu olmayacağı için."

"Yardıma ihtiyacım olduğu için burada olmadığımı sana göstermek için yapardım. Aramızdaki şeyin bana yardım etmene hizmet ettiğini düşünmeni istemiyorum. Durum öyle değil. Bilgi istedim, hepsi bu. Artık bilgiye sahip olduğuma göre, artık sana ihtiyacım yok, özellikle de Remo'nun intikam almak için ihtiyacım olan tüm bilgileri bana vermeye istekli olduğunu bildiğime göre."

"Ah," dedim kuru bir sesle. "Artık bana ihtiyacın olmadığını bilmek

güzel." Ona alaycı bir gülümseme verdim.

Gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Buradayım çünkü seninle olmaktan, seks yapmaktan, konuşmaktan, her şeyden zevk alıyorum. Buradayım çünkü olmak istiyorum."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve saçlarının tenimde bıraktığı ipeksi hissin tadını çıkardım. Dinara hayal edebileceğim en yumuşak saçlara sahipti. "Senin yanında olmaktan başka tercih edeceğim bir yer yok, acımasız bir intikam gerektirse bile."

Dinara iç çekti. "Peki ya sonrası? İntikam kısmı bittiğinde. Biz neyseki oyuz."

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye mırıldandım. "Bir günü diğerinden sonra almaya ne dersin?"

Birkaç dakika sessiz kalmadan önce "Anlaştık," dedi. Vücuduna yayılan gerginlik bana düşüncelerinin geçmişe kaydığını söylüyordu. "Sanırım onlarla yüzleştiğimizde -onlarla ilgilenmeden önce- kayıtları izletmemiz gerekiyor."

"Bu iki amaca hizmet eder. Onlara günahları hatırlatılacak ve siz de intikam almak için yeterince öfkeleneneceksiniz."

Dinara kara bir kahkaha attı. "Onları öldürmek için daha fazla teşvike ihtiyacım olacağını mı düşünüyorsun?"

"Eğer hiç öldürmediysen, belki. İlk cinayet her zaman en zordur."

"Senin için öyle miydi?"

"Kendimin ve kardeşlerimin hayatını kurtarmak için bir saldırı sırasında oldu, bu yüzden düşünecek zamanım yoktu. Sadece tetiği çektim. En zor cinayetim, Remo'nun Camorrista olmam için bana yaptırdığı cinayetten sonraki cinayet oldu. Onu vurmak zorunda kalmadan önce beni adama kızdırdı. Bu işleri kolaylaştırdı."

"Sanırım öyle. Öfkenin bir sorun olacağını sanmıyorum ama ya anneme yaptığım gibi donup kalırsam? Ya hiçbir şey yapamayan çaresiz bir kız olursam?"

"Seni bundan kurtarmak için orada olacağım. Eğer onları gerçekten öldürmek istiyorsan, bunu yapabileceğinden emin olacağım."

"Kahretsin, ikimiz de sapıgız, bunun farkındasın, değil mi?"

"Bununla barıştım," dedim ironik bir gülümsemeye. "Onları nasıl öldürmek istediğini düşündün mü? Silahla, hızlı ve kolay, ya da bıçakla, daha kişisel ve birini bıçaklamakta tecrüben olmadığı için daha acı verici. Öldürmek için muhtemelen birkaç bıçak darbesine ihtiyacınız olacak. Onlara önceden işkence etmek istiyor musunuz? Yoksa aklınızda başka bir ölüm mü var?"

Dinara alnını benimkine bastırdı. "Belki de söylediklerinin hiçbirinin beni korkutmaması kötüye işarettir."

"Bunu söylemem sizi zaten korkutacaksa, istismarcılarınızın peşine düşmek zorunda değiliz."

"Evet..." Dinara yavaşça nefes verdi. "Sanırım ilk kurbanımızı vurmak en iyisi olacak. Bu şekilde ilk seferimi çabucak atlatabilirim. Birine bıçak saplayabileceğimi sanmıyorum, hem de birkaç kez. Belki bunu daha sonraki cinayetler için düşünürüm."

"Sana nasıl yapılacağını gösterebilirim. İlk kurbanın cesedi üzerinde pratik yapabiliriz."

Dinara güldü. "Şimdi biraz korktum."

"Benden kaçacak kadar kötü mü?" Mırıldandım. Geçmişte bu yanıma hep saklamıştım, özellikle de kızların ve hatta ailemin yanındayken. Dinara'yla birlikte, bu çarpık, hastalıklı yanıma nihayet ortaya çıkarabileceğimi hissettim.

"Asla," dedi sertçe, alt dudağımı ısırarak.

Sonunda Dinara kollarımda uykuya daldı ve daha önce de sık sık olduğu gibi uykusunda mırıldandı ve iki büklüm oldu. Alnındaki bir tutam saçını fırçaladım, çıktığımız bu yolun Dinara için doğru seçim olup olmadığını, kâbuslarını yok edip etmeyeceğini ya da sadece yenilerini ekleyip eklemeyeceğini merak ediyordum.

Bir sonraki yarıştan hemen sonra kamptan ayrıldık. Adamo tacizcilerimin adreslerinin olduğu listenin çıktısını almıştı. İsimleri taradım ama bana bir şey ifade etmediler. Kendilerini hiç gerçek isimleriyle tanıtmamışlardı. İsimler geçmişin dehşetini taşı mıyordu ama yüzlerinin taşıdığını biliyordum. Yıllar içinde değişmiş olsalar bile gözlerini tanıyabilirdim. Beni her zaman en çok onlar rahatsız etmiştir. O heves... o açlık...

Adamo ve ben Reno'nun hemen dışında otoyol kenarında eski püskü bir motele yerleştik; yolculuğumuz için güzel bir otelden daha uygun bir yerd.

Yarın listemizdeki ilk kişiyi bulmak için yola çıkmadan önce burada sadece bir gece geçirecektik. İlk tacizcimi. Grimsi beyaz motelin tavanına bakıp Adamo'nun duş almasını dinledim.

Onu bulmak zor olmazdı. Reno'da haftanın altı günü çalıştığı bir hırdavat dükkanı vardı. Seks suçlusu olarak biliniyordu. Beni taciz ettikten kısa bir süre sonra aldığı mahkûmiyetten ve hapiste geçirdiği birkaç yıldan sonra, kendi halinde bir yaşam sürmüştü. Yakınlarda yaşayan bir ailesi yoktu ve Adamo'nun bağlantıları doğruysa, yakın arkadaşları da yoktu. Adamo listeyi aldığından beri çok araştırma yapmıştı. Bana yardım etmeye kararlıydı. Kendi şeytanları ona güç veriyordu. Şeytanlar benimkilerden bile daha kana susamıştı.

Adamo banyodan bir buhar bulutu içinde, dar beline sadece bir havlu sarmış olarak çıktı. Genellikle onun karın kaslarını ve kaslı göğsünü görmek beni her zaman havaya sokardı ama bugün aklımda ileride olacaklarla ilgili çok fazla düşünce vardı.

"Saçını kestirmişsin," dedim sessizce. Sesim kendi kulaklarıma bile tuhaf geliyordu, sanki başka bir boyutta kaybolmuş gibiydim.

Adamo bana doğru geldi ve yatağın kenarına tünedi. Kısa saçlarına dokundum, parmaklarımı sokabildiğim bukleler gitti.

"Temizlemesi daha kolay. İşler yakında karışabilir."

Kanlı demek istedi. Yakında her şey kana bulanacaktı. "Kanı saçtan temizlemek zor mu?" Kısık sesle sordum. "Belki ben de saçımı kestirmeliyim."

"Hayır, saçın sende kalsın. Bayıldım." Kaşları çatıldı. "Yarın için endişeleniyor musun? Kaçmayacak ve eğer onu zapt edemezsem, ki bundan şüpheliyim, yine de takviye çağırabilirim."

"Bunun için endişelenmiyorum. Seni Dima'yla dövüşürken gördüm. Yetenekli bir dövüşçüyle bile başa çıkabileceğini biliyorum. Ben kendim için endişeleniyorum."

Adamo yanıma uzandı ve beni taze bitkisel duş jeli kokusuyla sarmaladı. Ek ağırlığın altında yatak gıcırdadı. "Bu durumla nasıl başa çıkacaksın?"

Başımı salladım ve komodinin üzerindeki yeni silahı gösterdim. Adamo onu benim için almıştı. "Bu sabah elimde tuttum ve o pisliğin gözlerinin içine bakarken tetiği çektiğimi hayal ettim. Hayalimde iyi hissettirdi, kolaydı, sadece parmağımın bir seğirmesi, daha fazlası değil."

Adamo yakınımaya eğildi, dudakları kulağımı okşadı. "Gerçekte bu kadar kolay olup olmayacağını soruyorsan, muhtemelen olmayacağını söylemek zorundayım. O ana kadar bilemeyiz. Belki hiç düşünmeden tetiği çekeceksin, belki de planımızı uygulayamayacağını anlayacaksın."

"Yapmak zorundayım."

Adamo'nun benim celladım olmasını istemedim. Bu yükü başkasına yükleyemezdim. "Bu benim intikamım. Bunu ben yapmalıyım. Sen yanımdayken bunu yapabilirim."

Adamo'nun karanlık gözleri benimkilerle buluştu. "İstediğimiz noktada durabiliriz. Listedeki her ismi bitirmek zorunda değiliz. Bu, olanlarla başa çıkmana yardım etmekle ilgili, daha da kötüleştirmekle değil. Ve eğer bunu yapmamı istersen, hepsini senin için halledeceğim."

Eğer sadece bir cellada ihtiyacım olsaydı, babamdan tacizcilerimin her birini avlamasını isteyebilirdim. Bunu memnuniyetle yapardı. O da benim ve belki de kendisinin intikamını almak için bir yol arıyordu. Yüksek rütbeli bir Bratva üyesinin kızına el sürmeye cüret etmiş olmaları, tacizcilerim kim olduğumu bilmeseler bile, yüzlerine inen bir tokat gibiydi.

Ertesi sabah, Adamo ve ben listemizdeki bir numaralı adamı bulmak için yola çıkmadan önce, bugünkü hedefimle olan kaydımı içeren disk izlemek için dizüstü bilgisayarının önüne yerleştik. Ekran bir yatak görüntüsüyle aydınlandı ve benim genç halim yatağın kenarına tünemiş, ellerini kucağına koymuş, gözlerini aşağıya dikmişti. Sanki başka birini izliyor gibiydim ama kaydı başlattığım anda bunun değişeceğini biliyordum. Kızın dehşeti benimkine dönüşecekti. Video kafamda gerçeğe dönüşecek, zihnimin karanlık köşelerinden kokular ve hislerle ilgili anılar çıkaracaktı. Geçmişe doğru sürüklenecektim. Adamo oynat tuşuna basmamı bekledi, gözleri nazik ve ifadesi sabırlıydı.

Sadece ekrana baktım, bedenim donmuştu. Geçmişte Dinara'nın saçları atkuyruğu şeklindeydi, bana tacizde bulunanların çoğunun tercih ettiği bir şeydi bu.

"İzlemek zorunda değiliz," dedi Adamo. "Ne olduğunu biliyorsunuz. Suçlu olduğunu biliyoruz. Geçmişten gelen görüntülerle kendinize işkence etmeniz için bir neden yok."

Tepki vermedim, sadece ekrana baktım. Sorun şu ki, babam beni on yıldan uzun bir süre önce Vegas'tan aldığından beri bu görüntüler neredeyse her gün peşimi bırakmıyordu.

"Ya da izlememi istemiyorsanız, işiniz bitene kadar yürüyüşe çıkabilirim."

Onun bu önerisi karşısında paniğe kapıldım ve elini tutarak parmaklarımızı birleştirdim. "Hayır," diye fısıldadım sertçe. "Bunu tek başıma izleyemem. Her gece tek başıma kâbuslarımda bunu yeniden yaşamam yeterince kötü."

Elimi sıktı ve onun desteği karşısında kalbim farklı duygularla sıkıştı. Adamo'nun bana yardım etmek için hiçbir nedeni yoktu ama işte buradaydı. Benim için duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu ama onun gözlerinde kendi duygularımın çoğunu görebiliyordum. Tacizcilerime karşı duyduğum mutlak nefret ve intikam alma kararlılığı ve tüm bunların altında yatan, Adamo'nun da benim de ailelerimiz, geçmişlerimiz... geleceklerimiz göz önüne alındığında riske atamayacağımız bir duygu. Duygularımı görmezden gelmeye çalışıyordum ama şimdi ona baktığımda Adamo'ya aşık olduğumu inkâr edemezdim. Bu kesinlikle çılgıncaydı ve intikam planımızın beni kalbimin seçiminin çılgınlığını düşünemeyecek kadar meşgul edeceği için mutluydum.

Ekrana odaklandım ve vücudum daha da gerilerek oynat tuşuna bastım. Listemizdeki ilk adam odaya girdi. Geçmişteki benliğime yaklaşıırken gülümsemesi aşırı nazikti ama gülümsemesinin altında heves ve açlık yatıyordu. Kısa süre sonra yüzü artık ekranda değil, iç gözümün önünde belirdi. Adamo'nun elini tutuşum sıkılaştı, yüzümü nötr tutmaya çalıştım, içimde tiksinti ve dehşet savaşıırken bile güçlü olmak istiyordum. Boğazım düğümlendi ve soğuk ter vücudumda patlayarak giysilerimi vücuduma yapıştırdı. Adam yatakta genç Dinara'nın yanına oturup bacağına dokunduğunda, videoyu durdurmak için duraklatma düğmesine bastım. Sert bir nefes aldım, geçmiş korkularım adrenalini yükseltirken nabzım damarlarımda hızla atıyordu. "Bunu izleyemem."

"Sorun değil. Hâlâ tüm diskleri imha edebiliriz."

Başımı salladım. "Bugün bunu ona götüreceğiz. Ben yapamasam bile onun izlemesini istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Adamo basitçe. Yatağın kenarına kaymadan önce onu öptüm.

"Gidelim artık." Cesaretimi kaybetmeden önce hareket etmem gerekiyordu. Bu motel odasına kilitlendiğimde kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum.

Adamo tereddüt etmedi. Beni takip etmeden önce diski ve dizüstü bilgisayarını bir çantaya doldurdu. İşkence için malzeme paketlemesini isteyip istemediğimi sormuştu ama hayır demiştim. Başka birini öldürmek zor olurdu

Yeterince. Tacizcilerimin her biri bunu hak etmiş olsa bile işkence söz konusu olamazdı. Ölmelerini istedim. Bu yeterli olurdu.

Adamo, adamın çalıştığı ve aynı zamanda bir arka odada yaşadığı hırdavat dükkanının karşısındaki kaldırıma park etti. Öğleden sonra geç olmuştu ve dükkanın yarım saat içinde kapanması gerekiyordu. Arabada birlikte otururken hiç konuşmadık. Adamo içinde çörek olan bir poşet almıştı ama ben kordonlu boğazımdan bir ısırtıktan fazlasını geçiremedim. Videonun ilk birkaç dakikasını izlediğimizden beri kalbimin çarpıntısı durmamıştı. Sanki avcı değil de avmışım gibi hissediyordum.

Ellerim nemliydi ve Adamo'nun yanımda olmasından memnundum çünkü oldukça sakın görünüyordu.

"Vakit geldi," dedi sonunda ve ben farkına varmadan neredeyse otuz dakikanın geçtiğini fark ettim. "Her an dükkânı kapatabilir."

"Tamam," diye mırıldandım.

Adamo çenemi tuttu ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Şimdi gitmeliyiz ki son dakika müşterisi olarak içeri sızabilelim. İçeri girmek polisi alarma geçirme riski taşır. Burası Las Vegas değil, her polis memuru bizim maaş bordromuzda değil."

Yutkundum ve başımı salladım ama hareket edemiyordum. Kendime duyduğum öfkenin gözyaşları kabardı ve onları geri kııptım. "I-"

"Yalnız gideceğim ve onu senin için öldüreceğim, tabii bunu yapmamı istemiyorsan?"

Tacizcimin ölmesini istiyordum, bunu kendim yapmak istiyordum ama belki de bunu yapmak için çok zayıftım. Bunun için kendimden nefret etsem de başımı hafifçe salladım. Adamo bana bir öpücük verdi ve bagajdan çantayı almadan önce arabadan indi. Koşarak hırdavatçıya gitti ve bir dakika bile geç kalmadı. Tabelayı kapalıya çevirmek için kapıda bir adam belirmişti. Adamo ona sevimli bir gülümseme fırlattı ve içeri girmesine izin verildi. İki adam da gözden kayboldu ve Adamo kısa bir süre sonra kapalı tabelasını asıp tekrar gözden kayboldu.

İntikamımı başkasının almasına izin verdiğim için kendime kızarak ellerime baktım.

EIGHTEEN

Adamo

Dinara'nın gözlerindeki içsel mücadeleyi görmüştüm ve planımızı gerçekleştirememesine şaşırmamıştım. Cesaretini kaybetmesini bekliyordum. İntikam almak istemek, birini öldürmeyi hayal etmek bir şeydi, ama bunu gerçekten yapmak, birinin gözlerinden hayatın akıp gittiğini görmek bambaşka bir konuydu. Dinara bir Bratva prensesi olsa bile, hiçbir zaman işin acımasız taraflarının bir parçası olmamıştı. Babası onu bundan korumuştur, tıpkı o isteseydi benim onu koruyacağım gibi. Birini öldürmek zamanla kolaylaşırdı. Başlangıçta benim için şimdi olduğundan daha zordu.

Hırdavatçının kapısını arkamdan kapatıp piçlerin masum gülümsemesini izlerken içimi bir heves kapladı. Dinara'nın adına intikam almak bir yük değildi. Pek çok açıdan tatmin edici olacaktı. Belki bundan zevk almıyormuş gibi davranmaya bile devam edebilirdim.

Kilidi çevirdim ve listemizdeki ilk isim olan bir numaraya karanlık bir gülümseme verdim.

Yüz ifadesi düştü, gözlerinde korku alevlendi. Belki de bunun bir soygun olduğunu düşündü. O kadar şanslı olamazdı. Görüntülerdekinden daha yaşlıydı ama şüphesiz oydu. Remo bana hedeflerimizin yerini söylememiş olsa bile, karşımdaki adamı tanıyabilirdim. Fûme gibi bir yüz, aynı tıraşsız görünüm. Geriye doğru tökezledi

muhtemelen alarmı çalmak için satış tezgahına doğru yöneldi. Peşinden gittim, kolundan tuttum ve onu yere doğru ittim. Dengesini kaybetti ve acı dolu bir çığlıkla yere düştü. Geniş mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Fazla param yok! Hepsini alabilirsin."

"Bu parayla ilgili değil," dedim onun etrafında dönerken. Bundan bu kadar zevk almamalıydım. Remo'ya kurbanlarıyla oynadığı için hep kızmıştım.

Adamın gözlerinde kafa karışıklığı belirdi. Silahımı çektim ve adamın yüzündeki renk soldu. Sakince dükkânın kapısına doğru yürüdüm ve bir numaraya dönmeden önce tabelayı "kapalı "ya çevirdim. Dinara'nın isteği üzerine yanıma işkence aletleri almamıştım ama hırdavat dükkânı benim gibi biri için süt ve bal ülkesiydi.

"Küçük kızlardan hoşlandığını duydum."

Hızla başını sallamadan önce yakalanmış gibi görünüyordu. "Bu uzun zaman önceydi. Ben değiştim. Yaptıklarımın bedelini ödedim."

Dizüstü bilgisayarı çıkardım ve ona Dinara'nın yataktaki ilk görüntüsünü gösterdim.

"Ona yaptıklarının bedelini ödemediğinden emin olabilirsiniz."

Adamın gözlerinden dehşet okunuyordu. Kendi ahlaksızlığıyla yüzleşmek canını yakmış olmalı.

"Ama yapacaksın," diye söz verdim. "Ekrandaki bu kız. Adı Dinara ve senin ölmeni istiyor. Sana işkence etmemi istemiyor ama belki bunu sadece kendim için yaparım."

Dün gece rüyamda görmüştüm.

Kapının çalınmasıyla vücudumda bir gerilim

dalgası oluştu. Adam bağırdı, "Yardım edin!

Polis çağırın!"

Sağ tarafına, böbrek ve karaciğerinin hizasına tekme attım ve nefesi kesilirken onu etkili bir şekilde susturdum. Kapıda Dinara'yı gördüğümde rahatladım ve yanına gittim. Kapının kilidini açtım ve onu içeri aldım. Sokağa kısa bir bakış attığımda henüz kimsenin bir şey fark etmediğini gördüm.

Tereddütle içeri girdi, yüzünde hâlâ ürkmüş bir ifade vardı. Burada olmasının iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Çok bencilceydi ama fikrini değiştirip o pisliği bağışlamasından korkuyordum.

Gözleri benim önümden geçerek yerde yatan ve bir tarafını tutarak ağlayan adama kaydı. Adamın ağlamaklı bakışları kadının üzerine yerleşti. "Lütfen bana yardım edin."

Dinara yavaşça ona doğru ilerledi ve tam üzerinde durdu. "Yüzümü hatırlıyor musun?" diye fısıldadı.

Adam başını telaşla salladı.

"Bu komik çünkü her gece gözlerimi kapattığımda yüzünü ve vücudunun iğrenç her santimini görüyorum," dedi Dinara, sesi çatlayarak.

"Özür dilerim! Yemin ederim. Ben değiştim. O zamanlar kötü bir insandım ama artık bunu yapmıyorum. Günahlarımın bedelini ödedim. Hapisteydim."

Dinara, "Benim gibi diğer kızları incittiğin için," dedi. "Geceleri sonsuza dek kâbuslarla dolup taşacak olan kızları."

Yanına yaklaştım ve ona desteğimi göstermek için omzuna dokundum. Dokunuşumla titredi.

"Lütfen beni öldürme. İkinci bir şansı hak etmiyor muyum?"

Dişlerimi sıktım, çenesini kapatması için suratını dağıtmaktan başka bir şey istemiyordum. Dinara'nın yüzündeki tereddütü görebiliyordum. Onu öldürmesi için ikna etmeye çalışmamak için kendimi zor tuttum. Bu onun kararıydı. Sırf karşımdaki adama işkence etmek ve onu öldürmek isteyen sapkın bir pislik olduğum için onu belli bir yönde zorlamaya hakkım yoktu.

Dinara gözlerini adamdan ayırdı. "Sence doğruyu mu söylüyor? Sence değişmiş midir?"

"Bundan şüpheliyim," dedim. "Yaşam alanını aramamı ister misiniz? Belki bir şeyler bulabiliriz."

Dinara başıyla küçük bir selam verdi. Yeni kanıtın gerçekten önemli olup olmadığından emin değildim. Bu Dinara için bir iç savaşı, karanlık tarafı ile iyi tarafı arasında bir savaş. Ben de aynı savaşı vermiştim.

Ona ikinci silahımı uzattım. "Eğer bir hareket yaparsa, onu vuracaksın."

Yapıp yapmayacağından emin değildim ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, pislik herif onu öldürebileceğine inanıyordu ve önemli olan da buydu.

Evi olarak kullandığı dükkânın arka odalarına yöneldim. Ahlaksızlığının devam ettiğine dair kanıt bulmak istemiyordum çünkü bu daha fazla kızın acı çektiği anlamına gelirdi ama aynı zamanda Dinara'yı planımıza devam etmeye ikna edecek bir şey bulmak istiyordum. Teraziyi onun karanlık tarafının lehine çevirecek bir şey.

Yirmi dakikalık bir aramadan sonra, bilgisayarında, fotoğraflarda kendisi olmasa bile, geçmişteki aynı iğrenç arzuları hala barındırdığına şüphe bırakmayan görüntüler buldum. Sanki Darknet'ten indirmiş gibi görünüyorlardı. Dükkâna geri döndüm. Dinara adamın birkaç adım ötesinde duruyordu, silahını ona doğrultmuştu. Gözleri bana kaydı ve ben de başımı salladım. "Fotoğrafları buldum."

Neredeyse belli belirsiz bir baş sallama daha.

Bir numara Dinara ile benim aramda bir ileri bir geri gidip geldi. "Onlar sadece fotoğraf. Hapisten çıktığımdan beri hiçbir çocuğa dokunmadım."

"O fotoğraflardaki çocuklara senin gibi başka sapıklar dokundu, böylece sen o fotoğraflara bakarak otuz bir çekebildin" diye homurdandım.

Dinara'ya yaklaştım ve o da silahını indirdi. Adamdan birkaç adım uzaklaştık. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Dinara sesli bir şekilde yutkundu, gergin yüz hatlarında çatışma dans ediyordu. "Onun ölmesini istiyorum. O kişi olmak istiyorum ama... bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Sanki bir şey beni hâlâ geride tutuyor."

"Bunu daha önce hiç yapmadın. Tereddüt etmen çok doğal."

İlk kez başka bir insanın tetiğini çekmeden önceki anları hatırlamıyordum. Her şey çok hızlı olmuştu, vicdanımın konuşmasına izin verecek zamanım yoktu. Bazen konuşur muydu diye merak ederdim. Öldürmemden sonraki haftalarda vicdanım değil ama vicdansızlığım beni çok rahatsız etmişti.

"Ona videoyu gösterebilir misin? Ne yaptığını hatırlamasını istiyorum ve belki bu bana istediğimi yapma cesareti verir."

Bir numara sanki onun varlığını unutmamızı umuyormuş gibi bir milim bile kıpırdamamıştı.

Çantamdan dizüstü bilgisayarı ve diski çıkardım ve her şeyi bir rafa yerleştirdim, böylece göt herif ekrana iyice bakabildi. Dinara'nın başını sallamasından sonra kaydı açtım. Bu sefer ne Dinara ne de ben duraklatmaya basmadık. Bunun yerine videonun her ruh kırıcı anını izledik. Ekranı kapatmak ya da daha iyisi Remo'nun dizüstü bilgisayarına yaptığım gibi o lanet şeyi parçalamaktan başka bir şey istemiyordum ama yerimde sabit kaldım. Kendime izin verdiğim tek hareket, görüntülerin içinde kaybolmuş gibi görünen, bakışları uzak ve vücudu gergin olan Dinara'ya ara sıra yan gözle bakmaktı. O anları yeniden yaşamak onun için ne kadar zor olmalıydı?

Sanki izlemeye dayanamıyormuş gibi başını öne eğmiş olan yerdeki pisliğe ters ters baktım. Öfke içime doldu. Kafasını kabaca tuttum ve çenesini yukarı kaldırarak dikkatini tekrar dizüstü bilgisayar ekranına vermeye zorladım. "Ne yaptığımı biliyorum! Görmeme gerek yok," diye inledi, gözlerini kapattı ve öfkem katlandı, vahşileşti. "Lanet olası gözlerini açacaksın yoksa göz kapaklarını lanet olası kaşlarına zımbalayacağım. Eminim dükkanınızda bir yerlerde zimba bulabilirim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir daha ekrandan başka bir yere bakmaya cesaret edemedi. Kaydın sonuna yaklaştığımızda çok sevinmişim. Sesler ve

Görüntüler midemi bulandırmıştı ve ben sadece Dinara'nın bu dehşeti geride bırakmasına yardım etmek istiyordum.

Dinara balmumundan yapılmış bir heykel gibi görünüyordu, solgun ve tamamen hareketsizdi. Bunun ona yardım etmesi gerekiyordu, ama ya etmediyse? Ya bu sadece kendi sapkın kan açlığını tatmin ettiyse?

Ekrandaki görüntüler bulanıklaştı ve zihnim devreye girerek anılarımı videodan çok daha canlı bir şekilde tekrar oynattı.

Her his, her acı ve koku, her ses ve görüntü bedenimden akıp geçti. Durdurulamaz bir çığ gibi bedenimi sular altında bırakıyor, gömülü duyguları sürüklüyorlardı. Utanç ve tiksinti, korku ve umutsuzluk, ama hepsinden önemlisi: öfke. Karşımdaki adama duyduğum öfke. Ekran karardığında ve Past-Dinara'nın çilesi sona erdiğinde, bakışlarımı önümdeki sinmiş adama çevirdim. Kendi ihtiyaçlarını karşılamak için çocukluğumu mahveden bir canavar olduğu halde gözleriyle bana yalvarıyor, kurbanmış gibi davranıyordu.

Videoyu izlemeden önce bile gözlerini ve sözlerini, bana taktığı isimleri ve kendisine takılmasını istediği isimleri hatırlıyordum. Kısık nefes alışını, tıraş losyonunu ve altındaki teri hatırlıyordum. Yaklaştım, derin bir nefes aldım. Tıraş losyonu bile hâlâ aynıydı. Yeni bir görüntü seli, daha önce tekrar oynattığımın aynısı, tekrar bir performans için alevlenmek istedi, ama zihnim saldırıya karşı savaştı.

İçimde tiksinti kabardı, ardından panik geldi, ama kök salmasına izin vermedim ve sonunda öfke her şeyin önüne geçti. Silahı tezgâhın üzerine bırakırken ellerim titriyor ve boğazım düğümleniyordu. Adamo kaşlarını çatarak hareketimi izledi. Adamo'ya yaklaştığımda kanım ateşli bir öfkeyle çarpıyor gibiydi, nefesim hızlı patlamalar halinde geliyordu. Gözlerimiz buluştu ve Adamo'nun gözlerinde sayısız soru vardı. O benim

tacizcimi vuramadım. Belki de ona merhamet gösterip yaşamasına izin vereceğimi bile düşünmüştü. Nalbur dükkanına ilk adımımı attığımda ve zavallı adamı gördüğümde bunu düşünmüştüm ama bu düşünce ne zaman kök salmaya çalışsa, vücudumdaki her lif onunla savaşmış ve intikam isteyen ses daha yüksek sesle bağırmıştı. Derin bir nefes aldım ve adama bir kez daha baktım. İfadesine umut girmişti ve bana yalvaran bir bakış daha attı. On yıldan uzun bir süre önce kimse ne istediğimi, yalvarışlarımı umursamamıştı.

Merhamet yok.

Hiç düşünmeden Adamo'nun göğüs kılıfındaki bıçağa uzandım ve parmaklarımı soğuk kabzanın etrafına doladım. Keskin bıçağı tatmin edici bir tıslamayla geri çekerken Adamo beni durdurmadı.

Daha önce hiç şiddet içeren bir şekilde bıçak kullanmamıştım ve tacizcime doğru tökezlerken ne yaptığımdan emin değildim. O geriye doğru kaçmaya çalıştı ama ben onu takip ettim. Kalbim boğazımda atıyordu ve ona doğru hamle yaptığımda etrafım bulanıklaştı. Kollarını kaldırdı, beni savuşturmaya çalıştı ama ben bıçağı ona doğru savurdum. Çırpınan kollarına, vücudunun üst kısmına, ulaşabildiğim her yerine savurdum. Benimle savaşmaya çalıştı ve Adamo'nun sesi kafamın arkasında cınladı, ama adamın çığlıkları onu bastırdı. Ne yaptığımı görmesem bile duramıyordum. Gözyaşları ve kan yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. Avuç içim ve kalçam acıyordu, yanağım zonkluyordu ama bıçaklı elim, ben sürüklenip götürülene ve çırpınmama rağmen biri beni kollarıyla sıkıca tutana kadar tacizcime doğru uzanmaya devam etti.

Nefes nefese kaldım. Aldığım her nefes göğsüme batıyordu.

"Şşşt, Dinara. Her şey yolunda. Sakin ol. O öldü. Sakin ol."

Adamo'nun yatıştırıcı sesi beynimi kaplayan sis perdesini araladı ve yavaşça kendime geldim. Adamo gömleğinden bir parça kopardı ve onunla yüzümü sildi. Beni temizlemesine izin vererek gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda etrafım tekrar netleşti. Önümdeki manzarayı görünce şok oldum. Adam büyük bir kan gölünün içinde yatıyordu ve cesedi bıçak yaralarıyla doluydu. Elleri, kolları, göğsü, yüzü, boğazı... Bıçak vücudunun üst kısmının hiçbir yerini kesmemişti. Vücudunun tek bir parçasına bile zarar *vermemiştim*. Bunu ben yapmıştım.

Titrek bir nefes aldım. Yavaşça kendime baktım. Adamo'nun kolu hala belime sarılıydı ve bacaklarının arasına oturmıştım, onun sıcak

göğsümü sırtıma bastırdı. Çıplak bacaklarıma kan bulaşmıştı ve kot şortum tamamen kanla ıslanmıştı. Ellerimi kaldırdım, onlar da kırmızıyla kaplıydı. Bıçak yere çarptı ve çıkan ses beni irkiltti. Gömleğim, saçlarım... her şey kanla kaplıydı. Adamo'nun yüzümü ve göz kapaklarımı temizlemek için kullandığı kumaş parçası da kıpkırmızıydı. Gözlerimi kırptım, yaptığım şey karşısında şaşkına dönmüştüm. "Beni neden durdurdun?" Dedim ama sesim sanki bir şey kulaklarımı tıkıyormuş gibi uzak geliyordu. Belki daha fazla kan. Ürperdim.

Adamo elimi tuttu ve çevirdi, böylece avucumda uzun ama sığ bir kesik gördüm, sonra baldırımdaki daha derin bir başka kesiği işaret etti. "O halinle kendini kesmişsin ve kendini ciddi şekilde yaralamanı istemedim. O öleli çok oldu."

Başımı salladım. "Bana ne oldu bilmiyorum. Kendimi kaybettim..."

Adamo, berbat bir halde olmama rağmen yanağını yanağıma bastırdı. "Belki bu bir başlangıçtır. Belki de bu, içine attığın acıyı serbest bırakmanın bir yoludur."

Artık acı yoktu. Anı yoktu. Korku, öfke ya da nefret yoktu, sadece uyusukluk ve mutluluk veren bir sakinlik vardı.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Yerel temizlik ekibimizi aramalıyım, böylece gelip bu işi halledebilirler."

Boş boş güldüm. "Sanırım buranın Camorra toprağı olması iyi bir şey."

"Bu işleri kolaylaştırır. Vegas daha da iyi olurdu ama adamlarımız burayı temizleyecek ve cesetten kurtulacak. Kimse seninle ya da benimle ilgili bir şey bulamayacak."

Adamo ayağa kalktı ve elini uzattı. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Bacaklarım titriyordu. Adrenalinin ilk dalgası geçtiği için avuç içim ve baldırılarımda kendimi kestiğim yer zonkluyordu. Kanımın tacizcimin kanıyla karıştığının farkına varmak içimde yeni bir tiksinti dalgası yarattı ve şiddetli bir ürpertiye bastıramadım. Adamo koluma dokunarak gözlerimi aradı. "Dinara?"

"Duş almam lazım. Onun kanından kurtulmam gerek." Derin bir nefes aldım ve paniğe kapılmak üzere olduğumu fark ettim ki bu şu anda hiç işimize yaramayacak bir şeydi.

"Arkada duş alabilir misin?"

Başımı sarsakça salladım. Tacizcimin kullandığı duşu kullanma fikri bile beni daha da hasta hissettiriyordu. "Bizim motelde," diye bastırdım.

"Tamam," dedi Adamo yavaşça, sanki korkmuş bir çocukla konuşuyormuş gibi ve belki de bende bıraktığı izlenim tam olarak buydu. "Önce ekibi aramalıyım ve biraz temizlenip kanlı giysilerimizi örtecek bir şeyler bulmalıyız. Kanla yıkanmış gibi görünerek karşıdan karşıya geçemeyiz."

Kaçma isteğim her geçen saniye daha da güçlense de başımı salladım.

Adamo tekrar karşıma çıkmadan önce iki kısa arama yapmak için telefonunu eline aldı. Ben tacizcimden geriye kalanlara bakmakla meşguldüm. "Birini öldüremeyeceğimden endişeleniyordum. Tetiği çekemeyeceğimden endişelendim. Onun yerine onu bıçakla katlettim. Bu, birini vurmaktan çok daha berbat bir şey."

Adamo yanağımı okşadı. "Bu daha kişisel. Bu adamın sana yaptığı şey çok kişiseldi ve sen de ona kişisel bir şekilde karşılık verdin. Düşünürsen o kadar da garip değil."

"Sanırım çoğu insan sizinle aynı fikirde değil. Yaptığımız hiçbir şey normal değil."

"Kimin umurunda?"

"Evet," diye fısıldadım.

Otuz dakika sonra nalburdan çıktık. Daha az kanlı bir pisliğe benzeyen Adamo arabayı almış ve nalburun hemen önündeki kaldırıma park etmişti. Temizlik ekibi çoktan sebep olduğum dağınıklığı toparlamakla meşguldü. Hatta motelimize dönerken giymem için bana yeni kıyafetler bile getirmişlerdi. Müşteri banyosunun lavabosunda saçlarımı kandan beceriksizce kurtarmıştım ama cildimin her yeri kaşınıyordu. Bir an önce duş almam gerekiyordu.

Küçük motel odamıza girer girmez hemen banyoya yöneldim ve kapıyı kapattım. Olan biten her şeyi sindirmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Sıcak su vücudumdan aşağı akarken gözlerimi kapattım ve tuttuğum gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına izin verdim. Uzun bir süre hiç kıpırdamadım ve her geçen an, döktüğüm her gözyaşı ile sanki cinayet omuzlarımdan bir yükü kaldırmış gibi kendimi biraz daha hafiflemiş hissettim. Ruhumda hâlâ bir sürü ağırlık vardı ama bu bir başlangıçtı.

NINETEEN

Duştan sonra aynada kendime bir göz attım. şakağımın yanında kurumuş bir kan lekesini gözden kaçırmışım. Bir havluya uzandım ve ovalayarak temizledim. Gözlerim sakindi, adrenalinle dolu ya da lanetli değıldi, bir saatten kısa bir süre önce kana susamış bir öfkeyle bir adamı öldürdüğüme dair hiçbir işaret yoktu. Yansımama sırtımı dönerek banyodan çıktım, saçlarım hâlâ nemliydi ve vücudumda sadece bir havlu vardı. Adamo telefondaydı ve karşısındakinin söylediklerini dinlerken başını sallıyordu. "Pekâlâ, teşekkürler. İyi iş çıkardın."

Adamo başını kaldırdı ve bana yaklaşmadan önce yataktan kalktı. Yanaklarımı sıcak avuçlarının arasına aldı, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca tek kelime etmeden gözlerimi aradı. Ona izin verdim, kendimi onun bakışlarında kaybederken iç huzuru buldum. Günün acımasız olayları onun gözlerinde de iz bırakmamıştı. "İyi misin?"

İçimde bir huzursuzluk, derin bir tedirginlik hissi aradım ama sakindim. Başımı salladım ve kendimi Adamo'ya yasladım. "Ben iyiyim."

"Bu iyi bir şey. Ekip cesetten kurtuldu ve dükkânın her santimini temizledi. Kimse bir şeyden şüphelenmeyecek. Kimsenin onun gittiğini fark etmesi biraz zaman alacak ve umarım polis dedikodulardan kaçınmak için taşındığını düşünür."

Başımı salladım ama aklım çoktan öldürdüğüm adamdan listedeki bir sonraki isme geçmişti.

Adamo geri çekildi. "Bir duş alayım, sonra biraz daha konuşabiliriz."

Banyoya yöneldi ama benim aksime kapıyı kapatmadı.

Yatağa uzandım ve telefonumu açtım. Dima ve babamdan gelen aramalardan kaçınmak için dünden beri kapatmıştım. Beklediğim gibi, posta kutum ikisinden de gelen mesajlarla dolup taşıyordu. Sanki babam telefonumun açık olduğunu hissetmiş gibi tekrar aradı. Derin bir nefes alarak telefonu açtım.

"Dinara, hangi cehennemdesin? İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sözcükler hızlı bir şekilde ağzımdan dökülüyordu, bu da onları anlamamı zorlaştırıyordu. *"Ben iyiyim. Yardıma ihtiyacım yok. Sorunlarla uğraşıyorum."*

"Ne tür meseleler?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok baba. Gerçekten. Yakında Chicago'ya döneceğim. Sadece bana biraz zaman ve yer ver."

Adamo ile geçirdiğim zaman arttıkça Chicago'ya dönmeyi daha az istiyordum. Orada kendimi her zamankinden daha fazla yersiz hissediyordum ve Dima'yı özlemiş olsam da, geçen yıl onunla yollarımız ayrılmıştı.

"Son zamanlarda sana bolca zaman ve alan tanıyorum. Benim konumumdaki çok az erkek kızlarının düşman topraklarında dolaşmasına izin verir. Sen de hâlâ oradasın, değil mi?"

"Evet, ama tehlikede olmadığımı biliyorsun."

"Öyle mi? Geçmişin peşindesin ve bu asla iyi bir şey değildir."

"Kimse senden daha iyi kin tutamaz baba ve kimse geçmişe senden daha inatçı bir şekilde sarılamaz. Bunu senden aldım."

Hoşnutsuz bir ses çıkardı. *"Dima senin yanında olmalı. Yalnız kalmamalısın."*

"Yalnız değilim," dedim.

Babam alay etti. *"Bir Falcone'un seni koruyacağını mı sanıyorsun? Onlarla fazla dost olma hatasına düşme, Dinara. Bu kaygan bir zemin."*

"Dima sana ne söyledi?"

"Senin ve en genç Falcone'un dans edip öpüştüğünüz bir video gördüm." Sonuncusu bariz bir küçümseme ile söylendi.

Düşün hâlâ çalıştığından emin olduktan sonra, *"Endişelenmene gerek yok. Aramızda bir şey yok. O sadece bir araç. Daha fazlası değil. O*

istediğimi elde etmeme yardımcı oluyor."

Babama bu şekilde yalan söylediğim ve birlikte olduğumuz her gün kalbimi daha fazla ele geçirirken Adamo hakkında hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi konuştuğum için suçluluk duygusu mideme yerleşti. Böyle konuştuğumu duymadığı için çok mutluydum. Adamo Rusça konuşamıyor olsa da, böyle incitici yalanlar söylediğimde onun da yanımda olmasını istemiyordum.

"Peki neymiş o?"

"Geçmiş öldürmek."

"Bu adamın seni karanlığa sürüklemesine izin verme."

Eğer bir şey varsa, Adamo'yu karanlığa sürüklüyordum. Ama bu bile tam olarak doğru gelmiyordu. Sanki bu yolda eşitler olarak, el ele, şeytanlarımız tarafından yönlendiriliyormuşuz gibi hissediyordum. *"Beni alması için Dima'yı göndermeyeceğine söz ver, yoksa telefonumu imha ederim ve ben işimi bitirene kadar benimle konuşamazsın."*

"Bana iyi olduğunu söyleyen günlük mesajlar istiyorum ve nerede olduğunu takip edeceğim. Bana bir gün mesaj atmazsan, Camorra ile savaş anlamına gelse bile adam göndereceğim."

İçimi çektim. Bu ses tonunu ve konuyu onunla daha fazla tartışmanın boşuna olduğunu biliyordum. *"Pekâlâ."*

Banyodaki duş kapalıydı. Neyse ki arka planda babamın tarafındaki kapı sesini duyabiliyordum. Babam sanki birini dinliyormuş gibi bir an sessiz kaldı. *"Gitmem gerek Katinka. Dikkatli ol."*

"Her zaman." Telefonu kapattı ve ben de derin bir iç çekerek telefonu kapattım.

"Kötü haber mi?" Adamo, kalçasına sardığı bir havluyla kapı aralığına yaslanarak dikkatle sordu.

"Babam benim için endişeleniyor." *"Adam gönderecek mi?"*

"Hayır, ona her gün hayatta olduğuma dair bilgi verdiğim sürece harekete geçmeyecektir. Bana güveniyor."

"Ama kesinlikle ben değil," dedi Adamo, bana doğru yürürken. *"Ve bunu asla yapmayacak."*

O haklıydı. Babam kolay güvenen bir adam değildi, hele Camorra'nın bir üyesi hiç değildi. *"Fark etmez. Sana güvendiğim sürece,"* dedim.

Adamo yanıma çöktü. *"Peki sen bana güveniyor musun?"* *"Güvenmeseydim burada seninle olur muydum?"*

Adamo omuz silkti. *"Belki de tek seçeneğin benim."*

Başımı salladım. "Bunu kendi başıma da yapabilirim. Listemizdeki herkesin adresini biliyorum ve bugünden sonra onları öldürebileceğimi de biliyoruz, yani mesele gerçekten kolaylık olsaydı, bu noktadan sonra sana ihtiyacım olmazdı."

Adamo neşesiz bir şekilde gülümsedi. "O zaman neden hâlâ buradayım?"

"Onları öldürmene ihtiyacım yok ama desteğine, cesaretlendirmene ihtiyacım var. Sen yakınımıdayken kendimi daha iyi, daha güvende hissediyorum."

"Senin bana ihtiyacın yok ama senin var," diye mırıldandı. İçimi çektim. "Belki de mantıklı değil."

"Belki de bana ihtiyacın olduğunu kabul etmelisin. Bugün bir dürtüyle hareket ettin ve kontrolünü tamamen kaybettin. Etrafında olup bitenlere dikkat etmedin. Eğer bir dahaki sefere aynı şey olursa, sen kendi alanındayken hiçbir şey olmadığından emin olmak için bana ihtiyacın olacak."

"Kendime zarar vermek gibi."

"Ya da birinin sizi basması. Birisi aniden nalbur dükkanına girseydi fark edeceğinizden şüpheliyim."

"Haklısın. Sanki ele geçirilmiş gibiydim." Adamo'ya doğru eğildim. "Tamam, sana ihtiyacım var ama bu yüzden seninle birlikte olmak istediğimi düşünmeni istemiyorum."

"O zaman neden benimle birlikte olmak istiyorsun?"

"Neden bana yardım etmek istiyorsun? Neden seks yaptığın bir kız için bunu yapıyorsun?"

"Sen sadece seks yaptığım bir kız değilsin."

"Ve sen de sadece seks yaptığım bir erkek değilsin."

Adamo çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bir gün içimizden biri cesur olmalı ve sahip olduklarımıza bir isim koymalı."

"Öyle mi?" Fısıldadım. Adamo yatağa uzandı ve beni kendine doğru çekti, bir kolunu bana doladı. "Bizi kim yapacak?"

"Belki bir noktada kesinlik isteyeceğiz ya da belki eninde sonunda ailelerimiz cevap isteyecek, şu anda sahip olduğumuzdan daha fazla cevap isteyecek."

"Bu şu anda düşünmek istediğim bir şey değil. Anı yaşamak istiyorum. Şu anda odaklanmak istediğim tek şey intikam ve listedeki herkese bana ve diğer çocuklara yaptıklarının bedelini nasıl ödeatabileceğimiz."

Adamo elini hafifçe kolumun üst kısmında gezdirdi. "Bugün aceleyle öldürmüş olsan bile, bu o gecenin kâbuslarının peşini bırakmayacağı

anlamına gelmez.

Cinayet. Belki eninde sonunda duracaklar, belki de durmayacaklar. Sadece onlarla yaşayabileceğinden emin olmanı istiyorum, özellikle de istismarcılarını avlamaya devam edersek ve vicdanına daha fazla ölüm eklenirse."

Acı bir kahkaha attım. "Küçüklüğümde beri rüyalarım giren kâbuslardan daha mı kötü olacaklar? Hiç sanmıyorum. Yani bana sorarsanız, bu yeni kâbuslar şu anki gecelerimin dehşetine göre çok daha iyi olacak."

Adamo'nun bana dolanan kolu sıkılaştı. "Lanet olsun. Keşke bugün o pisliğe işkence edebilseydim. Aslında sen gelmeden önce bunu yapmayı düşünmüştüm."

Kendimi ayağa kaldırdım. "Listemizdeki bir sonraki isim... o en kötülerinden biriydi. Yani, her deneyim korkunçtu ama bazıları bu konuda daha iyiydi."

Adamo dişlerini sıktı. "O sapıkların sana yaptığı zulmü tanımlamak için kullanacağım kelime hoş olmazdı."

Yutkundum. "Ve hepsi yaptıklarının bedelini ödeyecek. Ama listedeki bir sonraki adam kötüydü, gerçekten kötüydü. Can yakmayı severdi ve ben..." Tacizcilerimi öldürmek bir şeydi, ama onlara işkence etmek başka bir konuydu. Babamın bazı adamları bile işkenceyi izleyemezken, ben izleyebilir miydim? Ve sadece izlemekle kalmayıp, birine kendim işkence edebilir miydim?

Adamo bakışlarımı yakalamak için başını eğdi. "O pisliğe işkence etmek mi istiyorsun?"

Dudaklarımı araladım ama içimi bir sinir dalgası kapladı. "Ölmeden önce acı çekmesini istiyorum."

"Eğer istersen yapar. Yapabilirim."

"En azından bunun bir parçası olmalıyım. Bu benim intikamım ve bir korkak olmak istemiyorum."

"Bu korkak olmakla ilgili değil. Birine işkence etmek sizden çok şey götürür. Öldürme eyleminden farklıdır. Kurbanın çaresizliği, acısı ve yalvarışıyla yüzleşmek, bundan zevk almak ve bunu onlar için başka bir acı aracı olarak kullanmak zorundasınız."

"Kaç kişiye işkence ettin? Remo ve Nino'nun özel yetenekleriyle ünlü olduklarını biliyorum ama senin hakkında hiçbir hikâye duymadım."

"Kesinlikle gerekli olduğu durumlar dışında işkenceye karışmamaya çalıştım. Hem Nino hem de Remo biraz deneyim kazanmamı istediler ama sonunda beni bu seanslara katılmaya zorlamayı bıraktılar."

Bir Falcone olan Adamo bile birine işkence etmeye dayanamıyorsa, ben bunu nasıl yapabilirdim? "Eğer seni rahatsız ediyorsa, kabus görmene neden

oluyorsa,

o zaman bunu yapmanı istemiyorum, benim için değil. Eğer onların acı çekmesini istiyorsam, bunu kendim yapmalıyım. Senden nefret ettiğin bir şeyi yapmanı istemeyeceğim."

Adamo karanlık bir şekilde kıkırdadı ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Nefret ettiğimden ya da kâbuslarıma girdiğinden değil, Dinara. Bundan çok fazla zevk alıyorum, sorun da bu. Başkalarının acı çekmesine neden olmaktan zevk alıyorum, en azından bunu hak ettiklerini düşündüğümde. Keşke farklı olsaydı ama ben berbat durumdayım. Ve listemizdeki insanların hepsi bunu hak ediyor, bu yüzden bunu yaparken harika vakit geçireceğim."

"Yani çok hoşunuza gittiği için mi işkenceye katılmadınız?"

Başını salladı. "Evet, Remo kadar iyi ve yaratıcı olma potansiyeline sahip olduğumu hemen fark ettim ama asla onun gibi olmak istemedim. Daha iyi olabileceğimi düşündüm." Gülümsemesi daha da koyulaştı. "Ama değilim ve listedeki bir sonraki pislik bunu zor yoldan öğrenecek, eğer izin verirsen."

Yutkundum ve sarsak bir şekilde başımı salladım. Adamo beni öptü ve kollarını daha da sıkı sardı. Nefes almakta zorlanıyordum ama ona aynı güçle sarılmakla yetindim. Günün olaylarından, az önce konuştuğumuz her şeyden sonra, vücudum Adamo'ya olabildiğince yakın olma ihtiyacıyla çınılıyordu. Bunun beni zayıf ya da muhtaç göstermesi umurumda değildi. Adamo bana arada bir güçlü olmamanın sorun olmadığını hissettirdi. Alnıma bir öpücük kondurdu ve ben de kendimi güvende hissederek gözlerimi kapattım.

Ertesi sabah yolculuğumuzun bir sonraki durağı için yola çıktık: Sacramento, listemizdeki iki numaranın evi. Bu benim intikam yolum olsa da, Adamo ve ben bu işte beraberdik. Bu zorlu yolculuğa tek başıma çıkmak zorunda olmadığım için mutluydum.

Sacramento'ya giden Interstate 80'i kullanırken arabanın camları açılmıştı. Ilık hava saçlarımı karıştırıyordu ve gözlerim kapalıydı. Hoparlörlerden bir rap şarkısının kısıp ritmi yükseliyordu. Adamo'nun parmakları, geçmişten gelen görüntüler kafamda tekrar oynadığında her zaman olduğu gibi beni sabit tutuyordu. Bu sefer beni alt edememişlerdi. Önümde uzananlar için doğru zihniyeti bulmak üzere kişisel şeytanlarımı

çağırılmışım.

Adamo iki numaralı evin önüne park etti ve motoru durdurdu. Ev hayal ettiğim gibi değildi. Kimsesiz, dağınık bir yer bekliyordum. *Onun* yüzü hafızamda her canlandığında kendi karanlık duygularımı yansıtan bir şeydi bu. O benim geçmişimin korkusuydu.

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu. Ön bahçe tertemizdi, mükemmel kesilmiş çimler ve güzel beyaz bir sundurma vardı. Burası mutluluk dolu bir yere benziyordu.

"Burada yalnız yaşadığından emin misin?"

"Yalnız değil, hayır. Evi annesiyle paylaşıyor ama kendi ailesi yok."

"O biliyor mu?" Ben sordum.

"Evet, bir davada ona tanıklık etti ama yine de mahkum oldu."

Başımı salladım, oğlunun yaptığı şeyle nasıl yaşayabildiğini merak ediyordum ama o beni ilgilendirmiyordu. "Ama şimdi evde değil mi?"

"Hayır, bir benzin istasyonunda çalışıyor. İçeri girebiliriz."

Girebilirsiniz. Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Sanki bir SWAT ekibiymişiz gibi konuşuyorsun."

"Onu kaçıracağız, bu yüzden çok gizli olmalıyız."

"Burası iyi bir mahalle, dolayısıyla insanlar şüpheli davranışları bildirecektir."

Adamo omuz silkti. "Bize bir şey olmaz. Onun işten eve dönmesini burada bekleyelim."

Neredeyse bir saat sessizce oturduktan sonra bir araba garaj yoluna girdi ve içinden kısa boylu ama kilolu bir adam indi. Saçları seyreli ve kırışmıştı, ama uzaktan bile yüzü vücudumda bir ürperti yarattı. Parmaklarım dizlerimin etrafında kenetlendi ve nabzım hızlanırken nefes alışım düzensizleşti. Kaçma dürtüsü ile saldırma arzusu arasında kaldım. "Dinara?" Adamo yumuşak bir sesle söyledi.

Gözlerimi kaçırdım. Adamo'nun kaşları çatıldı. "Güvendesin. Roller değişti. Sen onun kurbanı değilsin. Onun yargıcı olacaksın."

"Biliyorum," dedim ve yüksek sesle söylediğim bu sözler, geçmişten gelen korkuyu zihnimin en karanlık köşesine, küçük Katinka'nın hâlâ çaresizce sinmiş olduğu yere sürgün etti. Bugün adaleti bulacaktı.

TWENTY

Adamo debelenen adamı bir Camorra deposunun bodrumuna sürüklerken parmaklarım sinir ve heyecandan titriyordu. Adamo, ölümünün hızlı olmayacağını düşünerek burayı uzak bir yer olduğu için seçmişti. Duvarlar kalındı ve tacizcimin çılgınlıklarını bastırabilirdi.

Adamo ve ben kanunsuz yolculuğumuza başlamadan önce hiç kimseye bilerek zarar vermemiştim. Bunu yapmak için bir nedenim hiç olmamıştı. İnsanları acı içinde görmekten hoşlanan biri değildim. Bu bana keyif vermiyordu, hatta beni büyülemiyordu bile.

Adamo farklıydı. İki numara üzerinde deneyebileceğimiz olası işkence yöntemlerini tartışırken ara sıra kara gözlerindeki hevesi yakalıyordum. Adamo başlangıçta onları isimleriyle çağırmıştı ama ben onlara numara vermeyi tercih ettim. Bu onları daha az insan ve daha çok kâbuslarıma musallat olan canavarlar gibi gösteriyordu.

Bodrum rutubetliydi ve havada çürümüş ve sidikli bir şeyin kokusu asılıydı. Belki de fareler. Tavandan sızan birkaç küçük su birikintisi zemini kirletiyordu.

"Camorra'nın işkence odalarından birini kullanabilirdik. Onlar daha donanımlı ve temizdir," diye yorumladı Adamo, debelenen adamı duvara doğru iterken. Adam duvara sertçe çarptı ve acı dolu bir solukla dizlerinin üzerine düştü.

"Hayır," dedim kararlılıkla. Camorra'dan zaten çok fazla yardım kabul etmişim ve Adamo bunu Camorrista sıfatıyla değil de... sevgilim olarak yapsa bile teknik olarak hâlâ öyleydim. Erkek arkadaşın mı? Bu düşüncayı bir kenara ittim.

İki numara arkasını döndü ve tökezleyerek ayağa kalktı. Gözleri benimkileri aradı. Duygudan yoksundular ve yıllar önce ellerini üzerime koyduğunda gözlerindeki boş bakışı canlı bir şekilde hatırladım. Fazladan para ödemişti. Bunu da hatırladım. Annem beni tekrar görmesini istememişti ama sonunda Cody onu ikna etmişti çünkü para çok iyiydi. Üç karşılaşma... korku dolu üç saat. Pek bir şey hatırlamıyordum, sanki zihnim beni korumak için bazı kısımları karartmıştı.

Adamo bıçağı bana uzattı, daha küçük, kavisli bir bıçaktı, öldürmek için değil, sakatlamak ya da derisini yüzmek içindi. Adamo, tacizcimi yere yatırdıktan sonra koli bandı kullanarak adamın ellerini ve ayaklarını birbirine bağladı.

Adam bağlarına karşı mücadele etti ve o acımasız gözlerde ilk kez gerçek bir korku parladı. Acı bir gülümsemeyle başımı salladım. "Ben de öyle hissettim."

Boğucu korkuyu, ürkütücü paniği ve sonunda çaresiz olduğumu fark ettiğim o kalp kırıcı anı hatırladım. Annem bile onu durduramazdı. Ama bugün kontrol bendeydi. Ona yavaşça yaklaştım, parmaklarım bıçağın etrafında sıkılaşıyordu.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordum.

Adam yüzümü tararken kaşları çatıldı. "Hayır! Yemin ederim. Bu bir yanlış anlaşılma olmalı."

Öyle değildi. Onu tanıdım ve Falcon'lar onun doğru kişi olduğundan emin olmuşlardı. Hata olmayacaktı, pişmanlık olmayacaktı, merhamet olmayacaktı.

Adamo'ya baktım ve kısa bir baş selamı verdim. Adamo dizüstü bilgisayarını paketinden çıkardı ve adamın önüne koydu. "Dikkatle izle," dedi Adamo, sesini öfke kaplamıştı. Şiddet yüz ifadesini çarpıtmıştı. Başarısız olsam bile Adamo'nun benim yapamadığımı yapmak için orada olacağını fark ederek garip bir teselli buldum.

Video başladı ve adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Geri çekildim ve videolarımızı izlemesine izin verdim. Ara sıra gözlerinde bir heves parlıyordu ve yıllar önce bana yaptıklarından dolayı duyduğu bariz heyecandan dolayı midem bulanıyordu. İnsanların değişebileceğine, kendilerini geliştirebileceklerine inanmak istiyordum ama şu ana kadar Adamo'nun ve benim deneyimlerimiz bunun tam tersini kanıtlıyordu. Adamo duvara yaslandı ve

yumruklarıyla adamın sağına saldırdı. Kendini tutmanın onun için ne kadar zor olduğu ortadaydı. Tacizcim her zevk alma belirtisi gösterdiğinde Adamo'nun vücudu öne doğru sallanıyordu.

Bir saniye daha dayanamayınca videoyu kapattım. Geçmişteki işkencecimle yüzleşmeden önce kendimi çalmak, küçük Katinka'yı zihnimin derinliklerine kilitlemek için kendime birkaç derin nefes alma izni verdim. "Beni şimdi hatırlıyor musun?"

Bakışları benimkilere kaydı. Hiçbir şey söylemedi ama gözlerinin gergin bir şekilde gidip gelmesi bana bir bahane bulmaya çalıştığını söylüyordu. Bıçağı kaldırdım. Tekrar bağlarına karşı mücadele etmeye başladı ve yardım için avazı çıktığı kadar bağırdı. Sesi duyunca irkildim, tüylerim diken diken oldu. Yaklaştım ve bıçağı tam yüzünün önünde tuttum. "Bağırmayı kes," diye fısıldadım sertçe. Sesim istediğim kadar güçlü ve tehditkâr değildi.

Adam durmadı. Daha da çok debelendi, Adamo'nun onu bağladığı sandalyeyle neredeyse ters dönüyordu. "Kapa çeneni," diye homurdandım.

Adam beni duymuyor gibiydi bile. Onun için hava alıyordum. Adamo'ya bir bakış attım. Bu gibi durumlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Yardım isteyemezdim, dilim çok ağırdı ve neyse ki istemek zorunda değildim. Adamo duvardan uzaklaştı ve ikinci bıçağını çekti. İki uzun adımda yanımda belirdi, adamın saçını yakaladı ve bıçağı boğazına dayadı. "Kapa çeneni yoksa o lanet dilini keserim," diye hırladı, sesi o kadar korkunç çıkıyordu ki bedenim bile istemsizce bir an için ondan uzaklaştı.

Adamo yaptığı şeyden zevk alıyordu. Gözlerinde uyuşturucu kullanırken hatırladığım aynı coşkulu heyecan vardı. Acaba bu heyecan azaldığında düşüşü de o kadar sert mi olacaktı? Sonrasındaki kasvetli, iç karartıcı saatleri ve bir sonraki uyuşturucu için artan özlemi hatırladım. Adamo bir sonraki ilaca ne zaman ihtiyaç duyacaktı?

Adamo'nun bakışları bana yöneldi, çılgınca, istekli ve aç. "O senin." Benim. Yargılamak için benim. İşkence etmek için. Öldürmek için.

Bıçağı kaldırdım, keskin ağzını taradım. Nefesimi tutarak bıçağı kalçasına sapladım. Gözlerim büyüdü, parmak eklemlerim sapın etrafında beyazlaştı, kendi eylemlerimden şok oldum. Adam sertçe haykırdı, gözleri geniş ve acı içindeydi. Kan, hâlâ bacağının içinde gömülü olan bıçağın etrafındaki kumaşı ıslattı.

"Çevir," diye mırıldandı Adamo, sesi zorlayıcıydı.

Tutuşumu sıkılaştırdım ama hareket etmedim. Adamo elimi kendi eliyle kapattı. "Yardım edebilirim."

Başımı salladım. Elimi yönlendirerek bıçağı saat yönünde çevirdi.

Çıglıklar yükseldi, kafamın içine gömüldü ve tüylerimi diken diken etti. Vücudum hareketlerime karşı isyan etti. Başımı salladım ve Adamo elimi bıraktı. Elimi bıçaktan çektim.

"Benim yapmamı ister misin?" Adamo sordu.

Bir adım geri attım. İki numaraya bakmadım, sadece her geçen gün daha çok aşık olduğum adama baktım. Bana yardım etmek istiyordu ama bunun ötesinde şiddete susamıştı. Bunu istiyordu, buna ihtiyacı vardı, belki de en az benim kadar.

"Evet," diye fısıldadım.

Adamo iki numarayı tüyler ürpertici bir bakışla sabitledi. Avını parçalamaya hazır bir avcı. Adamo bıçağı iki numaranın bacağından çıkarıp karnına sapladı ve sığ bir kesik oluşturdu. Acı verici ama ölümcül değil.

Geri çekildim ve Adamo'nun odaklanması, hevesi, becerisi karşısında büyülenmiş ve dehşete düşmüş bir halde onu izledim.

Kana susamışlığının uyanmasına benim sebep olup olmadığımı, isteğimin duvarlarını yıkıp durdurulamaz bir açlığı serbest bırakıp bırakmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Adamo," diye fısıldadım sonunda. Bıçağı bıraktı, gözleri bana kaydı. Beni gerçekten görmeleri için bir kalp atışı geçmesi gerekti.

"O artık senin," dedi kısık bir sesle.

Başımı salladım ve silahı kavradım. Tetiği çekmek kolaydı ve garip bir şekilde neredeyse bir merhamet eylemi gibi hissettirdi.

Adamo

Silah sesi kirli bodrumda çınladı ve ardından tam bir sessizlik geldi. Sertçe nefes aldım, coşkulu halimden kurtulmaya çalışıyordum. Nabzım damarlarımda çılgınca atıyordu ve kendimi neredeyse yenilmez ve genel olarak heyecan verici bir şekilde canlı hissediyordum. Yavaş yavaş Dinara'nın varlığının tekrar farkına vardım. Benden birkaç adım ötede duruyordu. Tek kelime etmeden her şeyi, kontrolümü kaybettiğim her saniyeyi izlemişti. Kan eğlencesinde kendimi kaybettiğim için deli gibi görünüyor olmalıydım. Hay sikeyim. Beni bu şekilde tüketmesine izin verdiğime inanamıyordum.

Dinara'nın bakışlarıyla karşılaştım, en kötüsünü bekliyordum: tiksinti ve hatta belki de korku, ama sadece farkındalık ve biraz da şok buldum. Dinara silahı indirdi ve silahların bulunduğu çantaya geri koydu. Kalçalarımın üzerine oturdum ve kendimi açıklamam gerekip gerekmediğini düşündüm. Ama eylemlerimi haklı çıkarmak için ne söyleyebilirdim ki? Ben sapkın bir pisliktim. Dinara'nın güzel gözleriyle karşılaştığımda acı bir gülümseme dudaklarımı büktü. "Bir canavarın diğerini öldürmesi, korkunç bir manzara, değil mi?"

Dinara başını öne eğdi. "Sen onun gibi değilsin."

"Ama ben bir canavarım. Yerinizde olsaydım, benden mümkün olduğunca uzaklaşmak isterdim."

Belki de sonunda daha iyi olamayacağımı, doğamın gençken dilediğim iyilik seviyesine ulaşmama asla izin vermeyeceğini kabullenmem gerekiyordu.

Yüz ifadesi minnettarlıkla dolarken başını salladı. "Hayır. Bunu benim için yapıyorsun. Bu asla unutmayacağım bir şey. Ve kesinlikle hiçbir yere gitmeyeceğim, Adamo."

"Bunu sizin için yapıyorum, evet, ama küçük bir kısmı da benim için yapıyor, çünkü ben istiyorum."

"Sorun değil."

Kısık sesle güldüm. "Tamam mı?"

"Evet, çünkü sonuçta bundan zevk alsan bile, bunu benim için yapıyorsun. Eğer bu bir kanıt değilse..." Sözlerini yarıda kesti, neredeyse utanmış görünüyordu.

"Bu bir kanıt," diye kabul ettim. Dinara'ya benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlamak için buradaydım. Bu yüzden başlamıştım ama kurbanımın üzerine ellerimi koyduktan sonra devam etmemin nedeni bu değildi. Karanlık görevime başladıktan sonra kayboldum, derin bir özlem ve karanlık bir açlık içinde kayboldum. Sendeleyerek ayağa kalktım. Bacaklarım sanki çok sık rollercoaster'a binmişim gibi dengesizdi. Bu işkence sonrası hissi, uyuşturucuya her şeyden daha yakındı ve her şey

olabilirdi.

Dinara çantamdan bir havlu aldı ve bana uzattı. Ben de aldım. Ellerim kan içindeydi ve giysilerim sıırıslıklamdı. Mahvolmuşlardı. Remo ve Nino'nun eve bu şekilde döndükleri zamanı hatırladım ve gerçekten hayranlık duyduğum halde tiksiniş gibi davranmışım.

Dinara sakince beni izledi ve ne gördüğünü merak ettim. Remo ve Nino'yu ilk kez iş başında gördüğümde hissettiğim hastalıklı hayranlığı hatırladım. O zamanlar bile bir parçam kendimi bu kadar ahlaksızca bir şeyin içinde kaybetmenin nasıl bir his olduğunu merak etmişti ama buna karşı koymuş, elimden geldiğince direnmişim.

Dinara iki numaranın kalıntılarını taradı. Eğer bu görüntü onu rahatsız ettiyse, bunu sakladı. Ellerim temizlendikten sonra koluna dokunarak dikkatini tekrar bana çektim.

"Ben iyiyim," dedi sessizce. "Yaptığın şeye sevindim. O bunu hak etti ama bu benim yapabileceğim bir şey değil. Bunu şimdi anladım."

"Yapmak zorunda değilsin. Eğer istersen yapabilirim." Tekrar bu kadar yüksek hissetmek istiyordum. Dinara muhtemelen bunu yüzümden anlayabilirdi.

"Kontrolünü kaybetmenin nedeni ben olmak istemiyorum," dedi.

İçimden kara bir kahkaha patladı. Yanağına dokundum. "Böyle olmamın gerçekten senin suçun olduğunu düşünüyorsun. Bu Falcone geninden ve yetiştirilme tarzımdan kaynaklanıyor, senden değil."

Dinara dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hadi gidelim buradan. Ona hayatımın bir saniyesini daha vermek istemiyorum. Hak ettiğini buldu. O artık geçmişte kaldı."

Temizlik ekibini aradıktan sonra Dinara ve ben motelimize geri döndük. Reno'daki çöplükten daha iyiydi ama kesinlikle sizi daha uzun süre kalmaya davet eden bir yer değildi.

Uzun bir duştan sonra banyodan çıktığımda Dinara yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu. İstismarcılarının olduğu listeye bakıyordu. İki numaranın üzerini çoktan çizmişti. Yanına uzandım. "Son ismin üstünü çizdiğimizde nasıl hissedeceğimi merak ediyorum."

Bu annesinin adıydı. Onun sonunu henüz konuşmamıştık. Dinara bu konudan kaçındı. Annesinden ne kadar nefret ederse etsin, onu öldürmek diğer öldürmelerden farklı olacaktı. "Kendini özgür hissedeceksin," dedim. Umduğum sonuç buydu.

"Nasıl hissediyorsun?" Dinara, kan davamızın sona ermesini tartışırken her zamanki gibi konuyu değiştirerek sordu.

Ona yaklaştım ve duygularımı düşünürken bir kolumu omuzlarına doladım. Suçlu hissetmiyordum, azıcık bile. Yaptığım her şeyi hak etmişti. "Güzel. Normale döndük."

Dinara kaşlarını kaldırdı. "Normal, seni tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil."

"Aynen öyle," dedim sırtarak ama Dinara'nın gözlerindeki dürüst endişeyi görünce ciddileştim. "Bu seninle ilgili, benimle değil. Bunu geçmişini gömüp huzur bulabilmen için yapıyoruz. Ne hissettiğim önemli değil ama yalan da söylemiyorum. Ben iyi hissediyorum. Asıl soru senin nasıl hissettiğin?"

Dinara sanki kendi içini dinliyormuş gibi kaşlarını çattı. "Tüm bunlar gerçeküstü. Uzun zamandır bu insanlar kabuslarıma giriyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum ama artık kurban değilim ve bu iyi hissettiriyor. Devam etmek istiyorum."

"Devam edeceğiz ama Vegas'a geçmeden önce birkaç gün ara vermenin bizim için iyi olacağını düşünüyorum."

Dinara ve ben listeyi ilk yaptığımızda ve intikam planımızı tartıştığımızda, ilk iki cinayetden sonra kampa dönüp diğer tacizcilerin yaşadığı Vegas'a gitmeden önce iki yarış sürmeyi kararlaştırmıştık. Bu bize sakinleşmek için zaman kazandıracak ve kamptaki spekülasyonları en aza indirecekti.

"Biliyorum," dedi Dinara. "Ama artık başladığımıza göre durmaktan nefret ediyorum." "Eylemlerimizden şüphe etmek için zaman istemiyor musun?" Tahmin ettim.

Dinara omuz silkti. "Olabilir. Vicdanımın bir sorun haline geleceğini düşünemiyorum, şu anki hislerimle değil, ama ben..." İç çekti. "Bilmiyorum. Bunu riske atmak istemiyorum. Hepsinin hak ettiklerini almalarını istiyorum."

"Öyle olacak, çünkü benim vicdanım kesinlikle sorun olmayacak."

Dinara garip bir şekilde gülümsedi ve beni öptü. "İtalyan bir gangstere aşık olabileceğimi düşünmek-" Dudaklarını kapattı, gözleri kocaman oldu.

İşkencenin verdiği haz, şu an hissettiklerimin yanında hiç kalır.

Ağzımı açtım ama Dinara eliyle dudaklarımı kapattı. "Sakin bir şey söyleme. Şimdi olmaz."

Gözlerim eğlenerek kırıştı. Avucunu öperek başımla onayladım. Dinara yavaşça elini indirdi.

"Ben de bir Bratva prensesine aşık olacağımı hiç düşünmemiştim," demek için acele ettim.

Dinara beni sertçe öptü. "Kapa çeneni, kapa çeneni. Duygulardan bahsetmek istemiyorum, şimdi olmaz. Henüz değil."

"Yaptığımız ve yapmayı planladığımız onca şeyden sonra duygulardan mı korkuyorsun?" Alay ettim. Gözleri susmam için yalvarıyordu ve bu sefer sustum. Bunun yerine onu kendime doğru çektim ve ne hissettiğimi bedenimle gösterdim. Kelimelere gerek yoktu.

TWENTY-ONE

Dinara ve ben kampa döndük ve takip eden iki yarışa katıldık, ancak kalbimiz bu işte değildi. Liste düşüncelerimizi meşgul ediyordu. Başka türlü davranmak nafileydi. İkinci yarışın ertesi sabahı Las Vegas'a doğru yola çıktık, kan davamızı daha fazla sürdüremedik. İkimiz de huzursuzduk.

Strip'in eski kısmında başka bir salaş motele ödeme yaptık. Böyle bir yer arayışımıza beş yıldızlı bir otelden daha uygun geldi. Ne kadar uzun sürerse sürsün, listemizdeki son isim de silinmeden kampa dönmeyecektik. Yarışlar bekleyebilirdi.

Sonraki birkaç öldürme işkence olmadan sorunsuz geçti. Dinara'nın silahla gerçekleştirdiği kolay cinayetler. Kendi kan arzumu bastırdım ve bunu kendi şartlarıyla yapmasına izin verdim. Kana susamışlığıma direnmekten daha kötüsü kayıtları izlemektir. Her dakika kafama kazınıyor ve bazen kâbuslarımda bile beni takip ediyordu.

Altı numarayı geçtikten sonra Dinara yanımdaki yatakta uzanmış yatıyordu, tamamen çıplaktı ve kelimelerin ötesinde muhteşemdi. Onu bu şekilde görmek ve gördüğüm kayıtları hatırlamak, bir araya getirmesi zor bir durumdu. Dinara benim aklımın alamayacağı dehşetlerden kurtulmuş, sert ve kararlı ama aynı zamanda nazik biri olmuştu. Pek çok insan onun yaşadıklarından sonra bıkkınlığa kapılabilirdi.

Duygularımızı bir daha tartışmamıştık, konunun etrafından dikkatle dolaşmıştık ama şimdi onu izlerken, duygularımı ifade etme arzusu neredeyse karşı konulmazdı.

Dinara'nın gözleri bana ne düşündüğümü bildiğini söyledi. "Henüz değil," diye fısıldadı.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Ne zaman?"

"Henüz değil," dedi basitçe.

İşkence kanımı kaydattı. Hâlâ kafam iyiydi, coşkuluydum ama artık trans halinde değildim. Dinara tüm dikkatimi üzerine çekmişti. Acısını serbest bırakma şekli. Son birkaç cinayet neredeyse duygusuzdu. Dinara her tacizciyi kafasından tek kurşunla vurmuştu. Soğukkanlı ve kontrollüydü. Ama bugün farklıydı. İlk cinayetinde olduğu gibi, Dinara intikam ihtiyacıyla kendini kaybetmişti. Belki de Dinara'yı istismar eden iki istismarcıyla, evli bir çiftle karşılaştığımız içindi. Öfkesi çoğunlukla kadına odaklanmıştı. Dinara'nın onu bıçakladığı zamanların sayısını unutmuşum. İşim bittiğinde vahşice saldırmış, sanki ele geçirilmiş gibi öldürmüştü.

Şimdi Şeker Kapanı'nın altındaki hücreye sessizlik çökmüştü. Dinara'ya bakarken donup kalmıştım.

Kan dudaklarını kaplamıştı, solgun tenine karşı bir renk çizgisi. Saçlarının alev alev yanan kıızılığı bile yanında soluk kalıyordu.

Soğuk taş zeminde hareketsiz yatıyordu, geniş gözlerini tavana dikmişti ama önünde ne olduğunu göremiyordu.

Bıçağı düşürdüm. Bir takırtıyla yere düştü, etrafına kan sıçradı. Bir saniyeliğine yüzümün bir parçası keskin bıçağın üzerindeki tek temiz noktada yansdı. Hayatımda ilk kez, insanların adımı duyduklarında duydukları korkuyu anladım. *Falcone*.

Bugünkü ifadem onların dehşetini haklı çıkardı.

Kan dökmek genlerimde vardı. Hayatım boyunca damarlarımın derinliklerindeki bu arzuyla savaşmış, onu uyuşturucu ve alkolle köreltmıştim, ama çağrısı her zaman mevcuttu, vücudumda beni dibe çekmekle tehdit eden bir dip akıntısı vardı.

Buna izin vermemiştim. Kendimi onun derinliğine atmış, ruhumun en karanlık kısmına doğru akıntıyı takip etmiştim. Çok uzun zamandır bu gün

benim

en büyük kabusumdu, ölçsüz bir korkuydu. Ama lanet olsun, bugün kendimi yeniden doğmuş gibi, gerçek benliğime geri dönmüş gibi hissettim.

Avuçlarım onun kanıyla yapış yapış olmuştu ve mükemmel hissettiriyordu. Daha önce hiç bir kadını öldürmemiştim, hele hele bilerek acı çektirmemişim, ama kaydı izledikten sonra benim için yüzü olmayan, yok etmem gereken bir hedef haline gelmişti.

Hiçbir sokak yarışı, öldürmenin verdiği heyecanla, mutlak yükseklikle ve hatta işkencenin verdiği güç patlamasıyla yarışamaz.

İnsanın doğasını inkâr etmesi bir yalanı yaşaması demektir. Sadece her şekil ve formdaki uyuşturucu bunu mümkün kılıyordu. Artık değil.

İnsanlar sonunda kardeşlerime ve bana taktıkları lakap için bir neden buldular.

Be

n. Las Vegas'ın canavarları.

Canavar tarafım oynamak için ortaya çıkmıştı ama şenlik daha yeni başlamıştı.

Begun.

Remo ve ben görünüş olarak birbirimize benziyorduk ama en çarpıcı benzerliğimiz bu değildi. Onun acımasızlığı ve gaddarlığı hayatım boyunca beni dehşete düşürmüştü çünkü bu benim hor gördüğüm bir yanıma yansıtıyordu. Bugün onunla ve kendimle barıştım.

Bunun için Dinara'ya teşekkür etmeliyim.

Başını çevirdi ve göğsü kabararak bana göz kırptı. "Hep böyle mi olacak?"

"Ne gibi?" Kısık sesle sordum. Boğazımın neden ağrıdığından bile emin değildim.

Kurbanımızın aksine ben çılgılık atmamıştım. Neredeyse hiçbir şey söylememiştim.

Sanki düşüncelerini sıralamak, doğru kelimeleri oluşturmak için zamana ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes aldı. "Yaptığımız şeyden aynı derecede dehşete düştüm ve tiksindim, aynı zamanda heyecanlandım ve güçlendim. Her zaman böyle mi olacak? Bu çatışma göğsümü parçalıyor çünkü kendimi tamamen kana susamışlığa kaptırdım. Sadece tetiği çekmek farklı ama bu... bu kişisel cinayet..." İç çekti.

Ona yaklaştım ve yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Bilmiyorum."

Gözlerimi aradı. "Ne hissediyorsun, Adamo?"

Gerçek duygularımı maskeleyerek yalan söylemeyi düşündüm. "Korku değil. İğrenme değil." Bakışlarım cesetlere doğru kaydı, bir pişmanlık titreşimi, normal bir insanın hissedeceği herhangi bir duygu bekledim, ama hiçbir şey yoktu, sadece az önce yaşadıklarımı tekrarlama ihtiyacı vardı.

Dinara'ya dönüp baktığımda,

yüz ifadesini farkındalık doldurdu. Canavarı bir kez oynamak için dışarı çıkardığınızda saklamak zordu. "Bunu her yaptığımızda daha çok seviyorsun."

Karanlık bir şekilde gülümsedim. "Bize Falcon dediklerini biliyorsun."

Remo ve Nino beni bu halde görselerdi benimle gurur duyarlardı. Gurur, düşüşten önce gelir. Yaptıkları, yapmaktan hoşlandıkları şeyler için onlara hep bok atmıştım ve şimdi buradaydım.

Oturur pozisyona geçti ve elime uzanarak parmaklarımızı birleştirdi. Avuç içlerimiz kurbanımızın kanıyla birbirine yapışmıştı. "Bunu sensiz yapamazdım. Sensiz devam edemem."

"Planımıza sadık kalmak istiyor musun? Annene bile mi?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Onlara bunu ödetmek istiyorum, her birine. Kanları akmalı."

Elini sıktım. "Ve kanayacaklar, Dinara. Çılgınlıkları, eylemlerinin ruhunda bıraktığı hayaletleri uzaklaştıracak."

Dinara küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Kan ve gözyaşı tadındaydı ama bu bile beni iğrendirmiyordu. "Şair ve katil. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun, Adamo." Gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Sanırım sana aşık oluyorum."

Şaşkınlık içime işledi. "Henüz değil'e ne oldu?" Dinara başını salladı. "Neden korkacakmışım?"

Duygularımızın bizi korkutması için muhtemelen yüzlerce neden vardı ama ben hiçbirini umursamıyordum. Boynuna sarıldım ve onu kendime çektim. "Yolun her adımında seninle olacağım. Son nefesimi alsam bile sana hak ettiğin adaleti vereceğim."

"Hayır," diye fısıldadı. "İkimiz de bu iğrenç yaratıklar için son nefesimizi vermeyeceğiz. Onların kanı çoktan döküldüğünde yaşayacağız."

Onu tekrar, bu sefer daha sert öptüm, dilim dudaklarını ayırdı. Elim sırtında gezindi.

Dinara başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Yapamam. Bu şekilde olmaz." Kanla kaplı halini işaret etti. "Onların yanında olmaz." Cesetlere doğru başını salladı. "Yapabilir misin?"

Cevabın hayır olmasını isterdim ama damarlarım öldürmekten ve arzudan arta kalan adrenalinle çarpıyordu. Dinara'yı burada, soğuk ve kana bulanmış zeminde becerebilirdim. Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Cevapları seni korkutacaksa soru sorma."

Dinara elimi tuttu ve ben de onu ayağa kaldırdım. Tırnaklarıyla göğsüme dokundu. "Senden asla korkmayacağım." Yüzü görebildiğim tek şey olana kadar çok yaklaştı. "Çünkü senin canavarın bana asla zarar vermeyecek."

Başımı salladım, çünkü bu doğrudu. "Hadi bir duş alalım ve yiyecek bir şeyler alalım. Yarın uzun bir gün olacak."

Dinara cesetlere doğru bir bakış attı. "Ne olmuş onlara? Onlardan kurtulmamız gerekmiyor mu?"

Telefonumu çıkardım ve Nino'yu aradım. O ve Remo üst kattaki ofisteydiler ve durumu halledeceklerdi. "Halledilecek."

Dinara başıyla onayladı. Üst kata çıktık, her tarafımız kan içindeydi ve garip bir şekilde keyifliydik. Bardan çıkarken Remo ve Nino ile karşılaştık. Remo bakışlarımla karşılaştı ama bir şey söylemedi. Ona küçük bir baş selamı verdim. Bugün, belki de ilk kez onu gerçekten anlamıştım ve o da bunu yüzümde görmüştü.

"Cesetlerle biz ilgileniriz," dedi Nino kesin bir ifadeyle.

Şeker Kapanı'ndan çıkarken Dinara'yı gergin bir enerji sarmıştı ama arabaya yaklaştıkça sakinleşti. Yolcu kapısını açtı ve küçük bir kahkaha attı. "Gerçekten başardık. Listemizi neredeyse tamamladık."

Sadece bir isim kaldı, adını anmaktan kaçındığımız bir isim.

Üzerindeki ağırlığın azaldığını görebiliyordum. Coşku her türlü endişeyi kovuyordu. Şimdilik şeytanları dinlenmeye çekilmişti. Ancak sonsuza kadar gitmemişlerdi. Geçmişteki şeytanları yakından tanıyordum. Ona musallat olmak için geri geleceklerdi ama onun üzerindeki güçlerinin bir kısmını kaybetmiş olacaktı.

"Yaptık ve istediğinizi alana kadar durmayacağız."

Arabaya bindik ve gaza bastım, hızla uzaklaştım, şehrin dışına çıktım. Dinara elini uzattı, avucu kot pantolonumun üzerinden sikimi kavradı. Ona sorgulayan bir bakış attım. Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü ama gözlerinde şehvetle karışık bir karanlık vardı. Kahretsin, bu beni tahrik etti. Onu orada, cesetlerin yanında becermek isterdim.

Daha sert ovuşturdu. Arabayı yavaşlattım, kenara çekmek istiyordum. Başını salladı. "Sürmeye devam et. Hızlı sür."

Gecenin bu saatinde daha az kalabalık olan ara sokakları seçtim. Ayağım tekrar gaza bastı.

Dinara başını salladı ve gözlerini çıkıntıma dikti. Kemerini çözdü ve fermuarımı açmadan önce biraz daha yaklaştı. Biraz uğraştıktan sonra

El yordamıyla sikim serbest kaldı ve ağzına aldı.

Islak sıcaklığını hissedince tısladım. Beni daha da derine emmeden önce dili ucumu yaladı. Başı aşağı yukarı sallanırken ellerimden biri kırmızı yelesine dolandı. Gözlerim önümdeki caddeye sabitlenmiş, neredeyse karanlıkta yarışıyordu.

Dinara sadece ucumu emerken, elleri kotun üzerinden taşaklarımı avuçladığında inledim. Ağzıyla sikimi okşarken çıkardığı ıslak sesler arabayı dolduruyordu. Boğazına vurduğumda parmaklarım saçlarında sıkıştı. Hafifçe geri çekildi, ancak ağzı ve diliyle ucumu daha da ateşli bir şekilde çalıştırdı. İlk hain titreşim taşaklarımı ele geçirdiğinde parmaklarım direksiyon simidinin etrafında daha sıkı kilitlendi. Dinara beni daha sert emdi, parmakları taşaklarıma masaj yaparak orgazm olmamı sağladı ve sonra zevk içimden fişkırdı ve onun ağzına doğru serbest kaldım.

İnleyerek kalçalarımı pompaladım, Dinara beni sağarak kuruturken ayağım gazda gevşedi. "Siktir," diye homurdandım, arabayı neredeyse yoldan çıkarıyordum. Dinara başını kaldırdı, karanlık bir şekilde gülümsüyordu, dudakları dölleriyle kaplanmıştı. Dili dışarı fırladı ve onu yaladı.

"Şimdi sıra sende," diye homurdandım, arabayı yolun kenarına doğru yönlendirirken.

Direksiyonu tutarak arabayı tekrar caddeye doğru itti. "Sürmeye devam et. Hızlı sür."

Başımı salladım. "Araba kullanırken seni yiyemem. Sürücülük becerilerim bile körlemesine araba kullanacak kadar iyi değil."

Hınzırca sırıttı. "Parmakla beni ve sür."

Dinara'nın pantolonunu ve tangasını tek hamlede indirmesini, o seksi zayıf bacaklarını ve kesilmiş kızıl saçlarıyla lezzetli amını ortaya çıkarmasını izlerken bir kez daha hızlandım. Bana vücudunun üzerimde yarattığı etkiyi bildiğini söyleyen bir bakış attı. Sırtını kapıya yasladı ve bir bacağına kalçama dayayarak bana o sırılsıklam pembe amcığın en iyi görüntüsünü verdi.

"Gözün sokakta olsun Falcone," dedi cüretkâr bir sırıtışla.

"Kukun beni baştan çıkarırken nasıl araba sürmeye odaklanabilirim ki?" "Sen büyük bir çocuksun. Başa çıkabilirsin. Şimdi çıkar beni."

Gözlerimi sokağa çevirirken kıkırdadım. Uzanıp Dinara'nın dizini kavradım, sonra elimi yavaşça kalçasına doğru götürdüm.

"Daha hızlı."

"Araba mı, parmaklarım mı?"

"İkisi de," diye tısladı, bileğimi kavradı ve parmaklarımı ıslak amına bastırdı. Onun sıcaklığını hissettiğimde inledim, sikimin etrafında mükemmel hisseceğini biliyordum.

İki parmağımı içine kaydırđım. İnledi, duvarları parmaklarımın etrafında kenetlendi.

Kısa süre sonra Dinara'nın kalçaları çılğınca dönerek parmaklarımı amının derinliklerine soktu. Vegas'ın ışıkları görünmeye başladı ve çok geçmeden binaların ve kalabalık kaldırımların yanından geçtik.

Dinara haykırana kadar daha da hızlı parmakladım, iç kasları parmaklarımın etrafında bir mengene gibi kenetlendi. Onu sikmeye devam ettim ama yavaşladım. Benim de gaza basışım hafifledi ve kısa süre sonra otellerin ve insanların oluşturduğu bulanıklık ayırt edilebilir hale geldi. Dinara yanağını cama yaslamış, ayrık dudaklarıyla dışarı bakıyordu. Parmaklarımı kıvrarak inlemesine ve camın buğulanmasına neden oldum. Rastgele bir otelin kapalı otoparkına girdim ve kenara park ettim. Araba durduğu anda koltuğumu arkaya ittim.

Dinara hiç tereddüt etmeden kucağıma tırmandı ve kendini sikimin üzerine bıraktı.

Yoldan geçen arabaların yolcuları bize bembeyaz gözlerle baktılar. Onların raporlarının güvenliği, hatta polisi buraya yönlendirmesi an meselesiydi. Dinara'nın boynunu kavradım ve öpmek için onu aşağıya çektim, diğer elimle de sert kıcını avuçladım. Vücutlarımız bir bütün haline gelmiş gibiydi ve çevremizdekiler arka planda kayboldu.

Sanki son kez yakınlaşacakmışız gibi birbirimize neredeyse çaresizce sarıldık.

O gece motel odamıza döndüğümüzde ruh halimiz ciddiye. Neredeyse listemizin sonuna gelmiştik ve bununla birlikte kanunsuz yolculuğumuzun da sonuna. Bundan sonra normal hayatımıza ya da olabildiğince normal hayatımıza dönmemiz gerekecekti. Birlikte yatağı girdik, ikimiz de sırt üstü yattık, kollarımız birbirine değiyordu.

"Son cinayetten sonra ne yapacağız?" Ben sordum.

Dinara gözlerini kırptırarak tavana baktı. "Umarım kendimi özgür hissederim." "Ben de öyle umuyorum ama kastettiğim bu değildi."

Yüzüme doğru döndü, gülümsemesi ciddiye. "Biliyorum. Sanırım yarış kampına geri döneceksin?"

"Sezon bitti sayılır ve kaçırdığım onca yarıştan sonra zaten ilk ona giremem."

Dinara başını salladı. Parmak uçlarıyla çenemdeki ve yanağımdaki kirli sakalları okşadı. "Demek Noel'i kardeşlerinle kutlamak için Vegas'a döneceksin?"

Noel arifesine sadece bir ay olmasına rağmen Noel ışık yılları kadar uzak görünüyordu. "Planım bu, evet," dedim yavaşça. "Ama senin de bana katılabileceğini düşündüm."

Dinara'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Tatili ailenle birlikte geçirmemi mi istiyorsun?"

"Benimle ve ailemle," diye düzelttim. "Tatillerde bile seni yanımda istemem seni gerçekten şaşırtıyor mu? Son birkaç aydır gecemizi gündüzümüzü birlikte geçirdik ve dürüst olmak gerekirse, maceramızın gerektirdiği tüm acımasız şeylere rağmen, hayatımın en güzel zamanıydı."

"O zaman hayattaki seçimlerini yeniden gözden geçirmelisin," dedi alaycı bir gülümsemeyle, ama gözlerinde şefkat vardı. "Bunun aynı zamanda hayatımın en güzel zamanı olması benim ve senin hakkında çok şey söylüyor. Berbat durumdayız."

"Ne olmuş yani?"

"Listeyi tamamladığımızda, sen hala bir Camorrista olacaksın ve ben de hala Chicago Pakhan'ın kızı olacağım. Bu işin yürümesinin bir yolu var mı?" Dudakları dudaklarıma değdi ve gözlerinde umut ve endişe vardı.

"Eğer istersek."

"Babam Outfit ile savaş istemiyor. Bu eve çok yakın olur ama kardeşlerinle ateşkes yapmayı kabul ederse, bu Outfit'in savaş ilan etmesine yol açabilir."

"Aynı bölge için savaşıyoruz," dedim. "Baban Büyük Göller'e hükmediyor. Birbirimizin varlığını görmezden gelmek için ateşkes ilan etmemize gerek yok."

"Birbirimizin varlığını görmezden gelmenin resmi bir çift olmamız için yeterli olduğunu mu düşünüyorsun? Nerede yaşayacağız ki? Chicago'da birlikte yaşayamayız çünkü bu sorun yaratır."

"Outfit'in başladıkları işi bitirmek için beni tekrar ele geçirirlerse bayram edeceklerinden bahsetmiyorum bile."

Dinara ön kolumdaki yara izini dalgın dalgın okşayarak devam etti: "Las Vegas'ta yaşamam da aynı derecede kötü görünürdü. Ne söylersek söyleyelim, insanlar beni Camorra'nın bir parçası olarak görecektir ve senin ailenle benim ailem arasında bir ateşkes olduğundan şüphelenecek, bu da aynı sonucu doğuracak. Bratva ve Outfit arasında savaş."

Outfit'in Chicago ve Illinois'deki siyasi elitlerle güçlü bağları vardı. Camorra ve Bratva birlikte saldırıya geçse bile bu istenmeyen bir sürü dikkat anlamına gelirdi. Bu istediğimiz ya da ihtiyacımız olan bir şey değildi. Ama mafya politikaları yüzünden Dinara'dan vazgeçmeye niyetim yoktu.

"Birlikte olmamızı istiyorum. Eğer ikimiz de istersek, hiçbir şey bizi durduramaz."

Dinara alnını benimkine yasladı. "İşimiz bittiğinde bunu konuşalım."

Hâlâ söyleyemedi. Listemizdeki son isim Dinara'nın en büyük zorluğuydu.

"Kolay olmayacak. Belki bunu yapamazsın. Ve bu da sorun değil. Bu başarısız olduğun ya da geçmişin seni hâlâ zincirlediği anlamına gelmez."

"Bunu yapmak zorundayım," diye fısıldadı Dinara. "Onu öldürmek zorundayım."

Şakağını öptüm. Dinara'ya yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Annemi öldürmeden önce Chicago'ya dönmem gerekiyordu. Adamo gitmeme izin verme konusunda isteksizdi ama sonunda babamla konuşma ihtiyacımı anladı ve kabul etti.

Konağımızın fuayesine adım attım. Bir an için sadece tanıdık kokuyu içime çektim. Bu altın kafeste yaşamaktan nefret ediyordum ama yine de hep özlüyordum. Ya da belki sadece Rusya'yı özlüyordum.

Babam ofisinde bekledi. Çar bile daha görkemli bir çalışma alanına sahip olamazdı. İçeri girdiğimde babam başını kaldırdı.

Kan dökmek onun mesleğiydi. Yapabileceği zulümler konusunda hiçbir yanılısamam yoktu. Bratva'da herhangi bir şey olmak istiyorsanız, vicdan sahibi olamazdınız. Ama ben her zaman onun küçük kızı, işinin dehşetinden uzak tutmak istediği değerli bir oyuncak bebeği olmuştum.

Artık gerçek yüzümü göstermiştim. İşkence ettim ve öldürdüm. Ben bir Mikhailov'dum.

Sandalyesinden kalkmadı, sadece arkasına yaslandı ve beni dikkatle inceledi. "Senin için alabileceğim intikamı almak için Camorra ile çalıştın. Neden kendi babandan değil de düşmandan yardım istedin?"

Hayal kırıklığı ve öfke derin sesinde çınılıyordu. Gözleri hayal kırıklığını tüm gücüyle yüzüme vurdu. Ona doğru yürüdüm, yüksek topuklu ayakkabılarım parkede tıkırdıyordu. Rus hanımefendisi kostümü, altında yatan gerçek şeyi, kırık dökük, berbat bir katili zar zor saklıyordu.

"Çünkü cinayetlerin bir parçası olmama asla izin vermezsiniz. İntikam almak için tek şansım başka müttefikler aramaktı."

Babam avucuyla masaya vurdu ve ayağa kalkarak üzerimde yükseldi. "Çünkü ellerinin kana bulanmasını istemedim. Seni bu dünyanın kötülüklerinden korumak istedim. Ve lanet olası Falconlar seni cehennemin dibine fırlattı."

Öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. Yetişkin adamlar bu adamın önünde diz çöküyordu ama ben ondan hiç korkmamıştım. Belki de onun acımasız yanından korunabileceğimi düşünerek aptallık etmiştim. "Beni şimdi, isteğim dışında koruman, geçmişi geri getirmeyecek. O zamanlar beni koruyamadığın için kendini suçlu hissettiğini biliyorum."

Öfkesi katlanarak arttı, gözleri öfkeden neredeyse alev alev yanıyordu ama arkasında suçluluk duygusu alevlendi.

"Falcon'ların beni hiçbir zaman uçuruma atacak gücü olmadı, çünkü ilk piç bana tecavüz ettiği andan itibaren yıllardır lanet bir cehennemde yaşıyorum."

Babam masasındaki pahalı Fabergé yumurtalarından birini kavradı ve en yakındaki duvara fırlattı. Kulakları patlatan bir gürültüyle paramparça oldu ve bütün güzel parçalar yere düştü. Tecavüz kelimesi şimdiye kadar etrafında dolandığımız bir kelimeydi. Ne olduğunu biliyorduk ama bir şekilde buna bir kelime koymak her şeyi daha da kötüleştirmekle tehdit ediyordu. Elini tuttum, bir adım daha yaklaştım. "Beni kurtaramazsın baba. Kimse kurtaramaz. Annemin beni içine attığı uçurumdan kendimi kurtarmam gerek."

"O ismi ağzına alma."

"O adamları öldürmek iyi hissettirdi, çok iyi. Onların acısı benimkinin bir kısmını alıp götürdü."

Babam yanaklarımı avuçladı, prenses elbiseleri giydirdiği küçük kızını bulmayı umuyormuş gibi gözlerimi aradı. Ama o kız ölmüştü, aşağılık ve intikamcı bir şey olarak yeniden doğmak için birçok acı verici ölümden geçmişti. "Eğer sana yapılanları geri alabilseydim, küçük Katinka'mı geri almak için tüm adamlarımı öldürürdüm."

Gözlerim diken diken oldu. "Biliyorum. Ama o öldü ve şimdi onu öldüren herkesin de ölmesini sağlayacağım."

"Bir baba asla kızının kendisi gibi olmasını istemez, hele ki benim gibi bir erkeğe."

"Bu konuda senin gibi olduğum için mutluyum. Öldürme işlemi gerçekleştiren bıçağı tutabildiğim için mutluyum. Hesaplaşmak için prense ihtiyaç duyan bir prenses olmadığım için mutluyum."

"Ama Falcone prensinden yardım aldınız, değil mi?"

Başımı salladım. "Onları bulmama yardım etti. Ama onları öldüren bendim. Hepsi öldü. Şimdi sadece annem kaldı."

"Onu öldürmesi gereken kişi ben olmalıyım, sen değil. Bir kadını öldürmek, anneni öldürmek yara izleri bırakacaktır. Yara izlerini kendi üzerinde bırakmaman gerektiğini düşünüyorum."

Duygusuzca gülümsedim. "İçlerinde en kötü canavar o. "Anne" kelimesinin gerçekte ne anlama geldiğini asla bilemeyecek olmamın sebebi o kadın. Onu öldürmek beni özgür kılacak."

Babam yanağımı okşadı. "Umarım olur. Umarım gerçekten olur ama yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa o da intikamın bizi nadiren özgür kıldığıdır. Sadece bizi yeni şeytanlara zincirler. Bazen bunlar sadece eskilerine katılır. Seni kaybedemem, Dinara."

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. "Adamo ile kaçıp Camorra'ya katılacağımı mı düşünüyorsun?"

"Endişelendiğim kayıp bu değil." Parmakları ön kolumun etrafında kıvrıldı.

"Kendimi öldürmeye çalışmadım. Bir süredir de kendimi kesmiyorum." Kaymamın üzerinden yıllar geçmesine rağmen babam bunu atlatamamıştı ve bu yüzden kendimi suçlu hissediyordum ama yeni ve daha iyi bir hayat yaşamaya çalışıyordum.

Babamın gözleri uzaklara daldı. "Dima seni ağzının etrafında köpüklerle kan gölünün içinde bulduğunda seni kaybettiğimi düşündüm."

"Bir daha aşırı doz almayacağım baba. Ben temizim. Zaten senin bölgede kimsenin bana mal satmayacağını biliyorsun."

"Peki ya Camorra bölgesi?"

"Orada da değil, güven bana. Adamo bundan emin oldu."

"Adamo," diye tekrarladı babam, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla.

"Falcone denen çocukla aranızda gerçekte ne var?"

"O bir çocuk değil, baba."

Babam gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Bu

ciddi mi?" "Evet dersem ne yaparsın?"

"İki dünya arasında kalacaksın." "Aynı dünya, sadece farklı taraflar."

"Aynen öyle. Düşmanla çıkmana izin veremeyeceğimi biliyorsun. Kimse bunu anlamaz."

"Yapmak zorunda değiller, siz yaptığınız sürece."

"Beni nasıl bir duruma soktuğunun farkında mısın? Camorra topraklarında dolaşmaya devam etmene izin vermek işi riske atar. Moskova bundan memnun olmayacaktır."

"İşiniz hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bilseydim bile kimseye söylemezdim."

"Camorra seni yem olarak kullansaydı, beni ellerinde tutarlardı ve bunu sen de biliyorsun."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Remo'yu benden daha iyi tanıyorsun ve ben bile onun beni asla böyle kullanmayacağını biliyorum."

"O adamın vücudunda iyi kalpli bir kemik bile yok, Dinara. Batı'yı tek bir hıçkırık olmadan kontrol etmesinin bir nedeni var."

"Pakhan olmanın bir sebebi var baba. Hâlâ belli kurallara göre yaşıyorsun. Bunlardan biri, onaylamadığınız halde yaptıklarımı yapmama izin vermenizi sağlıyor ve aynı kurallar Remo Falcone'nin de beni yasak bölge olarak görmesini sağlıyor."

"Bizim gibi erkekleri elinde tutmak çok güçlü bir pozisyon, umarım bunun farkındasındır," diye mırıldandı başımı okşayarak. "Sana başka hiç kimseye vermediğim kadar özgürlük veriyorum ve bu bahsettiğin kurallar yüzünden değil."

"Acıma duygusu yüzünden," diye tahmin ettim.

Babam hüznle gülümsedi. "Oh, acımak da değil. Bugün karşımdaki kızın benim acımama ihtiyacı yok." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Aşk aptalların oyunudur. Sakın oynama."

"Başladığım işi bitirmek için Vegas'a dönmem gerekiyor."

Babamın dudakları inceldi. "Kendini kaybetme. Annene senin üzerinde herhangi bir güç verme. O ölmeyi ve unutulmayı hak ediyor."

TWENTY-TWO

Son birkaç cinayet kolay olmuştu, olması gerekenden daha kolaydı ama belki de Adamo'nun her zaman iddia ettiği gibi öldürmek benim kanımda vardı.

Ancak bugün farklıydı ve hiçbir şey kolay olmayacaktı. Hissettim ki İlk öldürmeden öncekinden bile daha gergindim. Adamo elimi sıktı, bakışları iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Ne hissettiğimden emin değildim. Duygularım alt üst olmuştu ve kahvaltıda yediğim azıcık şeyi de kusmuştum. Bu tırmanmam gereken bir zirveydi. Bu noktaya kadar işlediğim her cinayet bu gün için bir hazırlıktı. Dün babamla konuştuğumda, eğer bunu yapamazsam onu öldürmeyi teklif etmişti. Adamo da bu yükü omuzlarımdan almakta tereddüt etmezdi ama iki adamın da benim için öldürmesine izin veremezdim. Bu annemle benim aramdaydı. Beni en yüksek teklifi verene satan, özgürlük istediği için beni evimden ve babamdan koparan oydu. Babam ilişkilerinin detaylarını hiç açıklamamıştı, ta ki dün geceye kadar.

Onunla eskort olarak tanışmış ama cinsel birliktelikleri annemin bana hamile kalması ve babamın beni doğurması için ısrar etmesiyle sonuçlanmış. Daha sonra annemin eskort olarak çalışmasını yasaklamış, onu bir rehabilitasyon kliniğine göndermiş ve malikanesinde yaşamaya zorlamış, böylece bir annem olmuş. O benim bir ailem olmasını istemişti ama annem hiçbir zaman beni doğurmak istememişti.

annem, temiz olmak için. Hayatını geri istiyordu ve babamın bunu ona vermeyeceği belli olduğunda, beni onu cezalandırmak ve istediğini elde etmek için bir araç olarak kullandı.

"Dinara?" Adamo endişeyle sordu.

Düşüncelerimden sıyrıldım. Annemin yaşadığı apartmanın önüne park etmiştik. Dün cinayetleri öğrendikten sonra kaçmaya çalışmıştı ama bir Camorra askeri evini gözetim altında tutuyordu. Şimdi bizim gelmemizi bekliyordu. Acaba listemizdeki diğer isimlerle aynı kaderi paylaşacağını biliyor muydu, yoksa merhamet mi umuyordu?

Kapının kolunu kavradım. "Ben hazırım." Sesim kararlı, azimli ve sakindi; hissettiklerimin tam tersi.

Adamo ve ben asansörü üçüncü kata çıkardıktan sonra soldaki son kapıya yöneldik. Koridorda tozlu, bayat bir koku vardı ve halı daha iyi günler görmüştü. Adamo kapıyı çaldı. Titremelerini engellemek için ellerimi yumruk yaptım. Uzun zamandır bu günü bekliyordum ama şimdi dehşete kapılmışım. Camorra askeri olan orta yaşlı bir adam kapıyı açtı ve bizi içeri aldı. Önce Adamo içeri girdi ve bir anlık tereddütten sonra ben de onu takip ettim. Burası beklediğim gibi bir yer değildi. Hüzünlü, kirli bir yer olacağını düşünmüştüm ama daire temizdi ve bol miktarda cam, sahte mermer ve altın rengi dekorla yeni döşenmişti. Beyaz deri kanepenin üzerindeki duvarda annemin iç çamaşırılı siyah beyaz fotoğrafları asılıydı. Dairenin hiçbir yerinde kendime ait bir işaret bulamadım. Annem muhtemelen benim varlığımı unutmuştu.

Onu gördüğümde tüylerim diken diken oldu ve gitme isteğim neredeyse durdurulamaz bir hal aldı.

Geçen sefer annemi sadece uzaktan görmüştüm. Şimdi aramızda sadece birkaç metre vardı. Ben çok küçükken babamın benim güzelliğimi anneminkiyle kıyasladığını hatırladım, bir daha ondan hiç bahsetmemişti. Kırıksıklıklarının, ağzının ve alnının etrafındaki kaş çatma çizgilerinin altında hâlâ güzelliği duruyordu. Pahalı görünümlü bir elbise giymişti, tırnakları ve saçları tertemizdi. Önündeki cam masanın üzerindeki kül tablasında bir sigara yanıyordu. Gözleri Adamo ile benim aramda gidip geliyor, yüzünü endişe kaplıyordu.

"Katinka," dedi usulca, sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi, sanki benden kopardığı isimle seslenmeye hakkı varmış gibi.

"Yapma," diye çıkıştım. "O ismi kullanma. Ben artık Dinara'yım. Ya da belki benim için seçtiğin birçok isimden birini kullanmak istersin.

Bana tecavüz eden diğer adamdan sonra?"

Yüzü kızardı. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştığını görebiliyordum. Sigaraya uzandı ve titrek bir nefes çekti. Bir daha asla sigara içmeyeceğim. Gergin enerjisi bana tütünden daha güçlü bir şeye ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Uyuşturucu. Onun izinden gittiğime ve bağımlılığın tuzağına düştüğüme inanamıyordum. Bir daha asla hiçbir şeye dokunmayacağıma yemin ettim. Asla benden önceki aşağılık kadın gibi olmayacaktım.

"Dinara," diye başladı tereddütle. "Senin incinmeni asla istemedim. Kötü bir ruh hali içindeydim. Umutsuzluk içindeydim."

Ona doğru sendeleyerek yaklaştım, gözlerimden öfkeli yaşlar akıyordu. "Umutsuzluk mu?" "Baban-"

Tanıdık, çok tatlı, çok güçlü parfümü burnuma girdi ve neredeyse bacaklarımın bükülmesine neden olan canlı anıları canlandırdı. "Babam uyuşturucu kullanmanı yasaklamıştı. Bana bakmanı istedi. Bana annelik yapabilmen için sana baktı. Sana para verdi ki artık bedenini satmak zorunda kalmayasın."

"Ben bunların hiçbirini istemedim. Sahip olduklarımla mutluydum." Sertçe yutkundum. Hiç de suçlu görünmüyordu.

"O adamların sana ne yaptığını bilmiyordum. Onlar sana zarar verdi, bana değil."

Cüretine inanamadım. "Olanların kayıtları var. Birçoğunda sen varsın, bana o pisliklere iyi davranmamı söylüyorsun. Olanları kaydetmişsin. Biliyordun, bilmiyormuş gibi davranma!"

"Uyuşturulmuştum. O adamlar bana baskı yaptı."

"Onları ya da babamı suçlayabilirsin ama asıl canavar sensin Eden. En azından beni tanımayanlardı. Beni sevmeliydin."

Ayağa kalkacakmış gibi bir hareket yaptı ama Adamo ona uyarıcı bir bakış gönderdi.

"Seni doğurduğumda çok gençtim. Çocuk sahibi olmak bile istemiyordum," dedi, ondan bana bakarak. Parmaklarının arasındaki sigara neredeyse yanmıştı.

Babamın sözlerini hatırlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Annem beni istememişti. Kürtaj yaptırmak istemişti ama babam buna izin vermemişti. Onun çocuğundan kurtulmasına izin vermemişti. Bir çocuğa hazır olmadığı için ona kızmadım, hatta beni aldırmağa istediği için bile kızmadım, ama beni nasıl kullandığı, sırf kendi istediği hayatı yaşayabilmek için başkalarının beni istismar etmesine nasıl izin verdiği için ondan nefret ettim. Bu asla affedebileceğim bir şey değildi.

"Bir annenin çocuğunu her türlü zarardan koruması gerekir, önüne

atması değil. Ben seni sevdim. Sana g vendum ve sen her Şeyi mahvettin.
Sen

hayatımı mahvetti."

Beni işaret etti. "Şimdi buradasın ve güçlü görünüyorsun."

"Babam sayesinde buradayım, çünkü o beni korudu."

"Onun gibi olma, beni öldürme, Dinara. Amerika'dan ayrılabilirim, böylece beni bir daha görmek zorunda kalmazsın."

"Belki sen olanlardan kaçabilirsin ama ben kaçamam. Bu her zaman benim bir parçam olacak."

Annesi Adamo'ya değerlendirici bir bakış attı, sanki onun kurtuluşu olup olamayacağını merak ediyormuş gibi. Onu tanımıyordu. Merhamet bekleyeceği son kişiydi.

"Bana yaptıkların yüzünden hiç kâbus gördün mü?" diye sordum.

"Remo Falcone olanları unutmamam için elinden geleni yaptı," dedi ama bunu benim adıma üzölmüş gibi söylemedi. Sesi kendine acımayla çınliyordu. Adamo'nun bakışlarıyla karşılaştı. "O senin kardeşin. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Ona söyledin mi?"

"Kardeşimin yaptıkları, senin kendi kızına yaptıklarının yanında hiç kalır," diye hırladı Adamo, gözleri şiddetle parliyordu.

Kendi kan açılığım cevap verdi. Neden hâlâ annemle konuştuğumdan emin değildim. Belki de içten içe ne yaptığını, küçük bir çocuğun güvenini nasıl kırdığını ve hayatımı nasıl mahvettiğini fark etmesini umuyordum ama dürüst bir özürle tatmin olamayacaktım. Annem hatalarını görmekten acizdi.

Silahı deri ceketimin altındaki kılıfından çıkardım. Annem ellerini kaldırarak ayağa kalktı. "Lütfen, Dinara. Beni öldürürsen kendini daha iyi hissetmezsin. Suçlu olacaksın."

"Suçlu mu?" Homurdandım. "Bana yaptıklarından dolayı hissettiğin kadar suçlu mu?"

Silahı kaldırdım ve doğrudan kafasına doğrulttum. Çılgın gözleri kaçmak, kendini kurtarmak için bir fırsat arıyordu. Tetikteki parmağım titriyordu. Bunu sona erdirmek için tetiği çekmem yeterliydi ama hareket edemiyordum. Beni engelleyen şeyin ne olduğundan emin değildim. Karşımdaki kadını sevmiyordum ama bu noktaya gelene kadar küçük, aptal bir parçam her şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu, annemin masumiyetini kanıtlayacak bir açıklama olduğunu ummuştu. Bunun olmayacağını biliyordum ama kalbim aptalca bir şekilde umuda sarılmıştı. Sevebileceğim, affedebileceğim bir anne bulmak istemiştim. Karşımdaki kadın o anne değildi.

Ona bakamadan arkamı döndüm. Adamo omzuma dokundu, gözlerimi aradı. "Yapamam," dedim neredeyse sessiz bir şekilde, silahı indirerek.

"Beni istiyor musun?"

"Hayır," dedim çabucak. Silahı yan sehpanın üzerine bıraktım.

Göz ucuyla annemin tereddütle bize yaklaştığını fark ettim. "Pişman olmayacaksın, yemin ederim. Artık beni bağışlamaya karar verdiğine göre, Remo dediğin gibi gitmeme izin verecek. Gideceğim ve asla geri dönmeyeceğim. Ama..." Dudaklarını yaladı. "Baban beni avlayacak. Avrupa'ya ulaşmak ve orada kendime yeni bir hayat kurmak için biraz paraya ihtiyacım olacak."

Adamo'nun yüz ifadesi mutlak bir öfkeye dönüştü. "Dinara'dan para mı istiyorsun?"

Eden bir adım geri çekildi. "Eğer yaşamamı ve ölümümün vicdanını sızlatmamasını istiyorsa, Grigory'den kaçmak için biraz paraya ihtiyacım var."

Yeni gözyaşları gözbebeklerime bastırdı. "Tıpkı geçen sefer paraya ihtiyacın olduğu gibi ama o zaman benden isteyemedin, bu yüzden beni taciz eden yaşlı adamlara sattın."

Titremeye başladım, öfke ve çaresizlik içimde savaşıyordu. Bıçağı kılıfından çıkardım ve etrafımda döndüm. Boğuk bir çığlıkla bıçağı göğsüne sapladım. Gözleri büyüdü ve dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı. Sonra yere yığıldı, beni de beraberinde götürdü çünkü hâlâ bıçağı tutuyordum. Yanına dizlerimin üzerine çöktüm. Bıçağı bıraktım, omuzlarını kavradım ve onu sarsmaya başladım.

"Bunu bana nasıl yaparsın? Nasıl yapabildin? Nasıl?" Çığlık attım. Gözyaşlarım görüşümü kör etmişti ve boğazım çığlık atmaktan çiğ kalmıştı. "Nasıl? Neden beni koruyacak kadar sevmedin? Neden?" Onu sarsmaya ve çığlık atmaya devam ettim ama bana cevap veremedi ve ne söylerse söylesin bana istediğim cevabı asla veremeyecekti.

Onu bıraktım ve kıvrıldım, yüzüm onun kanıyla yapış yapış olan ellerime gömüldü. Hıçkırarak ağladım ve ürperdim. "Neden beni sevmedin?"

Adamo yanımda diz çöktü ve bir kolunu bana dolayarak beni kendine doğru çekti. "O bir canavardı ve senin annen olmayı asla hak etmedi. Sen sevilesi birisin ve ben seni seviyorum."

Ona karşı donup kaldım, titrek bir nefes aldım. Yüzümü kaldırdım. Yüzümdeki kan, gözyaşı ve sümüklerle berbat görünüyor olmalıydım ama Adamo'nun ifadesi sevgi doluydu. "Beni seviyor musun?"

"Evet, sıradan tutma anlaşmamızı bozuyor olsam bile. Umurumda değil. Duygularımı saklamayacağım. Seni seviyorum ve bunu kabul etsen iyi

olur."

Boğuk bir kahkaha attım. "Ben de seni seviyorum." Adamo'yu öptüm ama geri çektiğimde dudakları kanla kaplanmıştı. Gözlerim hemen yanımdaki annemin cesedini aradı. Kanı vücudunun altında yavaşça yayılıyordu ve cansız gözleri tavana bakıyordu.

Adamo'ya yaslandım, adrenalin azalıyor ve garip bir boşluk hissi bırakıyordu. Başardım. Başardık. Listemdeki her bir işkenceciyi öldürmüştüm. Annemi bile. Coşku ve rahatlama bekliyordum ve bir rahatlama titreşimi vardı ama daha güçlü olan belirsizlikti. Şimdi ne olacaktı? Hayatım boyunca geçmişimi ortaya çıkarmak ve sonra da beni istismar edenleri cezalandırmak için çabalamıştım. Artık başardığıma göre geleceğime, yeni hedeflerime odaklanmalı ve gerçekten ne istediğimi bulmalıyım.

Kot şortumun içine uzandım ve kanla lekelenmiş buruşuk kâğıt parçasını çıkardım. İntikam yolumuza başladığımızdan beri onu cebimde saklıyordum.

Listemizle işimiz bitmişti. Listedeki ilk adamı öldürelili sonsuza kadar olmuş gibiydi. Her günün her saniyesine intikam düşünceleri hâkim olmuştu. Her düşüncemi, gecemi ve gündüzümü işgal etmişti ve şimdi, sona ulaştığımızı göre, "şimdi ne olacak?" duygusu beni ele geçirdi.

Adamo sırtımı okşadı. Ne o ne de ben etrafımızda biriken ve kıyafetlerimizi ıslatan kan birikintisinden kalkmak için bir hamle yapmadık. Kan hâlâ sıcaktı. "Her şey bitti," diye fısıldadım, neredeyse dehşete kapılmışım.

Adamo şakağıma bir öpücük kondurdu. "Artık hayatına devam edebilirsin."

Şimdi ne yapacağımızı ve söylediği kadar kolay olup olmayacağını merak ederek gözlerini aradım.

Anneme baktım. Hayır, beni doğuran kadına. Gerçek bir anne değildi ve hiçbir zaman da olmadı.

"Temizlik ekibi onunla ilgilenecek. Onun varlığını bile unutabilirsiniz," dedi Adamo. "Hadi buradan gidelim." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

Kendimi hâlâ sersemlemiş hissetsem de başımı salladım ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Adamo temizlik ekibini çağırdı ve beni kapıya doğru götürdü. Gitmeden önce anneme son bir kez baktım. Onun ölmesini istemiştim ve onu öldürdüğüm için pişmanlık duymuyordum ama coşku ve özgürlük hissi henüz gelmemişti.

Otelimize geri döndük ve binaya arka kapıdan girdik çünkü kanlar içinde kaba bir şekilde görünüyorduk. Personel durumumuzu görmezden geldi. Las Vegas ve özellikle de otellerimiz tamamen kontrolümüz altındaydı. Bizim için çalışan herkes şüpheli davranışlara ilgi gösterilmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Dinara banyoya yöneldi ve ben de onu takip ettim. Annesinin evinden ayrıldığımızdan beri hiçbir şey söylememişti.

Küvetin kenarına çöktü ve kanla kabuk bağlamış parmaklarına bakmaya devam etti, sanki gözlerine güvenmiyormuş gibi onları esnetti. Son birkaç cinayetimizden sonra, coşku ve heyecan baskın duygularımız olmuştu. Listemizde üzeri çizilen her isimle birlikte Dinara'nın omzundan bir yük daha kalkıyor gibiydi. Ama bugün öyle değildi. Onun yanına tünedim. "Ölümü hak etmişti."

"Bizim standartlarımıza göre kesinlikle," dedi Dinara.

"Sadece bizim standartlarımıza göre değil. Bence pek çok insan yaptıklarından sonra ölmeyi hak ettiği konusunda hemfikirdir." Sosyal normlar ve ortalama ahlak kuralları Dinara'nın da benim de pek deneyimimiz olmayan şeylerdi ama çocuk istismarı çoğu insanın mümkün olduğunca sert bir şekilde cezalandırıldığını görmek istediği bir suçtu. "Onu öldürdüğüne pişman mısın?"

Dinara sonunda başını ellerinden kaldırdı ve sorumu düşünürken kaşları çatıldı. "Hayır, herhangi bir pişmanlık hissetmiyorum. Hayatta olduğunu bilseydim onu düşünmeye devam ederdim. Asla gerçekten hayatıma devam edemezdim. Sadece bu da değil. Onu hayatta tutsaydım ve bu yüzden acı çekseydim, babam eninde sonunda duruma el koyardı. Onu kardeşinin bölgesinde öldürmek için elinden geleni yapardı ve bu da sadece sorun yaratırdı. Ailelerimizin savaş halinde olmasını istemiyorum."

"Şu anda huzur içinde değiliz."

"Savaşta da değiliz. Birbirimizi görmezden geldiğimiz sürece, bizim için bir şans var..." Sözlerini yarıda kesti, ifadesi kapandı.

Onun elini tuttum. "Birlikte olabilmemiz için," diye bitirdim. Dinara'nın gözleri benimkilere dikilmişti. Yanaklarında ve alnında birkaç küçük kan lekesi vardı, saçları dağınıktı ve teni solgundu ama yine de şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha güzel görünüyordu.

"Evet," diye sessizce kabul etti. "Şimdi ne olacak? Sanki daha önce bir amacın olduğu yerde şu anda bir boşluk varmış gibi hissediyorum."

"Şimdi bir duş alıp iyi bir uyku çekelim ve yarın kampa dönelim."

Dinara'nın yüzünde sanki kampa dönme seçeneğini hiç düşünmemiş gibi bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Kampa dönmek istiyorsun, değil mi?"

Yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı. "Şu anda olmak istediğim tek yer orası."

Gecenin bir yarısı boş bir yatağa uyandım. Odayı ararken Dinara'yı panorama pencerelerinin önünde buldum. Bakışlarını altımızdaki Strip'in titreyen ışıklarında gezdiriyordu. Yataktan kalktım ve ona katıldım. Gözlerinde kayıp bir ifade vardı, sanki tutunacak bir çapa arıyordu. Sırtına dokundum ve omzunun üzerinden bana yorgun bir gülümseme verdi.

"Uyuyamadım."

"Kabuslar mı?"

Küçük bir kaş çatmayla başını salladı. "Hayır, pek sayılmaz. Sadece biraz kaybolmuş hissediyorum. Beni taciz edenleri öldürerek geçmişini yok ettiğimi düşünmüştüm ama hâlâ aklımın bir köşesinde duruyor, eskisi kadar belirgin olmasa da hâlâ orada."

İyileşmek, annesini ve onu istismar edenleri öldürmekten daha fazlasını ve hepsinden önemlisi, daha fazla zaman alacaktı. Onu yatağa götürdüm ve kollarımı beline dolayarak uzandık. Vücudundaki huzursuzluğu hissedebiliyordum.

"Belki de Kiara ile konuşmalısın," dedim sonunda.

"Yengen," dedi, uzaklaşmaya başlayarak. Kadın savunmaya geçti. "Peki neden yapmalıyım?"

"Çünkü o da benzer bir şey yaşadı." Bunu Kiara'yla konuşmamıştım ama tanıdığım en nazık, en yardımsever insanlardan biriydi, bu yüzden Dinara'ya yardım edeceğinden emindim.

Dinara yataktan fırladı, sırtı bana dönüktü. Paketten bir sigara aldı ve dudaklarının arasına sıkıştırdı ama yakmadı. Bunun yerine ucuna kaşlarını çattı. Çakmağı neredeyse öfkeyle çevirdi ve sonunda sigarasını yaktı. Yüzünü görebilmek için ben de doğruldum ama o yanan uca gözlerini kısarak bakıyordu. Sonunda bana döndü, gözleri sertleşmişti. "Peki bu ne olabilir?"

"Çocukken amcası tarafından tacize uğramış."

Dinara acı bir kahkaha attı ve sigarasından derin bir nefes çekerek dumanını yavaşça dışarı üfledi. "Annesi de küçük kızını satmak için para aldı mı? Bazen annesi izlerken bir düzine erkek tarafından tecavüze uğradı mı?"

"Tam olarak aynı şeyleri yaşamadığınızı biliyorum ama bu yaşadığınız travmayı anlamadığı anlamına gelmez. Belki onunla konuşmak sana yardımcı olur."

Bana ters ters baktı. "Travmayla Remo ya da Nino gibi mi başa çıkıyorsun? Gençliğinde olanları, annenin ölümünü? Hayır, başa çıkamıyorsun. Ama nedense insanlar tüm tecavüz kurbanlarının aynı olduğunu düşünüyor, sanki hepimiz bu bokla aynı şekilde başa çıkıyormuşuz gibi. Sanki hepimiz acınmak ve birdenbire zayıflamışız gibi şımartılmak istiyoruz."

"Seni şımartmıyorum ya da sana acımıyorum ve kesinlikle zayıf olduğunu düşünmüyorum."

"Ama öğrendiğinizde tam olarak böyle düşündünüz."

İçimde öfke yükseldi. Sigarayı ağzından kaptım ve kül tablasına üfledim. "Ne düşündüğümü bilmiyordum. Remo'nun ayaklarımın dibine serdiği pislik karşısında şok olmuştum."

Dinara gözlerini devirdi. "Gördüklerin karşısında şok mu oldun? O boktan şeyi ben de yaşadım."

İç çekerek bir elimi saçlarımda gezdirdim. Dinara'nın elini tuttum ve beni şaşırtarak izin verdi, hatta parmaklarımızı birleştirmeme bile izin verdi. "Biliyorum. Kahretsin, Dinara, sana yardım etmek istiyorum."

"Ve öylesin, ve zaten bu pislikleri birbiri ardına ortadan kaldırmama yardım ederek bunu yaptın."

"Sence bu yeterli mi?"

Uzun süre hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. "Bilmiyorum ama en azından geçici olarak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Sanırım şimdi ne istediğime ve kolayca öldüremediğim iblislerle nasıl yaşayacağıma karar vermem gerekecek."

Las Vegas'ı arkamızda bıraktığımızda üzerimizden bir yük kalktığını görebiliyordum. Bu şehir onun için her zaman acı dolu anılarla anılacaktı. Parmaklarımızı birleştirerek dikkatini çektim. Bana dalgın bir gülümseme verdi.

"Farklı hissediyor musun?" Ben sordum.

"Kan davamıza başlamadan öncekinden farklı mı?" Başımı salladım.

Bunu düşündü. "Dün olsa "hayır" derdim. Sanki bir kara deliğe düşüyormuşum gibi hissettim ama neyi başardığımızı fark etmeye başladım. Bana ve diğer kızlara zarar veren insanlar gitti. Annem gitti ve bir daha asla üzerimde güç sahibi olamayacaklar."

"Önümüzdeki yarıştan sonra kendini daha da iyi hissedeceksin."

Gülümsemesi daha az gerginleşti. "Yarışmayı gerçekten özledim. Beni bu kadar etkileyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Sen de seni bu kadar seveceğimi hiç düşünmemiştin," diye şaka yaptım, havayı biraz daha yumuşatmak istiyordum.

Dinara gözlerini devirdi ama sonra eğildi ve bir öpücükle dikkatimi kısa süreliğine dağıttı. "Beni hazırlıksız yakaladın. Bu bir daha olmayacak."

"Kalbin zaten bende."

"Biliyorsun, şimdi sadece onu saklaman gerekecek," dedi alaycı bir şekilde. Koltuğa yaslandı, omuzları dünden beri ilk kez gevşedi.

"Artık ona sahibim, geri vermeyeceğim."

Dinara'nın bakışları uzaklaştı. "Sadece ailelerimizi ikna etmemiz gerekecek."

"Bu bizim hayatımız. Bizim seçimimizi kabul etmek zorundalar."

Dinara bana bunun o kadar kolay olmayacağını belli eden bir bakış attı. Haklı olduğunu biliyordum ama zaten çok şey atlatmıştık ve kimsenin bizi ayırmasına izin veremezdim.

TWENTY-THREE

Kampa geri dönmek aslında eve dönmek gibiydi. Chicago'daki çocukluk evimi çok seviyordum ama kendimi hep bir tür hapishane gibi hissetmiştim. Orada yaşarken belli kurallara uymak zorundaydım. Babamın askerleri ve personel benim belli bir imajı yansıtmamı istiyordu. Babamın benim gerçek Dinara'ya çok az benzeyen bir versiyonumu görmeyi tercih ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Güzel sesli çukur kız Kate, tuvalet karavanına giderken karşılaştığımda beni kucaklayarak karşıladı. Uzun vadede arkadaş olabileceğimizi görebiliyordum, eğer kampta kalırsam ve burayı gerçekten evim olarak görmeye başlarsam. Olanları duyduysa bile belli etmedi. Kimsenin dedikodu yaymadığına inanamıyordum.

Karavana ulaşamadım çünkü Dima bana doğru geliyordu. Onu haftalardır görmemiştim. Ona sarıldım. "Seni özledim," diye itiraf ettim.

Geri çekildiğinde yüz ifadesi endişeyle çarpıldı. Söyleyeceği şey için kendimi hazırladım. "Artık Chicago'ya dönmeliyiz. Kalmamız için bir neden yok. Falcone ve ırklar amaçlarına hizmet ettiler. Artık ikisine de ihtiyacımız yok."

Bakışlarımın çadırları ve yarış arabalarını görmesine izin verdim, yarıştan önceki günün heyecanını içime çektim. Gitmek istemiyordum. Kampın bir parçası olmak istiyordum, sırf bu yüzden ve başka bir nedenle değil. Adamo'yla birlikte olmak istiyordum. "Neden Chicago'ya dönmeliyim?"

"Çünkü ait olduğun yer orası," diye mırıldandı Dima. "Burası senin evin değil. Burada fazla kalma, Dinara. Remo Falcone seninle oyun oynayabilmek için varlığına göz yummuş olabilir ama artık oyun bittiğine göre seni bir an önce bölgesinden uzaklaştırmak isteyecektir."

"Kimse benimle oynamadı. Bana bir seçenek sundu ve ben de onu değerlendirdim. Babamın ve sizin onaylamadığınız bir seçenek olması onun niyetinin kötü olduğu anlamına gelmez. O bana istediğimi verdi."

Dima yüzünü buruşturdu. "Manipülasyon konusunda iyi. Bunu kabul etmek zorundayım. Remo babanın istediği intikamı almak için seni kullandı."

"O istemiş olabilir ama en başından beri benimdi. Onun ya da başkasının değil."

"Yine de bunu benimle ya da babanla değil Adamo ile paylaştın."

"Çünkü ikiniz de ellerimi kirletmeme izin vermezsiniz. Olayları kendi ellerinize alırdınız. Belki izlememe izin verirdiniz ama kesinlikle katılmama izin vermezsiniz."

"Çünkü yaptığın şey seni yok edebilir."

"Ama olmadı," dedim kararlı bir şekilde. "Kabus görmüyorum ve kendimi suçlu hissetmiyorum."

Bu tam olarak doğru değildi. Kabuslar görüyordum ama geçmişte beni rahatsız edenlerden daha iyiydiler. Beni soğuk terler dökerek ve kalbim çarparak uyandırmıyorlardı.

"Artık Chicago'ya dönmeyeceğim. Sezonu bitireceğim-"

"Baban Chicago'ya dönmeni istiyor, ben de seni oraya götürüyorum. İstediginizi aldınız, şimdi aklınızı başınıza toplamalısınız."

Gözlerimi kısmıştım. "Beni bağlayıp kaçıracak mısınız?"

"Baban bu davada hayır cevabını kabul etmeyecek ve bu gece Chicago'ya gelmezsen Adamo'yu suçlayacak."

Dişlerimi sıktım. Babamı kışkırtmak istemiyordum. Kanunsuz görevime kızmıştı ama yapmam gerekeni yapmama izin vermişti ama bu sefer emrini görmezden gelirim o kadar hoşgörülü olmayacağını hissediyordum. Onu Adamo'ya karşı kışkırtmak istemedim. Adamo'yu sevmesini, ne kadar ihtimal dışı olsa da onu sevdiğim adam olarak kabul etmesini istiyordum.

"Önce Adamo ile konuşmam gerekecek," dedim. Dima onaylamadığını gizleme zahmetine girmedi ama umurunda değildi. Gizlice kaçamazdım. Adamo neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyordu. Topuklarımın üzerinde döndüm ve Adamo'yu aramaya koyuldum. Onu beklediğim gibi Crank'in karavanında buldum, muhtemelen yarınki yarış için son dakika detaylarını tartışıyordu. Bana dalgın bir gülümseme verdi ama

Yüz ifademi görünce kaşları çatıldı. Bana doğru koşmadan önce başıyla onaylayan Crank'e bir şeyler söyledi. "Neyin var?"

Adamo'nun beni bu kadar iyi tanınması garipti. Her zaman poker suratıyla gurur duymuşumdur ama Adamo'yla yaşadıklarımızdan sonra birbirimizin sahte ifadelerini ve bunların ardındaki gerçek anlamı biliyorduk. Bu aynı anda hem korkutucu hem de rahatlatıcıydı.

"Bu gece Chicago'ya dönmem gerekiyor."

Adamo dondu kaldı. "Neden? Yarınki yarışı kaçıracaksın."

"Biliyorum. Ama babam onunla konuşmak için geri dönmem konusunda ısrar ediyor. Yapmam gerekeni yapmam için bana zaman verdi ama artık sabrı tükeniyor." Adamo birkaç kalp atışı boyunca bana sessizce baktı. Gözlerinde endişe ve şüphe parladı ama o kadar çabuk kayboldu ki Eğer onu da beni tanıdığı kadar iyi tanımasaydım, onları özlerdim.

"Mümkün olan en kısa sürede döneceğim," dedim kararlılıkla. "Ama bir an önce

önce babamla konuşmalıyım. Süvarileri göndermesini ve ailelerimiz arasında daha fazla gerginlik yaratmasını istemiyorum."

Adamo kalçalarım dokunarak beni daha yakına çekti. "Belki de geri dönmene izin vermeyecektir."

"Kalmamı sağlamasının tek yolu beni içeri kilitlemek ve bu da onun asla yapmayacağı bir şey." En azından benim için. Başıma gelenler yüzünden babam beni zorlamaktan nefret ederdi, bu yüzden tanıdığım çoğu kızdan daha fazla özgürlüğüm vardı.

"Eğer dönmezsen, Chicago'ya gidip seni kendim alırım."

Alay ettim. "Sakın buna cüret etme. Bu delilik olur. Babam seni gördüğü yerde öldürür. Babamla başa çıkmak için bana güven. Beni kalmam için zorlamayacak. Onu tanıyorum."

Adamo hâlâ kuşkulu görünüyordu ama yine de başını salladı. "Pekâlâ. Sana güveniyorum. Acele edeceğine söz ver."

"Yapacağım."

"Dinara!" Dima kampın öbür ucundan seslendi, sesinde sabırsızlık çınılıyordu.

İçimi çektim. "Benim için gitme vakti geldi." Adamo dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni tutkuyla öptü. Geri çekilip beni bıraktığında Dima'nın yüz ifadesi daha da kararmıştı.

"Ona veda ettin mi?" Birlikte arabaya bindiğimizde Dima sordu.

"Bu bir veda değildi. "Sonra görüşürüz."

Dima bana kızgın bir bakış gönderdi. "Babanın istediği bu değil."
"Benim istediğim bu," dedim sertçe.

Chicago geçen seferkinden daha az evim gibiydi. Son birkaç ayda değişmiştim. Babamı görmeden önce yeni kıyafetler giymeye zahmet etmedim. Botlarım, yırtık kot pantolonum ve motorcu ceketim bendim ve başka biriymişim gibi davranmak istemiyordum.

Ofisine girdiğimde babamın yüzü şaşkınlıkla parladı. Kıyafetimi inceledi, belli ki hoşnutsuzdu. Ona göre kadınlar kadınlıklarını vurgulamak için elbise ve etek giymeliydi. Masasındaki sandalyeden kalktı ve beni sıkıca kucaklamak için bana doğru yürüdü. "Artık geri dnmen çok güzel. Camorra bölgesinde geçirdiğin süre boyunca senin için endişelenmeden duramadım."

Ona gergin bir gülümseme verdim. Temelli döndüğümü, kampa, Adamo'ya dnmeyeceğimi düşünüyordu.

"Baba," diye başladım, geri çekilerek.

Babamın gözleri gerildi. "Senin yerin burası, halkınla, ailenle birlikte."

"Ben bir yetişkinim ve yetişkinler eninde sonunda taşınır ve kendi hayatlarını yaşarlar. Kendimi hiçbir zaman bizim çevremize ait hissetmediğimi biliyorsun. Oligarkların ve politikacıların eşleriyle sohbet etmek ya da Louis Vuitton'un sınırlı sayıda üretilen en yeni çantasını umursuyormuş gibi davranmak istemiyorum. Özgür olmak ve istediğimi yapmak istiyorum. Bir Pakhan'ın kızı olarak rolm yerine getirmek istemiyorum. Hiç yapmadım zaten. Bunun için Galina ve çocuklar var. Bana ihtiyaın yok."

Babam bir adım geri çekildi, omuzları sertleşmişti. Szlerimden incindiğini anlayabiliyordum. "Sana ihtiyaın olan tüm özgürlüğü verdim, senin konumundaki herhangi bir kızın izin verebileceğinden daha fazlasını. Senden tek istediğim sadık olman."

Kaşlarını birbirine çarptı. "Elbette sadık biriyim. Bir yılı Camorra bölgesinde yarış pilotu olarak geçirmek istemem sana sadık olmadığım anlamına gelmez. Seni seviyorum baba. Sana asla ihanet etmem."

"Falcone'un oğluyla birlikte olmak istiyorsun."

"O bir erkek değil," dedim. "Ve evet, onunla birlikte olmak istiyorum. Evleneceğiz diye bir Şey yok. Sadece birlikte vakit geçirmekten keyif alıyoruz."

Babam sanki hayal gren bir çocukmuşum gibi yanağımı okşadı. "Bu işe yaramaz Dinara. İki dünya arasında kalacaksın, asla birleŐmeyecek dünyalar. Dante Cavallaro ile açık bir savaş istemiyorum ama onun baş düşmanı Camorra ile barış yaparsam sonuç bu olur. Son birkaç yılda çok önemli siyasi bağlantılar elde etti ve dikkatlerini bana çevirmeye baŐlarsa bu benim işime zarar verir."

"Sizden Outfit ile savaşı göze almanızı ya da Camorra ile barış yapmanızı istemiyorum. Ben Bratva'nın bir parçası değilim ve eğer web sitelerimizde çalıŐmayı bırakırsam, o zaman iŐimizle hiçbir ilgim kalmayacak. Adamo'ya kazara bile olsa bir Şey ifŐa etme riskim olmayacak. O ve ben zaten iş detaylarını tartıŐmıyoruz bile."

"Dinara, sen bir Mikhailov'sun ve insanlar seni öyle yargılayacak. Birkaç ay boyunca bir fantezi yaŐadın ama Şimdi gerçeklerle yüzleşmek zorundasın. Bir Mikhailov ve bir Falcone birlikte olamaz. Buna izin veremem."

Bir adım geri attım. "Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?"

Babam neşesiz bir Şekilde gülümsedi. "Bunun bir önemi yok. Gerçek Şu ki Adamo Falcone'yi bir daha göremezsin."

Öfke damarlarımda dolaştı. "Benden Adamo'yla görüŐmeyi kesmemi mi istiyorsun?"

"Sana sormuyorum. Onu bir daha görmeyeceksin ve Camorra bölgesine adımını atmayacaksın."

"Bana böyle emir veremezsin. Bu benim hayatım. Ben sana her zaman saygı duyuyorum ama senin de bana saygı duyman gerekiyor."

Babamın yüzü sertleşti. "Onu görmeyi bırakabilirsin ya da ben onu başka bir Şekilde bu resimden çıkarmanın bir yolunu bulurum. Bu sana kalmış, ama sonuç aynı olacak. Adamo Falcone hayatının bir parçası olmayacak."

Ağzım açık kaldı. "Onu öldürmekle mi tehdit ediyorsun?"

Babam masasının kenarına tnemiŐti, bana her zamanki bakıŐının yerini iş ifadesi almıştı. "Hepimizi korumak için ne gerekiyorsa yapacağım." Sesi tartıŐmaya yer bırakmıyordu. Ona göre mesele çözülmüŐtü ve benim fikrim önemsizdi. Onun bu yönü benim için yeni değildi, ama genellikle bu yönüyle karŐılaŐmıyordum.

Ters ters baktım. "Beni Adamo'dan uzak tutarak korumuyorsun! Beni mutlu görmek istediğini sanıyordum ama belli ki tek derdin

iş hakkında."

"Chicago'da açık bir savaş patlak verirse, herkes risk altında olacak. Sen, Galina, çocuklar, adamlarım. Hiç tanımadığın bir çocuğa olan tutkunun ötesinde bir sorumluluğum var."

Onun cesaretine inanamadım. Adamo ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir zaman bilmek istememişti ve ben de ona çok fazla şey anlatmamaya dikkat etmişim. Neden arı kovanına çomak sokayım ki? Adamo beni kurtardı. Bana geçmişi unutmam için gereken şeyi verdi. Bana şu anda mutluluk veriyor ve beni gelecek için heyecanlandırıyor. Bu aptalca bir karasevdadan daha fazlası değil mi?" Uzun zamandır Adamo'ya aşık değilmişim gibi davranmaya çalışmış, her türlü bağılıktan korkmuştum ama artık inkâr etme noktasını geçtiğime göre, aylardır mücadele ettiğim duygularımın başkaları tarafından sorgulanması beni daha da öfkeliyordu. "Ben duygularına kolayca izin veren biri değilim. Beni bilirsin baba. Eğer sana Adamo'yla birlikte olmak istediğimi söylersem, bunun bir anlamı olur."

"Gerçekten ailesinin seninle birlikte olmasına izin vereceğini düşünüyor musun? Onların gelenekleri bizimkilerle aynı değil. Seni asla tam olarak kabul etmezler, sana asla güvenmezler."

Emin değildim. Adamo ailesinin beni kabul edeceğini söylemişti. Diğer İtalyan mafya aileleri kadar geleneksel değillerdi. Ne de olsa İnfazcılar bir Yabancı ile evliydi, ki bu da karşıt bir suç örgütünden biriyle ilişki yaşamaktan daha büyük bir riskti. Şiddet dolu bir dünyada yetişmişim ve katı kurallara bağlıydım. Ne kadar karanlık olursa olsun bir sırrı nasıl saklayacağımı biliyordum. Bir polis memurunun yüzüne karşı gözümü kırpmadan yalan söyleyebilirdim. Adamo ve ben farklı taraflarda yetişmiş olsak da hayatlarımız birbirine benziyordu. "O köprüye ulaştığımda geçeceğim, ama bu benim sorunum, senin değil."

Babam ayağa kalktı ve omuzlarımı nazikçe kavradı, gülümsemesi hüzünlüydü ama gözleri acımasızdı. "Seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağım, Katinka. Beni zorlama."

Babamın Adamo'yu öldüreceğinden bir an bile şüphe etmedim. Ne pahasına olursa olsun beni korumak istiyordu. Bunu yaparak Outfit'in ayak parmaklarına basmayacak olması bir yan etkiydi, sebep değil. "Beni annemden ve beni taciz eden adamlardan koruyamadığın için geçmişi telafi etmeye çalışıyorsun ama olanları geri alamazsın, hele de şimdi hayatımı mahvederek."

Babamın parmakları üst kollarımı sıkıca kavradı. "Dima var. İkiniz birlikte mutluydunuz. Adamo'yu korumak istiyorsan kalacaksın. Adamo

Genç. Yeni bir aşk bulacaktır, gerçekten birlikte olabileceği birini. Yoksa gerçekten onunla Las Vegas'ta yaşayabileceğini mi düşünüyorsun?"

Las Vegas söz konusu değildi, her zaman da öyle olacaktı ama Adamo da orada yaşamak istemiyordu.

Yine de...

"Katinka, mantıklı ol," dedi babam yumuşak bir sesle. "Bazı şeylerin olması gerekmiyor. Eğer yarışları kaçırsan, bir şeyler ayarlamaya çalışabiliriz."

Yakınlığına dayanamayarak ellerinden kurtuldum. Tek bir kelime daha etmeden, hışımla ofisinden çıktım. Gözlerim yandı ama ağlamadım. Lobide neredeyse Dima'ya çarpıyordum. Beni beklemiş olmalıydı ve şimdi muhtemelen evden çıkmadığımdan emin olmak için bana göz kulak olacaktı. Kızgın öfke damarlarımda cızırdadı. Gitmeye kararlı bir şekilde ön kapıya doğru ilerledim. Bir araba tutacaktım, çünkü babam muhtemelen tüm pilotlarımıza beni hiçbir yere uçurmamaları için emir vermişti.

Fazla uzaklaşmadım. Dima ön kolumdan tutup beni durdurdu. Öfkeli ve çaresiz bir şekilde ona doğru döndüm.

Babamı ya da Dima'yı kaybetmek istemiyordum. Üvey kardeşlerimi de bir daha görmek istemiyordum. Ama Adamo'dan vazgeçmek? Bunu yapabileceğimden emin değildim. "Bırak beni," diye tısladım ama Dima tutuşunu gevşetmedi.

"Dinara," diye mırıldandı yalvarırcasına, genellikle öfkeme merhem olan sesiyle. "Harekete geçmeden önce düşün. Adamo'nun ölmesini gerçekten istiyor musun? Senin için ölmek isteyeceğini düşünüyor musun?"

Dondum kaldım.

"Remo bu yüzden hayatını tehdit etse Adamo'nun seninle birlikte olmakta ısrar etmesini ister miydin? Yıllarca bile sürmeyebilecek bir ilişki için ölür müydün?"

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Cevap kalbimde yüksek sesle ve net bir şekilde çınladı. Evet, Adamo'yla birlikte olmak için hayatımı riske atabilirdim çünkü onu seviyordum ve benim için çok şey yapmıştı. Dima cevabı yüzümde görmüş gibiydi çünkü ifadesi düştü ama yine de beni bırakmadı. "Cevabının aynı olacağından emin misin? İntikam almana yardım etmiş olabilir ama bu onun hayatı için hiçbir zaman bir tehdit oluşturmadı. Ama baban onu ölüm listesine koyarsa, günleri sayılı demektir."

Babam ölmelerini isterse çok az insan uzun süre hayatta kalır. Annem Remo Falcone'nin müdahalesi sayesinde kurtulmuştu. Adamo'nun arkasında Camorra vardı, ama kampta yaşarken kolay bir hedefti ve babam gerekirse bu kez Camorra ile savaşı göze alacağını açıkça belirtmişti. Benim

Omuzları çöktü. Adamo'dan ayrılma fikri acı veriyordu ama öldürölme korkusu daha da büyüktü. Belki de babam ve Dima haklıydı. Adamo ve ben uzun süredir birlikte değildik ve çoğu zaman aramızdaki şeyin adını bile koyamayacak kadar korkaktık. Adamo'nun hayatını riske atmasına karar veremezdim. Hayır, kesinlikle hayatını riske atmasını istemiyordum.

"Bunu yüz yüze bitirmeliyim, Dima. Bunu telefonda yapmayacağım. Benim için yaptığı onca şeyden sonra bu saçma bir hareket olur."

"Baban kampa dönmene izin vermeyecek. Kalabileceğinden şüpheleniyor."

"Konuş onunla. Bunu şimdi yaparsam, işleri daha da kötüleştiririm. Çok kızgıyım."

Ona geri döneceğimden emin olacağınızı söyleyin."

"Geri dönmeni *sağlayacağım*," dedi Dima kararlılıkla. "Çünkü eğer dönmezsen, baban beni başımdan alacak. Sen Falcone'yle gezip tozasın diye ölmeyi gerçekten istemiyorum. Burada kal. Sakın kaçmaya kalkma."

Dima'nın babamın ofisine doğru yola çıkışını izlerken kendimi boşlukta hissediyordum. Dün gece kendime Adamo ile bir gelecek hayal etme izni vermişim. Bulanıktı, birçok değişkeni vardı ama mutlu ve özgürdüm. Chicago'da kalırsam, Adamo olmadan, babamın olmamı istediği Dinara gibi asla olamayacaktım.

Dima beş dakika sonra döndü. "Kabul etti ama yarın öğle yemeğinde eve dönmezsen Adamo'nun peşine adam takacağını açıkça söyledi."

"Geri döneceğim," dedim.

Dima ve ben o gün ikinci kez babamın özel jetine bindiğimizde midem bulandı. Adamo'ya ayrılık nedenini yüz yüze söylemeyi hak ediyordu ama bunu ona gerçekten söyleme, ona son bir kez daha yakın olma fikri kalbimi ikiye böldü. Ya veda edemezsem?

Dinara'nın yakında döneceğini bildiren mesajı beni alarma geçirdi ve Dinara ertesi sabah erkenden Dima'yla birlikte kampa geldiğinde bir şeyler olduğunu anladım. Yorgun görünüyordu ve sanki kendini bir savaşa hazırlıyor gibiydi.

Gece neredeyse hiç uyumamıştım. İşleri yoluna koymak için aceleyle ona doğru koştum. Dinara arabadan indi ama Dima inmedi. Direksiyonun arkasında kaldı, her zamanki gibi soğukkanlı görünüyordu. Dinara'yı yakaladım ve öptüm. Bir an gerildi ama sonra umutsuzluk ve tutkuyla kendini öpücüğe bıraktı. Başının arkasını kavradım ve onu daha da yakınımaya çektim. Sanki birbirimizi sonsuza dek görmemişiz gibi hissediyordum.

Sonunda Dinara sarsıldı ve bir adım geri çekildi. Yanakları kızarmıştı. Gözlerindeki şaşkın bakış önce endişeye, sonra da kararlılığa dönüştü. Bu iyi bir şey değildi.

"Sorun nedir?" Mırıldandım. Dima'dan epey uzaktaydık ama arabanın camları açıktı ve Dinara'nın gerginliğinin nedenlerinden biri olması ihtimaline karşı konuşmamızı duyması riskini almak istemedim.

"Hiçbir şey," dedi hızla, ama sesi cevabının yanlış olduğunu kanıtlıyordu.

"Bu geceki yarış için zamanında döneceğini düşünmemiştim. Babanı burada güvende olduğuna ikna etmen günler sürer diye endişelendim."

Kısa bir süre gözlerini kaçırdı ve bakışlarımla tekrar karşılaştığında duvarları yükselmiş, beni zihninden ve kalbinden uzaklaştırmıştı.

"Dinara," dedim yalvarırcasına, elini tutarak. "Bana neler olduğunu anlat."

Gözleri benimkilere kilitlendi ve sonra elini çekti. "Bu geceki yarış için geri dönmedim. Bir daha yarışmayacağım. Yarış her zaman sadece bir araçtı, sen de öyle." İkinci cümleyi söylerken sesi titriyordu.

"Yalancı," diye homurdandım ve tekrar yaklaştım. Aramıza mesafe koymasına izin veremezdim, ne fiziksel olarak ne de kelimelerle. Çok fazla şey yaşamıştık. İkimiz de içimizdeki şeytanlar tarafından rahatsız ediliyorduk -sadece bizim anlayabileceğimiz şeytanlar. Belki farklı taraflarda doğmuştuk ama kader bizi bir araya getirmişti çünkü öyle olmamız gerekiyordu, çünkü hiç kimse dünyayı bizim gördüğümüz gibi göremezdi. "Eğer ben sadece bir amaç için araç olsaydım, şu anda burada olmazdın. Bir açıklama yapmadan giderdin ya da beni telefonda ekerdin. Ama buradasın, Dinara. Neden buradasın?"

Bakışlarımı tuttu, kararlı ve duygusuz görünmeye çalışıyordu ama o yeşil gözlerdeki her duyguyu görmüştüm ve onu bu numarasına inanmayacak kadar iyi tanıyordum.

"Benim için yaptığın onca şeyden sonra bunu şahsen öğrenmeyi hak ettiğini düşündüm. Seni kendi amaçlarım için kullanmış olsam bile nankör değilim."

Sırıttım. "Beni ikna etmek için daha iyisini yapmalısın."

Dinara ters ters baktı. "Bunun bir önemi yok. Buraya seni ikna etmeye gelmedim, Adamo. Kararımı sana bildirmek için buradayım. Bu beni son görüşün olacak. Ne kampta kalacağım ne de bir daha görüşeceğiz. Ben Chicago'ya, halkımın yanına aitim."

"Senin insanların mı? Kendinin sahte bir versiyonu gibi giyinmeni isteyen insanlar mı? Senin sadece bir yönünü bilen ama her yönünü bilmeyen, sadece benim görebildiğim karanlık taraflarını bilmeyen insanlar."

Dinara elini cebine attı ve bir sigara çıkardı. Sigarayı yakarken parmakları kararsızdı.

"Durmak istediğini sanıyordum?"

Omuz silkti. "İşe yaramazdı."

"Sigara içmeyenler mi yoksa biz mi?"

Derin bir nefes aldı ve botlarına baktı. "İkisi de." Tekrar bana baktı. "Dinle, Adamo. Bu bir nezaket göstergesi. Nedenlerimi açıklamayacağım. Yaşadığımız şey sürdüğü sürece eğlenceliydi ama asla sonsuza kadar sürmeyecekti. Kararımı kabul etmek zorundasın. Ama kabul etmesen bile, bu bir şeyi değiştirmeyecek. Dima ve ben bugün Chicago'ya uçacağız ve ben eski hayatıma döneceğim, sen de öyle yapmalısın."

"Biz eski hayatımızdaki insanlar değiliz. Değiştik."

"Artık gitmeliyim. Bunun bir anlamı yok," diyen Dinara sigarasını kırpıp yere attı ve ardından botlarıyla ezerek söndürdü.

Sözlerine rağmen, sanki yere kök salmış gibi kılını bile kıpırdatmadı.

Bir adım daha yaklaştım. "Bana her konuda güvenebilirsin, Dinara. Son birkaç ayda bunu defalarca kanıtlamadım mı? Bana lanet olası gerçeği söyle. Baban benimle birlikte olmanı istemediği için mi böyle yapıyorsun?" Alçak bir sesle sordum.

Dinara gözlerini kaçırdı, belli ki ifadesini nötr tutmak için mücadele ediyordu. "İlişkimizin bir son kullanma tarihi olduğunu hep biliyorduk. Biz iki farklı dünyadan geliyoruz."

Kendimi tam karşısına yerleştirdim, yanaklarını avuçladım ve onu gözlerimle buluşmaya zorladım. Beni uzak tutmak için gözlerini kısmıştı ama ben onu bunun için fazla iyi tanıyordum. Son birkaç haftadır yaptıklarımız, birlikte öldürüp işkence etmemiz, geçmişteki şeytanların üstesinden gelmemiz, bana onun engellerini aşmam için bir anahtar vermişti, tıpkı onun benimkileri aşabildiği gibi. "Belki ailelerimiz farklı dünyalardan ve farklı taraflardan, ama biz değiliz. Geçtiğimiz yıl boyunca sürdürdüğümüz hayatımız kendi dünyamızda geçti."

"Kesinlikle," diye fısıldadı. "Ama kendi baloncuğumuzda ya da dünyamızda ya da adına ne dersiniz deyin, kalamayız. Bizim bir ailemiz var ve biz onlara aitiz."

"Biz birbirimize aitiz. Mutluluğu burada bulduk. Senden vazgeçmeyeceğim ve senin de benden vazgeçmek istemediğini biliyorum. Ayrılmazsan baban beni öldürmekle mi tehdit etti?" Dinara'nın kendi kafası vardı ve kimsenin, hatta babasının bile beni görmesini yasaklamasına izin vereceğinden şüpheliydim ama hayatımdan endişe ediyorsa bu işleri değiştirirdi.

Gözlerini kapattı, beni dışarıda bırakmaya çalıştı ama ben başparmaklarımla yanaklarını okşamaya devam ettim ve sonunda ellerimi kendi elleriyle kapattı. "Beni bu kadar iyi tanımandan, içinde yaşadığım berbat dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmenden nefret ediyorum. Seni asla içeri almamalıydım."

"Sana bir seçenek sunmadım," dedim sessizce. "Tıpkı senin de bana bir seçenek sunmadığın gibi."

Dinara sert bir nefes verdi ve gözlerini açtı. Bu kez duygularını ölçmek daha zordu. Gerçekten de her şeyini ortaya koyuyordu.

"Yani benimle görüşmeye devam edersen beni öldürmekle ya da en azından ciddi şekilde yaralamakla mı tehdit etti?" Dinara babası hakkında her zaman saygı ve sevgiyle konuşurdu. Adamla hiç tanışmamıştım ama Remo ve Nino bile ona bir dereceye kadar saygı duyuyor gibiydiler. Gerçi bu muhtemelen onun acımasızlığının ve gaddarlığının bir göstergesiydi, her iki karakter özelliği de kardeşlerim tarafından takdir ediliyordu.

Onun Dinara için önemli olduğu, uzun zamandır hayatındaki en önemli

kişi olduğu açıktı. Eğer Grigory savaş riskini göze alıyorsa

Camorra, Remo'nun öfkesini çekmeye istekliydi, çünkü bana elini sürerse her ikisi de garanti olacaktı, o zaman bana gerçekten güvenmiyor olmalı ya da Outfit ile düşündüğümüzden daha yakın bir ilişkisi olmalı. Her neyse, kırılması zor bir ceviz olacaktı. Dinara'nın babasına olan sevgisi düşünüldüğünde, onu öldürmek kötü bir fikir gibi görünüyordu.

"Ailen birlikte olmamızı sorun etmiyor mu?" diye sordu.

"Remo hiçbir zaman kurallara göre oynayan biri olmadı. Bana güveniyor, bu yüzden seçimimi kabul ediyor. Elbette sen varken Bratva ile ilgili iş detaylarını asla anlatmaz ama seni görmeme de engel olmaz. Benim asıl işim yarışmak ve öyle de kalacak. Las Vegas'ta Camorra işlerinin merkezinde değilim. Orada yaşamak zorunda bile değilim."

Alay etti. "Yarış senin en önemli işlerinden biri ve sonsuza dek göçebe hayatı yaşamaktan mutlu olacağından nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bir yolunu bulacağız, nasıl olacağı umurumda değil ama senden vazgeçmeyeceğim, duydun mu beni?"

Dinara bir adım geri çekildi ama ben onu takip ettim. Bunu yapmasına izin veremezdim. "Bunu bizim için olması gerekenden daha zor hale getirme. Hayatını riske atmayacağım."

"Umurumda değil. Karar verecek olan benim hayatım. Ve risk almaya hazırım çünkü sahip olduğumuz şey buna değer."

"Tek başına karar veremezsin ve benim için bu riske değmez, Adamo. Ve söz konusu olan sadece senin hayatın değil. Bu çatışma babamı, Dima'yı ve ailemin geri kalanını tehlikeye atabilir. Hiçbir şey bu kadar risk almaya değmez, hele ki intikam ve kana susamışlık gibi sapkın bir şeye dayanan bir ilişki."

Dönüp arabasına gidecekmiş gibi bir hareket yaptı ama bileğinden tutup kendime doğru çektim. Direnmedi ama gözlerinde umutsuzluk parladı. "Bırak beni gideyim. Kararımı kabul etmek zorundasın. Dürüst olalım, bir yıl ya da daha kısa bir süre içinde yakınlaşacak yeni bir kız bulacaksın, arkasında Rus mafyası olmayan ya da benim kadar berbat durumda olmayan birini."

"Senin gibi bir yükü ve dağılmış beynini seviyorum. Seni istiyorum, başka kimseyi değil."

Başımı eğdim ve onu şiddetle öptüm ve bir anlığına o da beni aynı tutkuyla öptü, sadece umutsuzlukla beslenmişti, sonra koptu. "Bitti, Adamo. Bunu kabul et. Hayatına devam et. Ben de öyle yapacağım." Arabaya doğru tökezledi.

"Eski hayatına dönmek Dima ile yeniden bir araya gelmeyi de kapsıyor mu?" Kıskançlık bedenimi kasıp kavururken sordum. Hay sikeyim. Bıçağımı Dima'nın aptal suratına saplamak istedim. Telefonuyla meşgulmüş gibi davranıyordu ama bir an bile buna inanmadım. Dinara ve benim aramda olup bitenleri dikkatle izliyordu.

Dinara kaskatı kesildi ama yüzünü bana döndüğünde ifadesi soğuktu. "Olabilir. Ama bugünden itibaren bu seni ilgilendirmez." Toyota'sının kapısını yırtıp açtı.

"Sahip olduklarımızdan kaçamazsın, Dinara. İkimiz de biliyoruz ki karanlık ya da aydınlık duygular nereye kaçarsan kaç seni takip eder."

Dinara kendini arabaya attı ve kapıyı çarparak kapattı. Dima'ya döndü ve bir şeyler söyledi. Kısa bir süre bana doğru baktı. Zafer kazanmış gibi görünmüyordu ama yine de onu öldürmek istiyordum. Motor kükredi ve Dinara'nın Toyota'sı arkasında sadece bir toz bulutu bırakarak hızla uzaklaştı.

"Siktir!" Arabayla uzaklaşmasını izlerken hırladım. Nefes alışım sertleşmişti ve kalbim göğsümde dört nala atıyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Şu anda ilk dürtüm Camorra jetimizi alıp Chicago'ya uçmak ve Grigory'nin ve beni Dinara'dan uzak tutabileceğini düşünen her şerefsizin kafasına bir kurşun sıkmaktı.

Birkaç derin nefes daha aldıktan sonra telefonumu çıkardım ve Remo'yu aradım. Genellikle tavsiye almak için aradığım kişi Nino olurdu. Ne de olsa mantığın sesiydi. "Adamo-"

"Tavsiyene ihtiyacım var," diye sözünü kestim.

"Nino'nun tercih ettiğiniz danışman olduğunu sanıyordum."

Ben bir şey söylemedim. Tabii ki Remo parmağını yaraya sokacaktı.

"Sana tavsiye vermem için beni seçmiş olman, kararını çoktan verdiğini ve Nino'nun onaylamayacağı mantıksız ve duygu yüklü bir çaba için cesaretlendirilmeye ihtiyacın olduğunu gösteriyor."

"İnsanları bu kadar iyi okumandan nefret ediyorum," diye mırıldandım.

Her zamanki gibi haklıydı. "Sanırım bu Dinara ile ilgili. Sen ve o listenizi tamamladınız, yani

Birlikte olmak için nedenler yeniden değerlendirilmelidir." "Bu Nino'ya benziyor."

"Nino'nun mantıklı tavsiyelerini benden daha sık alan kimse olmamıştır. Onunla konuşmadan bile tavsiyelerini tahmin edebiliyorum."

"Ama yine de her zaman canın ne isterse onu yapıyorsun."

"Tam da aklından geçen şey," dedi karanlık bir eğlenceyle.

"Dinara aramızdaki ilişkiyi bitirdi çünkü babası beni ölümle tehdit etti." Sustum. Artık çocuk değildim ama Remo'nun koruyuculuğu henüz bunu fark etmemişti.

"Şimdi mi?" Remo alarm zillerimi çalan bir sesle sordu.

"Onu senin idare etmeni istemiyorum. Bu benim sorunum Remo. Senin bu işe karışman Dinara ile aramızdaki ilişkiyi sonsuza dek bitirebilir. Grigory ile ben ilgilenirim."

"Eğer Grigory sana elini sürerse, sonuçlarına katlanır, Adamo. Sen benim kardeşimsin ve sana dokunursa onun Rus kışını paramparça ederim."

Bu Remo'nun bana değer verdiğini gösterme şekliydi. Bunu artık biliyordum ama buna izin veremezdim. "İşleri ben hallederim. Dinara'yı geri kazanmak istiyorsam, ona ne kadar ciddi olduğumu göstermeliyim."

"Chicago'ya gitmeyi planlıyorsun."

"Evet. Yapmak zorundayım. Eğer hayatımı riske atarsam, ne olursa olsun ondan vazgeçmeyeceğimi anlayacaktır."

"Ve bu intihar saçmalığı için sana onay vermemi mi bekliyorsun?" Remo homurdandı.

"Rollerimiz tersine dönseydi sen de aynısını yapardın. Sevdğin insanlar söz konusu olduğunda kendi hayatını hiç önemsemedin. Benim ve Serafina için Cavallaro'nun sana işkence etmesine izin verdin. Acı dolu bir ölüm neredeyse kesindi ama umursamadın. Şimdi senin manik ayak izlerini takip etme sırası bende."

"Bana çok fazla benzemeye başladın Adamo," dedi Remo.

"Mutlu olacağını düşünmüştüm."

"Senin iyi Falcone olman gerekiyordu."

Alay ettim. "Bunun asla işe yaramayacağını ikimiz de biliyoruz." "Grigory'yi öldürmek zorunda kalabilirsin," dedi Remo.

"Eğer onu öldürürsem, Dinara beni asla affetmez. Onu ikna etmem gerekecek.

."

"Ya da öl."

"Umduğum sonuç bu değil."

"Bu benim izin verebileceğim bir sonuç değil, bunun farkındasınız."

"Eğer işler yolunda gitmezse cinayet işlemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum.

işe yarar. Grigory'nin bölgesine izinsiz giren benim. Beni öldürmeye karar verirse, bunu yapmaya hakkı var."

"Ve kardeşin olarak intikam almak için her türlü hakka sahibim."

"Remo," diye homurdandım. "İntikamımı almanı istemiyorum. Eğer babası da öldürülürse, bu Dinara'yı yıkar."

"Eğer seni gerçekten seviyorsa, babasının seni öldürmesine izin vermez ve eğer onu durduramıyorsa, benim onu öldürmemden mutlu olur."

Remo için pek çok şey siyah ve beyazdı, özellikle de sadakat söz konusu olduğunda. İçten içe Dinara'nın babasının beni öldürmesine izin vermeyeceğini umuyordum ama her şeyden önce onu kızına olan hislerim konusunda ikna etmek istiyordum. "Eğer Greta bir düşmana aşık olursa, onu öldürmene engel olabilir mi?"

Eğer ona olan aşkı gerçek olsaydı ve hayatını riske atarak bunu size kanıtlamaya çalışsaydı?"

Remo tereddüt etmeden, "Hayır," dedi.

"Bu Greta'nın seni asla affetmeyeceği anlamına gelse bile mi?"

"Greta Nevio'dan ayrılamaz, ailesinden de ayrılmamalı. Biz onun güvenli sığınağıyız. Aşk için bile olsa kimsenin bunu ondan almasına asla izin vermem."

"Tamam, belki Greta en iyi örnek değildi ama Dinara yeni bir çevreye uyum sağlamakta zorlanmıyor. Benimle kampta yaşamayı çok sevdi."

"Ama yine de seninle birlikte olmak, onu Grigory'den uzaklaştırdığın anlamına geliyor. Onu daha önce bir kez kaybetti ve bunun için kendini henüz affetmedi. Seninle birlikte olmasına izin vermek, onu düşman topraklarında, onun gücünden uzakta riske atmak anlamına geliyor."

"Bir denemek zorundayım," dedim yalvarırcasına.

"Ne yapman gerekiyorsa yap, sen bir yetişkinsin. Ama Grigory'ye söyle, sana dokunursa değer verdiği her şeyi yok ederim."

"Yapacağım," dedim, her ne kadar devam etmeye kesinlikle niyetim olmasa da.

Remo ile yaptığım konuşmadan sonra planımı uygulamaya kararlıydım. Bu delilikti ama Dinara ve babasını birlikte olmamız gerektiğine ikna etmek için gereken buysa, o zaman yapardım.

Camorra'nın jetlerinden birini almak yerine özel bir jet kiraladım. Camorra jetiyle gelseydim Grigory bunu tehditkâr bir jest olarak görebilirdi ama buraya Camorrista olarak gelmedim. Adamo olarak buradaydım.

Bir taksi beni Mikhailov sarayına götürdü. Kapıya doğru yürüdüğüm ve muhafıza adımı söylediğim anda alarmı çaldı. Bir dakika içinde birkaç Bratva muhafızı ve Dima aceleyle garaj yolundan aşağı indiler.

Dima başını iki yana salladı, yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. Kapılar açıldı ve muhafız beni Dima'ya doğru itti. Karşı koymadım.

Dima kolumu sıkıca kavradı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Ne oluyor Falcone? Delirdin mi sen? Chicago'da adının bile seni koruyamayacağını farkında olmalısın. Burası Camorra toprağı değil. Grigory çok kızacak ve seni öldürecek."

"Beklediğın şey buydu, değil mi? Yani bugün senin için güzel bir gün olacak."

Dima başını salladı ve nefesinin altında Rusça bir şeyler mırıldandı. "Sen bir aptalsın. Sana bir şey olursa Dinara yıkılır."

Onun adını duyunca kalbim küt küt atmaya başladı. "Dinara ve ben birbirimizi seviyoruz."

Dima başını salladı. "Biliyorum ama Grigory'nin umurunda değil. Dinara'yı Chicago'da ve güvende istiyor. Onu bir Falcone ile göndermek kabul edebileceğı bir şey değil." Dima üzerimi aradı, bıçaklarımı ve silahlarımı çıkardı ve silahlarını bana doğrultan diğer muhafızlara verdi.

"Yalnız mısınız?" Dima sordu.

"Evet."

"Normalde yalan söylediğini söyledim çünkü buraya desteksiz gelmek kesinlikle aptalca ama sana inanıyorum. Düşündüğümde daha cesurmuşsun."

Dima beni araba yolu boyunca muhteşem bir saraya ve ardından binanın içine doğru sürükledi. Rusya'dan fırlamış gibiydi, o kadar ihtişamlı bir saraydı ki, büyük bir malikanede büyümüş olmama rağmen ben bile hayrete düşmüştüm. Amerika ve hatta Camorra bile buraya ışık yılları kadar uzak görünüyordu.

"Dinara'nın mutlu olmasını istiyorsan belki benim için iyi şeyler söyleyebilirsin," diye şaka yaptım.

Dima bana eğlenen bir bakış attı. "Dinara onu henüz ikna edemediyse, ben kesinlikle yapamam. Ve eğer Grigory'nin seni dinleyeceğini düşünüyorsan, tanıdığım en büyük aptalsın."

Dima, yaldızlı süslemeleri olan büyük ahşap çift kapıyı çaldı. İşler Bratva için muhteşem gidiyor gibi görünüyordu.

"*Girin,*" dedi derinden *gelen* bir erkek sesi Rusça. Boş zaman buldukça bu dili öğrenmek için kıcımlı yırtıyordum ama hâlâ akıcı konuşmaktan çok uzaktım. Ama yeterince anlıyordum ve hatta iletişim kurabiliyordum

temel düzeyde. Dinara'yı bununla şaşırtmak istemiştim. şimdi sadece bunun Grigory'yi hayatımı kurtaracak kadar yatıştırmasını umabilirdim.

Dima kapıyı iterek açtı ve beni geniş bir ofise götürdü. Dinara'nın babasının fotoğraflarını internette görmüştüm ama onu ilk kez şahsen görüyordum. Masasındaki sandalyeden kalktı ve yüzünde sert bir ifade ile devasa mobilyanın etrafında yürüdü. Uzun boylu bir adamdı ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa söyleyeceklerimi dinlemeye hiç niyeti yoktu. Onun gözünde ben bir tehdittim. Kızı için, Bratva için, işi için. Dinara'dan olabildiğince uzağa gitmemi istiyordu ve bugün ortaya çıkmam beni öldürmek istemesine neden oldu.

Belki de bu onun gözünde bir saygısızlık işaretiydi. Remo, hayatını böyle intihara meyilli bir şekilde riske atan birine saygı duyardı. Ama Remo'nun düşünce tarzı çoğuş insandan farklıydı. Yine de Grigory'nin bunun ne anlama geldiğini anlayacağını ummak zorundaydım.

Kızı için her şeyi riske atmaya hazır olduğumu. Belki bu benim hayatımı kurtarırdı. Hayatımı kurtarmak en büyük önceliğim olduğundan değil. Dinara'yla birlikte olamadığım sürece gitmezdim.

TWENTY-FOUR

Adamo'yla birlikteyken zaman sık sık akıp gitmişti ve ben de sık sık yavaşlamak, birlikte geçirdiğimiz anların tadını çıkarmak istemiştim. Şimdi onu bir daha asla göremeyeceğime göre, birlikteliğimizin her saniyesinin tadını tereddüt etmeden ya da çekince koymadan çıkarmış olmayı diliyordum.

Odamda tek başıma, her saniye sürükleniyor gibiydi ve ben sadece hızlandırmak istiyordum, ama neye yarayacaktı? Dört gözle bekleyecek ne vardı? Hayatıma geri dönmüştüm ama artık yılın başında yarış kampına katılan Dinara değildim. Adamo ile aşkı, neşeyi ve tutkuyu yaşadktan sonra, Chicago'daki duygusal olarak kopuk varlığım dayanılmazdı. Eskiden olsa uyuşturucuyla sahte bir coşku yaratmayı tercih ederdim ama artık Adamo'yla hissettiklerimin yanına bile yaklaşamayacaklarını biliyordum.

Fabergé yumurtalarının bulunduğu rafları gözlerimle takip ettim. Bana her zaman garip bir huzur hissi verirlerdi. Karmaşık tasarımlarına bakarak saatler geçirebilirdim. Tam da bu nedenle cam dolabın önüne rahat bir koltuk kurmuştum ve son bir saatimi burada geçirmiştım. Yine de huzur gelmedi. Sanat bile düşüncelerimin uğuldamasını engelleyemiyordu.

Telefonum biyledi. Ekrana baktığımda Dima'dan bir mesaj olduğunu gördüm.

Adamo burada. Babanın ofisinde.

Tamamen doğruldum ve dehşet içinde ekranıma baktım.

Bu hiç komik değil!

Cevap yazmadı. Ya bu bir şaka değilse? Dima böyle bir konuda şaka yapacak biri değildi, hatta hiç değildi. Koşarak odamdan çıktım ve hışımla merdivenlerden aşağı indim. Adamo burada olamazdı. O bile bu kadar pervasız olamazdı, değil mi?

Ama içten içe, bunu yapacağını biliyordum. Adamo korkusuzdu.

Kan davamda bana hiç düşünmeden katılan, arabaları limitlerinde yarıştırmamanın heyecanını seven, ne pahasına olursa olsun düşmanının kızıyla çıkmak isteyen adamdı.

Lanet olsun.

Kapıyı çalma zahmetine girmedim ve Adamo'yu bulmayı umduğum babamın ofisine daldım. Babam gardiyanların Adamo'yu bodrumumuza indirmesine izin vermediği sürece, ne kadar küçük olursa olsun hâlâ bir umut vardı. Sonra donup kaldım çünkü Adamo odanın ortasında duruyordu. Dima ve babamın iki muhafızı iki yanında sıralanmıştı. Adamo'nun başı döndü ve bana gülümsedi. Ne diye gülümsüyordu ki? Ölmek mi istiyordu?

"Aklını mı kaçırdın sen?" Dehşete düşmüş bir halde sordum. Babamın ifadesinden Adamo'nun gelişini öğrenmeyeceğimi umduğu anlaşılıyordu. Ben buradayken ondan kurtulmak daha zor olacaktı.

Adamo omuz silkti. "Kalbimi kaybettim," dedi alaycı bir ifadeyle.

Onu öldürebilirdim, ama bundan da öte, onu öpmek, kendimi ona bastırmak ve asla gitmesine izin vermemek istiyordum. Onsuz geçen son birkaç gün, onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmek cehennem gibiydi. Neredeyse hiç uyuyamıyordum çünkü Chicago'yu temelli terk edip Adamo'ya dönsem mi diye düşünmekten uyuyamıyordum. Ama babamın tepkisinden korkmak beni geri tutmuştu. Adamo'nun hayatını riske atmak istememiştim. Oysa şimdi o burada benim için ölüm fermanını imzalıyordu.

"Baba," dedim babama dönerek. *"Bırak gitsin. Muhtemelen kafası iyi ya da sarhoştur. Yarın hiçbir şey hatırlamayacak bile. Ne yaptığını bilmiyor."*

"Tamamen ayığım ve uzun yıllardır kafam iyi değil, Bay Mikhailov. Ve ne yaptığımdan kesinlikle eminim. Buraya kızınızın benimle birlikte olmasına ve istediği hayatı özgürce yaşamasına izin vermenizi istemeye geldim," dedi Adamo kırık bir Rusça ile, ama babamın yüzü şaşkınlıkla parladı ve bunu hemen öfkeyle maskeleydi. Odaya girdim ve hem babamı hem de Adamo'yu dikkatle izleyerek kapıyı kapattım.

"Kalbimin atmasını durdurmadığınız sürece beni kızınızdan uzak tutamazsınız."

Babam tam olarak bunu yapacakmış gibi görünüyordu. Hayatında o kadar çok insan öldürmüştü ki, bazıları neredeyse hiçbir neden olmadan öldürülmüştü ve Adamo ona pek çok neden sunmuştu. *"Buraya gelmek büyük cesaret ister, belki de sadece delilik. Bu Falcone isminin uzun zamandır temsil ettiği bir şey."*

"Baba," diye tekrar denedim ve sonunda bakışlarımla buluştu. İfadesinde pişmanlık vardı, sanki çoktan kararını vermiş ve bunun bana ne yapacağını biliyormuş gibiydi.

Sendeleyerek ilerledim ama adamlarından biri beni geri çekti. "Baba," diye fısıldadım umutsuzca. "Eğer bunu yaparsan, seni affedemem."

"Gitmelisin, Katinka. Bu benimle Adamo arasında."

"Hayır," diye homurdandım. "Öyle değil. Bu benim hayatımla, kalbimle ilgili. Beni küçük bir çocukmuşum gibi görmezden gelemezsin."

Babam askerlerinden birine işaret etti, o da kolumdan tutup beni götürmek istercesine bir hamle yaptı. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Sakın buna cüret etme!"

Elimi cebime attım, parmaklarım telefonumun etrafına dolandı. Belki de gidip Remo'yu aramalıyım. Ama bu ne işe yarayacaktı ki? Yardım gönderecek kadar hızlı olamazdı.

Adamo babama bir adım daha yaklaştı. İfadesinde en ufak bir korku belirtisi göremedim, sadece kararlılık vardı. "Kızın için kana bulandım ve kendi kanım olsa bile bunu yine yapacağım çünkü Dinara uğruna kanımın son damlasına kadar akıtmaya değer. Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle ondan vazgeçmeyeceğim. Ve kızınıza olan hislerimi kanıtlamak için işkence ve ölüm gerekiyorsa, o zaman bunu yapmaya hazırım. Onu seviyorum ve bu dünyadaki hiçbir güç bunu sarsamaz, bu yüzden kızınızla birlikte olmamı istemiyorsanız, ondan vazgeçmemi istiyorsanız, o zaman bugün hayatıma son vermeniz gerekecek."

Adamo'nun söylediği sözleri sindiremeyerek titrek bir nefes aldım. Dima beni korumak için yaşamıştı. O da benim için ölebilirdi ama sadakati babam içindi ve benim için ölmek istemesinin bir nedeni, hatta belki de ana nedeni Pakhan'ına karşı olan görevinden kaynaklanıyordu ama Adamo sadece benim için her şeyi riske atmıştı. Benim için kendi topraklarında babama karşı çıktı. Aşkını kanıtlamak için ölümü kabul etti. Karşımdaki adama karşı hissettiklerimi ötekileştirmeye çalışmıştım, kendime zamanla azalacaklarını söylemeye çalışmıştım, ama şimdi Adamo duygularını böylesine riskli bir şekilde ilan etme cesaretini gösterdiğine göre, bu kesinlikle

Onu sevmiyormuş gibi davranmam korkaklıktı. Onsuz bir gün daha geçirmek istemiyordum. Son birkaç gün cehennem gibiydi, her gece Adamo'yu kaybetmenin yeni bir tür kâbusuyla doluydu. Ter içinde, kalbim boğazımda atarak uyandım.

Duygularımın gücü altında, Adamo'nun yüzündeki duygu gösterisi altında titrediğimi hissettim. Beni şiddetle seviyordu. Pervasızca. Kesinlikle aptalca.

Babama bir bakış attım, böylesine güçlü bir görünüme vereceği tepkiden korkuyordum. Babam Pakhan olarak saygı beklerdi ve insanların ona saygı göstermesine alışkındı. Elbette Adamo onun tebaasından biri değildi ama bunun onun için ne kadar önemli olduğundan emin değildim.

Korkunç bir öfke yerine gözlerinde saygı parıldıyordu. Adamo'nun sözlerine saygı. Dima bile Adamo'ya karşı daha az düşmanca görünüyordu. Şaşkınlık ve rahatlama içime doldu. Belki de bu işten tek parça halinde kurtulabilirdik. Babam Adamo'yu incitir ya da öldürürse bir daha iyileşebileceğimden şüpheliydim.

"Rusça konuşuyorsun," dedi babam kesin bir ifadeyle. Sanki bu Adamo'nun kaderini belirleyecek bir duruşma değilmiş gibi konuşma tonuna gülebilirdim. "Sanırım kardeşin Nino sana yarışlar sırasında karşına çıkan Bratva askerleriyle nasıl başa çıkacağını öğretmiş."

"Bunu Dinara için öğrendim. Onun ve sizin mirasınıza olan saygımı göstermek için."

Babam yüz ifadesini soğuk ve sert tutuyordu ama onu neredeyse herkesten daha iyi tanıyordum. Adamo'yu seviyordu, bir Pakhan'ın bir Falcone'yi sevebileceği ve koruyucu bir babanın kızının sevgilisini sevebileceği kadar.

Adamo'ya doğru ilerlerken kararlı bir şekilde "Baba," dedim. Babamın adamlarından biri beni durdurmaya çalıştı ama ona ters bir bakış attım ve yanından geçip gittim. Adamo'nun elini tuttum ve onunla birlikte babamın karşısına geçtim. "Adamo'yu seviyorum ve ben de onun için kan dökmeye hazırım. Onu öldürmene izin vermeyeceğim. Eğer beni korumak istiyorsan, eğer mutluluğu bulmamı ve ışığın içinde olmamı istiyorsan, o zaman Adamo ve benim birlikte olmamıza izin vereceksin. Onsuz yaşayamam. *Yaşamayacağım.*" Sonuncusu babamın çok iyi anladığı bir tehditti. Aşırı dozdan neredeyse ölmek üzere olduğum gün o güne kadar aklımdan çıkmamıştı ve kendimi öldürmeye çalışmamış olsam bile babam buna asla inanmamıştı. Ona böyle bir şeyle şantaj yapmaktan nefret ediyordum. Yaşamak istiyordum ve böyle bir şeye kalkışmazdım ama o bilmiyordu. Benim için hep endişelenirdi.

Babam askerlerine kaşlarını çattı. "Dışarı. Şimdi."

Dima kaşlarını kaldırdı. "Emin misin? Birimiz kalabilir..."

"Kendimi tek bir düşmana karşı koruyabilecek durumdayım, Dima. Şimdi emirlerime uyun."

Dima, sanki beni babam için başka bir düşman olarak görüyormuş gibi bana araştıran bir bakış gönderdi, ama sonra gitti.

Babamın düşmanı değildim, asla da olmayacaktım ama Adamo'yu öldürmesine engel olacaktım. Sadece üçümüz kaldığımızda, babam masasının etrafında yürüdü ve sandalyesine oturdu. Adamo'ya sırtını dönmüş olması onu bir tehdit olarak görmediğinin, bir güç ve testosteron oyunu oynadığının işareti olabilirdi ama aynı zamanda bir barış sinyali de olabilirdi. Ben ikincisi için yalvardım. Hayatımdaki en önemli iki adamın da incinmesini istemiyordum, özellikle de birbirlerinin elinden.

Adamo'nun gözlerinin içine bakarak, "Sen bir aptalsın," diye fısıldadım. Adamo alaycı bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum."

Babam parmaklarını masaya vurdu, gözleri Adamo'nun elindeki elimdeydi. "Camorra ile barış olmayacak. Son birkaç saldırıdan sonra o gemi çoktan kalktı." Babam İngilizce konuştu ve nabzım biraz daha yavaşladı. Babam Adamo'nun ana dilinde konuşarak kendisini daha rahat hissetmesini sağlamaya çalışıyordu.

"Barış istemiyorum. Kızınla birlikte olmak için bir şans istiyorum."

"Bir savaşta farklı taraflarda olursanız kızımın nasıl birlikte olacaksınız? Bu bir sorun haline gelebilir. Tabii onu benden alıp Falcone klanının ve Camorra'nın bir parçası yapmayı ummuyorsan."

Babamın soğuk maskesinin ardında beni kaybetmekten duyduğu endişeyi fark ettim. Aile onun için her şey demekti ve Galina ile oğullarına sahip olsa da benim de onun bir parçası olmama ihtiyacı vardı.

Adamo kaşlarını kaldırdı. "Dinara gerçekten Bratva'nın bir parçası değil, değil mi?"

Babamın gözlerinde öfke parlamıştı ama Adamo etkilenmeden devam etti. "Ama Dinara'yı senden almak gibi bir niyetim kesinlikle yok, zaten o da buna izin vermez. Kıcıma tekme basar, çünkü seni seviyor ve hayatında olmanı istiyor."

Babamın bakışları benimkilerle buluştu ve bir an için belirsizlik alevlendi. İçini bir şüphe duygusu kapladı. Bakışlarını tuttum, onsuz bir hayat düşünemediğimi görebilmesini umuyordum, ama Adamo'suz olmayı da hayal edemiyordum. Hayatımda gerçekten değer verdiğim çok fazla insan yoktu ve bu az sayıdaki insanın da bana olabildiğince yakın olmasını istiyordum.

"Dinara'nın mutluluğu benim için her zaman en önemli şey olmuştur," dedi babam kararlı bir şekilde. "Geçmişindeki canavarlara adalet getirmesine yardım ettiğini unutmayacağım."

"Onun için her şeyi yaparım." Adamo'nun elini sıktım. Bu gibi sözler bana her zaman anlamsız bir vaat gibi gelmişti ama şimdi onları kesinlikle kastettiğini biliyordum.

"Camorra'dan ayrılmak mı?" Babam kaşlarını kaldırarak sordu. Ona kuşkulu bir bakış gönderdim. Adamo'nun kardeşlerine asla ihanet etmeyeceğini biliyordu, benim için bile, ve eğer ondan bunu istersem, zaten onun sevgisini hak etmezdim. Hiçbir zaman büyük bir aile olamasak bile ikimizin de hayatımızda ailelerimize ihtiyacı vardı.

Adamo babama bilmiş bir gülümseme verdi. "Bratva'ya katılabileceğimi mi söylüyorsun?"

Babam hiçbir şey söylemedi, sadece okunamayan bir ifadeyle Adamo'yu inceledi.

Bratva eski bir Camorra askerini asla aralarına kabul etmezdi. Adamo Rusça konuşmayı ne kadar iyi öğrenirse öğrensin, her zaman bir yabancı, bir düşman olacaktı.

Ben düşüncelerimi dile getiremeden Adamo, "Sanırım ikimiz de Chicago'da asla bir yuva bulamayacağımızı biliyoruz ve ailemi ya da Camorra'yı terk etmeye kesinlikle niyetim yok. Her ikisi de kimliğimin, varlığımın bir parçası. Camorra'dan ayrılmak kendimi geride bırakmak ve kim olduğumu değiştirmek anlamına gelir. Kızınız bugün olduğum adamı seviyor, alternatif bir versiyonumu değil."

Adamo'nun koyu renk gözleri bana çevrildi ve ben de başımı salladım. Onun değişmesini istemiyordum. Tanıştığım adamı istiyordum.

"O halde ne öneriyorsunuz? Görünüşe göre bir çıkmazdayız, bir savaşın farklı taraflarında sıkışıp kaldık. Dinara ikimizin arasında kalacaktır."

"Yırtılmayacağım. Sizin bölgenizdeki Bratva ile Camorra arasında açık bir savaş yok. Las Vegas Bratva'sının sizin organizasyonunuzla güçlü bağları yok."

"Ateşkese ihtiyacımız yok. Karşılıklı cehalet anlaşmasına ihtiyacımız var. Basit bir saldırmazlık anlaşması" dedi Adamo.

"Bana Outfit'in gazabını getirebilecek bir ateşkes ile saldırmazlık anlaşması arasındaki çizgi çok kısa görünüyor."

Adamo başını salladı. "Ateşkes genellikle işbirliğini gerektirir. Birlikte var olma konusunda hemfikiriz. Outfit'e karşı size yardım etmeyeceğiz. Siz de bize yardım etmiyorsunuz."

Outfit'e karşı."

"Bu durumda Chicago'ya istediğiniz gibi gelemesiniz. Evimin dışında saldırılardan korunamazsınız. Outfit seni tekrar kaçırmaya çalışırsa adamlarım sana yardım etmez."

Adamo sırtıttı. "Outfit beni bir daha yakalayamayacak. Onlar yakaladığında ben saf bir çocuktum. Ve eğer beni yakalarlarsa, Camorra yardımına gelir. Bunun için Bratva'ya ihtiyacım olmaz."

Babam sandalyesinde arkasına yaslandı. Adamo'nun önerdiği şey sallantılı bir düzenlemeydi. Adamo'ya bir şey olursa, babamı onu kurtarmak için adamlarını göndermeye ikna etmek için her şeyi yapardım ve Adamo da şüphesiz bir şey olursa beni kurtarmak için Camorra askerlerini kullanırdı. Çizgiler bulanıklaşacaktı. Bu birlikte var olma anlaşması bile, anlaşmamızı işlerine bir tehdit olarak görürlerse Outfit'i harekete geçmeye zorlayabilir.

Babamın hayatının onların başarısına bağlı olduğu gerçeğinin ötesinde Bratva'yı gerçekten umursamıyordum.

"Nerede yaşırdınız? Nasıl birlikte olurdunuz?" Babam dikkatini tekrar bana çevirerek sordu. "Las Vegas'ta, Camorra klanıyla birlikte mi yaşayacaksınız? Bunu adamlarıma açıklamak zor olurdu. Birlikte yaşamak bir yere kadar." Babamın adamları ona hayrandı. Kararlarına güveniyorlardı ama haklı olduğu bir nokta vardı. Camorra ile fazla samimi olursam, bu onların hoşuna gitmez. O zaman babamın tek seçeneği onaylamadığını resmen açıklamak ve beni kovmak olurdu.

Konu zaten tartışmalıydı. Başımı sertçe salladım. Las Vegas'ta yaşamak istemiyordum. Şehir benim için çok fazla dehşet barındırıyordu. Küçük Katinka çok fazla karanlık köşede oyalanıyor, anılarını üzerime salmaya hazır bekliyordu. Adamo'nun bakışlarıyla karşılaştım ve eninde sonunda onunla birlikte Vegas'a taşınmamı bekleyip beklemediğini merak ettim. Ailesi birbirine çok yakındı. Kardeşlerinin hepsi bir malikaneyi paylaşıyordu ve muhtemelen Adamo'nun bir noktada ortak yaşamlarına katılmasını bekliyorlardı.

Tabii ki babam belirsizliğimi fark etti. Ayağa kalktı ve koyu renk takım elbisesini düzeltti. "İkinize konuşmanız için biraz zaman vereceğim. Döndüğümde bir karar verebilmek için cevaplar istiyorum."

Babam yanımdan geçip odadan çıktı.

Adamo'ya döndüm ve göğsüne sert bir tokat atarak ters ters baktım. "Senin içine ne girdi böyle? Aklını mı kaçırdın da babamın evine giriyorsun? Seni gördüğü yerde öldürebilirdi!"

Adamo kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çekerken yavaş bir gülümsemeyle "Yapmadı," dedi. Başının ne kadar büyük bir belada olduğunun farkında değil miydi?

"Yine de yapabilir."

"Hayır, yapmaz."

"Yani şimdi geleceğe bakabiliyor musun?"

Adamo eğildi, dudakları dudaklarıma yapıştı. Yumuşadım ve ben de onu öptüm. Son birkaç gündür onu çok özlemiştim. Şimdi ona tekrar dokunabildiğime göre, onun dokunuşu ve gülümsemesi olmadan yaşamayı nasıl düşünebildiğimi merak ediyordum. Adamo geri çekildi. "Baban beni öldürmeye karar vermiş olsaydı söyleyeceğim her şeyi dinlemez ve bizi yalnız bırakmazdı. Senin konusunda bana güveniyor ve belli ki onun için çok değerli olduğunu düşünürsek bu büyük bir şey."

"Belki de bize veda etmek için zaman tanımak istiyordur," dedim. Yine de aynı fikirdeydim. Babam Adamo'dan hoşlanmıyor değildi. Bu, ummaya cesaret edebileceğimden çok daha fazlasıydı.

"Peki ne diyorsun? Birlikte olmak istiyor muyuz?"

Ona küçümseyici bir bakış attım. "Elbette. Ama babam başına dert açmayacak bir çözüm istiyor."

"O senin mutluluğunu istiyor. Olmaması gerekse bile bu onun en büyük önceliği." Dudaklarımı büzdüm. Adamo güldü. "Bu doğru. Bir suç örgütünün başı asla ailesini işine tercih etmemeli. Ama Remo da aynı şekilde. Belki de bu yüzden İtalyanlar ve Ruslar arasındaki ebedi çatışmaya rağmen birbirlerini istemeden de olsa hoş görüyorlar."

"Seninle Las Vegas'a gitmemi kabul etmeyecek."

Adamo nazikçe, "Zaten Las Vegas'ta yaşamak istemezsin," dedi.

İçimi çektim. "Haklısın. Orayı hiç sevmeyeceğim. Olanlardan sonra olmaz. Geçmişimdeki canavarları öldürmüş olsak bile, bu olanları ortadan kaldırmaz. Hâlâ kafamın içinde."

"Biliyorum. Sizin yaşadığınız dehşeti ben yaşamadım ama ben bile kaçırılmam ve işkence görmemle ilgili kabuslar görüyorum."

"Ama ailen onlarla birlikte malikanede yaşamayı beklemeyecek mi?"

"Sanırım bunu hiçbir zaman istemediğimi biliyorlar. Tanışmadan önce bile

Yılın büyük bir bölümünü kampta geçirdim. Göçebe hayatını tercih ediyorum. Yarışları düzenlemek, işin uğraşmaktan keyif aldığım bir parçası."

"Ama bu senin işkenceye olan aşkını keşfetmenden önceydi. Eminim kardeşlerin yeni keşfettiğin yeteneklerini daha iyi şekillerde kullanabilirler."

Adamo neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Güven bana, kardeşlerimin insanlara işkence etme konusunda yeterince uzmanlığı var. Benim yardımına ihtiyaçları yok. Ve işkence konusundaki yeteneğimi intikam gezimiz sırasında keşfetmedim. Bu uzun zamandır mücadele ettiğim bir şeydi. Bu uzun zamandır hissettiğim karanlık bir arzu ve uyuşturucuları gerçekten tüketmemin nedeni de buydu. Bu dürtüyü yumuşattılar. Beni olmak istediğim kişiye dönüştürdüler ama etkisi asla uzun sürmedi."

"Eğer durum buysa, dürtünüzü yatıştırmak için uyuşturucuya başvurmadan kan heyecanı olmadan yaşayabileceğinizden emin misiniz?"

Adamo bunun hakkında düşündü. "Evet. Kendime bir süreliğine izin verdiğimden beri dürtümün azaldığını hissediyorum. Bastırmak sadece özlemi arttırdı. Sanırım karanlık arzumu kontrol altında tutmak için ara sıra dışarı çıkmasına izin vermem gerekiyor. Peki ya senin karanlık arzun?"

"O orada. Sanırım her zaman olacak, ama teslim olmayacağım. Annemin hayatını nasıl belirlediğini gördükten sonra olmaz."

"Güzel," diye mırıldandı Adamo.

"Ancak geleceğimiz hakkında hala bir karar vermedik."

"Çok kolay. Kampta yaşıyoruz. Yarışlar yılın dokuz ayında gerçekleşiyor, bu yüzden zaten pisti takip etmemiz gerekecek. Ben yarışmaya devam etmek istiyorum. Peki ya sen?"

"Ah evet," dedim sırtarak. Yarış heyecanını özlemiştim. Kamptaki kaotik atmosferi bile özlemiştim.

"Daha fazla alana sahip olmak için bir karavan satın alabiliriz. Böylece bir yere yerleşmeden kendimiz için bir ev yaratmış oluruz. Ara sıra Las Vegas'ı ziyaret edebiliriz ve eğer baban beni öldürmek istemezse Chicago'yu da ziyaret edebiliriz. Aksi takdirde aile ziyaretlerimiz için ayrılmanız gerekecek."

"Kardeşlerinin bunu kabul edeceğini düşünüyor musun?"

"Gemma ve Savio'nun bebekleri doğmaya başladığında, kardeşlerim ek alanı kullanabilir. Remo'nun ikizleri de muhtemelen hiç taşınmayacak, bu yüzden onların da odaya ihtiyacı var. Ziyaretler için sadece bir odaya ihtiyacım olursa, bu kardeşlerime çocukları için yaşam alanı yaratma şansı verir. Bana sorarsanız bu bir kazan-kazan durumu."

Kulağa mükemmel bir çözüm gibi geliyordu. Hâlâ kardeşlerinin kabul edeceğine ikna olmamıştım ama belki ilk adım olarak babamı ikna edebilir ve Adamo'yu Chicago'dan tek parça halinde çıkarabilirdik.

"Benimle bir karavanda yaşamayı hayal edebiliyor musun, yoksa böyle bir yaşam düzeni bir Bratva prensesine uygun değil mi?" Adamo alçak sesle sordu, beni daha da yaklaştırdı ve kıcımlı avuçladı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Özgürlüğü ve seninle birlikte olmayı bir saraya tercih ederim.

Peki ya siz, Camorra prensi?"

Adamo sırıttı. "Birkaç yıldır çadırda ve arabada göçebe hayatı yaşıyorum. Fazla bir şeye ihtiyacım yok."

Ağzını bir kez daha benimkine doğru indirdi, dili dudaklarımı ayırdı. Kıcımdaki eli, parmakları kasıklarımı okşayana kadar daha da aşağı indi. Ağzının içine doğru inledim ve ona daha iyi erişim sağlamak için parmak uçlarımda durdum. Tabii ki babam geri dönmek için o anı seçti.

Adamo'dan hızla geri çekildim, yanaklarım kızarmıştı. Babam tarafından yakalanmak benim bile yüzümü kızartan bir şeydi. Adamo sanki az önce kot şortumun üzerinden beni parmaklamamış gibi gülümsedi.

Babamın poker suratından memnundum çünkü seviştiğimizi fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi.

"Ve?" diye tarafsızca sordu.

Adamo babama planladığımız yaşam düzenlemelerini anlattı ve her şeyin son derece makul olduğunu söyledi. Bitirdiğinde babam başıyla onayladı. "Bu işe yarayabilir. Ama Dinara'nın güvenliğini kim garanti edecek?"

"Dinara'ya asla bir şey olmayacak. Onu taciz edenleri öldürdüğümüzde, onun koruyucusu bendim. Ne Dima ne de sen oradaydınız ama Dinara her zaman güvendedi."

Dişlerimi sıktım, sanki ben yokmuşum gibi benimle konuşmalarından nefret ediyordum. "Sürekli korunmaya ihtiyacım yok. Tehlikeden uzak durabilirim ve gerekirse kendimi savunabilirim. Birini öldürebilirim."

Hem Adamo hem de babam itirazımı duymazdan geldi. "Kızımın güvenliğini sana emanet ediyorsam, beni hayal kırıklığına uğratmadığından emin olsan iyi edersin, çünkü ona bir şey olursa, seni bulur ve kendi ellerimle işkence ederek öldürürüm ve inan bana çok yetenekliler."

"Baba," diye mırıldandım.

Adamo, "Dinara'ya bir şey olursa, ki olmayacak, benim için planladığınız her şeyi hak ediyorum ve kaderimi memnuniyetle kabul ediyorum," dedi.

Başımı salladım. "Siz ikiniz imkânsızsınız."

Babam Adamo'ya başını sallayarak onay verdi, muhtemelen bu kadarını yapabiliyordu. "Seni bugün öldürmeyeceğim. Şu anda, seni öldürmek için

kızım ile olan ilişkinize yeşil ışık yaktım. Beni fikrimi değiştirmeye zorlama."

"Yapmayacağım," diye söz verdi Adamo.

"Bu Adamo ve benim yarın kampa dönebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Babam başını salladı ama beni bırakmakta hâlâ zorlandığı belliydi. Adamo'nun elini bıraktım ve babamın yanına giderek ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Onun kararı bir riskti. Benden başka biri bir İtalyan'la ya da daha kötüsü bir Camorrista'yla bir şeyler yapmaya kalkışsaydı, onu oracıkta öldürürdü ama benim için bunu bile kabul etmeye hazırdı.

"Her şey senin için Katinka," dedi alçak bir sesle, şakağımı öpmeden önce.

"Sanırım sonsuza dek günah içinde yaşamak zorunda kalacağız," dedim rahatlamış bir kahkahayla babamın ofisinden çıkarken. İtalyan mafyasının büyük bölümünün ne kadar muhafazakâr olduğu düşünülürse, evli olmadan birlikte olmak bir skandala neden olabilirdi, ama ilişkimiz zaten pek çok açıdan skandaldı.

"Yani sana evlenme teklif etsem hayır diyeceğini mi söylüyorsun?"

Adamo'yu lobiye doğru götürürken ona uyarıcı bir bakış attım. "Sakin bu soruyu sormaya cüret etme. Daha çalkalı bir yıl bile olmadı ve o zaman bile çok erken olurdu. Evlenmek istediğimden bile emin değilim, kesinlikle otuz yaşından önce değil. Düğüm atmak için gerçekten bir neden yok."

Evlenmek için acele etmiyordum ve geleceğimi de hiç bu kadar detaylı düşünmemiştim. Adamo'yu seviyordum ama bu evlenmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Adamo ve benim geceyi benim odamda geçirmemize izin verildi, Adamo'ya misafir odası vermediğimde yüzünde beliren ifadeye bakılırsa bu durum onu şaşırtmıştı.

"Babam seks yaptığımızı biliyor, bu yüzden bizi bir gece ayrı tutmak anlamsız görünüyor."

Kapımı kapattığım anda Adamo beni kapıya yasladı ve öptü. Kendimi geri çektim. "Neredeyse öldürüldüğün için seni ödüllendirmemeliyim."

Adamo, "Ben çok canlıyım," dedi.

Yanından geçip Fabergé yumurtalarımın olduğu dolaba doğru ilerledim. Adamo beni takip etti.

"Babamı çok iyi idare ettiniz. Çok az erkek ne söyleyeceğini bilir."

"Babanı tanımıyorum ama onun gibi adamları tanıyorum. Kardeşlerimin arasında büyüdüm ve inan bana kimse Remo'dan daha cani olamaz."

"Ama Remo senin kardeşin. O seni öldürmez. Babamı tutan bir şey yok."

"Öylesin," dedi Adamo kollarını arkadan belime sararken. "Bu yumurtalar çok güzel ama onları yanımızda kampa götüremeyiz."

Öfkelendim. "Onlar burada kalıyor. Bir karavanda gezmek için fazla değerli ve güzeller."

"Sen de bir o kadar değerli ve güzelsin."

Dirseğimle onu dürttüm. "İltifatlar sana seks kazandırmaz. Bu kadar çok şeyi riske attığın için hâlâ kızgıyım. Babam seni öldürseydi kendimi asla affetmezdim. Ben de onu affetmezdim."

Adamo elini gömleğimin altından geçirip göbeğimdeki piercing ile oynarken, ortadaki Fabergé yumurtasına, dolaptaki en pahalı parçaya ve babamın bana hediye ettiği ilk yumurtaya doğru başıyla işaret etti. "Bu senin göbek piercingin."

"Evet, öyle. Bu benim favorim ve nerede olursam olayım yakınımda olmasını seviyorum."

Adamo başıyla onayladıktan sonra eli aşağı kayd. Külotumun içine girmeden önce düğmemi açtı. Parmakları klitorisimi buldu ve küçük alaycı daireler çizmeye başladı.

Dudağımı ısırdım ve ona yaslandım.

Adamo boğazımı dişlemeden önce alçak bir sesle "Seks yapmak için iltifata ihtiyacım yok," dedi. Parmakları kıvrımlarımı okşayarak açtı ve hassas tenimi makasladı.

"Babam bir gece bile kendine hâkim olamamanın saygısızlık olduğunu düşünebilir," diye nefes nefese kaldım.

Adamo kıkırdadı. "Ona söylemeyeceğim. Söyler misin?" İki parmağını içime soktu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

O gece Adamo'nun kollarında uzun süre uyanık kaldım, endişelerim ya da korkularım yoktu. Birlikte geleceğimizi hayal ettim ve bunun için heyecanlandım. Artık bizi engelleyen hiçbir şey yoktu.

TWENTY-FIVE

Ertesi gün Dinara ve ben kampa döndüğümüzde, bu gerçekten son bir eve dönüş gibi hissettirdi. Crank, Dinara'yı gördüğünde bana el salladı ve baş parmağını kaldırdı. Benden uzun süre haber alamayınca Chicago'ya saldırmadığından emin olmak için dün gece Remo'yu aramıştım. Grigory ile aramızdaki geçici anlaşmanın bozulmasını gerçekten istemiyordum. Ona Grigory ile yaptığım anlaşmanın ayrıntılarını vermemiştim ama Remo'yu tanıyorsam muhtemelen bir şeylerden şüphelenmiştir. Kardeşlerim kamp hayatını Las Vegas'ta kalmaya tercih ettiğimi biliyorlardı zaten.

Arabalarımızın arasına çadırımızı kurduğumuzda Dinara mutluluktan parlıyordu. Görkemli bir ev değildi ama şu anda ihtiyacımız olan tek şey buydu. İki hafta sonra sezon bittiğinde, kendimize bir karavan almak için zamanımız olacaktı.

Diğer sürücülerin ya da pit kızlarının meraklı ve hatta endişeli bakışlarını kaçırmadım.

"Sence son birkaç aydır neden bu kadar sık gittiğimizi biliyorlar mı?" Dinara sordu.

"Bir şeyler biliyorlar. Söylentilerin eninde sonunda yayılacağını bilmeliydim."

"Sanırım bazıları artık yarış sırasında önünüzü kesmeden önce iki kez düşünecek. Kimse işkence görmek ya da öldürülmek istemez," dedi Dinara alaycı bir ifadeyle.

"Farklı bir insan değilim ki."

"Onlar için öylesin. Rahat kişiliğin yüzünden insanlar senin bir Falcone olduğunu kolayca untabiliyordu. Şimdi Vegas'taki canavarlardan birinin gerçekten aralarında dolaştığını fark ediyorlar ve bu onları tedirgin ediyor."

Bunun Dinara'yı çok eğlendirdiğini söyleyebilirim. "Bu isimden nefret ediyorum." "Ama amacına hizmet ediyor. Dünyada sevilme kense korkulmak daha iyidir. mafya işi."

Karanlık bir kahkaha attım. "Aynen öyle. Bu Remo'nun inancı. Sanırım ailemin kaderini bir noktada benim de yaşamam kaçınılmazdı."

"Kamptaki insanlar hiçbir şeyin değişmediğini gördüklerinde eninde sonunda kendilerine gelecekler. O zamana kadar puan toplamak için daha kolay bir zamanınız olacak."

"Son birkaç yarışta kaybettiğim puanları telafi etmem mümkün değil, siz de yapamazsınız. Gelecek sezon eleme yarışlarına katılmamız gerekecek."

Dinara'nın gözlerinde heyecan parladı. "Meydan okumayı severim."

"Bence insanlar seni de yeni bir gözle görüyor. Endişeli bakışlar sadece benim için değil."

Dinara etrafına bakındı ve insanlar hızla başka tarafa baktı. "Benden kendim için korktuklarından şüpheliyim. Kadınlar her zaman hafife alınır."

"Seni hafife alan herkes aptaldır."

"Bunu gerçekten özlemişim," dedi Dinara, kampın geri kalanıyla birlikte ateşin etrafında bir kütüğün üzerine oturup bira içerken ve damağını yakan tavuk kanatlarını yerken. Etrafa yerleştirilmiş hoparlörlerden country müzik çalıyordu.

"Evet, kuralları esnetebildiğimiz, kendimize ait küçük, tuhaf bir dünyamız var."

Dinara bacaklarını country ritmine göre hareket ettirdi. Meydan okurcasına sırtıttım. "Seni hiç taşralı bir kız sanmamıştım."

Birasından bir yudum aldı, muhteşem yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Ben çok katmanlı bir kişiliğim."

Kıkırdadım. "Şaka yapmıyorum." Kolumu omuzlarına doladım ve o da başını omzuma yasladı. "Buranın artık bizim evimiz olacağını düşünmek çok tuhaf."

Dinara omuz silkti. "Özgür olacağız. Dünyada daha iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Evet," diye mırıldandım. İlk insanlar alkol seviyeleri yükseldikçe ateşin etrafında dans etmeye başladılar. "Dima'yla konuştun mu?"

Dinara iç çekti. "Ayrılmadan önce onu görmedim. Sanırım benden kaçtı. Belki de aramızdaki ilişkiye ihanet ettiğimi düşünüyor."

"Ama artık bir çift değildiniz. O senin korumandı."

"O her zaman bundan daha fazlası oldu. Ama Dima babama sadıktır ve bu yeni yolda beni takip edemez. Ölene ya da görevini yaparken öldürülene kadar her zaman babama hizmet edecek. Belki de Chicago'da kalıp babamın her zaman olmamı istediği Bratva prensesi olmanın benim görevim olduğunu düşünüyordur."

"Ama olmak istediğin kişi bu değil. Eğer Dima seni gerçekten sevdiyse, bunu fark etmiş olmalı."

Dinara başını kaldırdı. "Dima'yla yaşadığımız şey gerçek bir aşk değildi, bunu şimdi seninle birlikte olduğumda anlıyorum."

"Çünkü beni seviyorsun."

Dinara bana tuhaf bir gülümseme verdi. "Gerçekten bunu daha sık söylememi istiyorsun, değil mi?"

Onu öptüm. "Kesinlikle."

Etrafımızdaki dans, tozu dumana katarak daha da çılgınlaştı. Pek çok insan şarkılara eşlik etmeye başladı, çoğunun şarkı sözlerinden haberi bile yoktu.

Dinara elindeki bira şişesini yere bırakarak, "Hadi onlara katılalım," dedi.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Ayağa kalktım ve onu da kendimle birlikte çektim. Dansçılara katıldığımızda birkaçı tereddüt etti, belli ki Crank'in bana anlattığı katil çift söylentilerinden sonra hâlâ bizden emin değillerdi ama kısa süre sonra müzik ve alkol gerginliklerini alıp götürdü ve tekrar kampın bir parçası olduk.

Koordinasyonsuz ama eğlenceli bir çizgi dansı düzeninde müziğe eşlik ederken Dinara güldü. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, yüzü ateş tarafından güzelce aydınlatılmıştı. Bu sahte bir mutluluk değildi. Sahte kahkahalar da yoktu. Karanlık hem Dinara'nın hem de benim bir parçamızdı ama onu içimizde uzak bir noktaya sürgün etmiştik. Hayatlarımıza hükmetmiyordu.

Dinara ve ben nihayet çadırımıza yatmaya gittiğimizde saat neredeyse sabahın üçüydü. Sarhoş değildik ama hafif bir vızıltı bedenimi dolduruyordu. Seviştikten sonra birbirimizin kollarında uykuya daldık.

Dinara'nın dönüp durması ve anlaşılmaz mırıldanmaları beni kendi kâbusumdan uyandırdı; yıllardır peşimi bırakmayan aynı kâbustu ama geçmişte ter içinde ve kalbim boğazımda atarak uyanmamıştım. Dinara ve ben intikam yolculuğumuza başladığımızdan beri kâbus değişmişti. Artık her zaman eninde sonunda kendimi zincirlerimden kurtarmayı başarıyor ve işkencecilerimle savaşıyordum. Görünüşe göre kâbuslarım artık intikamımı almama izin veriyordu.

Uyandığında Dinara'nın nefes alış veriş yavaşladı ve yanağından öptüm. "Keşke kâbuslar beni istismar edenlerle birlikte ölseydi," diye fısıldadı karanlığa.

"Eninde sonunda kaybolacaklar ya da belki değişecekler," dedim ve ona kendi değiştirilmiş kâbusumdan bahsettim.

"Sana işkence eden insanlardan intikam almamış olmana hâlâ şaşıyorum. Arkanızda Camorra var."

"Outfit'ten, özellikle de Capo'larından ve onun alt patronlarından intikam almak hiçbir şeyi değiştirmeyecek, sadece sonu gelmeyen bir şiddet ve intikam sarmalını devam ettirecektir. Sizi taciz edenleri öldürerek her şeyi sona erdirebilirsiniz ama bir savaşta intikam sadece daha fazla şiddete yol açar. Bana olanlar kişisel değildi."

Dinara boğuk bir kahkaha attı. "İşkence görmenin oldukça kişisel olduğunu düşünüyorum."

"Bu benimle ilgili değildi, Remo'yla ilgiliydi. Benim acım Remo'nun yaptıklarının intikamıydı ve eğer intikam alırsam bu Outfit'in yeni bir intikam eylemine yol açacaktı."

"Hiç bitmeyen bir şiddet sarmalı."

"Şu anda ve gelecek için yaşamak istiyorum. Geçmiş geçmişte kaldı."

"Hayatımda ilk kez ben de aynısını istiyorum. Geçmiş öldü ve ben geleceğimiz için gerçekten heyecanlıyım."

"Pek çok açıdan çılgın bir yolculuk olacak."

Dinara mırıldanarak onayladı.

"Sezon bitmeden önce sadece iki yarış daha var ve çoğu insan Noel için ailelerinin yanına dönecek. Sadece birkaçı Crank gibi kampta kalacak ve birlikte kutlama yapacak."

"Biz Noel'i Aralık ayında kutlamayız. Ortodoks Noel'i Ocak ayında, o yüzden belki Ocak ayına kadar kampta kalırım."

Cesedimi çiğnemedim. "Noel'i benimle ve ailemle Las Vegas'ta kutlamayı istiyorum."

Kollarımda dondu kaldı. "Ben senin ailenin bir parçası değilim. Eminim kardeşlerin ve onların aileleri beni orada istemezler."

Henüz kardeşlerime sormamıştım ama Dinara'yı seviyordum ve tatili onunla geçirmek istiyordum. Kiara ve Serafina'nın buna karşı çıkacaklarından şüpheliydim. Remo malikânemiz konusunda çok korumacıydı, bu yüzden onun tepkisinden emin değildim. Bir de Savio ve Gemma vardı. İkisi de normal şartlar altında son derece yumuşak başlı insanlardı ama Gemma'nın ailesinin yarısı Bratva tarafından öldürülmüştü, bu yüzden Dinara hakkındaki düşünceleri önyargılı olabilirdi. Bu düşüncelerimi kendime sakladım. Ailemi Dinara'nın bir tehdit olmadığına ikna etmenin bir yolunu bulacaktım. "Ailem seninle tanışmalı ve bunu Noel'de yapmaktan daha iyi bir yol var mı? Seni benim sevdiğim gibi sevecekler."

"Uzun bir hayran listesi olan biri değilim. Herkesin ailesinde olmasını istediği o tatlı, her zaman gülümseyen kızlardan değilim."

"Güven bana, kişiliğinle mükemmel uyum sağlayacaksın. Noel'i yalnız kutlamama izin verme. Mutlu çiftler ve ailelerle çevrili olup da yalnız olmak kadar iç karartıcı bir şey yoktur."

Dinara uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra içini çekti. "Pekala, ama lütfen hoş karşılanacağımdan emin olun. Ailenizle geçirdiğiniz zamanı bölmek istemem."

"Siz benim ailemsiniz," diye mırıldandım.

Dinara kendini bedenime yaklaştırdı ve boğazımı öptü. "Seni seviyorum."

Ertesi sabah Remo'yu aradım. İkna etmem gereken ilk kişiydi. Şaşırtıcı bir şekilde önerime karşı çıkmadı. "Onu da getir. Kiara daha fazla insana yemek yapmaktan mutluluk duyacaktır."

"Senden daha fazla direnç bekliyordum," diye itiraf ettim.

"Eğer sen Dinara'ya güveniyorsan, ben de senin kararlarına güveniyorum. Hem Nino hem de ben onu tanıyoruz ve bir risk oluşturacağından şüpheliyiz. Bize karşı minnettar olmak için, mafya aileleri arasında onu pek de ilgilendirmeyen bir düşmanlık yüzünden bizden nefret etmekten daha fazla nedeni var."

"Peki ya Savio ve Gemma?" Ben sordum.

"Savio ile konuş. Eğer buna karşı çıkarsa Dinara'nın bize katılmasına izin veremem."

"Anlıyorum," dedim. "Teşekkürler Remo. Yaptıkların için sana sık sık minnettarlığımı göstermediğimi biliyorum ama Dinara'ya adalet sağlamak için yaptıklarını asla unutmayacağım. Gelecekte sana karşı daha az hıyar olmaya çalışacağım."

"Bu da bir başlangıç," dedi Remo alaycı bir ifadeyle. "şimdi Savio ile aranızı düzeltin."

"Evet, Capo." Telefonu kapattım ve Savio'nun cep telefonunu aradım. Onuncu çalıştan sonra açtı.

"Bu iyi bir şey olsa iyi olur," diye mırıldandı. "Evlilik görevlerimi bölüyorsunuz."

Gemma'nın anlaşılmaz bir şeyler tısladığını ve tokat gibi bir ses çıkardığını duyabiliyordum. Savio kıkırdadı.

"Seninle Noel hakkında konuşmam gerek," dedim.

"Tamam mı? Noel organizasyon komitesinde değilim. Kızlara sor."

"Dinara hakkında. Noel'i bizimle kutlaması için onu da yanımda götürmek istiyorum."

Diğer uçta sessizlik oldu.

Sonunda konuştuğunda sesi her zamanki rahatlığını kaybetmişti. "Remo senin ve onun hâlâ birlikte olduğunuzdan bahsetti. Sen öldürme çılgınlığını bitirdikten sonra her şeyin sona ereceğini sanıyordum."

"Birbirimizi seviyoruz," diye itiraf ettim, her ne kadar bunu Savio'ya itiraf ederken açıkta kaldığımı hissetsem de. O ve ben genellikle en derin, en karanlık duygularımızı paylaşmazdık.

"Düşmanı sevmek aileden geliyor gibi görünüyor."

"Dinara düşman değil. O hiçbir zaman Bratva'nın bir parçası olmadı."

"Babası Pakhan. Kadınlarımız, aramıza katılmamış olsalar bile birliktelik yoluyla bizim dünyamızın bir parçasıdırlar." Savio'yu bu kadar ciddi duymak tuhaftı ve bu bana onun ve Gemma için zor bir konu olduğunu söylüyordu.

"Dinara benimle olmak için Chicago'dan ayrıldı." "Aferin sana."

"Bratva'dan ve hatta Gemma'dan nefret etmek için her türlü nedene sahip olduğunuzu biliyorum ve bu yüzden Dinara'yı yanımda getirmemin sizin için sorun olup olmayacağını sormak istiyorum."

"Bu benim kararım değil," dedi Savio, sonra muhtemelen Gemma'ya durumu anlatırken sesi boğuklaştı. Gemma'yı Kiara kadar iyi tanı mıyordum ama bana insanları kolayca yargılayan biri gibi gelmemişti.

"Tamam," dedi Savio uyarıda bulunmadan.

"Ne?"

"Onu yanınızda getirmenizde bir sakınca yok. Gemma ve ben Dinara'yı onunla tanışmadan yargılamayacağız. Ona bir şans vereceğiz."

"Teşekkürler Savio," dedim dürüstçe.

"Seninle sohbet edecek vaktim yok. Karımı tatmin etmem gerekiyor." Telefonu kapattı ve ben gülümseyerek başımı salladım.

Dinara'yı yarınki yarış için arabasını tamir ederken buldum. Kaşlarını kaldırdı. "Heyecanlı görünüyorsun."

"Ailemle konuştum. Noel'de bize katılmanı istiyorlar." "Sesin rahatlamış geliyor, yani geleceklerinden emin değildin."

Bir kolumu beline doladım. "Savio ve Gemma biraz tanınmıyorlardı ama seninle tanışmak istiyorlar."

"Bir tehdit olup olmadığımı görmek için mi?"

Sırıttım. "Herkes seni merak ediyor. Ve bence Gemma'yı seveceksin. Kafes dövüşüyle ilgileniyor."

Dinara kaşlarını çattı. "Ben dövüşmeyi sevmem."

"Ama siz de erkek egemen bir faaliyet olan yarışlarla ilgileniyorsunuz."

Dinara gözlerini devirdi. "Yarış pistinde kış tekmelemek için bir alete ihtiyacım yok."

"Biliyorum," dedim. "Peki Noel'i benimle ve ailemle kutlayacak mısınız?"

Dinara kararlı bir şekilde başını salladı ama gergin olduğu belliydi.

"Ben babandan kurtuldum, sen de benim ailemden kurtulacaksın, merak etme." "Bu bir teselli."

Aralık ayında Noel'i hiç kutlamamıştım. Genel olarak tatilin büyük bir hayranı olduğumdan değil. Her zaman sadece babam ve daha sonra üvey kardeşlerim için kutlamıştım.

Adamo bana ailesi hakkında o kadar çok şey anlatmıştı ki sanki onları zaten tanıyormuşum gibi hissettim. Onların benim hakkımda ne kadar şey bildiklerini merak ediyordum. Kolay sinirlenen ya da yeni insanlarla tanışmadan önce endişelenen biri değildim. Yalnız kalmakta zorlanmasam da kesinlikle daha dışa dönük biriydim. Herkesin benden hoşlanmadığını biliyordum ve bununla yaşayabilirdim, bu yüzden Bayan Popüler olma konusunda endişeli değildim. Yine de gergindim çünkü bu sıradan bir toplantı değildi. Bunun bir anlamı vardı. Adamo ile olan ilişkimin ikimiz için de ciddi olduğunu gösteriyordu. Şimdiye kadar bunun adını koymamıştık. Onu yaşıyorduk. Ama bu ilişkimizde yeni bir adımdı.

Muhteşem beyaz konağın garaj yoluna girdiğimizde avuçlarım terlemeye başladı. Bu Adamo için önemliydi, dolayısıyla benim için de önemliydi.

"Gergin misin?" Adamo arabadan indikten sonra sırtarak sordu. Yanıma gelmeden önce bagajdan içinde hediyeler olan kocaman çantayı aldı.

Gözlerimi devirdim ama uzanan elini moral desteği olarak memnuniyetle kabul ettim. "Olmak için bir nedenim var mı? Herkes burada olmamı sorun etmiyor mu?"

Adamo bana şirin olduğumu düşündüğünü belli eden bir bakış attı. Dirseğimi onun yanına doğru ittim. "Sence babanla rahat bir aile toplantısı için buluşma şansım olacak mı? Belki Ortodoks Noel'inizi birlikte kutlarsınız?"

Adamo kapımıza geldiğinde babamın onu öldürmemiş olması bir mucizeydi. Galina ve oğullarına karşı çok korumacıydı, bu yüzden Adamo'nun yakın zamanda onların yanında olmasına izin vereceğinden şüpheliydim. Belki Remo beni ailesi için bir risk olarak görmüyordu ama Adamo bir Camorrista'ydı, bir Falcone'ydi ve babamın onu bir tehdit olarak görmemesi uzun zaman alırdı, tabii bu hiç gerçekleşmediyse.

"Her seferinde bir adım atalım, tamam mı? Geçen sefer seni öldürmedi. Bu iyi bir başlangıç ama şansımızı çok fazla zorlamamalıyız. Hayatımda sürekli var olman fikrine alışması için ona zaman verelim. Şu anda muhtemelen hâlâ ilişkimizin başarısız olmasını umuyor."

Adamo olduğu yerde durdu, kaşları kalkıktı ve yüzünde aynı sırıtış vardı. "Ve? Bizim üzerimize bahse girer misin?"

"Biz güvenli bir bahis değiliz," dedim hıznır bir gülümsemeyle. "Ama bizim sahip olduklarımıza sahip olabileceksen kim güvende olmak ister ki?" Yakasından tuttum ve öpmek için onu kendime çektim. Adamo kollarını bana doladı.

Yüksek sesli öpüşme sesleri anı bozdu. Adamo ve ben birbirimizden ayrıldık. Adamo inledi ve açık kapı aralığında oyalanarak bizi izleyen üç çocuğa gözlerini dikti. En uzun boylu ve siyah saçlı ocuk bize doğru fırladı ve Adamo'ya sırttıktan sonra gözlerinde temkinli bir parıltıyla bana baktı. "Kimsin sen?" diye sordu, hayır, *talep etti*.

Adamo onu ileri doğru itti. "Bu seni ilgilendirmez Nevio. Ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur yoksa başın belaya girer."

Nevio dudaklarını birbirine bastırdı ama bana bir bakış daha atarken hiç de suçlu görünmüyordu. ocuk belki sekiz yaşındaydı ama kesinlikle bir yetişkinin küstahlığına ve özgüvenine sahipti. Kabalığına rağmen çocuktan hoşlanmıştım. Eğer bir gün çocuğum olursa, kendi başlarına buyruk olmalarını ve yetişkinlerin ya da bir başkasının onları ezmesine izin vermemelerini tercih ederdim.

Çocuğa kaşlarını kaldırdım. Diğer iki ocuk daha itidalli davrandı ama belli ki benim varlığına da güvenmiyorlardı. Nevio'ya hiç benzemiyorlardı. Nino'nun çocukları olduklarını düşündüm.

"Hediyelerimiz orada mı?" Nevio çantayı işaret ederek sordu. Bu diğer iki çocuğun da merakını uyandırmışa benziyordu ve Adamo'nun üzerine ullandılar.

Adamo omuz silkti. "Bu sizin davranışlarınıza bağlı."

"Nevio, Alessio, Massimo!" diye bağırdı bir kadın, sabırsızlığı sesinde çınılıyordu. Çocuklar topuklarının üzerinde dönüp içeri daldılar ve Adamo ile beni yalnız bıraktılar.

Bir kakhaha attım. "Ailenin geri kalanı da bana benzer bir karşılama yapacak mı?"

Adamo ellerimizi tekrar birleştirdi. "ocuklar yabancılardan konağı ziyaret etmesine alışık değiller. Remo genellikle ziyaretçilere izin vermez. Çok korumacıdır."

Adamo'nun bana ne söylediğini anlayarak başımı salladım. Remo'nun beni evine kabul etmesi büyük bir olaydı. "Benim hakkımdaki yargılarına güveniyor."

Nino verandada beklediğimiz yere doğru yürüdü. "İçeri gelmeyecek misiniz?"

"Nevio'nun kaba karşılamasından sonra Dinara'ya fikrini değiştirme şansı vermek istedim."

Nino, Adamo'ya bir kez daha dönmeden önce bana yarım bir selam verdi. "O ne yaptı?"

"Onun kim olduğunu bilmek istedi. Çocuklara söylemedin mi?"

Nino başını salladı. "Onlara kız arkadaşını da getireceğini söyledik. Bu oldukça heyecan yarattı çünkü daha önce hiç birini takdim etmemiştin."

Adamo daha önce hiç kimseyi ailesinin huzuruna çıkaracak kadar ciddiye almadığını söylemişti. Beni kabul edecek kadar bana güvenmesi içimi ısıttı.

"Gidelim," dedi Nino. "Kiara akşam yemeği hazırladı. Soğumasını istemeyiz."

Adamo ve ben Nino'nun peşinden uzun bir koridordan geçerek malikanenin ortak alanı gibi görünen büyük bir odaya girdik. Adamo, her kardeşin eşi ve çocuklarıyla birlikte yaşadığı kendi kanadı olduğundan bahsetmişti. Adamo bile yılın büyük bölümünde kampta yaşamasına rağmen hala kendi kanadına sahipti.

Ortak alan Falcone klanıyla dolup taşmaya başlamıştı bile. Yarım düzine çocuk etrafta vızıldıyor ve etkileyici bir gürültü seviyesi yaratıyordu. Üç erkek ve iki kız. Odaya girdiğimizde herkes bize döndü. Adamo bana ailesinin fotoğraflarını göstermişti ama çocukların isimlerini doğru hatırlayabileceğimden emin değildim. En azından yetişkinleri hatırlamak kolaydı. Üçüncü siyah saçlı adam Adamo'nun kardeşi Savio ve yanındaki seks bombası karısı Gemma olmalıydı. Vücudumdan memnundum ama onun kıvrımlarını görünce ben bile bir yetersizlik hissettim. Ailesinin bir kısmı Bratva tarafından öldürülmüştü, bu yüzden yüzündeki tereddütlü ifade beni şaşırtmadı. Bakışlarını karşıladım ve ona gergin bir gülümseme verdim. Sorumlu olmadığım bir şey için kendimi suçlu hissetmeyecektim. Babam saldırıda parmağı olmadığına dair beni temin etmişti. Ama parmağı olsa bile, ben onun işinin bir parçası değildim. Ailelerimizin asla bir masanın etrafında oturup mutlu aile oyunu oynamayacağı en başından beri belliydi.

"Evimize hoş geldiniz," dedi Remo. Beden dili bile önceki karşılaşmalarımızdan farklıydı. Uzunlarındaki gerginlik korumacı ve temkinli olduğunu gösteriyordu. Onun gözünde bir tehdit değildim, yoksa burada olmazdım ama güven henüz ilişkimizin bir parçası değildi. Adamo elimi sıktı ve beni ailesine doğru çekti. Masa çoktan hazırlanmıştı ama henüz kimse yerine oturmamıştı.

Bana biraz Grace Kelly'yi hatırlatan Remo'nun karısı, oğlu Nevio'ya uyarıcı bir bakış gönderdikten sonra bana doğru geldi ve gülümsedi. Ziyaretimin ilk tamamen dostane jestiydi, şikâyet etmek için bir nedenim olduğundan değil. Ne de olsa babam neredeyse Adamo'yu öldürüyordu.

"Merhaba Dinara, sonunda seninle tanışmak harika. Adamo'nun seni buraya getireceğinden neredeyse ümidimizi kesmiştik. Seninle olan ilişkisi konusunda çok ketum davrandı," dedi Serafina.

"Başkalarına ayrıntıları anlatmadan önce kendimiz için bir şeyleri çözmek için zamana ihtiyacımız vardı," dedim kendi gülümsememle.

Camorra İnfazcısı Fabiano'nun karısı ve Falcon'ların kan bağı olmayan kardeşi Leona, "Bu mantıklı," dedi.

"Akşam yemeği hazır!" dedi siyah saçlı bir kadın bize doğru gelirken. Onu Nino'nun karısı Kiara olarak tanıdım. Nedense Adamo'nun onunla geçmişim hakkında konuşma önerisini hatırladığımda yanaklarımın ısındığını hissettim. Benzer istismar geçmişine sahip olmamızın Kiara ve benim birbirimize hayat tavsiyeleri verebileceğimiz anlamına geldiğini düşünmesi hâlâ aklıma yatmıyordu. Her insanın travmayla başa çıkmak için kendine özgü bir yolu vardı. Kiara güvenli sığınağını ailesinde bulmuş gibi görünüyordu, büyük ailesini geçindirmek gibi geleneksel bir rol oynuyordu. Ben geçmişimle başa çıkmak için güvenlik ve süreklilik isteyen biri değildim. Heyecan ve macera istiyordum. Kiara bana doğru bir adım attı ve bana parlak bir gülümseme verdi. Beni gördüğü için gerçekten mutlu görünüyordu. Beni kucaklamak için kendine çekti. İlk başta sertleştim çünkü bunu beklemiyordum. Benim ailem daha çekingendi. Nadiren sarılırdık, özellikle de çok az tanıdığımız insanlara.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra kendimi rahatlamaya zorladım ama o anında geri çekildi ve bana mahcup bir gülümseme verdi. "Özür dilerim. Sana sarılmak istememiştim."

"Merak etmeyin. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Kiara hayatımda gördüğüm en nazik gözlere sahip, muhteşem, minyon bir kadındı. Nino Falcone gibi kötü şöhretli ve şüphesiz sosyopat bir gangsterin değil, bir papazın uysal karısı olarak hayal edebileceğim biriydi.

"Nino, her şeyi masaya taşımama yardım eder misin?" Kiara, kocasıyla birlikte ortadan kaybolmadan önce sordu.

"Ben de size yardım edeceğim," dedi Gemma, peşlerinden koşarak. Belki de bu onun için Adamo'nun düşündüğü kadar kolay değildi. Kardeşi Savio'ya baktı ama aralarında geçen bakışmayı okuyamadım.

Beni hiç çekinmeden karşılayan Leona ve Serafina ile selamlaştım. Onlar da benimle tanışmakla içtenlikle ilgileniyor gibiydiler. Onları selamladıktan sonra

Adamo beni Remo ve Nino'nun yanı sıra Fabiano ve Savio'ya doğru yönlendirdi. Fabiano sıkı bir gülümsemeyle elimi sıktı. Camorra İnfazcısı'ndan daha sıcak bir karşılama beklemiyordum ama düşmanca davranmıyordu, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Sonunda Savio'yla karşılaştığımda midem bulandı. "Merhaba," dedim aptalca. Neden rahatsız hissettiğimden emin değildim. Suçlu falan değildim.

Savio beni tepeden tırnağa taradı. Çok sevdiğim motorcu botlarımın içindeydin ama yırtık kot ya da jean şort yerine daha şenlikli ekose bir etek, siyah tayt ve siyah uzun kollu bir body üzerine siyah deri ceket tercih etmiştim. "Emo çocuk kardeşimin kendine emo rockçı bir piliç bulacağını bilmeliydim."

Gözlerimi kırptım. "Ailedeki Ken ve Barbie rolleri çoktan kapıldı, bu yüzden emo çiftine razı olmak zorunda kaldık," diye karşılık verdim.

Remo, yüzünde her zaman var olan o karanlık eğlence ifadesiyle bir kaşını kaldırdı.

Savio gerçekten de kahkahalarla güldü. Adamo'nun omzuna sertçe vurdu. "Şimdi onu neden seçtiğini anlıyorum."

Memnun bir gülümsemeyi bastırdım. Adamo bana omuz silkti ama omuzlarındaki gerginliğin gittiğini görebiliyordum. "Bu bir seçim değildi. Dinara hesaba katılması gereken bir güç. Ona aşık olmaktan başka seçeneğim yoktu."

Yüzüm kızardı. Tırnaklarımı uyarı amacıyla eline batırdım. Beni utandırmaması gerekiyordu. İnsanların önünde duyguları konuşmak beni gerçekten zor duruma sokuyordu.

Birkaç dakika sonra Kiara, Nino ve Gemma güveç ve tencerelerle döndüler ve masanın etrafına yerleştik. Çocuklar hâlâ bana dikkat ve merak karışımı bir bakışla bakıyorlardı. Hediyeler umarım yarın onları bana doğru çekerdi ama Gemma'yı nasıl idare edeceğimden emin değildim. Şimdiye kadar benden kaçmıştı.

Yemek sırasında ara sıra ona bakıyordum. Neyse ki Falcone klanının geri kalanı benimle yarış hakkında hararetli bir şekilde sohbet etti. Leona "Rusya'da Noel'i nasıl kutluyorsunuz?" diye sorana kadar Rusya'dan ya da Bratva'dan bahsetmekten kaçındık.

Gemma ve Savio'ya bakarak tereddüt ettim. Eski yaraları deşmek istemiyordum ama Gemma tabağından başını kaldırdı ve bakışlarımla karşılaştı. Bana küçük bir gülümseme verdi. Ben de rahatlardım ve ona minnettar bir gülümseme verdim. "Biz yedinci Ocak'ta kutlarız. Benim ailemde on iki çeşit yemek pişiririz.

İsa'nın havarilerini temsil ediyor ama Rusya'da herkes böyle yapmıyor. Ülkemizde çok sayıda geleneğimiz var."

Çok geçmeden Rusya hakkında daha fazla soru yağmuruna tutuldum. Mirasım artık odadaki pembe fil olmadığı için rahatlamıştım.

"Bir gün Bolchoi balesini izlemeyi çok isterim," diye söze girdi ikizi Nevio ile aynı siyah saçlara ve koyu renk gözlere sahip küçük bir kız. Adamo'nun talimatlarını doğru hatırlıyorsam adı Greta'ydı ve simetrik yüz hatları, iri gözleri ve porselen teniyle değerli bir oyuncak bebeğe benziyordu.

"Onları Saint Petersburg ve Moskova'da birkaç kez izledim. En sevdiğim baleler Fındıkkıran ve Kuğu Gölü."

Greta bana utangaçça gülümsedi, gözlerimi kaçırmadan önce kısa bir süre gözlerimle buluştu. "Benimkiler de öyle."

Sanki bu küçük kızın kararının özel bir önemi varmış gibi herkes bir anda bana karşı daha da sıcak davrandı. Adamo bacağımı okşadı, sonra masanın altında parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Gecenin sonunda tamamen rahatlamıştım. Henüz kendimi ailenin bir parçası gibi hissetmiyordum ama bunu beklemiyordum. Yine de Falcone evinin kaotik rahatlığından keyif aldım.

Chicago'da kutladığımızdan farklı bir Noel'di ve ben bu yeni deneyimi çok sevdim. Adamo'nun da geleneklerimizin bir parçası olmasını istiyordum ama onu yanımda eve getirirsem babamın ona ne yapacağından endişeleniyordum. Ben Las Vegas'ta Falcone klanıyla güvendedeyken, Adamo'nun Chicago'da güvende olup olmayacağından emin değildim. Babam her an fikrini değiştirebilirdi.

Noel yemeğinden sonra hepimiz kanepelere doğru ilerledik. Güzelce süslenmiş Noel ağacı tepemizde yükseliyor ve elektrikli mumların hafif ışıltısıyla çevremizi aydınlatıyordu. Adamo'nun yanına oturmadan önce Gemma bana yaklaştı.

"Kaba davrandığım ve sizi hemen karşılamadığım için özür dilerim. Noel benim için zor..." Yutkundu. "Ama üzüntümü senden çıkarmamalıyım."

"Ailenizin başına gelenler için üzgünüm. Mafya işinin bu kadar çok masumu öldürmesinden nefret ediyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Gemma küçük bir gülümsemeyle. "Adamo'nun seni bulmasına sevindim. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Adamo Fabiano'yla konuşuyordu ama Gemma'yla konuşmamı yarı yarıya dinlediğini anlayabiliyordum.

Greta, Kiara'nın piyanoyla eşlik ettiği kısa bir bale gösterisi yaptıktan sonra Kiara bulaşıkları toplamaya başladı. Ben de ona yardım ettim ve bir yığın tabağı mutfağa taşıdım. Adamo'nun ona da bir sohbetten bahsedip bahsetmediğini merak ettim. Bu beni garip hissettirdi. Geçmişimden utanmıyordum ama insanların beni on yıldan daha uzun bir süre önce bana yapılan bir şey için değil, bugünkü davranışlarım için yargılamalarını tercih ederdim.

Meraklı bakışlarımı fark etti ve mutfak tezgahına yaslandı. "Adamo ziyarete geldiğinde, özellikle de Noel tatillerinde hep çok huzursuz görünürdü ama bugün onu tanıdığımdan beri ilk kez sakın görünüyor du. O geldi. Siz onun dayanak noktasısınız ve nerede yaşarsanız yaşayın ya da yarış kampıyla seyahat etmeye devam ederseniz edin, o evini sizde buldu. Bu harika bir şey. Hepimiz gelecek için büyüyeblememiz için bize kök verecek bir şeye ihtiyaç duyarız ve siz birbirinizin köklersiniz."

Dudağımı ısırdım, boğazım duygularla tılandı. "Teşekkür ederim Kiara. Bunun olmasını hiç istememiştim. Adamo'ya güvendiğim gibi birine gerçekten güvenebileceğimi düşünmemiştim."

Kiara başını salladı. "Nino'yla yaşadıklarımı yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim ama geçmiş bizi tanımlamak zorunda değil. Buna izin vermemeliyiz."

"Evet," diye kabul ettim.

Kapı açıldı ve iki oğlu içeri daldı. Ona doğru yaklaştılar. "Anne, yatmadan önce kurabiye alabilir miyiz?" diye sordu kısa boylu olan Massimo.

"Noel'deyiz," diye hatırlattı Alessio ona.

Kiara güldü ve ben de güldüm. Bana üvey kardeşlerimi hatırlattılar. Tatlılar söz konusu olduğunda, oldukça kurnaz olabiliyorlardı.

Bir süre sonra Adamo elinde birkaç boş bardakla içeri girdi ama beni kontrol ettiği belliydi. Kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

"Ben iyiyim," dedim o sormadan önce. Adamo başını salladı. "İyi olacağını biliyordum."

Bir gülümsemeyi bastırdım. Her zaman yanımda kendi başımın çaresine bakabileceğimi bilen, bana zor durumdaki bir genç kızmışım gibi davranmayan birini istemiştim ve o kişiyi Adamo'da bulmuştum.

TWENTY-SIX

Batmakta olan güneşin aydınlattığı ufka karşı duruyordu, motorcu botları dışında tamamen çıplaktı. Kızıl saçları son ışıklarda alev gibi parlıyordu ve solgun, güzel vücudu neredeyse sedef gibi görünüyordu. Çadırdan çıktım ve onu biraz daha izledim.

O kadar muhteşemdi ki. Döndü ve bakışlarımla buluştu. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Geçmişin karanlığıyla ağırlaşmış sahte gülümsemelerden biri değildi. Özgür, dürüst bir gülümsemeydi. Bu onun hâlâ karanlığı barındırmadığı anlamına gelmiyordu. İkimizin de vardı. Birbirimizi bu kadar iyi anlamamızı sağlayan da buydu. Ama artık karanlığımızı demir parmaklıklar ardında evcilleştirilmiş bir canavar gibi kontrol ediyorduk. Bazen oynaması için dışarı çıkmasına izin veriyorduk ama çoğunlukla köşesinde huzur içinde uyuyordu.

Dinara'ya hâlâ, babasını ikna etmek için Chicago'ya koştuğum zamanki kadar aptalca aşık olduğumu hissediyordum. Dinara ve ben yakınlaşmıştık ve babası bile bana isteksizce tahammül ediyordu. Hatta bu yıl ilk kez Asper'de Ortodoks Noel'ini birlikte kutlamıştık.

Dinara o alaycı tavrıyla dudağını ısırdı ve çıplak vücudunun tamamını görebilmem için tamamen bana döndü. Ellerinden biri göğsünü kavrayıp piercingini okşarken, diğeri yavaşça karnından aşağıya, yumuşak kızıl saçlarının olduğu uyluklarının tepesine doğru kaydı. Kan vücuduma hücum etti,

sikimde toplanıyordu. O ve ben her zaman kamptan uzakta zaman geçirirdik, böylece birbirimizin arkadaşlığından tamamen zevk alabilirdik.

Ona yaklaştım, onu ve kendini okşayışını içime çektim. Tam önünde durduğumda hafifçe nefes alıyordu, dudakları ayrılmıştı. İki parmağım klitorisini okşuyor, her tarafına ıslaklık yayıyordu. Kalçalarını kavradım ve delikli meme ucunu ağzıma aldım. Parmakları klitorisinin üzerinde daha hızlı hareket etti ve keskin bir inilti çıkardı. Yavaşça aşağı indim, amıyla göz hizasına gelmeden önce dilimi karnının üzerinde gezdirdim. Parmakları sinir yumağını çevreliyordu ve şehveti çoktan onun etrafında toplanmıştı. Parlayan kıvrımlarının görüntüsü ağzımı sulandırdı. Öne doğru eğildim ve tatlı uyarılmasının tadına bakarak dilimle parmaklarını ve klitorisini okşadım. Parmakları klitorisinin etrafında dönmeyi bırakmadı. Bunun yerine, kısa süre sonra hakimiyet için dilimle savaşılmaya başladılar. Boşaldıktan sonra onu kucağıma çektim. Onunla sevişmek hala her seferinde bir keşif gibi geliyordu.

Daha sonra, BMW'min kaputuna yaslanıp buz gibi bira içerken gece gökyüzünü izledik.

Dinara, "Eskiden olsa bu anın tadını çıkarmak için bir sigaraya ihtiyacım olurdu," diye mırıldandı.

"Artık sigara içmeyi bile özlemiyorum."

"Ben de öyle. Sen ve yarış bana ihtiyacım olan heyecanı veriyorsunuz," dedi alaycı bir gülümsemeyle. Yanağına dokundum, ne kadar şanslı olduğuma, ne kadar gülünç derecede mutlu olduğuma inanamıyordum.

Ve sonra anladım. Beklediğim an buydu. Tabii ki hazır değildim ama önemli değildi. Yüzük almak için beklemek istemiyordum. Bu doğru zamandı ve Dinara'nın da bunu göreceğini umuyordum. Kaputtan kaydım ve Dinara'nın önünde tozlu zemine çöktüm.

Yavaşça doğruldu, gözleri kısa bir süreliğine büyüdü, sonra yüzünü inançsızlık kapladı. "Ne yapıyorsun sen?"

Sırıtarak elini tuttum. "Beş yıla ulaştık, sen ulaşamayacağımızı düşünsen de. Bence hala güçlü bir şekilde devam ediyoruz. Tüm paramı elli yıla ulaşacağımıza yatırırdım."

Dinara alt dudağını ısırarak kahkahasını bastırdı. "Riskli yaşam tarzımızı göz önüne alırsak, o kadar uzun yaşayacağımızdan şüpheliyim."

"Henüz otuz yaşında olmadığınızı biliyorum, bu yüzden ikinci şartınız yerine gelmedi, ancak bir beş yıl daha bekleyemem. Bence gitmeye hazırız..." Kot pantolonumun cebini karıştırdım ve atılmış gümüş renkli bir sakız ambalajı çıkardım.

Dinara inanmayan bir kahkaha attı ama yorum yapmadı. Sargıyı derme çatma bir yüzük haline getirdim, sonra tekrar elini tuttum. "Dinara Mikhailov, benimle evlenir misin?" Farların ışığında parıldayan ve olduğundan daha sağlam görünen sargı yüzüğü elime aldım.

"Sen aklını kaçırmışsın!" Dinara haykırdı ama gözleri yumuşacıktı ve gülümsemesine engel olmakta zorlanıyordu.

Yüzüğü biraz daha yukarı kaldırdım. "Korkarım bir cevaba ihtiyacım var."

Bir an için gözlerini kapattı ve tekrar açtığında "Evet" dedi.

Paketlenmiş yüzüğü parmağına taktım, sonra sendeleyerek ayağa kalktım ve kollarımı ona doladım. Bana yakınlaşırken onu şiddetle öptüm. "Bir an için hayır diyeceğinden endişelendim."

"Bir an için hayır demeyi düşündüm. Bağlılıktan uzak, özgür ruhlu ve vahşi günah hayatımızı gerçekten seviyorum."

Gözlerinin içine baktım. "O zaman neden evlenmedin?" Dinara ve ben evlilik hakkında hiç ciddi bir şekilde konuşmamıştık. O, büyük bir düğün ve prenses elbisesi hayal eden bazı kızlar gibi değildi. Bu anı planlamak için daha fazla zamanım olsaydı, muhtemelen çekinirdim. Ama o bana, bize, sonsuza dek evet demişti.

Adamo büyük ikramiyeyi kazanmış gibi sıırıttı. Elimi uzattım ve parmağımdaki gümüş sargılı yüzüğe hayranlıkla baktım, sorusuna henüz cevap vermedim. "Nişan yüzüğümüz için bu kadar emek harcamana sevindim," diye takıldım ona. Gerçekten umurumda değildi. Hepsi babam ya da Rusya'daki ailem tarafından hediye edilmiş, şaşırtıcı miktarda mücevherim olmasına rağmen nadiren takı takardım. Mücevherlerimin hiçbirini y a n ı m a almamıştım ve özlememiştım de. Sahip olduğum tek şey

gerçekten yanımda olmasını istediğim şey Fabergé yumurtalarımdı, ama karavan değerli sanat eserleri için iyi bir yer değildi.

Bir elini asi saçlarında gezdirdi. Her zaman sezon başında kestirir ama sonraki aylarda uzamasına izin verirdi. "Mücevherleri önemsemediğini sanıyordum."

Sesi gerçekten de endişeli geliyordu. "Endişelenmiyorum," diye fısıldadım. "Bu bizim için mükemmel bir yüzük."

Adamo kıkırdadı. "Aynı fikirde olduğumdan emin değilim. Yakında daha iyi bir yüzük alacaksın." Kaşlarını kaldırarak durakladı. "Ama soruma cevap vermedin."

Neden evet dedim? Uzun zamandır evliliğe karşıydım, gereksiz ve kısıtlayıcı olduğunu düşünüyordum. Kendimi böyle bir insana bağlama fikri bile beni tedirgin etmişti ama Adamo soruyu sorduğunda vücudum soğuk terler dökmemiş ya da mide bulantısı hissetmemişti. Açıklanamayacak kadar doğru hissettirmişti. "Çünkü bir daha sensiz yaşamayı hayal bile edemiyorum, bu yüzden bunu resmileştirebiliriz. Zaten birbirimize bağlı olduğumuzu fark ettim ve seninle evlenmemiz artık vahşi ve özgür ruhlu olamayacağımız anlamına gelmiyor."

"Sanırım bu bana söylediğin en tatlı şey," diye şaka yaptı Adamo. Onu sertçe öpmeden önce omzunu sıktım. "Seni seviyorum ve seninle pervasız olmayı seviyorum ve biliyorum ki seninle pervasız olmaya devam edebiliriz."

"Evliyiz ve bu mükemmel."

"Ve seni seviyorum." Elimi tuttu ve hazırladığı yüzüğü inceledi. "Bir dahaki sefere bir şehirden geçerken yüzük alışverişine çıkabiliriz."

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzdüm. Kendimi bir alyansla gerçekten göremiyordum. "Gerçek bir yüzük almak zorunda mıyız? Birlikte olduğumuzu gösteren başka bir şey alamaz mıyız? Ya da belki kalbimizdeki aşktan başka bir şeyimiz yoktur."

Adamo sırttı. "İyi denemeydi. Herkesin görmesi için benim olduğuna dair bir işaret istiyorum."

"Sen de benim olacaksın, hatırladın mı?" "Unutmak istemiyorum."

Kollarımı boynuna doladım. "Yüzük yok. Ama daha iyi bir önerin varsa, buna açık olabilirim."

Adamo bir süre düşündükten sonra yüzüne bir sırıtma yayıldı. Bana o bakışı attığında hâlâ çocuksu bir cüretkâr gibi görünmeyi başarıyordu. "Düğün dövmesi yaptırmaya ne dersin? Tasarımı ve mürekkebi Nino yapabilir."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Aslında bu fikir hoşuma gitmişti. "Neden olmasın? En azından bu şekilde onu kaybetmeyiz."

"Mükemmel."

"Büyük bir kutlama yapamayacağımızın farkındasın, değil mi?" Camorra ve Bratva hâlâ birbirlerine zar zor tahammül ediyorlardı ve Adamo'yla benim alışılmadık ilişkimiz şimdiye kadar babamın başını belaya sokmamıştı ama her iki aileyi de kapsayan bir düğün şöleni bunu değiştirebilirdi.

Adamo omuz silkti. "Büyük bir parti gerçekten umurumda değil. Bu bizimle ilgili. Tek umursadığım, sadece sen ve ben olabiliriz ve bu mükemmel bir düğün olur."

"Vegas'taki şapellerden birinde evlenebiliriz. Hani Elvis'in mühürlediği."

Adamo belli ki kahkahalarını bastırmak zorunda kalmıştı. "Elvis değil ama istediğin buysa Vegas'ta bir şapelde evlenebiliriz."

"Sence de uygun değil mi?"

Adamo alnını benimkine dayadı ve çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sevgililer Günü'nden nefret eden, yüzüklerden nefret eden ve sinir bozucu bir düğün ziyafeti istemeyen bir kız. Senin cennetten gönderildiğine eminim."

"Bundan ciddi olarak şüpheliyim. Olsa olsa, uslu durmadığım için cennet beni dünyaya bırakmıştır."

"Uslu durmadığın zaman hoşuma gidiyor," diye mırıldandı Adamo. "Biliyorum." Onu üstüme çektim.

Bir hafta sonra, Dinara ve ben kardeşlerim ve aileleriyle birkaç gün geçirmek ve onlara kararımızı açıklamak için Las Vegas'a gittik. Elbette, evlenme planımızı açıkladığımız anda Kiara düğünü planlama hayalleri kurmaya başlamıştı bile.

Dinara bana panikle baktı, ben de görümcem düğün organizatörü çağırmadan önce konuştum. "Dinara ve ben kutlama yapmak istemiyoruz. Sadece buralarda bir şapelde kaçmak istiyoruz. Büyütülecek bir şey değil."

Kiara diğer kadınlarla bakışarak, "Ah," diye mırıldandı.

"Burada birkaç kişinin kalbini kırdığının farkındasın, değil mi?" Remo öyle dedi ama umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Hiçbir zaman büyük kutlamalar yapan biri olmamıştı ve Serafina istemeseydi muhtemelen herhangi bir düğün töreni de yapmazdı.

Dinara dikkatle, "Bizim için bu kutlamayla ilgili değil, birbirimize verdiğimiz sözle ilgili," dedi.

Nino, "Ailenizin ve bizim aynı çatı altında bulunmamızın zorluğunu göz önüne alırsak, kararınız akıllıca," dedi.

Dinara hızla başını salladı. "Evet, bu da olayı büyütme istemememizin bir başka nedeni. Bu sadece bizim için."

"Biz de yüzük istemiyoruz," dedim. "Bunun yerine bizim için düğün dövmeleeri yapmanı istiyoruz."

Savio Nino'ya sırtıttı. "O zaman ailemizin neredeyse her üyesine dövme yapmış olacaksın. Bu yürek ısıtan bir gelenek haline geliyor."

Alay ettim. "Aletin üzerinde bir boğa dövmesi olması pek de iç açıcı bir işaret değil."

Savio Gemma'ya ukala bir bakış gönderdi. "Boğamı görmek Gemma'nın içini ve kalbini her zaman ısıtır, değil mi?" Karın kaslarını yumruklayarak homurdanmasına neden oldu.

Nino kuru bir sesle, "Umarım düğün dövmeleerinizin de benzer şekilde karanlık yerlerde olmasını istemezsiniz," dedi.

Dinara güldü.

"Merak etme,"

dedim.

"Ne zaman evleneceksin?" Kiara sordu. Büyük bir düğün organize edemediği için canının sıkkın olduğu belliydi.

"Yarın," dedi Dinara ve ben aynı anda. Kiara umutla gülümsedi. "Orada olabilir miyiz?" Nino onun omzuna dokundu.

Remo, "Sanırım aşk kuşları yalnız kalmak istiyor," dedi.

Başımı salladım. "Bunu gerçekten büyütme istemiyoruz." Ailemi düğüne davet etmek Grigory'nin hoşuna gitmeyecekti ve büyük bir skandala ve büyük olasılıkla kan gölüne neden olmadan onu Vegas'taki törende görmemizin hiçbir yolu yoktu.

Kiara, "En azından biri töreni kaydetsin," diye yalvardı.

Dinara, "Sanırım fotoğraf ve hatta video içeren bir paket var," dedi. "Kontrol edebilirim." Telefonunu çıkardı ama Remo ona el salladı.

"Eğer isterseniz fotoğraf çekecek ve her şeyi kaydedecekler. Bir Falcone olacaksın."

Dinara ve ben birbirimize baktık.

"Aslında," dedim. "Dinara ismini koruyacak. Dediğimiz gibi, evlenmeyi sadece bizim için bir işaret olarak istiyoruz, dış görünüş için değil."

Nino, "Grigory'nin durumu düşünüldüğünde bu makul," diye söylendi. Güldüm. "Aynı fikirde olduğunu biliyordum."

Kiara başını salladı, dürüstçe rahatsız olmuş görünüyordu. "Siz ikiniz tanıdığım en az romantik insanlarsınız. Nino en azından benim hatırım için romantikmiş gibi davranıyor."

Serafina, "En azından ikisinin de vücudunda romantik bir kemik yok," dedi.

Dinara omuz silkti. "Bizim romantizm anlayışımız, bir yarış sırasında birbirimizin kışını tekmeledikten sonra araba kaputunun üzerinde bira içmektir."

Onu kendime doğru çektim ve şakağını öptüm. "Mükemmel."

Dinara o gece babasına kararımızı açıkladığında heyecanı sınırlıydı. Benimle evlenmeyi seçtiği için değil. Sanırım bu noktada benimle barışmıştı ama biricik kızının Vegas'ta klişe bir şapelde evlenecek olması onu dehşete düşürmüştü. Ama o da ailem gibi kararımızı kabul etmek zorundaydı.

Ertesi sabah, Dinara ve ben Nino'nun peşinden, onun geçici bir dövme stüdyosu olarak hazırladığı odaya girdik.

Dinara'nın seçtiğim dövmeyi beğenip beğenmeyeceği konusunda endişeliydim. Günlerce internette olası seçenekleri araştırmıştım. Çoğu sadece yüzük dövmesiydi ama bu çok bariz bir seçim olurdu. Dinara ve ben daha ince, herkesin göremeyeceği bir şey istiyorduk.

Nino, düğün dövmelerimizin tasarımını yaptığı çarşafı çıkardı. Dinara'nın avuç içi dövmesinin olduğu kâğıdı ona doğru itti ve diğerini de

bana verdi. Dinara kalp şeklinde karmaşık bir kilit çizimini taradı ve ardından eşleşen anahtarla birlikte benim kağıdına baktı.

"Beğendin mi?" Bir şey söylemeyince sordum. Yavaş bir gülümsemeyle başını salladı. "Bu kadar hassas bir şeyi parmak gibi küçük bir ölçekte yapabilir misin?" diye sordu Nino, kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Avuçlarımıza mürekkeple yazabiliriz diye düşündüm. Böylece el ele tuttuğumuzda anahtar ve kilit her zaman birleşir. Dezavantajı ise avuç içlerindeki dövmelelerin sadece bir yıl kadar dayanması, yani düzenli olarak yeniden yaptırmamız gerekecek," dedim çabucak. Bu konuyu onunla henüz konuşmamıştım. Bu bir sürpriz olacaktı.

Dinara hemen başını salladı. "Bu aslında mükemmel, çünkü bu her yıl yeminlerimizi yenilememiz gerektiği anlamına geliyor." Durakladı. "İlişkimizde romantik olan sen olduğun için kendimi kötü hissediyorum."

"Konu romantik jestler olduğunda beklentilerinizin düşük olmasına sevindim, inanın bana."

Dinara ve ben karşılıklı sırttık. Nino sabırsız görünüyordu. "Sanırım ikiniz de avuç içlerinize dövme yapmamı sorun etmiyorsunuz?"

"Evet," dedi Dinara ve ben de başımı salladım.

"Avuç içinin hassas bir nokta olduğu ve dövmenin en azından rahatsız edici olacağı, hatta hassasiyet seviyenize bağlı olarak acı verici olabileceği konusunda sizi uyarmalıyım."

"Artık ikimizin de acıya karşı çok duyarlı olduğunu sanmıyorum," dedim kuru bir sesle. Düşmanımızın elinde işkence görmüştüm ve kavgalar ya da yarış kazaları sırasında sayamayacağım kadar çok kemiğim kırılmıştı. Dinara da yeterince şey yaşamıştı. Nino'nun bilmediği bir meme ucu piercingi olduğundan bahsetmiyorum bile.

"İlk kim gitmek ister?"

"Ben," dedi Dinara hiç tereddüt etmeden ve elini iyice dezenfekte eden Nino'ya doğru uzattı.

Dövme iğnesini aldı ama hemen başlamadı. "Durmamı istersen söylemen yeterli."

Dinara başını salladı ama Nino avucuna karmaşık tasarımı dövme olarak yaparken hiçbir şey söylemedi, sadece hayranlıkla izledi. Kardeşimin dövme sanatına hayranlıkla bakarken, bakışlarım sık sık Dinara'nın muhteşem yüzünde geziniyor, bugün birbirimize gerçekten evet diyeceğimize inanamıyordum. Nino işini bitirdiğinde elini aramızda tuttu. Derisi kızarmıştı ama kardeşimin muhteşem bir şey yarattığı belliydi.

"Senin sıran," dedi Nino bana.

Elimi uzattım ama gözlerimi bana küçük bir gülümseme veren Dinara'dan ayırmadım. İğne derimi deldiğinde bir kez seğirdim. Nino'nun söylediği gibi rahatsız ediciydi, ama daha önce hissettiğim acıya yakın bir şey değildi, sadece bu sefer sonuç her saniye rahatsızlığa değerci.

Nino dövmemle işini bitirdikten sonra, tekrar uyarı moduna geçmeden önce memnuniyetle başını salladı. "Yaraları temiz tutmaya çalışın ve önümüzdeki birkaç gün içinde el ele tutuşmak ya da dövme birleştirmek yok. Enfeksiyon kaparsanız sonuç kötü olur."

"Uslu duracağız," dedim Nino'ya alaycı bir tavırla.

Dinara'ya bir bakış attı. "Umarım siz ikinizden daha mantıklısınızdır."

"Yarışmayı seviyorum ve arka sokaklardaki pis bir yerde göbeğimi deldirdim.

ikinci el cep telefonu da sattı."

Nino içini çekti ve ayağa kalktı. "Bence siz ikiniz iyi bir eşleşmesiniz." "Öyleyiz," diye kabul ettim.

Üç saat sonra bir Elvis taklitçisinin önünde durduk. Dinara ve ben en sevdiğimiz deri ceketler, yırtık kotlar ve beyaz tişörtlerden oluşan uyumlu kıyafetler seçmiştik. Ama ben ceketimin cebine beyaz bir gül koymuştum ve Dinara'nın elinde de beyaz güllerden oluşan bir buket vardı. Kızıl saçlarına da güzel bir kontrast oluşturacak şekilde tek bir çiçek örülmüştü.

Yeminlerimizi ettikten ve uygun olandan daha uzun süre öpüştükten sonra Dinara'yı şapelden çıkarıp BMW'ne doğru taşıdım. Onu yolcu koltuğuna oturttum ve kapıyı kapatıp direksiyona geçmeden önce uzun bir öpücük daha verdim. "Benimle sonsuza dek mutlu olmaya hazır mısınız?"

"Çok hazırım," dedi Dinara. Gaza bastım ve gürültülü bir takırtıyla otoparktan çıktık. Çocuklar egzoz borusuna bir düzine teneke kutu bağlamamız için ısrar etmişlerdi.

Camları indirdik, müziğin sesini açtık - "Highway to Hell"- ki bu günümüze mükemmel bir ironik dokunuş gibi görünüyordu ve Vegas'ta hızla ilerledik. Kısa süre sonra evli bir çift olarak birlikte geçireceğimiz ilk gece için uzak bir yer bulmak üzere şehri arkamızda bıraktık. Bunu yapmak için ihtiyacımız olan her şeye sahiptik.

mükemmel balayı. Birbirimiz, nostaljik nedenlerden dolayı kutu makarna ve peynir ve altı paket buz gibi bira.

EPILOGUE

Dinara bana meydan okuyan bir bakış gönderdi ve mükemmel bakımlı kırmızı kaşlarından birini abartılı bir şekilde kaldırdı.

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru seğirdi ve onun yüz ifadesini taklit ettim.

"Kıçına tekmeyi basacağım Falcone," diye seslendi motorların gürültüsü arasında.

Arabamın ulumasına izin vererek cevap verdim. "Önce kıçınızı tekmelersem olmaz, Bayan.

Falcone."

Resmi olarak Dinara hâlâ bir Mikhailov'du ama kısa süre içinde kampta ve Vegas'ta herkesin onu bir Falcone olarak gördüğünü fark etmişti. Sonunda onları düzeltmeyi bıraktı.

Pit görevlisi kız start bayrağını kaldırdı. Heyecanla gerildim, yaklaşan yarışın heyecanı damarlarımda dolaşıyordu. Bu yedi günlük yarışın ilk yarışıydı ve Dinara ile ben şimdiye kadarki mükemmel sonuçlarımızdan dolayı ilk sırada yer alıyorduk.

Pit kızı bayrağı indirdiğinde, Dinara'nın savaş çılgınlığını andıran kahkahası motorların gürültüsü arasında patladı. Ayağımı gaz pedalına vururken sııttım.

Kalbim çarpıyor, nabzım damarlarımda atıyor ve kendimi özgürlük ve adrenalinle uçmuş hissediyordum. Dinara ve ben neredeyse on beş yıldır birlikte yarışıyorduk ama yine de yarışın her saniyesinden zevk alıyorduk. Dinara ilk virajda önüme geçtiğinde beni yolun dışına itmeye çalıştı ama ben karşı koydum.

Gülümsemem genişledi. Başlamıştı. Bir yarışta kıcınızı tekmeleyebilecek bir eşten daha iyi bir şey olamazdı.

İlk günü Dinara kazandı ama ben hemen arkasıdaydım, böylece geceyi aynı yerde geçirebilecektik. Bu sevilen bir ritüel haline gelmişti.

"Beni mi bekledin?" Arabamdan indiğimde şaka yaptım.

Dinara homurdandı. "Ben nostalgik değilim!" Tuvaletini yapmak için sandığının arkasında kayboldu ve ben de aynısını yapmak için bir dizi taşın arkasına saklandım.

Birkaç dakika sonra ona katıldığım da Dinara ufku taradı. Dolgun dudaklarını öptüm. "Yakında burada olacaklar, merak etme."

"Biliyorum," dedi ama bölgeyi araştırmayı bırakmadı. Sonunda uzaktan devasa karavanımızın dış hatları görüldü. Kendi duşu ve tuvaleti, mutfığı, oturma alanı ve bol miktarda uyku odası vardı.

Karavan arabalarımızın yanına yanaşmadan önce her zamanki gibi birkaç kez korna çaldı. Sürücü tarafındaki kapı açıldı ve Aurora karavandan dışarı fırladı, sarı saçları dağınık bir at kuyruğuydu. "Roman uyumayı reddetti. Yarışı izlemek için çok hevesliydi," dedi özür dileyen bir ifadeyle.

"Merak etme," dedim. "O da annesi kadar inatçı olabilir."

Dinara yolcu tarafına yönelmeden önce bana uyarıcı bir bakış gönderdi ve Roman'ı çocuk koltuğundan kurtarmak için yukarı tırmandı. Bana doğru gelirken kısa bacaklarını onun beline doladı. Koyu renk saçları dağılmıştı. Son birkaç haftadır uzamış ve gözlerinin içine düşmüştü ama kestirmekten nefret ediyordu, biz de vazgeçtik. Belki sonunda bu kadar uzun olmasından sıkılırdı.

Aurora karavanın arkasına doğru ilerlerken, "Akşam yemeğini ben pişiririm," diye seslendi. Dört yıl önce oğlumuz doğduğunda, yarışmaya nasıl devam edeceğimizi merak etmiştik. Dinara bir yıl ara vermiş ve sadece bana destek olmuştu ama sonra çok özlemişti. Standart yarışlar büyük bir sorun değildi. Dinara'nın arkadaşı ve eski pit kızı Kate bu süre zarfında Roman'ı izleyebilirdi ama yedi günlük tur daha büyük bir sorundu. Neyse ki Fabiano ve Leona'nın kızı Aurora yarışlardan çok etkileniyordu ve ek cep harçlığı kazanmak istiyordu, bu yüzden yaz tatillerinde birkaç hafta boyunca bebek bakıcılığımızı yaptı. Bir yılı aşkın bir süredir babasına bu işe izin vermesi için yalvardıktan sonra bize yardım ettiği ikinci yıldır. Onu hayatım pahasına koruyacağıma dair ona yemin etmek zorunda kaldım ki bunu zaten yapacaktım. Fabiano ailem gibiydi, Aurora da öyle.

Karavanın önünde küçük bir ateş yaktım. Dinara ve ben Roman'la birlikte ateşin önüne çöktük. Bizimle yeniden bir araya geldiği anda uykuya dalmıştı. Saatin sabahın dördü olduğu düşünülduğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi. Uyku ve uyku rutini bu hafta boyunca hep karıştırdı. Aurora kahvaltımızı bize doğru taşıdı. Mucver, domuz pastırması ve sahanda yumurta. Esnedi ve bize mahcup bir gülümseme verdi.

"Yatağa git," diye ısrar etti Dinara. O da bitkin görünüyordu. Ben o noktayı aşmışım. Başım sanki pamuk şekerle doluymuş gibi hissediyordum.

Aurora el sallayarak karavanın içinde kayboldu ve birkaç dakika sonra ışıklar söndü.

"Keşke yatağımızda uyuyabilseydik," diye mırıldandı Dinara.

"Evet." Roman'ın asi başını okşadım. Onun adını Rusya ve İtalya'da işe yaradığı için seçmiştik, böylece iki aileyi de gücendirmemiştik. "Ama kural kuraldır."

Dinara gözlerini devirdi. "Anlıyorum. Aynı koşullara sahip olmak için hepimiz rahatsız bir şekilde uyumak zorundayız." On beş dakika sonra üçümüz ortak çadırımızda birbirimize sokulmuştuk. Roman uyanmamıştı. Bir çırpıda uykuya dalma ve etrafında ne olursa olsun uyumaya devam etme yeteneğine hayran kalmışım. O aramızdayken Dinara ve ben uykuya daldık. Bu bizim için bir gelenek haline gelmişti. Birimiz her zaman pes eder ve biraz daha yavaş sürerdi, böylece diğeri ona yetişebilir ve akşamları ailece vakit geçirebilirdik. Dinara ve ben rekabetçiydik ama gerçekten kazanmak için yarışmazdık. Yarışırđık çünkü bu bizim hayatımızdı.

Dinara'nın nefes alış veriş i düzleşti. Çenesini Roman'ın başına dayamış ve yüzünde huzurlu bir ifadeyle uykuya dalmıştı. Roman'a sahip olmak bizi gerçekten de kendi küçük ailemize dönüştürmüştü. Göçebe hayatımızı bir çocukla sürdürmenin sorun olup olmayacağı konusunda endişeliydik ama Roman başka bir yaşam tarzını hiç bilmiyordu. Tüm pit kızları tarafından yaltaklanmaya ve tüm havalı yarış arabalarına binmeye bayılıyordu. Ve o doğduğundan beri, Dinara ve ben sıkı yarış programımızın izin verdiği sıklıkta onları ziyaret etmeye çalışsak da, kardeşlerim ve aileleri ara sıra kampı ziyaret ediyorlardı.

Ertesi sabah geç saatlerde, ikinci kahvaltımız sırasında Aurora, Roman, Dinara ve ben birlikte karavandaki mutfak masamızın etrafında oturduk ve Dinara'nın yaptığı haçapuriyi yedik.

Dinara cep telefonundan mesajlarını kontrol ederken "Babam Aspen yakınlarında yeni bir pansiyon aldı, daha büyük bir tane," dedi. Sezon boyunca ailelerimizle ana iletişimimiz telefon aracılığıyla oldu. Dinara babasını gördü ve yarım

Kardeşlerim ailemden bile daha az sıklıkta. Dima'yla olan iletişimi de ara sıra mesajlaşmakla sınırlıydı. Bana muhteşem bir ahşap kulübenin birkaç fotoğrafının bulunduğu ekranı gösterdi.

"Sonuncusu zaten bizim için çok büyüktü. Ona ailemize başka çocuk eklemeyeceğimizi söyledin, değil mi?"

"Söyledim ama sanırım görmezden gelmeyi tercih ediyor. Jurij ve Artur ona torun vermeye başladıklarında, biz de paçayı kurtarmış olacağız."

"Bu on yıl sürebilir."

"Bu kadar geniş bir alanda hep birlikte kutlama yapabiliriz. Büyük bir Falcone Mikhailov Noel'i," diye şaka yaptım. Bratva ve Camorra hâlâ birbirlerine sadece tahammül ediyorlardı. Hiçbir işbirliği yoktu. Dinara'yla benim evliliğimiz de bunu değiştirmemişti, birlikteliğimizin reklamını da yapmamıştık. Chicago'da sorun çıkarmak istemedik. Son on yılda bir rutin oluşturmuştuk. Aralık ayında Noel'i benim ailemle kutluyor, sonra Dinara'nın ailesiyle tekrar kutluyorduk. Babası Chicago'ya ayak basmamı istemediği için, Aspen'de birlikte kutlama yapabileceğimiz ve kayak ve snowboard tatilinin tadını çıkarabileceğimiz bir pansiyon satın almıştı. Bu iyi işleyen bir uzlaşmaydı ve Roman iki kez hediye aldığı için çok mutluydu.

Aurora, "Bence Noel'i iki kez kutlamanız gerçekten harika," dedi. "Sen ne dersin Roman?"

"Evet!" diye hevesle kabul etti.

Dinara ve ben birbirimize eğlenerek baktık. Elimi masanın altından tuttu ve dövmeleirimizi birbirine bastırdı.

Roman ödöl törenini izlerken coşkuyla alkışladı. Aurora etrafta coşuşturmasını engellemek için elini sıkıca tutmak zorunda kaldı.

Yedi günlük turu sadece ikinci kez kazanmayı başarmıştım. Geçmişte sürekli işeme molalarım kazanma şansımı yok etmişti, Adamo ve benim ilk birkaç gün geceyi birlikte geçirmek için sık sık birbirimizi beklediğimizden bahsetmiyorum bile.

Kazananlar kürsüsüne çıktığımda, Roman daha da sert alkışladı, yüzü ışıl ışıldı.

Adamo yanımdaki kürsüye tırmandı. nc sırada bitirmişti. Ona utangaç bir bakış attım. şu ana kadar toplam galibiyet sayısında hâlâ liderdi ama eninde sonunda onu yakalamaya niyetliydim.

Törenden sonra Roman koşarak yanımıza geldi ve kendini kollarıma attı. Onu havaya kaldırdım ve sanki o da kazanmış gibi kollarını başının üzerine kaldırdı. Adamo bana genişçe gülümsedi. Rekabetiliğimize rağmen birbirimize karşı kaybetmek, sonraki günlerde birbirimizle acımasızca dalga gesek bile, asla acıtmazdı. Kazanan her zaman övünme hakkını elde eder, kaybeden ise intikam sözü verirdi.

"Babamı yendin, anne," diye hatırlattı Roman bana, Adamo'ya dönüp tok bir sesle konuşmadan önce. "zgnm baba."

Adamo, Roman'ın dağınık saçlarını karıştırdı. "Merak etme dostum. Bir dahaki sefere baban yine kazanacak."

Ona bunun olmayacağını açıkça belli eden bir bakış gönderdim.

"Ben de yarışmak istiyorum!" Roman ilan etti.

Adamo göz kırparak, "Belki gelecek yıl," dedi.

Cesedimi iğnemedem. Bu, Adamo ve benim umursamazlığımızı aktarmamış olmayı dilediğim anlardan biriydi. Adamo her zaman aşırı korumacı olduğum konusunda şaka yapardı ve haklıydı da ama elimde değildi.

Birlikte kürsüden indik ve yarışçı arkadaşlarımla ve birçok pit kızının tebriklerini kabul ettim. İşin tuhafı, doğum yaptığımdan beri bu kızlar bana karşı çok daha nazik davranmaya başlamışlardı, muhtemelen artık anne olduğum için beni rakip olarak görmüyorlardı. Gerçi avları olan bekr yarışçılar için onlarla hiç rekabet etmemiştim. Başından beri gözüm sadece Adamo'daydı.

Hamilelik sırasında geçirdiğim bir enfeksiyon nedeniyle göbeğimdeki piercingi ıkarttırmak zorunda kalsam da hâlâ jean şortlar ve crop top'lar giyiyordum. Artık minik Faberg yumurtasını boynumda bir kolye olarak taşıyordum. Aslında bu fikir Adamo'nun aklına gelmiş ve Roman'ı doğurduktan kısa bir süre sonra kolyeyi bana hediye etmişti.

"Açlıktan lyorum," dedim Adamo'nun peşinden giderken; Adamo vızıltılı kalabalığın arasından bir yol açmıştı, ki bu kalabalık çoktan devasa yemek için her şeyi hazırlamaya başlamıştı

her zaman yedi günlük devreyi takip eden parti.

Bir saat sonra Adamo, Aurora, Roman ve ben kutlamaların tam ortasındaydık. Bir ateş gökyüzüne doğru kükredi ve bizi sıcaktan kavurdu. Alevlere yaklaşmak için çekiştirirken Roman'ın elini sıkıca tuttum.

Aurora kolasını yudumlarken, "Birileri yangın hızlandırıcıya fazla dşknmş," diye düşündü. Adamo ve ben kurallara çok bağlı olmasak da, Fabiano'ya kızını yakından izleyeceğimize dair söz vermiştik, bu yüzden alkol almasına izin vermedik.

Kampta ilk ortaya çıktığında birkaç yarışçı Aurora'yı kontrol etmişti, ancak Adamo'nun bir bakışı ve benim de babasının Camorra'nın İnfazcısı olduğunu nazikçe hatırlatmam, kamptaki erkek nüfusun ona olan ilgisini durdurdu.

Roman kolumu daha da sert çekti ve boştaki eliyle alevleri işaret etti. "Ateşi izlemek istiyorum!"

"Buradan izleyebilirsin," dedim ve Adamo'ya döndüm. "Keşke daha az umursamaz olsaydı."

Adamo kıkırdadı ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Gerçekten bizim çocuğumuzun temkinli bir tip olacağını mı düşündün?"

Aurora kola kutusunun arkasına bir gülümseme sakladı. Bir süre sonra dans eden kalabalığa katıldı. Benim bluzlarımdan birini ödünç almış, bol bir kot pantolon ve kalıcı kalemle çizilmiş beyaz spor ayakkabılarla kombinlemişti; sanki elit bir liseye değil de buraya aitmiş gibi görünüyordu. Adamo'nun dikkatli bakışları kısa bir süre onu takip etti, ancak etrafının çukur kızlarla çevrili olduğunu ve erkeklerin saygılı bir mesafeyi koruduğunu görünce gözlerini tekrar bana kilitledi.

Onu yerinde tuttuğumda Roman'ın hayal kırıklığı arttı. Koyu renk gözleri bana sitem dolu bir bakış fırlattı, sanki onun özgürlük arzusunu böylesine utanmazca kısıtlamaya cüret ettiğime inanamıyormuş gibiydi. Adamo onu başının üzerine kaldırdı ve omuzlarının üzerine yerleştirdi. Boşta kalan elimle içki masasından bir bira aldım ve bir yudum içerken Adamo müzik eşliğinde sallanmaya başladı, Roman'ın çok hoşuna gidecek şekilde ateşe yaklaştı. Heyecanlı kahkahası beni gülümsetti ve ben de ona eşlik ettim, bedenim müziğin hızlı ritmine kendini kaptırdı.

Adamo ve ben iki saat boyunca bu şekilde kutlama yaptıktan sonra gece yarısından kısa bir süre önce uyuyan Roman'la birlikte ayrıldık. Adamo'nun omzunda gevşek bir şekilde asılı duruyordu, ağzı uykuda gevşekti.

Roman'a hamile kaldığımdan beri sabahın erken saatlerine kadar parti yaptığımız ve sarhoş bir halde çadırımıza doğru tökezlediğimiz günler sona ermişti. Şimdi iki bira vücudumda geçmişte sadece yarım şişe votkanın yarattığı etkiyi yaratmıştı. Aurora tek başına parti yapmasına izin verilmediği için bizi takip etti. "Onu yatmaya hazırlayabilir misin?" diye sordum. "Biraz yıldızları seyretmek istiyoruz." Aurora, Roman'ı bizden alıp karavana girmeden önce olumlu bir şekilde gülümsedi.

Adamo avucunu çıplak göbeğimde gezdirdi. "Yıldızları seyret, hmm?" Alçak sesi ve boynuma kondurduğu öpücük omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderdi. Karavana bir göz attım ama kapı kapalıydı ve Aurora pencerelerin yakınında bile değildi.

"Çok güzel bir gece," dedim omuz silkerek ve başımı gökyüzüne doğru salladım.

Adamo beni park etmiş arabalarımıza doğru çekiştirirken "Gerçekten de öyle," dedi. "*Yıldızları izlemek* için daha تنها bir yere doğru küçük bir gezintiye çıkmaya ne dersiniz?"

Gülümseyerek onu ittim ve sürücü koltuğuna geçtim. "Kazanan sürer."

Adamo ellerini kaldırdı, avuç içleri bana dönüktü. "Pekâlâ." Her zaman olduğu gibi, dövme anahtarını görmek kalbimi ısıttı.

Birkaç dakika gittikten sonra kutlamaların ışıkları artık görünmüyordu. Arabayı yolun soluna park ettim ve ışıkları kapatarak bizi karanlığa gömdüm.

Serin geceye adım atarken derin bir nefes aldım. Kampta yaşamayı, kaosu ve gürültüyü seviyordum. Roman'ı, onun inatçılığını ve pervasızlığını seviyordum. Ama Adamo ve benim kendimize ayırdığımız bu küçük yalnız zaman dilimlerini de seviyordum. Arabamın kaputuna atladım ve Adamo hemen bacaklarımın arasına girdi, kollarını belime doladı ve beni vücuduna doğru çekti. Ereksiyonu kasıklarımın baskı yaparak beni inletti. Son yedi gündür birbirimizle yatacak enerjimiz olmamıştı ama kazanmanın heyecanı libidomu uyandırmıştı.

"Kazandığın için bir ödül hak ediyorsun," diye mırıldandı Adamo.

"Arkana yaslan."

Kendimi hâlâ sıcak olan kapüşonun üzerine bıraktım. Adamo'nun dudakları ve dili karnımda gezinirken, parmakları pantolonumu açıp aşağı kaydırды. Gökyüzüne bakarken, sayısız yıldız siyah tuvalinde güzelce parıldarken, Adamo'nun ağzı merkezimi bulduğunda dudaklarım düşük bir inlemeyle ayrıldı. Zevk daha da yükselirken gözlerimi kapatma dürtüsüyle savaştım.

çekirdeğimin derinliklerinde düğümlendi. Bir çılgılla boşaldım, hisler beni ele geçirirken gökyüzündeki yıldızlar gözlerimin önünde patlayan ışıklarla karıştı.

Çok geçmeden Adamo kollarını bir kez daha bana doladı, beni kendine doğru çekti ve seviştik. Bakışlarımız kilitlenirken yıldızlar anlamsızlaştı. Boşalıp kaputun üzerinde birbirimize sarılmış bir şekilde yatana kadar birbirimizden başka hiçbir yere bakmadık, bacağım Adamo'nun kalçasının üzerine atılmıştı.

"Sence bu göçebe hayatı daha ne kadar sürdüreceğiz?" Nefes nefese sordum.

Adamo önce elimi sonra yanağımı öptü. "Yaşlanıp saçlarımız ağarana ya da benim durumumda yaşlanıp kel kalana kadar."

"Saçların gür. Kel kalmazsın." Adamo kıkırdadı. "Asıl endişen bu."

Onu sertçe dürttüm. "Seksen yaşına geldiğimizde hâlâ araba yarışı yapabileceğimizi mi sanıyorsun? Tek bir eleme yarışı kazanacağımızdan bile şüpheliyim."

"Güzel bir banliyöye yerleşmek ister misin?"

"Evet, doğru," dedim alaycı bir şekilde, sonra esnedim. Uzun bir gün olmuştu ama gece gökyüzünün altında Adamo'nun kollarında uzanmak, rüzgârın yumuşak uğultusunu ve ara sıra bir cırcır böceğinin cıvıltısını dinlemek uykuyla değiştirilemeyecek kadar güzeldi.

"Her seferinde bir gün yaşayalım. Bu bizim için her zaman çok işe yaradı, sence de öyle değil mi?"

"Mükemmel işledi," dedim. "Bugün burada olduğumuza, evli ve çocuklu olduğumuza, ailelerimiz arasında bir savaş olmadığına hâlâ inanamıyorum. Belki de karmanın çocukluğumda yaşadığım o boktan şeyi telafi etme yoludur."

"Belki," diye mırıldandı Adamo. "Ya da belki sen de benim gibi mutluluğun için savaşmışsındır."

"Mutluyum," dedim -bazen buna inanmak hâlâ zordu. "Gençken hep sonumun depresif, sigara tiryakisi, içki sorunu olan ve akciğer kanseri ya da karaciğer sirozundan ölecek otuzlu yaşların ortasında bekar bir kadın olacağını düşünürdüm."

Adamo bir kahkaha patlattı. "Emo gençliğimiz birlikte bir gün geçirebilirdi. Ya aşırı dozdan ya da Remo beni öldürdüğü için öleceğimi düşünmüştüm."

"Sanırım bu süre zarfında yollarımızın kesişmemesi iyi oldu."

"Sadece tanıştığımıza memnunum. Sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Yüzümü onunkine daha da yaklaştırdım. "Sen hayatıma girdiğinden beri her gün, tanışmamızdan önceki her günden daha güzel oldu."

Onu öptüm ve o da beni nefes alamayacak kadar yakınına çekti ama ben ona sarıldım. "Hayatımda sensiz bir gün daha asla olmayacak."

SON

Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Sizin gibi okurlar diğer okurların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı oluyor!

Kitaplarla ilgili güncellemeleri ilk alanlardan biri olmak istiyorsanız, lütfen

Facebook grubuma katılın:

[Cora'nın Flamingo Takımı](#)

Bonus içerik ve haberler için haber [bültenime abone olun!](#)

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.